Altın Yay

Halil Delice

halildelice.com

127

Altın yay, ilk vatan, son vatan bütün roman boyunca...

Mağara, dünya sığınma,

Anadolu'ya gelince... İlk vatandan bahsetme...

İnsanlığın kurtuluşu Oğuzlar eliyle Selimiye Camisi'nden mi olacak?

ALTIN YAY

Oğuz Han'dan 21.

Yüzyıla Uzanan Sır

Birinci Kitap

Yıl, iki bin..... BM Güvenlik Konseyi Büyükelçileri Odası... Kırmızı, Yeşil, Mavi Oda... Dışarıdan her türlü etkiye kapalıymış...

Dünya, çıkar savaşlarından ve çevre kirliğinden yaşanmaz hale geldikten, uçurumun kenarına dayandıktan, yuvarlanmaya ramak kaldıktan sonra... Böyle bir odaya ihtiyaç duyulmuştu Güvenlik Konseyi için... Kırmızının savaşı; yeşilin tabiatı; mavinin de barışı temsil ettiği unutulmasın diye...

Bütün yüzler heyecandan kıpkırmızı kesilmiş. Herkes, büyük bir merak içinde... Önlerindeki kırmızı kaplı kalın dosyaya bakıyorlar... Dosya üzerinde bir müddet endişe ve merakla gezinen bakışlar hemen ABD Büyükelçisi'nin yüzüne dönüyor, cevabı orada arıyordu.

Büyükelçi, bütün üyelere tek tek baktı, söyleyeceklerine hazırlamak ister gibi... Tane tane konuştu:

"Rapor üzerine yaptırdığımız çalışma sona erdi."

Kelimelerin her biri bir atom bombası gibi düştü, milletlerin, bütün insanların, bütün canlıların geleceğinde son sözü söyleyecek büyükelçilerin üzerine.

O an... Bütün dünyanın, bütün insanlığın merakla beklediği karar anı gelmişti ha? "Son Çare" denilen çalışmayı okuyacaklar ve oylayacaklardı. Oyları, dönülmez, karşı konulmaz yeni bir dönemi ya başlatacak ya da... Her an yok olma tehlikesiyle karşı karşıya yaşayacaklar ve... Bir gün, bir çılgının düğmeye basmasıyla veya havanın ısınmasının dönülmez noktaya gelmesi, denizlerin kabarması, yanardağların çıldırmasıyla yok olacaklardı.

Güç, çıkar savaşları tamamen kontrolden çıkmıştı. Silah, teknoloji, para, bilgi... Ve yapay zekanın kontrolden çıkıp kontrol eder, yönetir hale gelmesi... İnsanoğlunun, çevrenin, yeryüzündeki

bütün canlıların, hayat kaynağı suyun, kısacası dünyanın sonunu getirmek üzereydi... Yer küre ısınıyor, volkanlar zamansızca faaliyete geçiyordu. Kuzey Kutbu'ndaki metan gazı açığa çıkmaya başlamıştı. Çok acil bir çare bulunmazsa... İnsanların kendi elleriyle büyüttüğü canavarlar, dünyayı, insanlığı yok edeceklerdi. Uzmanların bu sıkıntıların çözümü için hazırladığı rapor üzerine... Nice görüşmelerden sonra harekete geçilmiş... BM'nin Mutlak Yetkili Özel Güvenlik Komitesi'nde... Yıllar süren çalışmalar, milyar dolarlık bütçeler ve tartışmalar sonunda... Karara varılmış, karar yazılmış... Komite Başkanı olan ABD Büyükelçisi'ne teslim edilmişti.

Gözler ve kulaklar yönünü ABD Büyükelçisi'nin dudaklarına çevirmiş... İki dudak arasından fırlayacak sözleri, okları bekliyordu. Bunlar öyle oklardı ki... Hedefe uçuşları ya insanlığın kurtuluşuna ya da dünya üzerinde hayatın son buluşuna olacaktı.

ABD büyükelçisi ağır ağır konuştu.

"Nuh Çözümü Kararı, insanlığa hayırlı olsun. Evet, bilerek hayırlı olsun dedim, Müslümanların dediği gibi. Müslümanlar; vahyin, aklın, bilimin ışığında bir iş için çalışırlar. Sonra da 'Ya Rabbi senin emrin üzerine sebeplere yapıştık, iyi olanı yapmaya çalıştık; ancak hakkımızda neyin hayırlı neyin kötü olacağını en iyi bilen sensin. Bizim hayır gibi gördüklerimiz hakkımızda kötü, kötü gibi gördüklerimiz de hayır olabilir. Sen bize hayırlı olanı nasip et,' diye dua ederler."

Büyükelçi'nin Müslüman bir vaiz gibi söze başlaması oradakileri şaşırttı. İngiliz büyükelçisini ise kızdırdı.

"Başkan! Bırak, bir Türk gibi konuşmayı. Konuya gel."

Büyükelçi hafifçe güldü.

"Sayın büyükelçi... Konudan ayrılmadım ki geleyim. Tam üzerindeyim."

Bu söz çok kimseyi güldürdü, İngiliz'i kıpkırmızı eyledi. Başkan konuşmaya devam etti.

"Komitemiz; aklın, bilimin, dinlerin ve on binlerce yıllık tarihin ışığında çalıştı. İnsanlık için hayırlı, doğru olanı bulabilmek için."

Başkan, gülen, şaşkın ve kızgın yüzlere şöyle bir baktı.

"Şimdi... Hangi dinden olursak olalım yaratıcıya, dua etmek zamanıdır. Bize hayırlı olanı nasip et diye... Çünkü... Artık geri dönüş yok. Ya Nuh Çözümü ismini verdiğimiz kararla yeni bir dünya kuracağız ya da her an yok olma korkusuyla yaşayacağız. Belki de çok yakın zamanda yok olacağız."

Bu karara uzun tartışmalardan sonra 'Nuh Çözümü Kararı' dedik. Niçin mi? Nuh Peygamberi bilirsiniz, insanlığın ikinci atasıdır. Yeryüzünde hayat, onun yaptığı gemiye binenlerle devam etmiş. Günahsız insanların yeni hayatı, bugünkü Türkiye topraklarında başlamış. Çünkü gemi, Türkiye'nin Hakkâri bölgesindeki Cudi dağına inmiş.

Raporu hazırlayanlar böyle düşünmüşler. Dönülmez felaketin eşiğine gelen dünyamızda hayatı buna bağlı görmüşler. Hayatın; Mutlak Yetkili Özel Güvenlik Komitesi'nin aldığı kararla devam edeceğine inanmışlar... Bunun için de bu karara Nuh Çözümü Kararı dedik, Nuh'un gemisine binenlerin kurtulması sebebiyle... Bu kararın da insanlığın kurtuluşuna sebep olmasını ümit ediyoruz. Sizin vereceğiniz kararla..."

Güvenlik Konseyi üyeleri, nefes almaktan korkarak ABD Büyükelçisi'ni dinliyorlardı. Büyükelçi, bakışlarını üyelerin üzerinde gezdirdi. Her halleriyle okuyacağı çok önemli kararı dinlemeye hazır olduklarını gördü. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi, konuşmayı kaldığı yerden sürdürdü:

"Dünyada en zor şey güçlüyken adil olmaktır. Bilgiye, paraya, silaha, kısacası güce sahip olanlar aynı kalamamışlar... Eninde sonunda gücü kendi çıkarları için kullanmışlardır.

İnsanlar için geçerli olan bu acı gerçek; devletler, hatta gücü kontrol için bir araya gelen devlet toplulukları için de geçerli olmuş.

Sadece bir millet güçlüyken zulmetmemiş. Gücün kendisine emanet verildiğini kabul etmiş. Güç artıkça buna nasıl şükrederim düşüncesiyle endişesi artmış. Buğday başağının tane tuttukça boyun

eğmesi gibi boyun bükmüş. Adaletle davranabilmek için gecesini gündüzüne katmıştır.

Yalnız bu kadar da değil...

Bu millete emanet edilen, sonra da bu millet tarafından Hristiyanların en güçlü kuruluşuna teslim edilen bir alet var.

Bu alet, günümüz teknolojisiyle üretilen aletlerden çok farklı. Anlatılmaz bir gücünün bulunduğu, kâinattaki nizama müdahale ederek değil, o nizamın bir parçası olarak çalıştığı, yıkmaya değil tamire, öldürmeye değil yaşatmaya hizmet ettiği araştırmalar sonucu ortaya çıktı. Bu aletin kullandığı enerji bizim bildiğimiz bir enerji değil; ne elektrik ne yakıt ne de atom...

Bu alet, ancak söz konusu milletin üyeleri tarafından çalıştırılabiliyor.

İşte bu sebepten kabul ettik, bu milletin, Nuh Çözümü Kararı'nın temel taşı olmasını...

Bu millet kim mi? Biraz sonra öğreneceğiz. Böyle bir karara nasıl mı vardık? Daha önce size sunmuştum, bu rapora esas teşkil eden çalışmaların klasörlerini... Bunları incelemiş olduğunuzu kabul ederek okumuyorum. Yalnızca bu karara temel teşkil eden bir destanı okuyacağım. Dikkatle dinleyelim. Böylece bu milletin, bu milleti temsil edenlerin kimler olduğunu öğrenelim, niçin bu milletin seçildiğini anlayalım ve kararımızı buna göre verelim."

İkinci Kitap (1. kısım)

Birleşmiş Milletler'de, insanlığın kendi kendisini yok edişine çare aranan günden tamı tamına iki bin yıl önceydi...

Üç çift göz hedefe kilitlenmişti. Bir çifti öldürmeye, diğer çifti ölmemeye, üçüncü çift ise neticeye...

Bir genç, bir ejderha ve aksakallı bir ihtiyar... Herkes kendi kavgasını veriyordu. On sekiz-on dokuz yaşlarında gösteren kara yağız delikanlı, korkunç bir canavarla boğuşuyor; ihtiyar biri de heyecanla bu mücadeleyi seyrediyordu.

Mücadele edenler ve seyredenler, seyredenler ile asıl mücadeleyi verenler...

Aklı başından gidecek gibi oldu. Seyir ile yetinilecek zaman değildi. Kocaman bir ejderha ile karşı kaşıya olan, tehlike içindeydi.

Hızla yayı kurdu, titreyen parmaklarıyla oku yerleştirdi ve o ihtiyar halinden beklenmeyen bir güçle yayı gerdi, ejderhanın başına oku yollayabilmek ümidiyle. Ama mümkün değildi. Hedef o kadar hareketliydi ki, ejderhaya gönderdiği ok, âdemoğluyla buluşabilirdi. Çaresizlik içinde ejderhanın etrafında dolaşırken eli ayağı buz kesti.

Evet, oydu, ejderhayla karşı karşıya bulunan tanıdıktı, henüz gençlik çağına yeni giren Şehzade Oğuz'du. Heyecandan okunu hedefe doğrultmakta güçlük çekiyordu. O, Oğuz'a bir şey olur endişesiyle korkudan ayakta zor duruyordu ama... Biri vardı ki hiç korkmuşa benzemiyordu... Hem de ağzından ateş gibi buhar saçan, kendisini parçalamak, sıcak nefesiyle kavurmak için etrafından korkunç bir hızla dolanan ejderhaya rağmen.

O, insanlığın ikinci atası Nuh aleyhisselamın torunu Türk'ün soyundan Karahan oğlu Oğuz'du; gücü, silahşorluğu, yiğitliği, şimdiden efsane olmuş bahadırdı. Ejderhanın karşısında duruşuyla

hiç de korkmuşa benzemiyordu.

Bu, o ejderhaydı; Kara Ormanlar'ın ejderhası; nice analara karalar giydiren, ciğerlerini evlat acısıyla pare pare eyleyen, nice yiğitleri analarından, sevdiklerinden ayıran, kara toprağın bağrına yollayan.

"Ey her şeye gücü yeten sonsuz kudret sahibi Allah'ım! Yiğidimizi bize bağışla," diye dualara durdu, durmasıyla da yüreği endişeyle vurdu. "Allah" dediğini bir duyan var mı diye korkuyla etrafına baktı. Kimseyi görmeyince rahatladı, gözü ejderhaya, oradan kendini korumak için çırpınan yiğide gidince, yüreciği yine kanatlandı.

Canavarın başını göğe kaldırması, sonra yıldırım gibi indirmesiyle titredi; ne olursa olsun okunu atmalıydı. Yayını gerdi. Tam okunu bırakırken, eli ayağı tutmaz oldu. Gördüğü inanılmazdı. Koca canavar, yutmak için başını hızla indirdiğinde yerden bir ok fırlamıştı.

Bu; korkuyla ölüm mücadelesini seyredenin oku değildi. Bu ok, bütün hücresiyle hedefe atılan Oğuz'dan meydana gelen oktu. Yay bildiği, yay kabul ettiği topraktan aldığı güçle, bir ok gibi fırlayan Oğuz, ileri uzattığı kılıcını takip ediyordu. Kılıç hedefi, canavarın en zayıf yerini buldu. Çene altından ejderhanın başına saplandı. Saplanmasıyla birlikte Oğuz, kılıcı elinden bıraktı. Kılıç, sağlam saplanmıştı.

Kılıcıyla bütünleşmiş, bütün vücudu kılıç sonra ismi gibi ok olmuş Oğuz, kılıcını bırakmasıyla tekrar yere kavuştu, ayakları üzerine; Oğuz'la toprağın ayrılığı kısa sürmüştü.

İki ayağı üzerine dikilmiş canavar, şaşkın gözlerle kılıcı saplayana baktı. Bakışlarıyla âdeta bunu nasıl yaptın diyordu. Canavar, üç adam boyundaydı. Nasıl sıçramış, sıçramakla kalmayıp, kılıcı bir ok gibi nasıl saplamıştı? Oğuz, canavarın kendini yutmak için başını hızla yere doğru indirmesini fırsat bilmiş, zıplayarak bu inişi ölüme çevirmişti. Ejderha, bir müddet düşmemek için direndi,

ama kılıç çok fena saplanmış, çene altından beynine doğru yol almıştı. Ve düştü, yüce dağdan kopan bir kaya gibi Oğuz'un ayakları dibine... Kılıcın, bileğin, yüreğin ve inanılmaz kuvvetin, toprak ve hava ile bütünleşmenin hakkını kabul edercesine...

Ejderhanın hırsını, gücünü ve hızını onun aleyhine kullanmış, onu kendi silahıyla vurmuştu. Başını Oğuz'u ezmek için hızla yere doğru indirdiğinde o da yukarı doğru fırlamıştı.

Yürüdü, koca canavar ayakları dibine cansız düştüğü halde halinde hiçbir değişiklik yoktu. Sanki yalnızca kendisini rahatsız bir sineği öldürmüş gibiydi. Eğildi, kılıcını çekti, kanını canavarın üstüne sildi. "Bir daha anaları, eşleri, yavruları ve yavukluları ağlatamayacaksın." dedi.

Bütün bunları seyreden gözlerine inanamıyordu. O muydu? Binlerce yıldır beklenen miydi, ta Nuh Nebi'den, insanlığın ikinci atasından beri...

İlk işareti doğumuyla almıştı. Anlatılmaz irilikte ve güzellikte doğmuştu. Türk illeri, Türkler'in ilk atası Türk'ten beri böyle bir doğum görmemişlerdi. Babası, bu doğumun şaşkınlığında ne isim koyacağını düşünür; bahadır mı, yoksa güneş mi olsun diye sayıklarken o, "Ok-uz" demişti. Evet, on günlük bebek "Ok-uz" diye mırıldanmış, kendisine başka isim söyleyince ağlamış ve hep oklar, boylar mânâsında "Ok-uz" demişti. İlk defa o zaman heyecandan titremişti. Beklenen kişi rüya görecek, rüyasında Altın Yay tarafından fırlatılan oklar, batıya doğru uçacaktı. İlk işaret buydu, ilk işaret ok'tu.

Karahan'a, "Han'ım, bebek adıyla geldi, adını söyledi, bu kutsal bir işarettir, bu bebeğe bu ad yakışır. Devletinizi ve ulusunuzu ok gibi hedeflere götürse gerektir. Bütün bunlar, bebeğin kutsandığının işaretidir," demiş. Söyledikleri hakanın çok hoşuna gitmiş, isminin "Ok-uz" olmasını kabul etmişti.

Ok-uz ismini üç defa sağ kulağına seslendiğinde inanılmaz bir şey olmuş, bebek gülümsemişti. İşte o günden sonra, bebeğin büyümesini, her hareketini çok yakından takip etmişti.

Ok-uz söyleniş kolaylığından Oğuz'a dönmüştü. Oğuz'un bebeklikten çocukluğa, çocukluktan gençliğe yürüyüşündeki bütün işaretler hep beklenen kişiyi göstermişti. Yıllardır bu işareti bekliyordu. Bugün diğer işaretlerin habercisi işareti görmüş, efsane ejderha, Oğuz tarafından öldürülmüştü. Vakit gelmişti. Gizlendiği yerden çıktı, Oğuz'a doğru yürüdü:

"Begim kutlu olsun."

Kılıcın kanını canavarın üzerine silen Oğuz, sese döndü. Konuşan Uluğ Türk'tü. Beyaz sakalı, ay gibi ışıldayan yüzüyle gülümsüyordu. Gülümsemesi ay gibi gönlüne doğdu, canavarla boğuşmasından gelen gerginliği aldı götürdü. O da gülümsedi:

"Sağ olun Yüce Bilge. Kutlu olan nedir?"

"Ejderhayı öldürmeniz, bu ölümün bildirdiği müjdeler."

Canavar karşısında kılı kıpırdamayan Oğuz, Uluğ Türk'ün sözleriyle şaşırdı:

"Yüce Bilge, ölümde kut nasıl olur, ölüm neyi müjdeler?"

Uluğ Türk, merak içinde kendine bakan Oğuz'u seyretti. Mavi gözlerde kızıl bir elma gibi batan nice güneşler, geniş alında Batıya doğru koşturan yüz binlerce atlı görür gibi oldu.

Gönlü ona doğru aktı. Gönlü, "İki bin yıldır beklenen... Tesiri binlerce yıl sonrasına ulaşacak, dünya barışının sebebi bu yiğit," diyor... Aklıysa "Acele etme, daha rüya, yerin ve kögün kızları, altı ogul, yirmi tört torun, en önemlisi de Altın Yay, kümüş oklar var..." diyerek itiraz ediyordu.

Onun için çok uzak diyarlardan Türk eline gelmişti. Türk elinden geleceği söylenmişti.

İlk işaret Oğuz ismini almasıydı. Oğuz, elinde büyümüştü. Ona hocalık yapmış. Doğumdan beri onu "beklenen kişi" olma ihtimaline göre yetiştirmeye çalışmış, işaretleri görmek için gayret etmişti.

İşte bugün ikinci işaret gerçekleşmiş. Oğuz, korkunç canavarı öldürmüştü hem de inanılmaz bir şekilde, ok gibi uçarak. İşte şimdi

elinde kanlı kılıcı, cevap bekliyordu. Sözlerini tarttı. Söyleyeceklerine ilk tepkisi çok önemliydi, o bir han oğluydu, o, Oğuz'du... Görevinin, binlerce yılın ümidinin başlarken bitmemesi için tane tane konuştu.

"Eğer ejderhayı öldürmeniz binlerce yıl önceden bildirilmiş, bu ölüme, sizin ve sizin soyunuzdan gelenlerin kutsanması bağlanmışsa, ölümde kut, bu ölüme bağlı nice müjdeler olur."

Cevap, çok açık değildi, bu da Oğuz'u huzursuz etti.

"Bre Bilge Koca, söylediklerin sorumun karşulugu degül... Merakımı gidermedi, tam tersi çoğalttı. Açık karşulug beklerim."

Uluğ Türk'ü; binlerce yıldır bekleyen sırrı, Oğuz'un bu sırdaki yerini nasıl anlatırım tedirginliği kapladı. Bunlar ayaküstü anlatılacak şeyler değildi. Huzursuzca kıpırdandı. Tam, "Begim..." diye başlayarak izah getirmeye çalışacak iken ortalık karıştı.

Bir anda etraflarını onlarca kişi kapladı. Gözyaşları içinde "Gök Tanrı seni kutsasın. Bizi ejderhadan kurtardın," diye bağırıyorlardı.

Oğuz, öldürdüğü canavardan çok daha büyüğüyle karşılaşmış gibi tedirgin oldu. Övülmekten, alkışlanmaktan çok sıkılırdı. Uluğ Türk'e "Haydi gidelim, burası çok kalabalık oldu." diye seslenerek yürüdü. Oğuz'a ne cevap vereceğinin sıkıntısındaki Uluğ Türk, "Gidelim," sözüyle rahatladı. Oğuz'u takip etti.

* * *

"Anlattıklarını çok düşündüm... Beni inandırmayı başaramayıp sorularımla bunalınca söylediklerin beni çok etkilemişti... 'Her şeyi, yoktan var eden, bütün könlüyle isteyenlere gerçeği vereceğine söz verdi. Gerçeğe kavuşmayı O'ndan iste," demiştin. Bu sözün usa çok uygun gelmişti. Madem ki her şeyi yaradan tekti, gerçeği bulmak isteyeni geri çevirmezdi. Ben de O'na daha yakın olurum diye yüce taglara sığındım. 'Ey her şeyi var eden! Gerçeği, gerçeği, yalnızca gerçeği isterim. Bunun karşulugu neyse ödemeye hazırım,' diye künlerce yalvardım, kögsümü parça parça eyledim, aglamaktan sesim kısıldı, gözlerim kurudu... Ama..."

Saçı sakalı birbirine karışmış, iğne ipliğe dönmüş, bir hafta

içinde elli yaş birden ihtiyarlamış gibiydi. O ne büyük ıstıraptı ki on dokuz yaşındaki delikanlıyı bir anda ihtiyarlatmıştı. Oğuz'a bakan Uluğ Türk, "Ama," sözüyle yıldırım çarpmış gibi oldu. Demek ki, iki bin yıl önce atılan tohum toprağı yaramamış, gün yüzüne çıkamamıştı. Çıkmışsa da boy atamadan solmuştu. Nesilden nesle intikal eden görevi başaramamıştı. Oğuz, iman etmemişti. Ayakta duramadı, oturdu, toprak yarılsa, bedenimi yutsa, varlığımı yeryüzünden silse duygularındaydı. Yüreği daraldı. "Sana ne olur, sen kimsin? İlk kişi ve ilk peygamber Âdem (kut ona olsun) ogul acısıyla yandı. Oglu Kabil'in boyun egmesini sağlayamadı. Kabil, kardeşi Habil'i öldürdü. Bilmez misin gönlü hidayete açmak yalnızca yüce Yaradan'a aittir. İman, onun ihsanıdır," düşüncesiyle kendine gelmeye çalıştı. Kendine gelmeli, aslını bulmalı, yıkılmamalıydı. Ona düşen, sebeplere sarılmaktı.

"Evet, gözlerim kurudu, ama könlüm yeşerdi."

Uluğ Türk'ün ihtiyar bedeni Oğuz'un "Ama"dan sonra gelen "Evet" sözüyle güç bulur gibi oldu. Ümitsizliğe düşmekte, acele mi etmişti? Gönlün yeşermesi neye işaretti. Dayanamadı, büyük bir heyecan içinde "Sonra begim, sonra ne oldu?" dedi. Demesiyle birlikte irkildi. Ne yapmıştı? Bir hakan oğluna, veliahda sual yönelmişti. "Kusurumu bağışlayın begim" dediğinde, Oğuz, onun duymamışçasına sanki rüyada gibi konuştu:

"Künün hangi vaktidir tam bilemem. Herhâlde akşam, küneşin batma vaktiydi. Küneşin kızıl bir elma gibi batmak üzere olduğunu hatırladığıma göre evet, akşam vaktiydi. Açlık ve yorgunluktan küçsüz kalıp dalmışım. Düş gördüm. Düşümde, bir ulu ağaç altında yatıyordum. Küneşin bana doğru indiğini gördüm. Dehşete kapıldım. Küneş geldi, kögsümden içime girdi. Yanmayı, kavrulmayı beklerken kögsümün genişlediğini, bütün evreni içine alacak hâle geldiğini hissettim. Bu kadarla da kalmadı, altımdaki toprak kımıldadı, içime akmaya başladı. İnanılmazdı, bütün yeryüzü içime dolmuş, boşlukta kalmıştım. Evet, küneşle birlikte yeryüzü de içime girmişti. Bedenimde bir tegişim başladı. Kıvrılıyor, rengim altın sarısına dönüyordu. Tegişim renkle kalmadı. Bedenim, kıvrılmağa devam ediyordu. Tıpkı altın bir yay gibi oldu, kuruldu, yay üzerinde bir kümüş bir ok belirdi ve yay gerildi, gerildi, koptu, kopacak dediğim anda, boşaldı. Ok ateş

saçarak kün batımına doğru uçtu. Uçmasıyla birlikte ok parçalandı, ondan altı ok meydana geldi. Daha sonra bunlar da parçalandı. Hüzünle okların parçalanışını seyrederken, hayretler içinde her oktan tört ok meydana geldiğini gördüm. Yirmi tört ok ışıklar saçarak batıya, kızıl bir elma şeklini alan küneşe doğru akışlarına devam ettiler. Az önce içime giren küneşi şimdi batarken, kızılelma şeklinde görüyordum.

Bu sırada anlatılmaz bir heybette bir ses duydum.

Sahibini göremediğim ses, 'Ey Oğuz! Sen ve neslinden gelenler seçildiniz, yeryüzünün er meydanı kılınması, dünyada Hakk'ın yerleşmesi, adaletin gerçekleşmesi, insanların idare edilmesi için. Soyundan gelenlerin idaresine razı olanlar dünyada huzura kavuşacak. Tek yaratıcıya inan, onun peygamberinin dediklerini yerine getir, sonsuz huzura kavuş,' diyordu. O ses, o kadar etkiliydi ki sanki tepeden tırnağa bütün bedenime işledi. Her kelimesi benden bir parça oldu. Şu anda bile her azam (organım), bu sözleri tekrarlar. Evet, Uluğ Türk büyüğüm. Şimdi seni dinlerim. Anlat bana yeniden tek Yaradan'ı ve onun peygamberini."

Beyninde nice bin şimşek çaktı, ciğerleri yanmaya, yüreği fokur fokur kaynamaya başladı. Ayaklarının bağı çözüldü, dizleri tutmaz oldu. Güç alacak, kendisini bir Hakan oğlu karşısında ayakta tutacak bir şey aradı. Gölgesine sığındıkları ağaca tutundu. Oğuz, Uluğ Türk'ün halini fark etti, elini uzattı:

"Ey Bilge Koca, hele otur, sizin gibi bilge bir kişinin ayakta kalışı, yüz karamız, utancımız olur."

Uluğ Türk, "Begim siz ayaktayken biz nasıl otururuz," diyerek karşı koymaya çalıştı. Oğuz'un, "Hele sen otur, biz de yanına ilişiriz," sözü, karşı konulmaz gücüyle Uluğ Türk'ü yere oturttu, kendisi de karşısına bağdaş kurdu:

"Evet, seni dinlerim ey Bilge Koca. Hele anlat, Yaratıcı'yı ve onun elçisini."

Uluğ Türk'ün dili tutulmuştu, duyduklarıyla. Binlerce yıllık ümitler, kendisiyle mi yeşerecekti? Nesilden nesle ulaşan emaneti ehline teslim etmek, ona mı nasip olacaktı? Canavar öldürülmüş,

rüya görülmüş ve Oğuz, Müslüman olmak üzereydi. Sevinmekte acele mi ediyordu ne? Daha aşılması gereken çok engeller vardı.

Uluğ Türk, canavarı öldürdükten sonra, anlatmaya çalışmıştı, Oğuz'a, kâinatın tek yaratıcısını, ilk insan ve ilk peygamber Âdem aleyhisselamı, ondan sonra geçen on binlerce seneyi, insanların Nuh aleyhisselama nasıl ulaştığını, Nuh tufanını, tufandan kurtulanları... Bunların yerleştiği inananlara İlk Kale olan diyarı... Nuh aleyhisselamın oğlu Yafes'in oğlu Türk'ten Türk kavimlerinin nasıl meydana geldiğini, İbrahim aleyhisselamı, onun ateşten kurtuluşunu...

Tam İbrahim aleyhisselamı anlatırken, Oğuz'un anlattıklarıyla tatmin olmadığını, onu kaybedeceğini hissedince, "Her şeyi Yaradan, yoktan var eden, bütün könlüyle isteyenlere gerçeği vereceğini söz verdi. Gerçeğe kavuşmayı iste," demişti. Ve ondan sonra Oğuz kendini dağlara vurmuş, günlerce gözükmemişti. Şimdi bütün Karahan halkı onu arıyordu. Oğuz ise karşısına diz çökmüş, "Hele anlat, Yaratıcı'yı ve onun elçisini," diyordu.

Anlattı, tekrar baştan, Yaratıcı'nın bir olduğunu, eşi benzeri bulunmadığını, zâti, sübûti sıfatlarını, zamanlı ve mekânlı olmadığını, Âdem aleyhisselamın yaratılışını, cennetten yeryüzüne indirilişini, Kabil ile Habil'i, Nuh aleyhisselamı... Nuh peygamberin kavminin nasıl azdığını, insanlığın alet yapmada geldiği seviyeyi, ulaşımın tamamen havada yapıldığını, su üzerinde çok büyük vasıtaların insan gücü olmadan nasıl gittiğini, çok uzaklardan birbirleriyle nasıl haberleştiklerini ve tufanı... Tufandan önce yaşananları... Nuh Nebi ile birlikte bir avuç kişinin tufandan nasıl kurtulduklarını... Nuh Peygamberin Yafes isimli oğlunun oğlu Türk'ten Türk kavminin nasıl meydana geldiğini...

Ve İbrahim aleyhisselamı, onun Nemrut tarafından nasıl ateşe atıldığını, oğlu İsmail aleyhisselamı kurban edilmekten nasıl kurtarıldığını, Kâbe'nin inşa edilişini, binlerce yıldır beklenen kişiyi ve onun soyundan gelenlere yüklenen vazifeyi geniş şekilde izah etti. Oğuz, nefesini tutmuş dinliyordu.

Ve en önemli an, tarihin akışının değişeceği an geldi. Bir anda Uluğ Türk'ün ağzı kurudu, konuşmak istiyor, konuşamıyordu. Oğuz'un dikkatini çekti:

"Bilge Koca, bir şey mi oldu?"

Ağzım kurudu demek istedi, diyemedi, ancak Oğuz'un beline asılı su kabını işaret edebildi. Oğuz, "Bunu mu istersin," diyerek su kabını gösterdi. Evet, manasında başını salladı, Oğuz, suyu uzattı. Uluğ Türk, tuttu, elleri titreyerek dudaklarına götürdü. "Yüce Allah'ın adıyla," diyerek ilk yudumu ağzına aldı. Suyun rahmet oluşunu hücre hücre hissetti, dönmez olan dili dönmeye başladı. "Allah" isminin ağzından çıkmasıyla Oğuz'un irkildiğini gördü.

"Sana söylenen 'Tek yaratıcıya iman et, onun elçisinin dediklerini yerine getir, sonsuz huzura kavuş,' emrine uyabilmen için şu sözleri tekrarlaman gerek," dedi.

Oğuz, kızdı:

"Bre Bilge Koca. Biz neyi bekleriz? Ne oyalanırsın, haydi söyle."

Uluğ Türk, yerinden fırlayıp Oğuz'a sarılmamak için kendini zor tuttu. Duyulur, duyulmaz bir sesle konuştu:

"Allah'tan başka tanrı yoktur, İbrahim onun kulu ve elçisi, yalvacıdır."

Gözü, Oğuz'un dudaklarındaydı. Dudaklar, kıpırdadı ve açıldı. "Allah" dedi, sonrası geldi, "Allah'tan başka tanrı yoktur... İbrahim onun kulu ve elçisi, yalvacıdır." diye.

"Allah" sözüyle, olanlar olmuş, bütün vücudu titremiş, gönlü bütün kâinatı alacak şekilde genişlemiş, anlatılmaz bir tat dilinden hücre hücre bedenine yayılmıştı. Her tarafı kulak olmuş, çevresindeki her şeyin "Allah", "Allah" dediğini duyar hale gelmişti. Öyle hafiflemişti ki sanki kanat takılmıştı.

Uluğ Türk, aslı olan toprağa, secdeye kapandı, "Sana sonsuz şükürler olsun ya Rabbi, bu güzelliği bana yaşattığın, beni böyle bir şerefe ortak ettiğin için," diyerek.

Gözyaşları içinde secdeden başını kaldıran Uluğ Türk, şaşkınlık

içinde kendisine bakan Oğuz Han'ı gördü. Mahcubiyet içinde gözyaşlarını saklamaya, durumu izah etmeye çalıştı:

"Begim... Yaptığım şükür secdesidir. Bir kişi, yüce Yaradan'ın ihsanı bir nimete kavuşunca böyle yapar, yedi azasını; başını, iki eli, iki dizi ve iki ayağını toprağa değdirir, toprakla bir eyler, nimete teşekkür etmek için. Bu haldeyken Yaradan'ın her türlü noksanlıktan uzak olduğunu söyler"

Yeni Müslüman olmanın sarhoşluğundaki Oğuz Han'a, han kimliğine anlaşılmaz gelmişti, ayağıyla bastığı yere başını koymak.

"Ey Bilge Koca! Hayvanların bastığı, kirlettiği yere baş koyularak nasıl şükredilir?"

Titredi, hanlara yakın olmak, onlara gerçeği anlatmak ne kadar zordu. Müslüman olduktan sonraki ilk sualiyle aklı zorluyor, gönlü titretiyordu. Kalpleri çeviren yüce Yaradan'a sığınarak anlatmaya gayret etti:

"'Rabbimiz böyle emretmiş. O'nun emridir, bunda da nice bin hikmet vardır der,' uyarız, sebep aramayız. Könüllerin rahat bulması, şüphelerin gitmesi için hikmet ehli zatlar bunun hikmetinden çok azını açıklamışlar.

Toprak, yeryüzündeki canlı-cansız her şeyin aslıdır. Temizdir. Bizim pis bildiklerimiz ona kavuşunca çok kısa zamanda temiz hale gelip, toprakla bütünleşir, ondan ayrılmaz olur, yani aslına döner. Âdem aleyhisselam da topraktan yaratılmıştır. Ölen insanın bir müddet sonra mezarını açtığımızda bu hakikati görürüz, bedenin yok olduğunu, toprak haline geldiğine şahit oluruz.

Kişi toprağa kapandığında aslını, topraktan geldiğini, yoktan var edildiğini, bir müddet sonra tekrar toprak olacağını, üzerindeki bütün nimetlerin, iyiliklerin, iyi amellerinin Allahü teala'nın ihsanı, kendisine ait olanların yalnızca kötülükler olduğunu, kısacası kulluğunu anlar.

Hakiki teşekkür ancak, insanın bu saydıklarımızın tam şuurunda olması, kulluğunu, haddini tam mânâsıyla bildiğinde mümkün olur.

Bu hal de ancak secdede nasip olur.

Bunun için 'Kulun Allah'a en yakın olduğu zaman secdedir,' denmiş, yüce Mevla'mız da 'Kulumu en çok secde halindeyken severim,' buyurmuştur."

Hanlık halinden, elbiselerinden soyulduğunu, çıplak haliyle toprak üzerinde kala kaldığını, toprağın altında hareketlendiğini, her hücresinin toprağa, aslına doğru aktığını hissetti Uluğ Türk'ün anlattıklarıyla birlikte.

Toprağa basmama, kuş gibi havada uçabilme isteğiyle yandı. Ayaklarını ne yapacağını, nereye koyacağını bilemedi.

Uluğ Türk'ün "Begim, bilesiniz ki Allah diyenler, toprağın âşık olduklarıdır, onların üzerine basması toprağın iftiharıdır, sevdiğine kavuşması, hasret gidermesidir," sözleriyle toprağa karışır gibi oldu, sözlerinin haline cevap olduğunu fark etmedi. Rüyasında güneşin ve toprağın içine dolmasını bir yay ve ok haline gelmesini, okun bir iken altı, altı iken yirmi dört olmasını hatırladı ve soramadan edemedi:

"Ey Bilge Koca! Toprağa secde etmenin hikmetini bir nebze olsun anladık. Rüyamızda bir okun yigirmi tört ok haline dönmesinde hikmet nedir?"

"Begim! Altı ok, doğacak altı çocuğunuza yirmi tört ok da bunlardan meydana gelecek yirmi tört torununuza işaret eder olsa gerek. Bize böyle bildirildi."

Altı oğul ve yirmi dört torun müjdesi heyecanlandırdı. Yirmi dört torununu ve onların soyundan gelenleri Batıya, güneşin kızılelmaya döndüğü yere gittiklerini görür gibi oldu.

"Ey ötelerden haber veren esrarengiz kişi! Niçin yirmi tört? Neyi işaret eder?"

"Begim! Yigirmi tört harftir, Yaratıcının bir olduğunu, Evrenin sonu demek olan Kıyamete yakın gelecek Muhammed aleyhisselamın O'nun son peygamberi olduğunu bildiren kelimeler.

Bu kelimelere kelime-i tevhit denir. Kelime-i tevhit, İslam harfi dediğimiz ilahi harflerle Cennet duvarlarında yazar. İlk insan, atamız ve ilk peygamber Âdem aleyhisselam, cennetin duvarlarında bunu görmüş. Ve 'Ya Rabbi, Cennette adını adının yanına yazdığın Muhammed aleyhisselam yüzü suyu hürmetine beni affet,' diye dua etmiş ve tövbesi, duası kabul olmuştur.

İşte torunlarının yigirmi tört olması, soyundan gelenlerin bu kelime-i tevhidin gereğini yerine getireceklerine, yeryüzünü er meydanı kılacaklarına, Yaradan adına adaletle hükmedeceklerine işarettir."

* * *

Bu kadar kısa zamanda ne kadar çok inanılmaz şeyler yaşamıştı. Ejderhayı öldürdükten sonra zaman birdenbire hızlanmıştı kendisi için.

"Allah birdir, yaratıcı, tapınılmağa layık ancak O'dur," dedikten sonra hayatı anlatılmaz şekilde değişmiş. Kendisini kâinatın bir parçası gibi görmeye başlamış. Her şeyin O'nu zikir, tespih ettiğini hisseder, hatta bazen duyar olmuştu. İlk anlarda bundan korkmuştu, korkusuyla da utanmıştı, "Korkmak han ogluna yakışır mı?" düşüncesiyle... Uluğ Türk fark etmişti bu halini anlatmadığı halde ve "Begim! Korku en büyük erdemdir, gerçek korku yüce Yaradan için olandır," demişti.

Bu sözlerden sonra korkusu utancı değil, iftiharı olmuştu. Zikirlerini duyduktan sonra, bir otu koparamaz, bir çiçeğe dokunamaz hale gelmişti. Ancak kuruyanlara, dalından yere düşenlere el atabiliyordu.

Toprak üzerinde adım atmakta zorlanıyordu, toprağın her adımında onunla hareketlendiğini görüyordu.

Müslüman olduktan sonra Yaradan'ın bir olduğunu haykırmak için anlatılmaz bir istek duymuştu. Ancak Uluğ Türk "Sabır begim. Her şeyin bir zamanı var," deyince sabır etmişti ta ki o gün gelinceye kadar...

Nefes nefese, sürüne sürene karlı dağa tırmandıkça yorgunluğu

artıyordu. Ancak bin bir düşünce ve hatıra yorgunluk tanımayıp bilinmez derinliklerden zihnine hücum ediyordu. Etmekle kalmayıp, bir yay gibi geriyor, hız veriyordu.

Canavarı öldürmesiyle ünü Çin'e kadar yayılmış, bütün Türk dünyasının efsanevi kahramanı olmuş, halk tarafından ilah gibi görülüyordu. Şöhreti babası Karahan'ın şöhretini iyice gölgede bırakmıştı. Başta, başarısıyla sevinen baba, her yerde kendisinden bahsedilmesinden, gökten gelen bir varlık gibi görülmesinden rahatsız olmaya başlamıştı. Oğlunun Müslüman olduğunu bilmiyordu

Babası, amcasının kızı ile evlendirmek istemişti. Amcasının kızı Hak dine girmeyi reddedince evlenmemişti onunla. Amca kızı, kendilerine emanet edilen sırrı saklayamayıp babasına, Oğuz'un Müslüman olduğunu söylemiş, babası da Karahan'a yetiştirmişti. Karahan bu duruma çok kızmış, bir baba için en zor kararı vermişti.

Babası Karahan ile amcalarının niyetlerinden haberdar edilmişti. Kendisini sevenler, babasıyla amcasının kendi dinlerine uymayan bir dine inandığından, onu bir av sırasında gizlice öldürmeyi planladıklarını söylemişlerdi. Durumu Uluğ Türk ile konuşmuş, o da "Babana önce Müslüman olmasını, tek yaratıcıya ve O'nun elçisine inanmasını söyle. Kabul ederse itaat et, etmezse savaş," demişti. Karahan'a Müslüman olduğunu söylemiş, tek yaratıcıyı anlatmış ve "Gel sen de bütün her şeyi Yaradan ve sahibi olan Allah'a iman et. O zaman yoluna kurban olayım," demiş. Bu sözler babasını delirtmişti. Üzerine yürümüş, "Bre şu haddini bilmeze bak. Benden izin almadan, bana sormadan dinini nasıl bırakırsın. Sana bir ay zaman ya dinini değiştirirsin ya da seni oğulluktan reddederim," diye bağırmıştı.

Bir ay dolmadan babası son derece yumuşak bir şekilde ava davet etmiş, o da kabul etmişti. Babasını böyle bir şey yapacağına bir türlü inanmak istemiyordu. Av esnasında tıpkı ihbarcıların anlattığı gibi çember içine alındığını fark etmiş. Hazırlıkların öldürülmesi için olduğundan emin olunca işaretini vermiş, oklar

hedefi bulmuş, babası Karahan ve iki amcası Orhan ile Kürhan bağırmaya dahi fırsat bulamadan ölmüşlerdi.

Kesin talimat verdiği, nasıl hareket edeceklerini ayrıntılı şekilde öğrettiği kırk adamı anında duruma hâkim olmuşlar, kimseyi yerinden kıpırdatmamışlardı. Babasının beyleri zaten kendisini çok sever, gökten inmiş gibi saygı gösterirlerdi. Tereddütsüz itaat etmişler, başını taştan taşa vuran seller gibi akan bir buduna han bilmişlerdi.

Baba acısı, yüreğini lime lime ederken buna bir de ana acısı eklenmişti. Ana gönlü, eşinin, can parçası evladı tarafından öldürülmesi yükünü kaldıramamış gün be gün erimiş, babasının ölümünden üç ay sonra o da son nefesini vermişti.

Ona da çok zor gelmişti babasının ölüm fermanını imzalamak. Uluğ Türk "Başka çare yok. Hakka kullukta engel baba da olsa aşılır geçilir. Allah için en çok sevilenler dahi terk edilir. Atamız Nuh Nebi, selam ona olsun, oglunu inanmadığı için gemiye almadı, dalgaların onu götürüşünü içi yanarak seyretti," demişti.

Babasının öldürme acısına anasının ölümü de eklenince kendini karlı dağlara vurmuştu. Bu vurgun sonrası yanıyordu. Gönlünü kavuran ateş sonrası gözleri karalı bir ceylanın peşinden koşmaya çalışıyordu, karlı dağların zirvesine doğru.

Gayret ediyordu, ama bırakın koşmayı, ayakta dahi duramıyordu, ancak sürünüyordu, o da çok zorlanarak. Ayakları gönlüne uymakta zorlanıyor, aklı, "Dur, gidişin ölüme," diyordu ancak gönlüne hüküm geçiremiyordu. Gönlü, gözleri karalı ceylan tarafından çekiliyordu. Kolay değildi, sabah karanlığından beri koşuyordu, gün kavuşmak üzereydi. "Han'ım, geri dönelim. Daha ileri gidersek donarız," diyen kırk has adamına kızmış, "Bre siz ne dersiniz, töremizde var mı, başladığı avı yarıda bırakmak? Siz geri dönün, ben devam edeceğim, ceylanı yakalamalıyım. Ben hanım, benden kaçamaz. Ya yakalarım, demiş, ya da bu uğurda ölürüm," diyememişti.

Hislerini anlamakta zorlanıyordu. Ordularını peşinde sürükleyen hanlığıyla, ejderhayı öldüren Oğuzluğuyla bir kara gözlü ceylanın arkasından gidişine isim veremiyordu. Dünyayı fethe hazırlanırken bir ceylan ondan nasıl kaçar, bir ceylan karşısında nasıl çaresiz kalırdı? Hanlığına, Oğuzluğuna yakışır mıydı?

Öğleden sonra eşi benzeri yok dediği çok sevgili atı bir uçurumdan yuvarlanmış, kendisi can havliyle taşların arasında büyümüş bir ağacın dalına tutunarak hayatta kalmıştı. Ve bir ilki yaşamıştı. Gözüne yaşlar yürümüştü, canı gibi sevdiği al atının uçurum dibinde cansız yattığını görünce. Ve yaşlar, hayatında ilk olarak yanaklarından aşağı süzülmüş, göğsüne ulaşamadan bıyıklarında donup kalmışlardı. Nice ölümler gören, nice acılar tadan Oğuz, ilk defa ağlamış, gözyaşının sıcaklığını hissetmişti.

Duyduğu bir ses, bakışlarını cansız yatan atından kurtarmıştı. Onu görmüştü. Uçurumun başında kendisine bakıyor, gözleri ışıl ışıl yanıyordu. Gözlere yakalanmasıyla yine anlatılmaz bir gücün kendisini çektiğini hissetti. "Yakalayacağım seni," diyerek tutunduğu ağaçtan, hızla uçurumun tepesine tırmanmağa çalışmıştı. Gücünün son noktasına gelmiş. Birkaç defa ölümle karşı karşıya kaldıktan sonra ancak uçurumdan kurtulabilmişti. Yorgunluktan olduğu yere yığılıp kalırken koyun melemesine benzer bir ses duymuş, göz kapaklarını zor kaldırmıştı. Ve onu, sabahtan beri peşinde koştuğu ceylanı görmüştü. Bembeyaz karlar içinde doğan bir güneş gibi... Sanki kendisiyle alay ediyordu. Hanlığı depreşmiş, bir ceylan karşısında düştüğü durum kızdırmıştı. "Elimden kaçamazsın," diyerek davranmıştı ayağa kalkmak için, ama kalkamamıştı. Dizleri ve dirsekleri dayanılmaz şekilde acıyordu. Tam sürünmekte vazgeçtiği anda kara gözlü ceylanı görmüştü, melemişti. Meleyişiyle sanki beni yakalayamazsın diyordu. "Yakalayacağım," diyerek yerde sürünmeye devam etmişti.

Gücüm tükendi dediği anda, ceylanı hemen önünde görüyor ve son bir gayretle tekrar sürünmeye, dağın zirvesine doğru tırmanmaya çalışıyordu. Böyle ne kadar devam ettiğini bilemiyordu, onun için sanki zaman durmuştu.

Bir ara ceylanı hemen dibinde gördü. Elini uzatsa yakalayabilecek gibiydi. Uzattı, ama erişemedi. Son bir gayretle uzandı, ceylan mahzun gözlerle tut beni diyordu. Ağırlığını ileri verdi. Vermesiyle beraber gidişi bir boşluğa oldu, düşüyordu, can havliyle tutunacak bir şeyler aradı, ancak elleri boşluğu dövdü ve onu gördü, uçurumun başında kendine bakıyordu. Sabahtan beri peşinden koştuğu, ölüme düşüşünü seyrediyordu. "Bunu bana niçin yaptın," dedi, daha doğrusu demek istedi, fakat dudakları oynamadı, donduklarından kıpırdamıyordu. "Hey bre! Dünyayı fethetmeye talip Oğuz Han'a bak... Gözleri kara bir ceylana yenik düştü," düşüncesiyle gülümsedi.

Düştüğü yeri merak etti. Dibi sivri kayalarla dolu bir uçurumdu. Vücudunun kayalarla buluşması çok yakındı. "Demek buraya kadarmış. Gördüğüm rüya yalnızca bir rüya, Uluğ Türk'ün söyledikleri gerçekleşmesi imkânsız bir hayalmiş," düşüncesiyle yüreği sancıdı.

Son aklına gelen Uluğ Türk'ün anlattığı her şeyi var eden "Allah" oldu. Bakışları dehşet içinde uçurumun dibine kenetlenmişken... Mavi bir ışıkla gözleri kamaştı. Baktı, mavi bir ışık içinde uçan kartala benzer bir şey gördü. İnanılmazdı, üzerinde dünyalar güzeli bir kız vardı. Tam sivri kayalar vücuduna saplanırken bu garip şeyden kırmızı bir ışık geldi, Oğuz Han'ı kuşattı... Sonrası, dipsiz bir uçurumdu...

* * *

Gözlerini açmak istiyor, açamıyordu. Son hatırladığı... Mavi ışık içinde çok güzel bir kız ve kırmızı ışıktı. Tekrar gayret etti, gözlerini açmak için... Göz kapakları harekete geçti. Ama cesaret edemedi. Öldüğünden emindi. O sivri kayaların üstüne düşüp de ölmemek imkânsızdı. Kayaların üzerine düştüğünü anı ve bunun vermesi gereken acıyı hatırlamıyordu ama...

Evet... Göz kapaklarını açmaya cesaret edemiyordu. Öldükten sonraki yerini görmek korkusuyla... Ya cehennem ise...

Merakı korkusuna galip geldi. Ve gözlerini açtı, endişe içinde. Açmasıyla birlikte sanki kanatlandı, yüreği pır pır etti. Karşısında anlatılmaz güzellikte bir kız vardı. Cennete mi gelmişti? Şaşırdı,

tanıdık gelmişti, sanki daha önce görmüş gibiydi. Kendisine gülümseyen kız, Uluğ Türk'ün anlattığı huri kızı mıydı?

Bakışları kızdan sağa doğru kayınca aklı başından gidecek gibi oldu. Uluğ Türk de oradaydı. O ne zaman ölmüştü? Sevindi... Sonsuz saadetine sebep olanı orada, yanında görmekten... O, yanında olduğuna göre demek ki cehenneme gitmemişti. Uluğ Türk gibi birisi cehenneme gitmezdi.

"Bilge Koca, sen ne zaman öldün?"

Bilge Koca, gülümseyerek geldi. Kürke benzer yatağın üzerinde boylu boyunca yatan Oğuz Han'ın elinde tuttu. Oğuz Han titredi, elini tutan eller sıcaktı. Bedeni sızlıyor, her tarafı ağrıyordu. Ölümden sonraki hayat da dünya hayatı gibi miydi? Orada da insanlar, etten kemikten miydi? Orada da acı, ağrı var mıydı? Ruhlar bedeni terk etmiyor muydu?

Elini tutan eller, sıktığında şaşırdı, sıkan ellerin gücü karşısında... Bu yaşlı Uluğ Türk'teki güç neyin nesiydi? Uluğ Türk konuştu, ağrılarını, sızılarını alıp götüren bir sesle...

"Geçmiş olsun Hakanım. Sizi bize bağışlayan Allahü teala'ya sonsuz şükürler olsun. Gökçe kızımız son anda yetişmeseydi... Parça parça olacak, bizleri öksüz bırakacaktınız."

Beyni zonklamaya başladı. Bu Türk kocası ne diyordu, ölmemiş miydi? Burası cennet, bu güzel kız huri değil miydi? Bakışlarını ve gönlünü güzel kızın etkisinden güç de olsa kurtardı, çevresine baktı. Hayretler içinde kaldı. Cennetten bir köşe bildiği yer, keçi kılından bir çadır idi.. Uzak bir köşede ateş yanıyordu. Ateşin hemen yanında eyere, yok yok daha çok semere benzeyen bir şey vardı, ama semerden üç dört kat daha büyüktü. Üzerindeki deri örtüyü göğsü tarafından hafifçe kaldırdı. Hem utandı hem de kızdı. Utandı, elbiseleri üzerinde yoktu, tamamen soyulmuştu. Kanlı etler içinde yatıyordu. Kızdı, kim kendini soymaya cesaret etmişti. Gerçeği anlar gibi olmuştu emin olmak için kızgınca sordu:

"Bilge Koca! Burası neresi? Üzerimdekileri çıkarmaya cesaret

eden kim?"

Uluğ Türk, başını eğdi. İşte en zor an gelmişti. Nasıl anlatacaktı, burasının neresi olduğunu, hayatını kurtaranların kimliğini? Anlatmak zorundaydı. Oğuz Han'ın sıkılacağını düşünüp yanındaki kıza çıkmasını işaret etti. Çıkınca konuştu.

"Yüce Han'ım. Savtekin Bey'in obasındasınız, Ala Dağ'ın zirvesindeki obasında. Size ulaştığımızda donmak üzereydiniz. Hemen bir koç kesip sizi sıcak etler içine koyduk, derisiyle de sardık. Şükürler olsun bu işe yaradı, hayata, aramıza döndünüz."

Oğuz Han, Gökçe Kız'ın çıkmasıyla biraz olsun rahatladı. "Bre, bana elbiselerimi getirin," diyerek doğrulmak istedi. Fakat başaramadı, belinden gelen dayanılmaz bir acıyla döşeğe tam manasıyla serildi. Uluğ Türk, elleriyle iki omzundan hafifçe bastırdı.

"Han'ım, bir müddet yerinizden kıpırdamamanız gerek. Düşme esnasında beliniz zedelenmiş."

O, Oğuz Han'dı; ejderhalar, nice cengâverler ona boyun eğmişlerdi. Şimdi bu kadarcık rahatsızlığa mı boyum eğecekti? Bu ağrı mı ayağa kalkmasına mâni olacaktı? Tekrar doğrulmayı denedi. Acıdan gözlerinde şimşek çakınca çaresiz itaat etti.

"Tamam... Neler oldu? Hele anlat! Uçurumun dibinden nasıl kurtuldum? Havada uçan şey neydi? Üzerindeki, Gökçe Kız dediğin hatun kişi kimdir?"

Uluğ Türk, huzursuzca kıpırdandı. Anlatacaklarına, Oğuz'un göstereceği tepkiye hesap edememenin sıkıntısında... Semere benzeyen şeyi işaret etti.

"Han'ım! Sizi, şu aletle, az önce dışarı çıkan Gökçe Kız kurtardı."

Bir semere benzeyen şeye, bir de kapıya baktı. Kapıda Uluğ Türk'ün Gökçe Kız dediği hatun kişinin hayalini görür gibi oldu. Gönlünün de arkasında uzanıp gittiğini hissetti. Esrarengiz alet mi yoksa gönül alanı mı önce öğrenmeliydi? Aklının değil gönlünün sesine uydu.

“Kimdir bu, Gökçe Kız? Hele Söyle”

Nasıl söylesin bilemedi. Nereden, nasıl başlamalıydı? Bir yerden başlamak zorundaydı. Dilinin ucuna ilk gelenden başladı.

“Begim. Gökçe Kız, Savtekin Beg’in kızıdır. Savtekin Beg, babanızın beglerindendi. Kendisiyle iyi görüşürdük. Yirmi yıl kadar önce... Bizim vasıtamızla Müslüman oldu. Babanız bunu haber alınca çok kızdı. Öldürülmesini emretti. Biz de ailesiyle birlikte buraya yerleştirdik. Sizin Müslüman olduğunuzdan haberleri yoktu. Onlara haber vermek, aramıza döndürmek bir türlü kısmet olmamıştı. Bundan dolayı çok üzülüyorduk. Ama üzüntümüz boşunaymış. Onların bugüne kadar burada kalması boşuna değilmiş. Sizin ölümden kurtulmanıza sebep oldu.”

Oğuz Han, “Bir de Gökçe Kız’ı tanımama sebep oldu,” diye düşündü. Ama düşüncesini açıklayamadı. Böyle düşünmekle de heyecanlandığını hissetti. Hissetmesiyle de bunu zayıflık görüp kendi kendine kızdı.

Uluğ Türk, sözlerine devam etti.

“Gökçe Kız, sizin peşinizde olduğunuz ceylanı görmüş. Avlamak için peşine takılmış. Sizi uçurumdan aşağı düşerken görünce... Aracıyla yetişip kurtarmış.”

Gökçe Kız’dan bahsedilmesiyle... Bütün vücudunu tatlı bir sıcaklığın kapladığını, gönlünün kanatlandığını, Gökçe Kız’ın kaybolduğu kapıdan çıktığını, dışarıda onu aradığını hissetti. Hissetmesiyle de kızgınlığı arttı. O ki... Bir handı, bir kız için nasıl böyle heyecanlanırdı? Ama gönlüne hüküm geçiremiyor, gönlü han falan dinlemiyordu. Zihnini ve gönlünü Gökçe Kız esaretinden kurtarmak için harekete geçti. Esrarengiz aleti işaret etti.

“Demek bu aletle beni kurtardı ha? Nedir bu alet? Gökte ışık saçarak giderdi.”

“Begim,” diye başladı. İnsanlar arasında tek kişiydi Uluğ Türk, Oğuz Han’a “Begim,” diye hitap edebilen... “Begim,” diye seslenirdi ki... Aslının toprak olduğunu, bir gün ölerek yine toprak olacağını,

ahirette sahip bulunduğu, iman, hanlık, mal, evlat, güç, bilgi gibi nimetlerin hesabını vereceğini unutmasın.

"Daha önce size anlatmıştım. Nuh Peygamber zamanında, selam ona olsun... İnsanlar alet yapmada akıl almaz derecelere çıkmışlardı. Geliştirdikleri her alet, zararlarına oldu. Onlara kulluğunu hatırlatacağı, 'Bu yüce Rabbim'in bir nimetidir,' diye boyun büktüreceği yerde iyice azmalarına sebep oldu.

Korkunç silahlar geliştirdiler. Bir anda binlerce bin kişinin ölümüne sebep olan silahlar... Şu gördüğünün aletin çok çeşitlisini, çok hızlısını yaptılar. Yüzlerce kişiyi bir yerden bir yere bir anda götürebiliyorlar, bütün ulaşımlarını havadan yapıyorlardı.

Bu güç, onları iyice azdırdı. Nuh Peygamber'in, selam ona olsun, sözlerine kulak vermediler. Ona her türlü hakareti yaptılar. Savaşarak birbirlerini helak ettiler. Hayatta kalmayı başaranlar da Nuh Peygamber'in haber verdiği tufanla yok oldular. Ancak, Nuh Peygamber ve beraberindeki bir avuç insan ve hayvanlar kurtuldu.

Aklı başında, ileriyi görenler, çok üzüldüler. İnsanlığın bir daha böyle bir felaket yaşamaması, kendi yaptıkları silahlarla kendi kendilerini yok etmemesi için çare düşündüler. Bu silahları etkisiz hale getirecek ve bozulan tabii dengeyi tekrar sağlayacak alet geliştirdiler. Bu aleti ve o zaman ulaşılan gelişmeyi gösteren diğer aletleri paketlediler. Bir dağın içine yaptıkları çok sağlam, hiçbir bir şeyden etkilenmez bir yere sakladılar. Buranın kapısını açacak aleti, içerde saklanan aletleri çalıştıracak bilgileri, beklenen kurtarıcının özelliklerini emanet bildiler. Binlerce yıl önceki dedeme verdiler. Bunlar, dedelerimden dedelerime geçerek bana ulaştı. Bu uçan alet de o zamanki aletlerden biri. Savtekin'in ve ailesinin bu zor şartlarda yaşayabilmesi için vermiştim."

Oğuz Han'ın Uluğ Türk'e bakan bakışları yumuşadı. Ölesiye sevdiği, saygı duyduğu bu ihtiyar Bilge Koca'dan şimdi korkmaya başladığını hissetti.

"Demek sen verdin ha?"

"Evet begim. Bize emanet ettiler, biz de emanetleri yerine ulaştırmaya çalışırız."

"Peki, diğer aletler? Onlar hâlâ mağarada mı?"

"Mağaradalar. Yerini de benden başka bilen yok. Ben de bu emanetin altında iyice ezildim. Emaneti sahibine teslim etmek için sabırsızlanırım. Yaş kemale geldi. Emaneti sahibine bir verebilsem... Korkunç silahları etkisiz hale getiren, bozulan tabii dengenin yeniden yerine gelmesini sağlayan bu aleti... Vakti gelince... Seçilen kişinin soyundan gelen altı kişi birlikte kullanabileceği aleti... Dünyayı değiştirecek nice bilgileri... "

Son sözler, bir hançer gibi yüreğine battı. Cevap bekleyen, umduğu cevabı almak için her şeyini vermeye hazır gözlerle Uluğ Türk'e baktı. Oğuz Han'ın bakışlarını yakalayan Uluğ Türk gülümsedi.

"Evet, begim, düşündüğünüz gibi. Şu ana kadar ki işaretler seçilen kişinin siz olduğunu gösterir. Fakat daha bütün şartlar tamam olmadı. Rüyada gördüğünüz gibi bir altı; altı yirmi dört olmalı."

* * *

Ayakları geri geri gidiyordu. Bununla da kalmayıp titriyordu, hem de çok şiddetli depreme tutulmuş derme çatma çadır gibi...

Hangisine kızsın bilemedi. Oğuz Türk'ü görmüş Çinliler gibi kaçışına mı, bir çadırın önünde ayaklarının titreyişine mi? Bütün gayretine rağmen... Mâni olamıyordu bastıkça yeri sarsan ayaklarının söğüt yaprağı gibi çırpınmasına...

Kaçmıştı hanlığına bakmadan... Uluğ Türk; Allah'ın emrine, İbrahim Peygamber'in (aleyhisselam) sözüne göre aralarındaki evlilik bağını ilan ettikten, birbirlerine eş olduklarını bildirdikten sonra...

Oğuz ilinde adet böyleydi; damat, ihtiyarlar, aksakallılar meclisinden gelin odasına kadar böyle kovalanırdı. Evini, ocağını, eşinin yanını; tek sığınak, sükûnet, huzura kavuşma yeri bilsin

diye... Dünyanın işlerinden, vefasızlığından bunaldığında, sığınacak yer aradığında hemen evine, ocağına koşsun diye...

On-on beş adım gerisinde kırk yiğidi, can yoldaşı vardı; candan öte sevdiği, hanları için seve seve canlarını veren. Ama şimdi sırtına bir yumruk vurabilmek için dünyalık her şeylerini, kılıçlarını hatta atlarını bile vermeye razıydılar.

Yiğit kişi nasıl zevk alırdı, gelin odasına girmekten dolayı ayakları titreyenin hem de can dostunun sırtına vurmaktan... Bunu bir türlü anlamış değildi. Böyle bir âdet niçin konulmuştu bunu ise hiç anlamış değildi. Ama bunları düşünecek zaman değildi. Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı, toprağa kavuştukça, yıllardır hasretmiş gibi inleten ayak sesleri...

Daha fazla düşünecek zaman değildi. Zaman, harekete geçecek zamandı; yoksa sonra çok geç olacaktı. "Gören ne der?", "Her âlem (özellikle de kırk yoldaşı) ne düşünür?" demeden attı kendini çadırın kapısından içeri.

Atmasıyla berabere bir gürültü koptu ki anlatılır gibi değil. Sanki cinlerin düğün alayı geliyordu. Eli kılıcına gitti, yerinde yoktu; tedirgin oldu, aklı başına gelince de gülümsedi. Gelin odasına kılıçla girilecek değildi ya... Gök yere düşmüş gibi gürültüye sebep olanlara baktı. Ağaçtan, topraktan ve demirden yapılmış bir sürü tas, çanak sağa sola saçılmıştı. Kırk can yoldaşı ve Uluğ Türk, yapmışlardı yapacaklarını... Gelin odasına giriş yolunu geçilmez eylemişlerdi... Tas, çanak ile... Evlilikle geçim yükünün sırtına bindiğini, tuz kabının başına geçtiğini anlatmak için...

Gerçi tuz kabı başına geçmemişti, ama geçmekten fena olmuş... Bir bakışına dünyaları fedaya hazır olduğu Gökçe Kız'ın karşısında rezil olmuş, üç yaşında balanın düşmeyeceği hallere düşmüştü.

Bakışlarını, sağa sola dağılmış çanak çömlekten kurtardı. Kurtarmasıyla da gönlü de pırpırlandı. Nasıl yapmıştı, gelin odasına girince gözleri başka yere nasıl kaymıştı? Çanak-çömlek gürültüsü bir anda olsa Gökçe Kız'ı nasıl unutturmuştu? Sevdiceğinin yanına

girince gözler başka yere bakar mıydı?

Olmuştu işte... Dünya gürültüsü, dünya telaşı, gönül ateşini bir an olsun bastırmıştı. Yaşadıklarıyla iyice fark etti. Gelin odasına koşturulmasının, yolunun çanak çömlek ile kesilmesinin hikmetini daha iyi anladı.

Karar verdi; dünyalığın, hak için olmayan şeylerin girmesine müsaade etmeyecekti sevdiceğiyle arasına. Huzuru, gönül, akıl ve beden sükûnetini onun yanında arayacaktı, başka yerde değil.

Dünya telaşından bir an olsun kurtulan gözleri, asıl görmesi gereni aradı; ama ulaşamadı. Arada al duvak, onun altında da yeşil duvak vardı.

Allah'ın emriyle, peygamberin kavliyle babasında istediği Gökçe Kız, karşısında ayakta duruyordu. Gökten inmiş gibi maviler içinde, gözleri, yüzü al ve yeşil duvaklar gerisindeydi.

Oğuz Han'ı bekliyordu, ormanın bittiği, ovanın başladığı yerde, bir ırmak kenarında... Üç odalı düğün çadırı böyle yere kurulurdu. Gelin ile damat birbirlerini, tabii olanı, yaratılandaki nizamı, tabiatın tabiatı ve insanın insanı tamam eylemesini çok iyi anlasınlar diye...

Üç gün boyunca çadırın bin adımlık etrafına kimseler sokulmazdı.

Ve üç gün sonra yoldaşlar, yoldaşlık ederdi. Ellerinde en güzel hediyeler, yiyecekler, yedeğinde damadın atı, atın üzerinde kılıcı, yayı ve sadağıyla gelirlerdi. Yemek sonrası damadı, atına bindirirler. Gözlerini gelinin eşarbıyla önden arkaya kapatırlar, ellerini de yine gelinin ördüğü sicimle bağlarlardı. Atı dörtnala koştururlardı, kendileri de neşe içinde bağrışarak etrafında olarak... Gözlerlerdi, damadın önce ellerini kurtarışını, sonra gözünü ışığa kavuşturmasını.

Bu ne içindi? Damadın, evlilikle dünyayı, vazifelerini unutmaması, bir iken iki oluşun gözlerini hakikate kapatmaması, ellerini tutmaz, gönlünü ve aklını kilitli kılmaması içindi.

Çanak-çömleği devirmiş bir çocuk mahcubiyetinde Gökçe Kız'a döndü. Kandil ışığı altında karşısında duruyor, ama al duvak altında yüzü gözükmüyordu. O yüz şimdi nasıl bakıyordu acaba? Çanak-çömleği dağıtması karşısında gülmüş müydü?

Al duvağı kaldırıp, gökçe yüzü görmek için dayanılmaz bir istek duydu. Bu isteğine gem vurdu. Kaldıramazdı, yüz görümlüğünü vermedikçe, bu hediyesi kabul edilmedikçe...

Damat, duvağı kaldırmazdan önce yüz görümlüğü hediyesi verirdi geline. Hediyesi kabul edilmedikçe de kaldıramazdı gelinin yüzünü saklayan, perdeleyen duvağı...

Yüz görümlüğü, çok şey anlatır, çok şey söylerdi gönül gözü açık olana, er kişiye, erlik sevdasındakine...

Güzele erişmenin, güzeli görmenin bir bedeli olduğunu ifade ederdi. Gökçe kızlardan bütün kâinatı yaratana gitmenin yolunu gösterir, bedel ödenmedikçe kavuşulmayacağına işaret ederdi.

Eli, kaftanının iç kısmına gitti. Bir karış büyüklüğündeki şeye dokununca kızardı. Yüz görümlüğü hediyesi olarak böyle bir hediyeyi düşünmekten...

Ejderhanın dişiydi, nice anaları ağlatan, nice yavukluyu yârsız bırakan ejderhanın. Onu öldürmekle... Oğuz ilinden Çin'e gökten inen bir kahraman gibi anlatılır olmuştu. Çok çocukça geldi böyle bir hediye düşünmek. "Ben yaptım, ben ettim, ben nasıl da yiğit bir kişiyim," düşüncesinin izlerini hissetti bu yüz görümlüğü hediyesinde. Utandı...

Verdiği hediye, "Ben şuyum, ben buyum," manası taşımamalı, tam tersi "yoluna kurban olduğunu" söylemeliydi.

Al duvaklı Gökçe Kız'a, baktı yüzünü görmedin. "Biraz bekle," manasında işaret yaptı. Eşyalarının bulunduğu diğer odaya koştu. Kılıcını aldı, ejderhayı öldürdüğü kılıcı. Elini yaktığını hissetti, hemen gelin odasına koştu.

Diz çöktü, boyun büktü, kılıcı iki eliyle uzattı.

"Nice anaları aglatan ejderhayı öldüren bu kılıç armaganımdır,

yüz görümlülügü olarak, lütfen kabul edin. Bu boynun, bu kılıçla kesilmeye her an hazır olduğunu bilin, sizin tarafınızdan. Yüz görümlügünüzün bedelini ancak canım öder, bu kılıç ile alınacak canım."

Ay ışığının duru gölde titreşmesinde bir ses yükseldi, al duvak altından:

"Begim. Kılıcınız, en güzel yüz görümlügümdür, kabulümdür. Saçınızın teline dünyaları değişmezken, kılıcı boynunuza nasıl çalarım. Kılıcı; size, yolunuza, sevdiklerinize, teger verdiklerinize kurban olmak için kabul ettim, en kutsal emanet bildim."

Kılıcı aldı, yere serilmiş yatağın yanına boylu boyunca uzattı, "Begim, al duvak kaldırılmayı bekler," dedi.

Bu sözlerle vuruldu. Ayağa kalktı. Armağanın değerli görülerek kabul edilmesinin sevinciyle... Al duvak karşısındaydı, aşılmaz bir kale gibi... Al duvağın alı, gözlerini kamaştırıyor, içini, gönlünü yakıyor, elini-kolunu kıpırdayamaz hale getiriyordu. Çünkü al duvak çok şey söylüyordu, söylemekle kalmayıp bunları omuzlarına, gönlüne yüklüyordu.

Al duvak, rengini al kandan, batmak üzereyken kızıl bir elma şeklini alan güneşten almıştı. Can almanın değil, can vermenin, öldürmenin değil yaşatmanın işaretiydi. Al kanının alı pahasına, can vererek korunması gerekenleri; imanı, canı, ili, töreyi, namusu korumayı gönüllere nakşediyordu. Evlenen, bir güzele bey olan, evin reisi diye bilinecek er kişilerin gönüllerine yerleştiriyordu. İmanı, canı, ili, töreyi, namusu korumak için yürek, bilek ve gönül olarak güçlü olmayı hatırlatıyordu. Evlenerek erlik, yiğitlik iddiasına soyunanlara...

Elini uzattı. Nice düşman, ejderha karşısında titremeyen eli titriyordu. Saklamak istedi, ama beceremedi. Duvağın arkasındaki ne düşünmüştü acaba? Titreyen eline sığınak al duvağı gördü. El, titremesini gizlemek için al duvağa kavuştu. Dokunmasıyla beraber ateşe değmiş gibi oldu. Çekmek istedi, ama çekemedi. Kavrulmalarına rağmen parmakları, al duvağı sığınacak en güzel yer bilmişti.

Al duvağın kandil aydınlığında ışımasına daha fazla dayanamadı, gözlerini kapattı. Zaten gözlerini kapatma zamanı gelmişti. Al duvak gözleri açık iken çözülmezdi. El yordamıyla al duvağı çözdü. Gözleri kapalı, "Al duvak, baglanmayı bekler," sözleriyle boynunu uzattı. Kuğu eller kanatlandı, gökçe gözler hedefe çevrildi. Bir hakan, boynunu uzatmış, gözleri kapalı bekliyordu. Al duvağın boynuna bağlanmasını, celladın kılıcının inmesini bekleyen mahkûm gibi...

Al duvak boyna dolandı nice canların canının bedeli olarak ve düğümlendi kınalı ellerce... Düğüne; ayrılmamak üzere bir araya gelmeye, geleceği beraber kılmaya, ebedi güzelliklere birlikte gidişe işaret olarak...

Düğüme; bir olmaya, diri olmaya, haktan, adaletten ayrılmamaya nişan olarak...

Düğmeye, hakka açılmaya, çirkinliğe kapanmaya remiz olarak...

Düğümün atılmasıyla... Al duvağın boynunu sıktığını hissetti. Nefes almakta zorlanmaya başladı. Uluğ Türk'ün "Al duvak boynuna dügüm edildikte, niyet etmeyi unutma," sözü gönlüne düştü. "Ey yüce Allah'ım, al duvak neyi işaret ederse, bunları canım bahasına da olsa yerine getirmeye çalışacağım," diye aklından geçirdi. Al duvak gevşedi, rahatça nefes almaya başladı.

Bu ne akıl almaz haldi. Al duvağın boğazını sıktığından sonra da gevşediğinden emindi. Gözleri kapalı bekledi ve beklediğine kavuştu, "Yeşil duvak baglanmayı bekler," sözlerini duydu, sabah rüzgârının esişinde. Yeşil duvak eline bırakıldı, bütün insanların, bütün kâinatın yükü bırakılmışçasına...

Yeşil duvak törelerine yeni girmişti. Daha önce gelinin yüzünü yalnızca al duvak örtüyordu. Uluğ Türk, "Yeşil duvak ve işaret ettiği mânânın bilinme vakti geldi. Sizin Gökçe Kız ile evliliğinizle bu gelenek başlamalı," demiş.

"Yeşil duvak neye işaret eder?" sualine de... "Yeşil, yaş olmaktan, suya kavuşmuş, hayat bulmuş olmaktan gelir. Hayatı, diri olmayı, suyla canlanmayı, üremeyi, yüce Mevla'nın yarattığı nizam içinde çoğalmayı temsil eder. Evlilik de üremek, insan eliyle tabii dengeye müdahale demektir. Böyle bir müdahale de ancak Yaradan'ımızın

izin verdiği ölçüde olur."

"İşte yeşil duvak... Evlilikle hayatını devam ettirirken; Yüce Yaradan'ımızın koyduğu ölçülere uymayı, harama helale dikkat etmeyi, maddi manada israftan, manevi manada, itikatta ifsat etmekten kaçınmayı, iffet sahibi olmayı, namusa sahip çıkmayı ifade eder. Bütün bunlar erkeğin de vazifesi olmakla beraber hatun kişileri daha çok ilgilendirir. Bu sebepten yeşil duvak gelinin boynuna bağlanmalıdır, damat tarafından," cevabını vermişti.

İşte bütün bu manaları temsil eden yeşil duvak... Oğuz Han'ın eline teslim edilmişti Gökçe Kız tarafından.

Gözleri kapalı, elleri titreyerek yeşil duvağı bağladı Gökçe Kız'ın boynuna, düğüm, düğün ve düğme eyledi. Sonra da bismillah diyerek gözlerini açtı, çehrelerin en güzelini, gözlerin en gökçesini, mavisini görmek ümidiyle...

Gördü... Dolunayı kıskandıracak çehreyi, alıp göklerin sonsuz maviliği içine götüren mavi gözleri. Yay gibi kıvrılmış kaşları, kaşların altında ok olmuş ve on iki, on iki dizilmiş kirpikleri...

Mavi gözlerin, güneşin batışı gibi Kızılelma'ya döndüklerini, sonra incelerek yay şeklini aldıklarını ve kaşlarla birleşerek Altın Yay haline geldiklerini görür gibi oldu.

Hiç durmuyordu. Etraflarında bin bir nağmeyle şakıyan kuşlar gibi taştan taşa, daldan dala sekip duruyordu. Başını bir o engele bir bu engele vurarak çağlayan sular gibi...

"Çocukluk bu herhâlde," diye düşündü, "Hiç durmamak... Düşe kalka, ağlaya güle, yaşın, yeşil olanın sırrına varmak... Yaş, yeşil, diri olandan 'yaşamı', yaşamın, diri kalmanın gereklerini ögrenmek."

Gün Han (Kün Han), ilk göz ağrısıydı. Gökçe Kız ile evlilik düğümlerinin ilk meyvesiydi. Nasıl da sevinmişti doğum haberini aldığında... Doğumu; tohuma, neslini devam ettirmeye, birden ikiye, ikiden yirmi dörde, rüyasının gerçekleşmesine, yirmi dörtten kıyamete yürüyüşe başlangıç bilmişti.

Uluğ Türk, "Göklerin kızı Gökçe Kız'dan dogana, Gün (Kün) Han adı yaraşır. O ve soyundan gelenler göklerin hakanı olurlar inşallah," demiş ve Gün Han ismini koymuştu. Oğuz Han, kendi soyundan gelenlerin nasıl göklerin hakanı olacağını anlamamıştı. Ama Uluğ Türk'ün söylediği ismi severek ilk oğluna vermişti. Gün Han'ı, Ay Han ve Yıldız Han takip etmişti.

Taştan taşa koşan Gün Han, Oğuz Han'ı da düşüncelerinde eskilere koşturmuştu.

Baba oğul, sabahleyin yola çıkmışlardı, mantar toplamak için. Kıştan çıkılan, yaza göz kırpılan, çiğdemlerin ve menekşelerin açtığı ilkyaz günüydü. Mantarı çok severdi. "Kimse peşimden gelmesin. Yalnız başıma gitmek isterim," demişti. Ama "Begim, ne olur beni de götür," diyen Gün Han'ı kıramamış, yanına almıştı.

Baba-oğul, sabahtan beri o kaya dibi senin, bu çalı dibi benim koşturup durmuşlar, sepetlerini mantarla doldurmuşlardı. Güneş biraz yükselince de dönüş yoluna koyulmuşlardı.

Üçüncü doğumdan sonra... Gökçe Kız'a bir haller olmuştu. Sık sık baş ağrısından şikâyet ediyor, odu, ateşi yükseliyordu. Otacılar, nice otlardan ilaç yapmalarına rağmen baş ağrısı geçmemişti. Ot,

oda (ateşe) çare olmamıştı. Oğuz Han, Gökçe Kız'ın birkaç defa çocuklarına bakıp bakıp ağladığını görmüştü. Gökçe Kız'ı ağlarken görmek yüreğini kavuruyor, çare olmak için koşturuyor, çaresiz kalmak onu dayanılmaz acılara gark ediyordu. Mantar, bahaneydi. Bir parça olsun derdimi unutabilir miyim diye kendini kırlara atmıştı.

Su yokuşlardan basamak basamak iniyor, etraf tabiatın içinden gelen seslerle inliyor, Gün Han koşuyor; Oğuz Han, bastığı yeri görmüyordu Gökçe Kız'ı düşünmekten.

Kaftanın çekildiğini hissetti baktı, oğlu Gün Han'dı. "Buyur oglum, söyle," dedi. Gün Han'ın gözleri nice bin şikâyet doluydu:

"Begim. Kaç defadır seslenirim, duymazsın"

Şaşırdı, Gün Han'ın tıpkı bir yetişkin gibi konuşmasına. Yüreği sancıdı, Gökçe Kız'ın acısı onu ondan almıştı. "Dalmışım oglum," dedi, "Annenin rahatsızlığı beni endişelendirir," diyemediği için. "Hele söyle, ne istemiştin. Oğuz Han bütün Oğuz ili, yüz binlik ordusuyla emrindedir, hemen yerine getirelim," sözleriyle şakayla karışık Gün Han'ın gönlünü almaya çalıştı.

Babasının sözlerine gülümseyen Gün Han, boyun bükerek "Yoruldum," dedi. Öyle bir "Yoruldum," demişti ki... Her hücresiyle mahcuptu, yoruldum demeyi kendisine yediremediği belliydi. Ama çaresizlik onu "Yoruldum," demeye mecbur bırakmıştı.

Oğuz Han, yavru kuş misali kendisine bakan can parçasına baktı. O yorulmasın da kim yorulsundu? Sabahtan beri koşturup durmuştu. Baba-oğul yaya yola çıkmışlardı, binekleri ayaklarıydı.

Oğuz Han, çöktü, "Bin sırtıma oglum, benden iyi at mı bulacaksın?" dedi. Ancak Gün Han, "Olmaz," diyerek binmedi. Oğuz Han, merak etti.

"Oğuz Han isimli atı begenmedin mi? Ne yapalım şu anda burada başka at yok, benimle idare edeceksin. Zaten hanlarla ile atlar arasında fazla fark yok, ikisi de yük çekerler."

Gün Han, olmaz manasında omuzlarını silkeledi:

"Hanların üzerine binilmez. Hanlar kutsaldır."

Güldü:

"Oglum, hanlar kutsal falan degüldür. Onlar da insandır hem de çok acınması gereken kişilerdir, yükleri çok fazladır."

Gün Han, ikna olmamıştı:

"Uluğ Türk büyüğümüz öyle dedi. Hanlar, yüce Yaradan adına yeryüzünde adaleti yerine getirirlermiş. Bu da onların kutsal olduğunu gösterir."

Beş yaşındaki çocuğun mantığındaki kuvvet Oğuz Han'ı şaşırttı:

"Oglum, söylediklerin hanların kutsal degül, en fazla acınacak kişiler olduğunu gösterir. Sırtıma binmiyorsun, burada binecek başka şey de yok. Ne yapacağız şimdi sen söyle bakalım."

Gün Han, "Bilmem," diyerek boyun büktü. Oğuz Han tebessüm etti:

"Oglum... Hem bilmezsin hem de han babamdır diyerek hazır ata binmezsin. Ne yapacağız seninle?"

Bu esnada döne döne bir yaprak düştü önüne. Toprakla kucaklaştı, hasret giderdi. Düşen söğüt yaprağıydı. Başını kaldırdı. Gelin gibi eteklerini salmış bir salkım söğüt ağacının dibindeydiler. Söğüt ağacını geline, yere doğru salınan yapraklarla örtülmüş dallarını da yeşil duvağa benzetirdi.

Yaprakları bin bir derde ilaç bilinirdi. Gelini hatırlaması, gönlüne geline bineklik eden atı getirdi. Söğüt ağacı, ata binmiş, yuvasına gelen, gelici olan geline benzedi, gündüz düşlerinde. Gönlü atlanmış, aradığını, Gün Han'ın, yorgunluğunu alacak şeyi bulmuştu.

Hançerini kınından çıkardı, söğütten bir dal kesti. Budadı, Gün Han'a uzattı:

"Oglum, işte sana bir at... Hem de Ötüken'in en hızlı doru atı. Bin üzerine sür eve, annenin yanına doğru. Hadi göreyim seni, bakalım tagları bununla nasıl aşacaksın."

Gün Han'ın gözleri sevinçle ışıldadı. Söğüt dalını sağ eline aldı,

diğer ucunu yere bıraktı, sağ bacağını üzerinden aşırarak bacakları arasına yerleştirdi. "Hayda," sesiyle birlikte dörtnala gitmeye başladı, bir anda gözden kayboldu.

Oğuz Han, arkasından bakakaldı. Gönüller yapmak, gönülleri kanatlandırmak ne kadar kolaydı bilen için. Söğüt dalı bir anda nasıl da ata dönüvermişti. Budun, budunu meydana getiren yüz binler de çocuk gibi değil miydi? Mesele, onlara söğüt dallarından atlar verebilmekte, yorgunluklarını alabilmekteydi.

Gün Han bir anda ufukta kaybolunca endişelendi, "Ben de mi söğüt dalından bir ata binsem, başka türlü yetişmenin imkânı yok," diye söylenerek güldü. Koşar adımlarla Gün Han'ın gittiği istikameti takip etti.

Daha birkaç adım atmadan, can parçası oğlunun, söğüt dalından atıyla kendine doğru geldiğini gördü, o yoruldum diyen çocuk gitmiş, ırakları yakın eyleyen bir süvari gelmişti.

Sevinçle "Begim, bak atım nasıl da hızlı koşar," diyen Gün Han'ın yaptığını gördü. Diğer elindeki değnekle, atı kabul ettiği söğüt dalına vuruyordu. Yüreği sancıdı. Şimşek gibi çakan can yoldaşı Kara Ok'a vuruluyormuş gibisine geldi.

Gün Han'ı durdurdu.

"Oglum. Atını niçin kırbaçlarsın."

Gün Han, yolundan alı konulmuş, kendine hakaret edilmiş bir süvari gibi sertçe konuştu:

"Begim! O kırbaç degül, kılıçtır."

Kırbaçla yaralanan yüreği, kılıçla delik deşik oldu. Atın kırbaçlanmasına dayanamazken kılıçlanmasına nasıl katlanacaktı. "At kırbaçlanmaz," diye anlatmak zor iken "Ata kılıç çekilmez," diye nasıl izah edecekti?

Çakmak çakmak gözlerle bakan, söğüt dalından da olsa ata binince birdenbire erkekleşen, "Benim," diyen, bir anda beş yaşlardan yirmi beşe çıkan yavrusuna baktı. At nasıl bir varlıktı ki

misali, sözü bile kişiyi değiştiriyordu. Omzundan tuttu.

"Hele oglum. Atından in. Onun şu çayırlığa sal. Otlasın, can bulsun. Seninle konuşacak çok önemli şeyler var. Öyle önemli ki bir an olsun geciktirilmemeli."

Ata binmeyle bir anda yirmi beşli yaşlara fırlayan Gün Han, başını salladı. Babasının "Seninle konuşacak çok önemli şeyler var," sözleriyle il sahibi bir beye, hatta buduna hükmeden bir hakana dönmüştü.

"Peki, begim," diyerek atını çimenler üzerine bıraktı. Babasının yanına geldi, meraklı gözlerle baktı. Oğuz Han, "Şöyle otur," diyerek devrilmiş bir ağacın gövdesini gösterdi. Kendisi de yanına oturdu, elini omzuna attı.

"Oglum. Şimdi söyleyeceklerimi han babanın en önemli vasiyeti bil. Öyle vasiyetler ki... İlk babamız Âdem Peygamberden -selam ona olsun- bugüne, şu ana babaların dedikleridir... Ogullarına mutlaka uyulması şartıyla söyledikleridir... Bundan sonra da Kıyamete kadar söyleyeceklerdir.

Oglum. Üzerimizdeki en başta hak... Bizi Yaradan Allahü teala'nın hakkıdır... Bütün hakların en büyüğüdür. Diğer haklar, bu hak sebebiyle vardır. Yaradan'ın hakkından sonra... Bu hakla birlikte insanların, hayvanların, hatta cansızların hakkı gelir...

Hayvan hakkı, insan hakkından öncedir. Hesabını vermek çok daha zordur. Çünkü hayvan, kendini insana kaşı koruyamaz.

Hayvanlar içinde ata gelince. Ona hayvan demeye dilim varmaz. Anlaman için dedim."

Oğuz Han, Gün Han'ın omzundan tuttu, gözlerine baktı:

"Atları sever misin?"

Gün Han'ın gözleri parladı:

"Severim hem de pek çok."

"Peki... Çok seversin de... Sevdiğine nasıl vurursun hem de kılıçla?"

Gün Han, sualin ağırlığı altında ezildi, boyun büktü:

“Ama o, sahici değil, söğüt dalından... Kılıç da sahici değil.”

“Oglum, misaller, örnekler, aslı temsil ederler. Misallere saygı gösteremeyen, onların hakkını gözetemeyen, sahicilerinin hakkını nasıl gözetecek? Hayat, misallerden ibarettir, gerçekler ahirettedir.”

Gün Han, mahcup bir şekilde bakıyordu, hatasını anlamıştı. Söylenmesi gerekenin tam söyleneceği zamandı. Oğuz Han’ın içine doğmuş, söyleyeceklerinin Oğuzlarının binlerce yıl sonrasını etkileyeceğini, tarihe yön vereceğini hissetmişti.

Söz okunu besmeleyle hedefe göndermenin tam zamanıydı. İlk göz ağrısının minik elini tuttu, kuvvetlice sıktı. Vermek istediklerini sözden önce eliyle verir gibi...

“Könül ışığım, Gün Han’ım. Kara Ok’a binince neler hissedersin?”

Gün Han’ın mahcubiyetle perdelenmiş gözlerinde şimşekler çaktı.

“Kanatlanmış gibi, göklere yükselmiş gibi olurum.”

Oğuz Han, sevgiyle gülümsedi.

“Hah, tamam, anlatmak istediğim bu işte... Ata binilmez, ata yükselinir. Ata yükselince de yeryüzü, mesafeler insanın gözünde küçülür.

Ozanlarımız, ‘Yiğit yiğidin yoldaşı / At yiğidin öz kardaşı,’ demişler. Ama bana sorarsan az bile söylemişler, atın bir yiğidin hayatındaki yerini anlatırken. At, öz kardaştan da yakındır, kendisidir, özüdür bre, ondan bir parçadır... Gözüdür, görünmeyen kanatlarıdır, çok uzakları duymasını sağlayan kulaklarıdır.

Oglum, atı, öz kardaştan yakın bilirsek neler olur neler... Mesafeler yakın edilir, ülkeler fethedilir, düşmanlar yenilir, gönlümüz şenlenir, nice güzelliklere açılır, en önemlisi de Hakk’ın rızası kazanılır, O’na gerçek kulluğa erişilir.

Bu sebepten, sana ve neslinden gelenlere vasiyetimdir. At, öz

kardaştan yakın bilinmeli, yiğitler atıyla anılmalı, şan almalı... Her yiğide mutlaka üç at düşmeli. Ata kıymet vermeyen cezasını en ağır şekilde çekmeli, kendisine, Oğuz boyuna ihanet ettiği için...

Ogul... Yorulursan yorgunluğunu at sırtında gider, bunalırsan bunaltın atın nefesiyle uçar, korkarsan korkun toynak seslerinden kaçar, yalnız kalırsan yalnızlığın onunla biter."

Gün Han'a baktı, gözleri kapalıydı, vücudu hafifçe öne doğru eğilmişti. Belli ki Kara Ok'un sırtında bulutların üstünde gidiyordu. Seslendi.

"Oglum. Hele kılıç kabul ettiğin değneği ver."

Gün Han, Kara Ok'la yükseldiği semadan inememişti, cevap gelmedi. Oğuz Han, gülümsedi:

"Gün Han! Sana derim."

Şaşkınca gözlerini açtı, bulunduğu yeri yadırgamıştı, belli ki göklerden yere düşercesine inmişti:

"Buyur Begim."

"Hele şu kılıç kabul ettiğini değneği bana uzat derim."

Uzatılan değneği aldı. Dikenli bir karaçalı parçasıydı. Dikenler batmış gibi yüreği acıdı. Şu insanoğlu ne garipti. Küçük çocuk bile kılıç diye dikenli bir dal parçasını seçmişti. "Bak oğlum," dedi. "Pusat, kılıç, acı vermek için değil, belayı def içindir. Oğuz ilinde üç şey: at, avrat ve pusat, bunlar bir erkeğin namusu bilinir. Bunların hakkına en ufak riayetsizlik en büyük ihanet bilinir. Bunlara sahip olunmaz, bunlarla er kişi olunur, erlikten alp erliğe yol alınır, oradan da alperenliğe... Oğuz ilini yaşanır kılmanın en büyük şartı, alperenlerin sayısını çoğaltmaktır."

Görülen o ki, Gün Han için zamanı gelmişti... Pusat ile tanışma, pusatı tanıma, hedefi belleme, hedefe yönelme vakti...

* * *

İlk adım, ilk söz, ilk lokma, ilk diş... İlk oyun, ilk oyuncak, ilk arkadaş... Allah için yoldaş tutmak, ilk güreş... İlk atak binmek... Sıra

en önemlisine gelmişti. İlk pusatla, silahların en asiliyle tanışma vaktiydi.

"İlkler çok mühim." demişti Uluğ Türk. "Hayat, nasıl başlarsa öyle devam eder. İlk adım Kâbe'ye doğru atılmalı, ilk söz Allah olmalı, Hak için divan durmalı. İlk lokma dualı ağızdan alınmalı. İlk diş helal çiğnemeli. İlk oyun kuzuyla olmalı ki... Hayat canavarı karşısında kuzunun çaresizliği akıldan çıkmasın. İlk oyuncak topraktan olmalı. Topraktan geldiğini yine toprak olacağını unutmaması için. İlk arkadaş Allah için yoldaş tutulmalı. Ahirette birlikte kurtulmak için. İlk küreş köpekli olmalı ki... Hayatı boyunca nefis, çevre ve şeytanla küreşten gaflete düşmemek için. İlk binek at olmalı, uzakları yakın etmek için..."

İlk adımla başlayan yürüyüş sürüp gelmişti. Gün Han, beş yaşını doldurmuştu. Bugün yayını gerecek, hedefini seçip göğe doğru atacak. Kırk adımdan öte yere düşmesi, düştüğü yerde toprağa karışıp kaybolması için duaya duracaktı. Onunla birlikte Uluğ Türk, anası Gökçe Kız, babası Oğuz Han ve diğer sevenleri...

Kırk adımdan öte düşüp, toprak tarafından yutulması işaretti. Niyetinin düzgün, seçilmişlerden olduğunun işareti kabul edilirdi. Kırk adımdan ne kadar çok öteye düşüp kaybolursa o kadar çok iyi sayılırdı. Oku kaybolan, ömrünün sonuna kadar çalışacaktı seçilmişliğe, muratlara karışmaya layık olabilmek için.

Oku kaybolmazsa, iki defa daha deneyecekti. Yine kaybolmazsa... İşinin seçilmiş değil, seçen, mürit olduğu anlaşılacak. Yolunun çok çetin olduğunu bilecek, herkesten çok çalışacaktı.

İlk ok törenleri aile içinde olur, anne-baba, bir gönül ehli zat katılırdı. Okun kaybolup kaybolmadığını yalnızca törene katılanlar bilir, sır olarak saklanırdı. Kardeşler törene dâhil edilmezdi, kıskançlık yaşanmaması için...

Bütün kardeşler, kardeşlerinin oklarının kendininkinden daha ileri düştüğünü ve bu şekilde toprakta kaybolduğunu zannederler, kardeşlerine gıpta ile bakarlardı.

Böyle anlatmıştı Uluğ Türk ve "Böyle biline..." demişti.

Kendisi için bunların hiçbiri yapılmamıştı. Bütün ilkler Gün Han'la başlamış, sonra bütün Oğuz iline yayılmıştı, Uluğ Türk'ün söylediği ölçülerle, gayelerle... İşte yine bir ilk günü, ilk oku hedefe gönderme günüydü.

Gözleri, Gün Han'ı aradı. Gökçe Kız'ın yanındaydı. Baştan ayağa beyaz bir gömlek içindeydi. Bu; doğduğu ve öldüğü gündeki gibi dünyadan uzak olmayı temsil ederdi, kundak ve kefen gibi... Yüreği cız etti. Beş yaşındaki çocuğun dünyadan uzaklaşması nasıl olurdu? Onun için dünya... Söğüt dalından atlar, değnekten kılıçlar, kuş tüyünden kanatlar değil miydi? Hayal nasıl terk edilirdi?

Uluğ Türk böyle istemişti. O söylediğine göre mutlaka bir hikmeti vardı.

Gözü Gün Han için kendi elleriyle yaptıklarına gitti. Oku daha uzağa atması için içine damar damar kartal kemiği yerleştirdiği gürgenden yapılmış küçük yaya, hemen yanında yatan küçük oka baktı.

Beş yaşındaki Gün Han, bunu kırk adımdan uzağa nasıl fırlatırdı hem de toprakta kaybolmak üzere... Bakışları aksakalıyla ağır ağır yaklaşan Uluğ Türk'e kaydı. Onca hanlığına rağmen elinde değildi. Tedirgin olmaktan, saygı için ayağa kalmaktan, korkuyla karışık bir hürmet duymaktan kendini alamıyordu bu esrarengiz aksakallı ihtiyar karşısında. Çok düşünmüştü, ama bir türlü bu sırrı çözememişti.

Geldi. Her zerresi "Benden emin olun, size zarar değil ancak sonsuz selamet getiririm," deyişlerinde selam verdi, "Gün Han oglumuz hazır mı?" diye sual eyledi.

Oğuz Han, gözleri yaşlı Gökçe Kız'ın yanından can paresini aldı. Uluğ Türk'ün yanına götürdü. Ak elbiseler içinde baba elini sımsıkı tutan Gün Han'ı, babası tarafından kurban edilmeğe götürülen İsmail Peygamber'e benzetti. Dininden olmayı en büyük şeref bildiği İbrahim Peygamber ve oğlu İsmail Peygamber'in -selam onlara olsun- yaşadıkları inanılmazdı. Onu çok etkilemişti. Onların hayatlarını defalarca anlattırmıştı Uluğ Türk'e...

Uluğ Türk harekete geçti. Sağ eliyle Oğuz Han'ın sol elini, sol eliyle de Gün Han'ın sağ elini tuttu, sıktı ve gözlerini yumdu. Binlerce yıl ötelerden gelen bir sesle konuştu.

"Bu sözlerim hem Gün Han'a, begim hem de size... Ve... Kıyamete kadar neslinizden gelecekleredir.

Yüce Yaradan, kâinatı bizim için, insanoğlu için yaratmıştır. Bizi de kendisi için... O'na kulluk etmemiz, O'nu bilmemiz için var etmiştir.

Bu demek değildir ki... Etrafımızdaki, kâinattaki varlıkları dilediğimiz gibi kullanabiliriz. Hayır... Kâinattaki her şey, yüce Yaradan'ı zikreder. Hiçbir şey gereksiz yere yaratılmamıştır. En güzel şekilde yaratılmıştır. Hepsinin bir yaratılış sebebi vardır, hiçbir şey boşuna degildir.

İnsanoğlunun bunları kullanması, ilahi nizama müdahaledir, bozmak içindir. Bu sebepten... Müdahale ancak O'nun izin verdiği miktarda ve şekilde olabilir. Bunun da nasıl olacağı peygamberlere gelen vahiyle bildirilmiştir. Peygamberler ve onun yolunda olan olgun yol göstericiler, mürşidi kâmiller... Bunun nasıl olacağını bize söylemekte, yaşayışları ile göstermektedirler.

İlk Ok'a gelince... Ok, ölümü degil, hedefe gidişi temsil eder. Ok hedefe gönderilir. Hedefe giderken önüne çıkanı, hedefe gitmesine engel olanı öldürür. Ok, yeryüzünü er meydanı kılmayı, ilahi bilgiye, vahye engelsiz ulaşmayı temsil eder. Savaş; kişinin ilahi bilgiye, vahye kavuşma hakkını sağlamadır. Buna engel olanları, zalimleri ortadan kaldırmadır, zorla iman ettirme degildir.

İşte bunun için... Ok; hedefe gidiş, vahyin önündeki engelleri kaldırış, yeryüzü er meydanı kılıştır. Öldürmeye degil, ebedi dirilişedir.

Şimdi, okun fırlatılma anıdır. Biz de bir ok gibi davranalım. Gün Han'ın oku neyi gösterecek, neyi işaret edecek. Hele görelim."

Uluğ Türk, ok ve yayı eline aldı. Gün Han'a döndü.

"Oglum Gün Han. Niyetini yap. Bu kısa ömrü niçin yaşamak

istersin, neyi hedeflersin? Bunları düşün ve niyet eyle,"

Hazır olanlara baktı.

"Buyurun birlikte dua edelim,"

Ellerini açtı besmeleyi söyleyerek duaya başladı.

"Ya Rabbi! Bu okun senin rızan için fırlatırız. Bu okun fırlatılmasını, Gün Han, anne-babası bu garip ihtiyar, bunların soyundan gelenler için hayırlara vesile kıl. Âmin..."

Anne-baba öyle bir âmin dediler ki... Yedi kat yer ve gök sarsıldı. Ellerini gözyaşlarıyla yıkanmış yüzlerine sürdüler.

Uluğ Türk, "Oglum! Niyetini sağlam eyle," diyerek ok ve yayı Gün Han'a verdi.

Gün Han, kor taneleri avucuna bırakılmış gibi verilenleri aldı. Yayı kurdu, sağ eliyle sağlamca yakaladı, oku yerleştirdi. Gün batımına doğru döndü, yayı gerebildiğince gerdi. Zaman durmuş gibiydi Gün Han, anne-baba ve Uluğ Türk için. Ve bilinmeyen hedefe doğru okunu yolladı.

Oğuz Han'ın gözü Gün Han'ın dudaklarındaydı. Oğlunun besmele çektiğini fark edince rahatladı. Besmele çekmesinin hatırlatılması yasak edilmiş, kendisinin düşünmesi istenmişti Uluğ Türk tarafından... Besmeleye şahit olan Oğuz Han, okun bir an gökyüzünde kaybolduğunu daha sonra epeyce önlerine düştüğü gördü.

Uluğ Türk'ün el etmesiyle yürüdüler. Eli Gün Han'ın elini sıkıca yaklaşmış halde, baba-oğul birlikte... Uluğ Türk'ün arkasından, adımlarını sayarak. Yerinden kıpırdayamayan Gökçe Kız da bakışları ve gönlüyle onları takip ediyordu.

Kırk bir dediklerinde okun düştüğü yere ulaştılar. İnanılmazdı. Düştüğü yerde ok yoktu, ama başka bir şey vardı, bir uçtan diğer ucuna delinmiş bir kızılelma.

* * *

Aklı başından gidecek gibi oldu. Koca dağın ortasında

anlayamadığı bir şeyler oluyordu. Dehşet içinde kaldı. Nice tehlike, binlerce düşman karşısında kılı kıpırdamamıştı ama şimdi... Yerinden oynayan kayalar karşısında ne yapacağını şaşırmış, kılıcına el atmıştı. Sanki kılıçla bir şey yapabilirmiş gibi...

Her şey bir anda olmuştu. Uluğ Türk elini ileri doğru uzatmış, parmakları arasından kırmızı bir ışık çıkmış. Çıkmasıyla da... Koca dağın hemen önlerindeki kısmı yerinden oynamaya başlamıştı.

İlk defa korkuyu hissetti.

Uluğ Türk, bir büyücü müydü yoksa? Gönlü bunu kabullenemedi. Büyünün yüce Allah tarafından kati olarak yasak edildiğini kendisi söylemişti. Peki... Bu ne haldi? Elini ileri uzatmakla koca dağı yerinden oynatmayı nasıl başarmıştı?

Biraz dikkat edince... Avuç içinde dört köşeli bir alet fark etti. Bu işi, elindeki aletle başardığını anladı. Buraya zaten bunun için gelmemişler miydi? Nuh aleyhisselam zamanından kalan şeyleri göreceklerdi... Korkunç felaketlere sebep olan aletleri, pusatları ve bunları etkisiz hale getiren esrarengiz aleti... Böyle demişti Uluğ Türk. Kırk gündür yollardaydılar. Hep kuzeye doğru yürümüşlerdi. Daha doğrusu at sürmüşlerdi.

Gökçe Kız'ın kendisini kurtarmasından bu yana... Altı sene geçmişti. Bu zaman içinde... Hayatının en sevinçli, en hüzünlü günlerini yaşamıştı. Hayatını kurtaran Gökçe Hatun'la evlenmiş. Bu evlilikten birbirinin peşi sıra üç oğlu olmuştu.

Oğullarına Uluğ Türk'ün işaretiyle Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han isimlerini vermişlerdi. Uluğ Türk, konuşmuş. "Bu bir müjdedir. Oğullarının göklerin de hâkimi, yüce Yaradan'dan gelen ilahi, kutsal bilginin yeryüzünde ulaştırıcısı olacağının işaretidir.

Semada Güneş yüce Yaradan'a, ışığını güneşten alan Ay peygamberlere, yıldızlar da peygamberlere tabi olan gönül erlerine, olgun yol göstericilere delildir. Senin bu üç oğlun ve onların soyundan gelenler... Yüce Yaradan'dan peygamberlere, peygamberlerden olgun yol göstericilere gelen ilahi bilginin

koruyucusu olacaklar. Bu bilginin yeryüzünde yerine getiricisi, uygulayıcısı, yeryüzünü er meydanı kılıcı olacaklardır.

Gökçe Kız'dan doğan üç oğlun, gökten gelen kızın çocukları, diye ünlenmeli, bilinmeli. Ay Han ve Yıldız Han da oklarını Gün Han gibi toprakta kaybettirdiklerinde, oklarıyla Kızılelma getirdiklerinde 'Boz oklar' diye nam salmalıdır. Boz; alaca, ala benzeyen, belirsiz demektir. Boz diye bilinmek, 'Kendi isteğimden vazgeçtim hak olanda kayboldum,' manasınadır," demişti.

Evet... Gün Han'ın oku kırk bir adıma ulaşmış, toprakta kaybolmuş Kızılelma getirmişti. Uluğ Türk, "Kızılelma, murattır, varılacak hedeftir," demişti. Ay Han ve Yıldız Han aynı şeyi başarabilecekler miydi? Oğuz Han, yaşananları anlamakta zorlanıyordu. Ok, toprakta nasıl kaybolmuş, Kızılelma nasıl gelmişti? Yoksa yine Uluğ Türk'ün akıl almaz işlerinden biri miydi? "Yaradan yüce Rabbimiz değil mi? Sebeple yarattığı gibi bazen de sebepsiz yaratır. Bazen Uluğ Türk'ü vesile eder, bazen de vesilesiz yaratırdı," düşüncesiyle gönlü tövbelere durdu.

Gökçe Kız'ın, kendisini kurtarışındaki hakikat açıklanmamış. Yalnızca Uluğ Türk ve eşinin babası bilmişti. Herkes, gökten gelen kızın Oğuz Han'ı kurtardığına inanmış. Efsane üstüne efsane, destan üstüne destan yazılmıştı.

Ve çocuklar gelmişti peş peşe... Önce Gün Han, sonra Ay Han ve en son da Yıldız Han... Gökteki sırayı, parlaklık derecelerini takip etmişlerdi. Üçüncü doğumdan az bir zaman sonra... Gökçe Kız vefat etmişti. Gökten geldi bilinmiş, ama kara toprağın bağrına emanet edilmişti.

Yerin ve göğün hakanı olmaya hazırlanan Oğuz Han, perişan olmuş. "Tamam, artık bundan sonra yaşayamam. Gökçe Kızsız bir dünya olmaz," diyerek göğsünü dağlamış. Hanlığıma yakışır mı diye düşünmeden saçını başını yolmuştu. Onsuz dünyada nefes alamam sanmıştı ama almıştı. Acıkmam diye düşünmüş ama acıkmış. Hayat devam etmişti.

Uluğ Türk, "Ayrılık olmasa kavuşmak güzel olur muydu?" demişti. Ayrılıktaki güzelliği kavrayamamıştı ama... Kavuşma ümidi, ona çok yakıcı, çok güzel gelmişti.

Bir gün "Begim, evlenmelisin," demiş. Uluğ Türk'e, kızmış. "Bre Bilge Koca. Sen ne dersin? Benimle dalga mı geçersin? Gökçe Kız'dan sonra... Başka bir hatun kişiyle aynı yastığa nasıl baş koyarım? Hanlıkta hakanlıkta gözüm yoktur. Ala taglarda koyunlarıyla halleşen, at sırtında av kovalayan bir çoban olmak isterim," diye bağırmıştı.

Uluğ Türk, kendisine bağırılmamış gibi aksakalının ak eylediği yüzüyle akça akça gülümsemiş. "Begim... Hayatın yalnız seni ilgilendirseydi bu söylediğin olurdu. Ama... Artık sen, yalnız sen için değilsin. Birin altı, altının yirmi dört olması, bir kutsal vazifenin gerçekleşmesi için evlenme şart. Şimdi ve binlerce yıl sonra... İnsanların adaletle idare edilmesi, ebedi güzelliklere kavuşması, nice bin felaketlerden kurtulması için... İlk Kale'nin Kıyamete kadar Son Kale olması için...Son Kale'nin ebedi güzellikler diyarına köprü olması için..." demişti.

İlk Kale ve Son Kale nedir, neyi temsil eder, çok merak etmişti. Ama sual etmemişti. Günü ve yeri geldiğinde... Uluğ Türk açıklar düşüncesiyle...

Gökçe Kız'ın ölümüyle... O kadar bunalmış, hakan olmaktan o kadar soğumuştu ki... "Dünyanın tek fatihi, binlerce yıldır beklenen kişi, kahraman olmak istemiyorum. Gökçe Kız'ın üstüne evlenemem, böyle bir könül yükünü kaldıramam, binlerce sene sonra insanları felaketten kurtarmak için..." sözlerini haykırmış. Uluğ Türk'e karşı koymuştu.

Uluğ Türk ise onu iknaya çalışmamış. Yalnızca birkaç söz söylemiş. "Begim... Hele emanetin saklandığı mağaraya gel. İnsanları nasıl bir tehlikenin beklediğini gör. Eğer yine aynı fikirde kalırsan evlenmen için ısrar etmeyeceğim," demiş, elini kolunu bağlamış. Ve yola düşmüşlerdi, sırlarla dolu mağaraya ulaşmak için.

Bin bir çeşit zorluktan, ölümle nice defa karşı karşıya kaldıktan

sonra... Mağaraya ulaşmışlardı. İşte şimdi... Anlaşılmaz bir şekilde kayalar yerinden oynuyor, koca dağda kap kara bir oyuk açılıyordu. Dört beş adam boyunda, iki adam eninde...

Kayaların hareketi durdu. Önlerinde ne getireceği belirsiz karanlık bir giriş vardı. Kış günlerinin ortası bir gün, güneşin tam tepelerinde olduğu bir zamandı. Güneş tepeden onlara bakıyordu, ama yine de üşüyorlardı. Eteklerine tırmandıkları dağın zirvesi karlıydı.

Uluğ Türk, elindeki aleti, kapıdan içeri tuttu, kuvvetli bir ışık yayıldı. Yürüdü, dağın içinde açılan kapıdan kayboldu. Büyük bir merak içinde görünmez olanın arkasından bakakaldı, takip edemedi. Hâlâ, koca dağın yarılmasının dehşeti içindeydi. Oğuz, yürümek istedi, ancak onu buraya getiren "Buyur" dememişti. Söz sahibi, yer sahibi buyur etmeden nasıl yürürdü, bekledi. Zaman geçti. İçerisi birden aydınlandı hem de güneş aniden doğmuş gibi. Ve o aydınlıktan Uluğ Türk çıktı, gülümseyerek... "Buyurun begim," dedi. "Önde gitmek size yakışırdı. Ancak emin olmak istedik. Zatınıza zarar verecek bir şey şeyin olmadığından... Ne de olsa ev sahibi sayılırız."

Yirmi yıla yakındır böyleydi. Hep beyaz sakallı haliyle hatırladığı esrarengiz kişinin isteğine uydu. Kayaların içinde açılan ağızdan göz kamaştıran beyazlığa adım attı. İlk adımı tereddütlüydü, üçüncüsü kararlı, yedincisi şaşkındı.

İçerisi çok genişti. Hemen hemen yüz çadır büyüklüğünde, on adam boyu yüksekliğindeydi. Havada, iki yumruğu büyüklüğünde kartopuna benzer bir şey duruyordu. Bir yere bağlı olmayan bu şey, mağaranın içini tıpkı bir güneş gibi aydınlatıyordu, hem de gözleri alırcasına.

Mağara, bugüne kadar hiç görmediği, tarifte zorlandığı şeylerle doluydu. Sanki buzdan yapılmış, üç, dört ve beş kenarlı kocaman kocaman aletler. Kavak gövdesine benzeyen şeyler... Hepsinde çeşitli renkte ışıklar yanıp yanıp sönüyordu. Yanında Uluğ Türk olmasa... Cinlerin, albızların (şeytanların) arasına geldiğini

düşünecekti.

Telaşla Oğuz Han'ın arkasından mağaraya giren Uluğ Türk, açıklamaya çalıştı.

"Begim... Bu gördüğün aletler, aynı yaşta değil. Bir kısmı Nuh Peygamber -selam onun üzerine olsun- zamanından, bir kısmı da ondan çok önceki zamanlardan kalma... Bunlar silah ve bilmediğimiz özellikleri olan aletler imiş... Bize böyle söylendi babamız tarafından, ona da babası tarafından söylenmiş. Tam gerçeği ancak Yüce Rabbimiz bilir. İlk insan ve ilk peygamber Âdem'den -selam ona olsun- Nuh Nebi'ye geçen zamanın 300 bin seneden az olmadığı bildirilmiştir."

Oğuz Han şaşırdı.

"Üç yüz bin sene ha?"

"Bu zaman zarfında üç yüzden fazla resul, yeni bir din getiren peygamber gelmiş. Resul peygamberler bin senede bir gönderilir."

Söylenenleri, gördüklerini anlamakta zorlandı.

"Bu kadar zaman geçmiş ha? Gele gele bugünlere mi gelebildik? İnsanların büyük kısmı mağaralarda yaşıyorlar, çiğ et yiyorlar. Birbirlerini acımasızca öldürüyorlar"

Uluğ Türk'ün gülümseyişi acılıydı.

"Begim. İnsan'da iyilik de zirvede, kötülük de. İmtihanın gereği. Dünyaya imtihan için gönderilmişiz... Peygamberler bunun için Allahü teala tarafından vazifelendirilmiş... İnsanları, maddi-manevi felaketten kurtarıp ebedi saadete götürmek için. Ama buna rağmen, insanın felaketine sebep olan bu gördüğünüz aletler yapılmış.

Nuh tufanıyla hepsinin kaybolduğu söylendi bize... Eskiye ait ne varsa... Alet yapımıyla ilgili bilgi, aletler, silahlar hepsi, hepsi. Kutlu Peygamber Nuh, kesin söz almış. Kendisiyle birlikte tufandan kurtulanlardan... Alet bilgilerini evlatlarına anlatmamaları için... İnsanlar birbirlerini tekrar yok etmesinler diye..."

Bu sözlerle Oğuz Han, şaşırdı. Mağarada üzerlerinde çeşitli

ışıklarla yanıp sönen aletleri işaret etti.

"Ya bunlar... Bunlar niçin?"

"Bunlar... Yok etmek için değil. Bu aletlerle istenilse de insan öldürülemez. Tabii nizamı bozmaz. Buradakilerin hepsi insanların aynı felaketleri yaşamaması için hazırlandı. Tufandan önceki yüz binlerce senelik zaman diliminde... Çok korkunç şeyler yaşanmış. İnsanlık, defalarca, yaptığı, geliştirdiği aletlerle birbirini yok etmiş. Babam bana böyle anlattı, ona da babası öyle anlatmış. Nesilden nesile böyle söylenmiş."

Yaşananları Oğuz Han'ın aklı almıyordu. Anlamaya çalışıyordu.

"Şimdi bana gösterdiğin bu aletler, o zamanlar niçin kullanılmamış? İnsanların birbirlerini yok etmelerine niçin izin verilmiş."

Uluğ Türk tepeden tırnağa titredi, sual çok zorlu gelmişti, eğer sorulmazsa bu sualin cevabını vermemesi istenmişti. Sorulmuştu, cevabını vermeliydi, ama nasıl? Yüce Yaradan'a sığındı.

"Begim... O üç yüz bin senelik zaman diliminde neler oldu bilemem. Belki bu aletler o zaman keşfedilmedi, belki de kullanılmaya fırsat olmadı... Ama şunu iyi bilirim, bize anlatıldığı için... Bundan bin, bin beş yüz sene içinde... Son bir peygamber gelecek, ismi 'Muhammed' olacak. O... Âlemlere, bütün canlılara, bütün evrene rahmet olarak gönderilen bir peygamber olacak. İşte onun sebebiyle... Sana ve senin neslinden gelenlere bu emanetlerin verildiği söylendi bize... Ondan sonra, onun yüzü suyu hürmetine toplu helak olmaması için..."

Oğuz Han, "Muhammed" ismini işitince tepeden tırnağa titrediğini, gönlüne anlatılmaz bir sıcaklığın yayıldığını, o ismin sahibine âşık olduğunu hissetti.

Uluğ Türk, öne geçti, eliyle işaret etti.

"Buyurun begim, şöyle, ileri doğru geçelim, size göstereceklerim var."

Yürüdüler, tavana kadar uzanan koca bir direğin yanına geldiler. Uluğ Türk, elindeki aleti ileri doğru uzattı. Direk boyunca tavandan aşağı doğru bir şey indi, çadır bezine benziyordu. "Begim," dedi Uluğ Türk, "Şimdi gördüklerin, insanlığın binlerce yıl önce neler yaşadığını size gösterecek. Sizi buraya niçin getirdiğimi daha iyi anlayacaksınız,".

Parmağıyla alete dokundu, çadır bezine benzeyen şey üzerinde şekiller belirdi. Şaşıran Oğuz Han, sağına soluna baktı, ama şekillerin nereden geldiğini göremedi. Gözlerini hareketlerden ayıramıyordu. Havada uçuşan şahinlere benzeyen bir şeyler, kertenkelelerin yumurtasını bıraktığı gibi uzunca cisimler bırakıyorlardı. Bunlar, yere dokunduğu anda tıpkı mantara benzer bir duman çıkıyordu. Bol dumanlı görüntüler bir müddet devam etti. Sonraki görüntüler, inanılmazdı. Oğuz Han gibi nice savaşlar, nice ölümler görmüş kimseyi bile dehşete düşürdü. Yıkılmış binalar, bunların arasında nice ölüleri gördü. Parça parça olmuş cesetler, erimiş yüzler. İrkildi... Yanlış mı görmüştü? Dikkatlice baktı, gördüğü doğruydu, yanmış, kavrulmuş cesetler arasında çocuklar da vardı. Yetişkin-çocuk ayırmadan böyle bir ölümü ne yapabilirdi?

Oğuz Han'ın eli kılıcına gitti, karşısında bir düşman varmış gibi. Düşmanı hissediyor, ama göremiyordu. O, düşman deyince, kılıcını kılıcıyla vuruşturduğu kimseyi bilirdi. Perdede gördükleri hayal miydi? Gözlerini kapattı, görüntüler kayboldu, açtı, yine perdedeydiler. İyice tedirgin oldu.

Oğuz Han'ın tedirginliği gören Uluğ Türk, elindeki aleti ileri uzattı, perdedeki korkunç görüntüler kayboldu.

Dehşetten irileşmiş gözlerle baktı.

"Bre Bilge Koca! Nedir bunlar, perdede gördüklerimiz? Mağarayı cinler mi bastı?"

Uluğ Türk, nasıl anlatacağını bilememenin sıkıntısıyla, "Begim," dedi. "Gördüklerimiz... Tıpkı hafızamızın kaydettiği görüntüler gibi hakiki görüntüler... Bundan binlerce yıl önce... Gelişmiş aletler tarafından zapt edilip hafızalarına alınmış."

Hâlâ gördüklerinin dehşetinden kurtulamamıştı:

“Mantar gibi yükselen o dumanlar nedir? O cesetler niçin yanmış?”

“O dumanlar; çok gelişmiş silahların, dokunduğu her şeyi parça parça eden, yakan, cehennem sıcaklığı yayan dumanlarıdır. Gördüğün cesetleri, o hale getiren o dumanlardır.”

Koca Han’ın gördükleriyle yüreği dilim dilim olmuştu. Ağlamaklı sordu.

“Çocukları da mı?”

“Evet, begim, çocukları da. Yalnızca insanları değil, büyük küçük bütün canlıları. Hatta bu kadar da değil...”

Aklı başından gidecek gibi oldu

“Bu kadar da mı değil? Geriye ne kaldı, havadan, sudan ve topraktan başka...”

“O silahlar çok korkunçtu. Havayı solunmaz, suyu içilmez, toprağı koynunda hiçbir şey beslemez, suyu tutmaz, tohumu yeşertmez duruma getirdi.”

Anlatılanları aklı almıyordu.

“Anlattıkların, hayatın bitmesi, dünyanın yok olması demek.”

“Evet... Dünyanın çok ücra köşeleri hariç hayat son bulmuş. Nuh Nebiye -selam ona olsun- varıncaya kadar dünyanın defalarca aynı sonla karşılaştığı nakledildi bize, atalarımız tarafından.”

Yaşananları aklı almıyordu.

“İnsanlar aynı hataları nasıl yaparlar, geçmişteki yaşananlardan ibret almazlar mı?”

Uluğ Türk’ün yüzü acıyla kasıldı.

“Nefsini ilah tutmak... Allahü teala’nın peygamberleri vasıtasıyla ilettiği ilahi bilgiden uzaklaşmak... İyi-kötü ölçüsünü kaybetmek... İnsanlık, canlılar, Hsu ve hava için zararlı olup olmayacağını düşünmeden keşifler peşinde koşmak... Bütün bunlar ve daha niceleri...er defasında insanlığın sonunu hazırladı. Bu emaneti bana teslim eden söyledi, ona da bir önceki, ona dahi bir önceki söylemiş.

‘İlahi bilginin, vahyin rehberliğinde olmayan her keşif zararlıdır,’ diye...”

“Bilge Koca... Keşif nasıl zararlı olur? Şu kılıcım, bir keşiftir... Düşmanlarıma karşı kendimi bununla savunur, fetihleri bununla yaparım. Bunun zararlı olduğunu nasıl söylersin?”

Uluğ Türk gülümsedi:

“Begim. Her keşif değil, vahyin rehberliğinde olmayan keşif zararlıdır. Verdiğiniz kılıç misali, bunu çok güzel anlatır. Kılıç, düşmanlara, vahşi hayvanlara karşı bir savunma vasıtasıdır. Amma aynı kılıçla katil olursun, insan ve diğer canlılara zulüm edersin.

Bütün iş, keşifleri vahyin bilgisinde değerlendirmektir. İyi keşif-kötü keşif, iyi alet-kötü alet bu şekilde belli olacak. Keşifler tabiattaki dengeyi bozmamalıdır. ‘Kem aletle kemâlât olmaz, yani kötü aletle güzellik, bütünlük, tamlık olmaz,’ sözü bunu çok güzel anlatır.

İnsanın bütün yaratılanlara karşı mesuliyeti vardır, canlı-cansız... Allahü teala tabiatı tam bir denge içinde yaratmıştır. Yarattıklarının hiçbiri sebepsiz değildir, hepsinde nice hikmetler vardır. Yaratılan her şey birbirini dengelemektedir. Bu dengeler içinde canlı-cansız birinin çoğalması veya azalması, felakete yol açmaktadır. Bu yüz binlerce sene içinde defalarca böyle olmuş. Kontrolsüz keşifler tabii dengeyi bozmuş. Nice felaketlere, insanlığın sonuna sebep olmuş, hayat için vazgeçilmez olan hava ve suyu bile zehir haline, getirmiştir.

İlk peygamber ve ilk insan Âdem aleyhisselama Allahü teala eşyanın isimlerini, hakikatini öğretmişti. Âdem aleyhisselam, bu bilgiler ışığında hangi keşifleri yapmıştı? Soyundan gelenlerle yaşayabilmek için gerekli olanı... Ona bütün bilginin verildiği, onun da bu bilgelerden yalnızca gerekli olanı kullandığı, gerekli keşiflere izin verdiği, gereksiz olanlara mâni olduğu büyüklerimizden bize nakledildi.

Sonraki gelenler... Vahyin rehberliğini terk edince felaketler başladı. Hırs akılları örtüp, nefisler kendini ilah ilan edince... İsraf,

küfür, bozuk itikat ve haram işlemekten doğan ifsat alıp yürüyünce... Vahyin ışığı aklı ve gönlü aydınlatamaz olunca... Felaketler tekrarlandı durdu. Nasıl iyilikler, güzel işler, güzel itikat çevresini güzel şekilde etkilerse... Küfür, bozuk itikat ve haramlar, kısacası ifsat ve israf tahrip eder. Canlı-cansız her şeyi etkiler, tabii dengeyi bozar.

İnsanlığın felaketi iki şeyle oldu... İfsat ve israf...

İfsat... Bozuk itikat, yanlış iman, haram, çirkin işler demektir. Bozuk itikat... Allahü teala ve yaratıkları hakkında O'nun peygamberleri vasıtasıyla bildirdiği şekilde inanmamaktır.

İsraf ise... İstifade etmemiz için verilen nimetlerde tahriptir. Hava, su, yiyecekler, giyecekler gibi her şey ve zamanı... Allahü teala'nın emrettiği ölçülerde kullanmamak, kâinattaki olağanüstü güzellikteki dengeyi bozmaktır.

Gayretimiz, buraya gelişimiz işte bu sebepledir. Son Peygamber (selam ona olsun), rahmet peygamberi hürmetine genel bir felaketin yaşanmaması içindir. Bunun için ikinci defa evlenmeni istedim, bize söylenenlerin gerçekleşebilmesi için..."

* * *

Ayaklarının bastığı yere bakıyordu yalnızca... Başka yeri görmüyordu. Bakacak hali yoktu. Uluğ Türk'e tâ,bi olmuş, onu takip ediyordu... Yürüyordu. "Ne büyük nimet ne büyük ihsan... İnsanın tâbi olacağı, hakkı, hakikati gören ve bilen bir gönül ehliyle tanışması... Ya Rabbi! Bu nimetin için sana sonsuz şükürler olsun. Bu nimete şükretmeyi, Bilge Koca'ya tâbi olmayı ihsan eyle," duasıyla...

Hâlâ aklı başına gelmiş değildi, mağarada gördüklerinin dehşetinden. Su köpüğü gibi eriyen çocuk yüzleri, gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. İnsanı bu hale getiren silahlar nasıl kullanılırdı? Uluğ Türk demişti. Üç yüz bin seneyi aşan insanlık tarihi boyunca, benzer felaketlerin defalarca yaşandığını söylemişti.

Bunun için evet, demişti. Bu felaketlerin bir daha yaşanmaması için... Bunun için kabul etmişti buralara gelmeyi... Kırk günlük yola

çıkmayı hem de yanına asker almadan... Tüccar kılığına girerek yola çıkmışlardı... Üzerine düşeni yapacaktı. Gördüklerinden sonra yapmam demek Yaradan'a en büyük isyan olmaz mıydı?

Gökçe Kız'ın ölümünden sonra... "Evlenmem, onun hatırasını çiğneyemem. Başkasına eşim diyemem. Gökçe Kız'ı gören gözlerle bakamam, yatağımı paylaşamam," demişti. Ama Uluğ Türk'ün gösterdiklerinden ve anlattıklarından sonra... Direnememiş, boyun bükmüş... "Bu felaketlerin bir daha yaşanmaması, rüyamın gerçekleşmesi için evet derim. Üzerime düşen her neyse yapmaya hazırım," sözleriyle kendini bağlamıştı. Bir daha çözmemek üzere...

Üç gündür dönüş yolundaydılar. Karlı dağlardan iniyorlardı. Uluğ Türk, öndeydi, yedeğinde binicisiz bir at vardı. Atın iki tarafındaki yük, birbirlerini dengeleyen iki sandıktı. Esrarengiz mağaradan aldıkları iki sandık. Merak etmiş, ancak sual etmemişti içlerinde ne var diye... Hocası onu fazla merakta bırakmamış.

"Sağ taraftaki sandıkta... Öyle bir şey var ki... Oğuz'un, Kıyamete kadar birliğini, insanların ebedi saadetine vesile oluşunu, adaleti yerine getirişini, İlk Kale olan diyarın Son Kale oluşunu temsil eden bir alettir. Ayrıca... Bu alet... İnsanları eriten korkunç silahları etkisiz hale getiren ve bozulan tabii nizamı tamir eden bir şey... Yalnız iyilik için kullanılabilen, iyi ve kötü duyguyu ayırabilen bir alet... Diğerindeyse doğuya ve batıya açacağımız seferlerde yol gösterecek bir şey var," demişti. Ama sandıkları açıp içindekileri göstermemişti Uluğ Türk. O da hanlığına sığınarak "Göster," dememiş. İlk Kale ve Son Kale sözleri yine gönlünde çiçekler açmıştı. Neresidir diye çok merak etmişti. Ancak soramamıştı. Zamanı gelince o söyler, demişti gönül diliyle...

Şimdi... Önünde boynunu yüreğinin üzerine eğmiş önde giden şu aksakallı ihtiyarda... Neler vardı neler. Önce... Anlatılmaz bir heybet vardı. Bilemediği, tadamadığı baba sevgisini, hissediyor. Onun göğsüne yaslanarak tatmak, dertlerini o göğüste unutmak istiyordu, ama yapamıyordu. Hanlığı mı yoksa nefsimi mâni oluyordu bilemiyordu.

Önlerinde, daha doğrusu ayaklarının altında inanılmaz bir manzara vardı. O güne kadar görmediği güzellikte bir göl uzanıyordu. Tabanı göl olan onlarca insan boyundaki bir "yar"ın hemen kenarındaki patikadaydılar. Yürümeye çalışıyorlar, ayaklarının kaymaması için son derece dikkatli adım atıyorlar, karış karış ilerlemeye gayret ediyorlardı. Yanlış bir adım göle uçmak demekti. Göl, yeni doğan güneşin ışıklarıyla altın sarısı renge bürünmüş alev alev yanıyordu.

Gölün altın sarısı rengiyle kavruldu. Bu renk, Gökçe Kız'ı, onun altın sarısı saçlarını hatırlattı. Yüreği sancıdı. Onunla tanışmasının ateşi gönlünü yaktı.

Üç çocuğunu, Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han'ı özlediğini hissetti. Hemen Ay Han ve Yıldız Han'ın vermeleri gereken ilk ok imtihanı gönlünü tırmaladı. Gün Han'ın okunu toprak yutmuş, altın elmaya kavuşmuştu. Ay Han ve Yıldız Han ne yapacaklardı? 'Bozoklar' diye bilinmeleri için onların da aynı şeyi başarmaları gerekiyordu.

Hayat ne kadar garipti. Dünya hâkimiyetine talipti. Ama... Yüreği kaybettiği eşinin ayrılığıyla yanıyor, evlatlarının hasreti aklını başından alıyordu.

"Grovvv!"

Duyduğu vahşi bir sesle irkildi. Ayak tabanından bütün vücuduna bir heyecan dalgası yayıldı. Korkmuş muydu? "Evet, korktum." itirafında bulunamadı. O bir handı... Kendisinden bile saklamak istediği endişeleri, korkuları vardı. Sesle vuruldu. Gönlünü ve aklını çok uzaklara götüren düşüncelerden kurtuldu, o "an"a döndü ve gördü. Uluğ Türk'ün on adam boyu kadar önünde yaşananları.

Siyah, iri bir panterdi. Gözlerinde alevler, atılmak üzereydi hem de dünyalar güzeli bir kadının üstüne... Bir an tereddüt etmeden atına atladı. Sağ tarafına asılı yayını aldı. Şimşek hızıyla kurdu ve oku yerleştirdi. Tam okunu hedefe yollarken av ve avcı yer değiştirdiler. Elinde ufak bir hançer olan kadın yerinde, durmadı. İri bir kaya sağ tarafına gelecek şekilde hareketlendi. Oğuz Han, bunu çok beğendi, çok iyi bir savaş taktiğiydi. Kadın sağını

emniyete almıştı. Panter de durumu fark etmiş ve bundan huzursuz olmuştu, kızgınca homurdandı. "Ne yapsan elimden kurtulamazsın," der gibiydi.

Oğuz Han'ın gönlü, kadına doğru akıyor, aklı ise panterden gözünü ayırmamasını söylüyordu. Kendisini kadına doğru iten gönlüne isyan ediyor, başkasının eşine bakılır mı diyordu. Gönlü ferman dinlemedi, aklı da ona uydu ve bakışları tekrar kadına kanatlandı. O nasıl güzellikti öyle... "Başkasının eşine bakmak beyliğe, yiğitliğe yakışmaz," diye düşünürken bir şeyi fark etti.

Kızın saçlarını örten börkü dikkatini çekti. Börk, bir genç kız başlığıydı. Kenarlarında temizliğin, iffetin, ümidin işareti beyaz şeritler vardı. Kız olduğunu anlamanın kendisini sevindirdiğini fark edince kızdı. "Bre sen ne biçim beysin? Helalin olmayana nasıl bakarsın. Hem de Gökçe Kız'ın ölümü bu kadar tazeyken," diye söylendi içinden... Gönlü cevap vermekte gecikmedi. "Evlenmek niyetiyle bakmakta niçin kötülük olsun? Senden ve neslinden beklenen vazifeler var. Bunun için tekrar evlenmen gerekmiyor mu?"

Evlenmek deyince... Gökçe Kız'ı, ölümünü ve bir daha evlenmemek için karar verişini, Uluğ Türk'ün evlenmeye ikna için kendisini mağaraya götürüşünü, burada gördüklerini hatırladı.

Bu nasıl işti? "Gökçe Kız'dan başkasına eşim gözüyle bakmam," derken şimdi olan neydi? Gönlün bu akışı neyin işaretiydi?

Gözleri yine pantere gitti. Panter, beklemekten sıkılmış gibiydi. Bir an önce işini bitirip oradan uzaklaşmak kararıyla atıldı. Atılmasıyla Oğuz Han'ın bakışları kıza gitti. Gördüğüyle şaşırdı. Ay parçası yüzde korkunun zerresi yoktu. Kızın, bıçağı bir mızrak gibi ileri uzattığını gördü. Görmesiyle gözleri pantere döndü. Havada siyah bir ok gibi süzülüyordu. Hemen "Bismillah," diyerek okunu gönderdi. Seyretti, okun pantere doğru gidişini... Siyah ok haline gelmiş panterin hedefine doğru uçuşunu...

Endişelendi, hesabını iyi yapamamış mıydı? Ok, kıza ulaşmadan pantere ulaşamayacak mıydı? Oka, hedef diye şah damarını seçmiş.

Panterin boynundaki şah damarıyla buluşması için göndermişti. Kurt kemiğinden yapılmış uca sahipti okları... Bugüne kadar hiç hedefi şaşmamışlardı. Ama şimdi? Oku hedefe gönderen gözü ve aklı, şaşalamıştı; gözleri ahu bir güzeli görmekle. Aklını, gözünü ve kulağını tam toparlayabilmiş miydi acaba? Oku hedefe salmazdan önce... Bundan pek emin değildi. Bir nefeslik zaman asır gibi geldi. Kızın bıçaklı eli ileri uzandığında... Panterin sağ ayağı, avının sol eline değdiğinde... Zaman durdu. Ve duran zaman içinde ok, yetişip hedefi buldu. Panter avını bulmadan, keskin dişleriyle vurmadan.

Ok "şah" demiş, şah damarını bulmuştu. Şah damarından al kanlar fışkırdı. Elinde bıçakla bekleyen güzelin kar beyazı yüzünde kırmızı benler meydana getirdi. Kara panter, allı güzelin ayakları dibine düştü, zaman akmaya başladı.

Beyaz yüzünde panter kanıyla al benler oluşmuş kız hayrete düştü. Eli yüzündeki sıcaklığa gitti. Eli kanlandı, kına yakmış gibi...

Yüzü al kanlı kız, bir ayakları dibine düşen pantere ve boynundaki oka baktı bir de elinde tuttuğu hançere, kanlı diğer eline. Beklenilmeyen oldu. Yüzüne korku bulutları yerleşti, endişe sisi düştü. Diri panter karşısında en ufak bir korku belirtisi göstermemişti. Ama ölüsü korkuyu getirmişti.

Endişeyle hipnotize edilmiş gibi baktığı panterden, boynundaki oktan bakışını kurtardı. Merak etti, bu ok nereden gelmişti. Sağına-soluna göz attı. Önde Güneş'in doğuşu gibi gülümseyen Uluğ Türk'ü, onun arkasındaki gördü. Hayretler içinde kendisine bakan Oğuz Han'ı... Görmesiyle beraber büyük şaşkınlığa düştü. Onlarca yıldır yolunu gözlediği karasevdalısını görmüş, hiç ummadığı anda karşısında bulmuş gibiydi. Çok büyük bir hayretle, gözleri yerinden fırlayacakmışçasına bakıyordu.

Oğuz Han da çok şaşkındı... Avcının tam hedefinde bulanan, kaçacak hiçbir yeri olmayan bir ceylan gibiydi kendisine bakan kız... Ordular yöneten, bir ulusa yön veren aklı çaresizdi. Ne yapacağını bilemedi. Bir şeyler yapmalı, bir şeyle söylemeliydi.

Kararını verdi, "Bacım geçmiş olsun..." dedi. Atını yavaşça ona doğru sürdü. Atın toprağın bağrından çıkardığı toynak sesleri kızı,

daldığı âlemden, rüyadan uyanır gibi çıkardı. Kendisine doğru gelen atlıyı gördü, panikledi. Panter karşısında zerre kadar korkmayan, yerinden kıpırdamayan kız, geri geri gitmeye başladı.

Oğuz Han, dehşetle irkildi. Kız birkaç adım daha geri adım atarsa uçuruma düşecekti. Telaşla, korkuyla bağırdı:

"Bacım, ne olur dur, düşeceksin!"

Oğuz Han'ın bağırması kızı daha da telaşlandırdı. Durmak yerine geriye gidişini hızlandırdı. Oğuz Han, Uluğ Türk'ün, "Begim, bağırma ve yerinde kal," seslenişini duymadı. Düşüşe mâni olmak için "Dur bacım, düşeceksin," diye feryat ederek can havliyle atını topukladı. İşte o zaman olanlar oldu. Kız atın üzerine doğru geldiğini görünce... Büyük bir telaş içinde iki adım daha geri doğru attı ve göz önünden kayboldu.

Kızın gözden kaybolduğunu an donup kalan Oğuz Han, kendini çabuk toparladı. "Ne yaptın bacım?" diyerek yıldırım gibi atından indi. Uçurumun başına koştu. Kızı uçurumun duvarlarında biten bir ağacın dalına tutunmuş, kurtarılmayı beklerken görebilmek ümidiyle... Evet, duvarlarda ağaçlar vardı, dalları da sallanıyordu ama tutunan bir kız yoktu. Var olan dalgalardı. Gönlünü de dalgalandıran, gölün uçurumun kenarındaki yüzeyinde yayılan iç içe dalgalar... Ve aşağı yukarı sallanan ağaç dalları vardı.

Hemen üzerindeki kürkü çıkardı, kılıcını tutan kemerini çözdü. Yere bırakmasıyla birlikte bir an tereddüt etmeden atladı. Güneş ışıklarıyla sapsarı yanan aşağıdaki göle doğru... Meçhul kızın sarı saçlarının arasına girercesine... Uluğ Türk'ün "Begim ne olur atlama," feryadını dinlemeden...

Az önce kızın düşüşüyle hareketlenen ağaç dalları yine oradaydı. Oğuz Han'a salıncak görevi yaptılar. Düşüş hızını azalttılar, ama suyla buluşmasına mâni olamadılar.

Buz gibi suya dalınca, bir anda şuurunun gittiğini sandı. Bir anda kıpkırmızı bir renk içinde kaldı. Beyninde patlamalar oldu. Tepeden tırnağa müthiş bir şekilde titredi. Kanı vücut içinden

çekilip hemen teninin altına koştu. İçerisinin sıcaklığını ve basınç farkını muhafaza etmek için. Gözlerinde şimşekler çaktı birbiri ardınca... Kulaklarının tam içinde dağ aslanları bağırdı gök gürlemesince...

Karanlığın gitgide fazlalaştığını, dibe doğru gittiğine hissedince... Ayaklarını ve kollarını oynatmaya, yukarı doğru yüzmeye çalıştı. Ancak muvaffak olamadı, kol ve bacaklarını oynatmakta zorlanıyordu.

Kendisini yokladı, yapması gerekenleri düşünmeye çalıştı. Bütün kâinatın Yaradan'ından yardım diledi. "Bismillah," dedi, tekrar gayret etti, ayakları ve kolları oynamaya başlamıştı. Nefesi tükenmek üzereydi. Gözlerini açabildiğince açmaya çalıştı, suya nispeten alışmıştı. Etrafını görüyordu. Ama görünürlerde yoktu... Meçhul kıza ait en ufak bir işaret yoktu ne kendisinden ne de bıraktığı izden.

Nefessizlikten göğsü patlayacak hale gelmişti, soğuk su nefesini kesmişti. Yüzeye doğru çırpındı. Nefessizlikten ağzını açmak üzereyken gün ışığına kavuştu. Sağına soluna baktı, kendisi suyun içindeyken çıkmıştır ümidiyle ama hiçbir şey göremedi. Yalnızca o vardı. Kucağında kocaman bir sandıkla yardan aşağıya doğru inmeğe çalışan Uluğ Türk... Şaşırdı... Kocaman sandıkla... O son derece dik uçurumdan inmeyi nasıl başarıyordu hem de o ihtiyar, aksakallı haliyle. Ancak bunu düşünecek zamanı yoktu.

Derin bir nefes aldı. Donacak gibi üşümesine aldırış etmeden buz gibi suya tekrar daldı. Gözlerini açabildiğince açtı. Dalabildiğince daldı, sağına solunu tarayarak bir şeyler görebilme ümidiyle... Kıyıya omuz vermiş kayalardan, çalı çırpı parçalarından başka bir şey göremedi. Havasızlıktan ciğerleri patlayacak hale gelince... Can havliyle yüzeye çıktı. Çıkmasıyla beraber ciğerlerine doyasıya hava çekti. Çevresine baktı yine bir şey göremedi.

Nefes alıp tekrar dalma niyetindeyken... "Begim ne olur dalma, dayanamazsın. Su çok soğuk," seslenişini duydu. Gölün kıyısına ulaşan Uluğ Türk'tü seslenen. Aklı başından gidecek gibi oldu. Bu kadar kısa zamanda kıyıya inmeyi nasıl başarmıştı, hem de

kocaman bir sandıkla? Sağ kolunu kaldırdı. "Orada bekle, kızı ölü veya diri bulmadan sudan çıkmam. Ona bir şey olursa bundan ben sorumlu olurum," diye bağırmak istedi. Ama bağıramadı, dudakları hafifçe oynadı ancak ses çıkmadı, kolunu kaldıramadı.

Uluğ Türk haklıydı, bırak dalmayı, kollarını hareket ettiremiyordu. Kıyıya doğru yönelmek istedi. "Biraz dinleneyim, kurulanayım, sonra tekrar dalarım," düşüncesiyle. Kızın suya atlamasından kendini suçlu görüyordu. Ona doğru atını sürünce kız göle atlamıştı. Onu sağ bulabilmek için her fedakârlığa, her şeyi yapmaya hazırdı. Olmamıştı işte... İkinci dalışta kesilmiş, eli ayağı tutulmuş, vücudu hareket edemez hale gelmişti.

Bin bir güçlükle yönünü kıyıya doğru çevirdi. Kulaç atmak için kolunu kaldırmak istedi, yapamadı. Vücudunun gitgide ağırlaştığını, dibe doğru kaydığını hissetti. Batıyordu... Su yüzünde kalabilmek için bacaklarını sallamayı denedi, olmuyordu... Kollarıyla çırpınmak istedi beceremedi. Bütün vücudu donmuş, taş kesilmişti. Ağzından su girmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı, almasıyla birlikte başı da suyun içine gömüldü.

Şöyle kasıklarını tuta tuta gülmek geldi içinden, ölüme bu kadar yaklaşmışken. Canavarı öldürmesi, rüyası, babasının ölümü, Gökçe Kız'la tanışması ve oğulları aklına geldi. Dünyaya hâkim olmayı düşlerken düştüğü hal... Şimdi... Bir gölün karanlık sularında hayata elveda diyordu. Buna gülünmez de ne yapılırdı? Evet, gülünürdü ama yapamadı, gülemedi. Su içindeydi. Suların ağzına dolmasına aldırmadan gülmek için ağzını açma isteğiyle yandı, ancak gerçekleştiremedi. Bu intihar olurdu. Uluğ Türk, intiharın en büyük günahlardan olduğunu söylemiş. "Hayatta kalabilmek için son ana kadar mücadele etmeli," demişti.

Gölün dibine doğru hızla kaydı. Nefessizlikten patlayacak hale gelmişti. İçinde gelen dayanılmaz bir çekim nefes isteğine uydu. Ağzını açarken kendine doğru gelen bir karaltı gördü. İki gözü de ışıl ışıl yanan bir karaltı... Aklına son düşenle gülümsedi. Son düşen... "Cesedim su altında fazla beklemeyecek. Canavarlar hemen

de hazır oldular, benimle karınlarını doyurmak için...” düşüncesiydi. Ve ağzını açtı, göl suları doldu. Dolan su değil, sanki bütün Kâinattı...

Ayakları yanıyordu. Demek ki yeri cehennem olmuştu. Uluğ Türk söylemişti. "Yüce Allah kötüler, imansızlar için sonsuz azapların olduğu cehennemi, iman edenler için de akla gelmez güzelliklerin bulunduğu cenneti yarattı," diye... Anlatılmaz şekilde korktu, üzüldü... Acaba cehennemde günahları kadar mı yanacaktı yoksa ebedi olarak mı kalacaktı? Ebedi düşüncesi, çıldırtacak gibi oldu. "İnşallah ebedi kalıcı değilimdir. Günahlarımın cezası kadar yanar çıkarım. Ne kadar çok günahım olsa da ebedinin yanında sözü mü olurdu" düşüncesiyle rahatlamaya, teselli bulmaya çalıştı.

İrkildi, sağ ayağına bir şey dokunmuştu. Dehşet içinde gözlerini açtı, cehennem zebanilerinden birini göreceğim korkusuyla.

Gördüğüyle aklı başından gidecek gibi oldu. Yoksa bütün bu yaşadıkları rüya mıydı? Kızın suya atlaması, kendisinin de onun arkasından... Sonra boğulması... İnanılacak gibi değildi, Uluğ Türk, hemen karşısındaydı gülümseyerek kendine bakıyordu.

"Geçmiş olsun begim. Ölümden döndünüz, yüce Rabbimiz seni bize, budunumuza, bütün insanlığa bağışladı."

Şaşkınlıktan zor konuştu.

"Ben... Ben... Ölmedim mi?"

Uluğ Türk'ün gülümsemesi güneş doğar gibi genişledi, etrafını ışıttı.

"Begim, yapacak çok işimiz var, ölümü istemek için ölüm sonrasını hak etmek lazım."

Etrafına bakındı, hemen gölün kıyısındaydılar. Yanlarında kocaman bir ateş yanıyordu. Islak elbiseleri ateşin kenarına serilmişti kurumaları için. Üzeri, soğuktan korunmak için yanlarında getirdikleri kürklerle örtülüydü. Onu gölden kim çıkarmıştı, tam boğulmak üzereyken? Bu aksakallı ihtiyar mı? İmkânsızdı. Boğulmak üzereyken onu kıyıda görmüştü. Yoksa... Bu ihtiyar uzakları yakın eyleyenlerden miydi?

"Ey Bilge Koca! Tam boğulmak üzereyken beni hayata geri getirdin. İmanı öğrettin, ebedi ölümden kurtardın. Boğulmak üzereyken yetiştin, evlatlarıma bağışladın."

Bilge Koca, boyun büktü.

"Begim... Yaradan, ihsan eden yalnız Yüce Rabbimizdir. Bizler yalnızca vasıtayız."

Oğuz Han, içinde bulunduğu durumu bir an unutup gülümsedi:

"Evet... İnsanlar birer vasıta. Kimisi iyiye, kimisi de kötülüğe... Siz hep kurtuluşumuza vasıta oldunuz, hakkınızı nasıl öderim, bilemem."

Bilge Koca gülümsedi.

"Bu sefer başka türlü oldu. Yüce Mevla'mızın takdiri... Kurtuluşunuza beni değil başka bir şeyi vesile etti."

Oğuz Han, şaşırdı.

"Sen değil mi, nasıl yani?"

Ulu Türk, cevapta zorlandı.

"Biraz ben vesile oldum, biraz da başkası."

"Başkası mı? Kim o?"

Uluğ Türk, "Kim o değil, ne o demeliydiniz," diyerek Oğuz Han'ın sağ tarafını işaret etti. Oğuz Han, başını zorlanarak olsa da çevirdi, sağına baktı, bakmasıyla da eli kılıcını aradı. Gözleri kor gibi yanan ve dik dik kendine bakan bir bozkurt gördü. Sanki üzerine atılmaya hazırlanıyordu.

Telaşla bağırdı.

"Bu canavar mı kurtardı beni?"

"Evet, begim, o kurtardı."

"Az önce kurtardı, şimdi de öldürecek galiba... Baksana üzerime atlayacak gibi bakar."

Uluğ Türk hafifçe güldü:

"Merak etmeyin begim. Cansız o... Emir almayınca kıpırdamaz."

Aklı durur gibi oldu, duyduklarıyla... Bu ihtiyar, yaşına başına saygısını kötüye mi kullanıyordu? Aralarında hukuka bakarak kendisiyle oyun mu oynamaktaydı. Hiç şaka kaldıracak halde değildi, sertçe sordu.

"Bre Bilge Koca! Benimle dalga mı geçersin? Bu nasıl iştir? Hem canlı değil dersin hem de emir almayınca kıpırdamaz diye konuşursun. Bu nasıl sözdür?"

Uluğ Türk'ün korktuğu anlardan biri daha gelmişti. Şimdi nasıl izah edecekti yaşananları, başa gelenleri. Ama izah etmeliydi, şimdi yaşayanların ve bundan sonra binlerce yıl içinde yaşayacakların huzuru için...

Ve anlattı... Bozkurdun da öyle olduğunu... Tıpkı Gökçe Kız'ın kullandığı uçan alet gibi, mağarada gördükleri diğer aletler gibi bir alet olduğunu... Yanlarında getirdikleri iki sandıktan birinin içinde bunun olduğunu... Boğulmak üzere olduğunu anlayınca... Bu aletin parçalarını birleştirdiğini, gerekli ayarları yapıp, kurtarma işini başarmasını sağladığını...

Oğuz Han, gözlerini hâlâ bozkurttan alamamıştı. Her şeyiyle tıpkı canlı gibiydi. Hemen üzerine atlayacak gibi duruyordu.

İnanılır gibi değildi. Akıllı, güçlü kuvvetli insanların yapamayacağı şeyleri yapan bir alet... Cansız ama canlının yapamadıklarını yapsın... Bu nasıl işti? Gökçe Kız'ın kullandığı uçan alet de hayret vericiydi. Ama onun bir kullananı vardı, Gökçe Kız üzerindeydi. Bu ise Uluğ Türk üzerinde olmadan gelmiş, onu gölün içinden almış ve kıyıya getirmişti. Akıl alacak gibi değildi. Uluğ Türk ayarlamaktan bahsetmişti ama... Ayarlamakla ne demek istemişti?

Oğuz Han'ın, hâlâ kurt saldıracak gibi tetikte durduğunu gören Uluğ Türk yerinden kalktı. Bozkurt'un yanına geldi. Ellerini boynuna uzattı, Oğuz Han, merak içinde bakıyordu. Aksakallı ihtiyar kurdun boynunu tuttu, kurt hiçbir tepki vermedi, ellerini

hızla oynattı, inanılmaz bir şey oldu. Kurdun boynu gövdesinden ayrılarak yere düşmüştü. Oğuz Han, elinde olmadan irkilmişti. Meraklı gözlerle kurdun boynuna baktı kan görmek için, kan falan yoktu. Boyunu testere ile kesilmiş ağaç gibi dümdüzdü. Tam orta yerinde siyah bir delik vardı. Uluğ Türk, gülümseyen gözlerle Oğuz Han'a baktı.

"Begim, şimdi emin oldunuz mu, bunun yalnızca bir alet olduğundan?"

Oğuz Han, aklı karışmış, gözleri kurdun yana düşmüş başından ayrılmaz bir halde "Tamam, emin oldum, ama..." dedi. Yan tarafına dönerken üzerini örten kürk, kayar gibi oldu. Kürkün altında tenini görür gibi oldu.

Telaşla kayan örtüyü yakaladı ve hafifçe kaldırdı. Kıpkırmızı kesildi. Evet, bütün elbiseleri üzerinden çıkarılmıştı. Uluğ Türk'ün karşısında ikinci defadır aynı duruma düşüyordu. İkinci defadır, bu aksakallı ihtiyar onun bütün elbiselerinden soyup kürkler içine sarıyordu.

Yine aynı şey olmuştu. İki seferdir, ölümden kurtuluyordu. Ancak... Kendisini elbiseleri çıkarılmış buluyordu. Bu ne esrardı? Ölümden kurtuluşun bedeli miydi? Vermeden kavuşulmuyor muydu?

"Gönlün daralmasın begim. Islak elbiselerinizi kürkler üzerinizi örtmekteyken çıkardım."

Şu aksakallı koca, ne anlaşılmaz bir kocaydı. Sanki içinden geçenleri okumuştu. İzah getirmeye çalıştı:

"Gönlümüzün daralması, size degildir. İki seferdir düştügümüz halimizedir. Önce dağların zirvesinde, şimdi de burada ölümden döndük. Nasıl yapacak? Bu kadar kolay hayatını tehlikeye sokan kişi nasıl başaracak? Dünyanın fethine nasıl talip olacak?"

Biraz durdu. Söylemekte tereddüt etti. "Elbiselerine sahip çıkamayan, memleketine sevdiklerine nasıl sahip çıkacak?" dedi ve seslice güldü. Bilge Koca da güldü.

"Begim böyle düşünmeyin. Başımıza gelenlerde bizim

bilemediğimiz nice hayır ve hikmet vardır. İlkinde Gökçe Kız'a kavuştunuz. Bakarsınız bu düşüşünüz de nice güzelliklere vesile olur."

Oğuz Han, kızdı:

"Bre Ulu Koca sen dersin? Ne güzelligi? Bu düşüşümüz ölümeydi, hayata değil. Benim yüzümden bir can suda boğuldu."

"Begim, hüküm vermede acele etmeyin. Cesedini gördünüz mü?"

"Görmedim."

Son sözü Oğuz Han'ın bozkurtla dağılan dikkatini yeniden göle atlayan kıza çekti. Seslendi.

"Bre Bilge Koca. Hemen elbiselerimi getir. Göle atlayan kızı ölü veya diri mutlaka bulmalıyım. Onu bulmadan durmak bana haram olsun. Benim yüzümden göle atladı,"

Kalkmak için davrandı. Uluğ Türk ileri atıldı:

"Begim, tam mânâsıyla kendine gelemedin, hem elbiselerin de kurumadı."

"Elbiselerim kuruyadursun, şimdilik onlar bana lazım değil. Sen bana ufak bir kürk parçası getir, belime sarayım, avret yerlerimi örteyim."

Oğuz Han'ın sözleriyle aklı başından gidecek gibi oldu.

"Begim. Yoksa tekrar suya dalmayı mı düşünürsünüz?"

"Evet... Aynen dediğin gibi... Bu kız uçmadı ya... Eğer peri değilse mutlaka suyun içinde bir yerde, bir çalıya takılmış duruyordur."

Oğuz Han'ın aklına koyduğunu ucunda ölüm de olsa mutlaka yapacağını biliyordu. İtiraz faydasızdı. Çaresiz, fazla büyük olmayan bir kürk parçası getirdi. Oğuz Han, kemeri ve kın kayışını kullanarak kürkü beliyle diz kapakları arasına iyice sardı. Başka bir kürkle de vücudunu örttü.

"Öldürdüğüm panterin yanına giderim. İç yağlarını alacağım, eritip vücuduma sürmek için, suyun soğukluğundan korusun diye..." dedi.

,Hızla uçurumun tepesine doğru tırmanmaya başladı. Uluğ Türk arkasından bakakaldı. Bu nasıl bir insandı? Az önce donmak üzereydi, şimdi kedi gibi tırmanıyordu. Kedi gibi sözüyle beyninde bir şimşek çaktı. Hemen Oğuz Han'a seslendi:

"Begim! Gelirken toprak getir, kızın ayak izinin bulunduğu yerden."

Oğuz Han, "Toprağı ne yapacaksın?" diye soracakken vazgeçti. Bilge Koca dediğine göre bir bildiği vardır diye düşündü. Bugüne kadar her sözünde ve hareketinde nice güzellikler gördüğüne böyle bir sual, edebe uygun olur muydu? Tırmanmaya devam etti.

Bilgi Koca, hayretle baktı. Az önce halsiz vaziyette yatarken şimdi bir kedi gibi uçurumdan yukarı tırmanan Oğuz Han'a... "Hey Yüce Allah'ım! İşlerinin hikmetinden sual olunmaz, yarattıklarına akıl sır ermez. Az önce baygın bir halde yatıyordu... Şimdi aşılmaz engelleri aşıyor. Sen, onun yardımcısı ol. Ona hakkı hak olarak görüp uymayı, batılı batıl olarak tanıyıp kaçmayı nasip eyle," diye dua etti.

"Anlaşılan bir müddet daha buralardayız," düşüncesiyle yürüdü. Başı yan tarafta yatan bozkurdun yanına gitti. Başı yerden kaldırdı, gövdesine takmak için hareketlendi, yerine koydu. "Ey bozkurt! Seninle işimiz uzun sürecek gibi..." diye söylendi.

Bozkurt'un gözleri ışıdı ve söndü. Bozkurt'a baktı, anlarmış gibi konuştu.

"Sesim hâlâ hafızanda kayıtlı değil mi? Seni yapanların üzerinde çok çalıştıkları, vazifelerini inceden inceye hesap ettikleri bize bildirildi. Göreceğiz bakalım. İlk vazifeni yerine getirdin, bugün ikinci defa göreve çıkacaksın. Bir gün için fazla sayılır ama ne yapalım, şartlar böyle... Hele şu yeni vazifen için ayarlama yapalım"

Avuç büyüklüğünde, irili-ufaklı düğmelerinden renk renk ışıklar gelen bir aleti sol eliyle tuttu. Sağ eliyle sandığın kapağını açtı. İçinden ceylan derisine benzer bir şey çıkardı. Üzerinde çeşitli işaretler bulunuyordu. Bu işaretlere bakıyor, sonra sol elindeki

aletin düğmelerine basıyordu. İşine o kadar dalmıştı ki bulunduğu mekânı ve zamanı unuttu.

"Selamünaleyküm Bilge Koca, yukarda işimi bitirdim, istediğin toprağı da getirdim."

Başını kaldırdı, Oğuz Han'ı gördü. Şöyle bir gözlerini yumdu, bekledi ve açtı, binlerce yıl öncesinden gelmiş gibiydi.

"Aleykümselam Begim. Siz vücudunuzu yağlarken ben de şu bozkurtla olan işimi bitireyim," dedi.

"Peki," cevabını veren Oğuz Han, panterin iç yağıyla vücudunu yağlamağa başladı. Yağ parçalarını uzunca bir değneğin ucunda ateşe doğru uzatıyor, damlamaya başlayınca vücuduna sürüyor, bir taraftan da Uluğ Türk'e bakıyordu. Şu ihtiyar Koca ne esrarengizdi. Kendisini bildi bileli aynı görünüşteydi. Hiç yaşlanmıyordu. Sanki yüzlerce yıldır aynı haldeydi, tıpkı az önce tırmandığı yalçın kayalar gibi.

Vuruldu selam ile... Büyük bir dikkatle elindeki aletin düğmelerine basan Uluğ Türk... "Selam," sözüne takılıp kaldı. İnsanlığın ilk atası Âdem aleyhisselamdan içinde bulundukları ana kadar... Üç yüz bin seneden fazla bir zaman geçmişti. Nice kavimlere, nice peygamberler gelmiş, çok çeşitli dillerde dini anlatmışlardı. Ama "Selamünaleyküm" ve cevabı "Aleykümselam," hep aynı denmişti. Bu sözlerin hiç değişmediği söylenmişti kendisine emaneti teslim edenler tarafından.

Bunun niçin böyle olduğunu bugün daha iyi anlar gibi olmuştu. Selamet, emniyet, güvenlik... Allahü teala'ya inanlar için hem dünyada hem de ahiretteydi. Dünya hayatındaki emniyet, güvenlik... Yalnız Müslümanlara değil, bütün insanlar, bütün canlılar, hatta dünyadaki her şey, hava, su toprak için gerekliydi.

Selamet, huzur, sükûnet... Her şeyde yüce Yaradan'ın verdiği ölçüye, koyduğu hududa riayetteydi. Bu ölçüden çıkıldıkça sıkıntı, huzursuzluk başlıyor, uzaklaştıkça da çoğalıyordu. İlahi vahyi dikkate almadan yapılan maddi manevi her tür iş, fikir böyleydi.

Huzursuzluğu artıyor, havayı teneffüs edilmez, suyu içilmez, insanları birbirlerini boğazlar hale getiriyordu. Geliştirilen aletler de insanlığı sonunu hazırlıyordu.

Uzun bir müddet her ikisi de kendi işlerine dalmış vaziyette devam ettiler. Uluğ Türk, Oğuz Han'ın bilemediği eciş bücüş şekillerle avucuna sığan aletle uğraştı durdu. Sonra... Bozkurdun alnından bir yer açtı, aynı şekilde burada da çalıştı. Hava çok soğuk olmasına rağmen terlediğini hissetti. En sonunda hafif bir sesle "Elhamdülillah," dedi. Oğuz Han'a seslendi.

"Begim, ben işimi bitirdim."

Hayretler içinde "Ben de bitirdim," diyen Oğuz Han'a baktı. Hakikaten de bütün vücudu yağlanmış, güneş ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu. Kendisi kürkler içinde üşüyorken onda en ufak bir üşüme işareti yoktu. Bu kadar yıllık ömründe Oğuz Han gibi güçlü, kuvvetli, soğuğa ve sıcağa dayanaklı birini görmemişti.

"O zaman..." diye başladığı sözlerini daha bitirmeden Oğuz Han, sözü aldı. Daha önce sözünü hiç kesmemişti. Bir gözleri ahu, aklını başından almış mıydı?

"Ben tekrar dalarım. Ama tekrar çıkabilir miyim, gün ışığını, senin gönlümü rahatlatan yüzünü görebilir miyim bilemem. Üzerimde çok hakkın var. En önemlisi yüce Mevla'yı tanımama vesile oldun. Hakkını helal et. Ben helal ettim," diyerek hareketlendi. Oğuz Han'ın getirdiği toprağı sol avucuna alan Uluğ Türk, gülümsedi:

"Ben de helal ettim. Ancak biraz beklerseniz, yanınıza bir yardımcı katmak isterim."

Oğuz Han, "yardımcı" sözüyle etrafına baktı. Yardım edecek birini göremedi. Şakayla karışık sordu.

"Yardımcı mı? Burada bizden başkasını göremedim. Yardımcı, Cinlerden mi yoksa?"

"Cin değil ama ona yakın marifetleri var."

Oğuz Han irkildi. Cin gibi marifetli ama ortalıkta gözükmeyen bir yardımcı... Bilinmezin ve görünmezin tedirginliğiyle konuştu:

"Bilge Koca... Hem cin değil dersin hem de yardımcı ortalıklarda gözükmez. O da cin gibi görünmez varlıklardan mı yoksa?"

"Begim, hemen yanımda. Size bakar."

Uluğ Türk'ün cevabıyla şaşırdı. Merakla baktı ve gözleri yanıp sönen bozkurdu gördü.

"Bu mu, bu alet mi bana yardımcı olacak, yoldaşlık edecek?"

"Evet, begim. Sizi nasıl boğulmaktan kurtardıysa, şimdi de yardım edecek, o kızı ölü veya diri bulmanız için..."

Aklı hâlâ kabul edemiyordu, bir alet tarafından kurtarılmayı... Ama gözüyle görmüştü bir aletin havada uçtuğunu... Aletlerle nelerin yapıldığına, dünyanın nasıl yok edildiğine, insanların nasıl yakıldığına mağarada şahit olmuştu. Beyaz bir perde üzerinde inanılmaz şeyler görmüştü.

"Peki, nasıl olacak bu? Bu kurda benzeyen ama kurt olmayan şeyin kuyruğundan mı tutacağım?"

Uluğ Türk, seslice güldü:

"Begim, tam dediğiniz gibi... Evet... Kuyruğundan tutacaksınız ve bırakmayacaksınız. O sizi aradığımıza götürecek."

Kızar gibi oldu. O, kuyruğundan tutma sözünü şaka yollu söylemişti. Ama gerçek çıkmıştı. Kim sorarsa dünyanın fethine talipti. Ama ondan bir aletin kuyruğuna takılması isteniyordu. Yandı ama nasıl yandı. Yaşına başına, bilgeliğine, üzerindeki haklarına bakmadan ona bağırmak için..."Bre ihtiyar Koca! Bizi hepten de maskara mı yapmak istersin," diye... Bağırma isteğiyle yanmış, öfkesi kabarmıştı. Düşününce hak verdi. Bunda kızacak ne vardı? Şu cansız bozkurt onu aradığına götürecekse... Tabii ki kuyruğunu tutmalıydı. Mesele, tutulacak kuyruğu bulmaktaydı. Aletlerin neler yaptığına şahit olmuştu. Koca Han, bir ihtiyara boyun büktü.

"Peki, ne yapacaksak bir an önce yapalım."

Uluğ Türk, hiç beklemediği bir şey yaptı. Elindeki toprağı cansız Bozkurdun burnuna yaklaştırdı, tıpkı bir av köpeğine koklaması için yaklaştırılması gibi... Gözleri hayretle açıldı. Cansız Bozkurt, canlı gibi kokladı. Uluğ Türk de toprağı burnunun hemen altındaki yuvarlak bir şey içine yerleştirdi. Sonra da elindeki aletin düğmeleriyle oynayarak kurdu, sahile kadar yürüttü. Yaşananların hayretler içinde seyreden Oğuz Han'a döndü.

"Begim, Bozkurt, sana rehberlik yapmaya hazırdır, buyurun."

Oğuz Han'ın yürüdüğünü görünce de gülerek "Buyurun, kuyruğuna yapışın." dedi.

Oğuz Han, bu gülüş ve sözle irkildi. Bozkurdu parçalamak isteğiyle tutuştu. Durumu fark eden Uluğ Türk hemen devreye girdi.

"Hakkını helal et hakanım. Bir latife, şaka yapalım dedim. Biliriz

ki latife latif gerekmiş. Çok üzüntülü saatler sonrası... Biraz şenlenelim, geleni gönderilen bilerek rahatlayalım, istedim."

Bilge Koca'nın sözleri, Oğuz Han'ı ta gönlünden vurdu. Gönlü yumuşadı. Gülerek "Haklısın Bilge Koca... Geleni gönderilen bilelim. Bundan başka çaremiz var mı ki?" dedi, yürüdü.

Kurdun yanına geldi. Gülerek bir gören var mı gibilerden baktı, Bozkurt'un kuyruğuna yapıştı.

"Ey Bilge Koca! Şu halimize bak. Cansız bir kurdun kuyruğuna yapışarak hedefimizi arar hale geldik."

Bilge Koca, Oğuz Han'ın kendi kendisiyle alay eder gibi konuşmasına sevindi.

"Begim darlanmayın. Neşelenmeye devam edin. Canlıya da cansıza da gücü veren Rabbimizdir. Canlı cansız ayrımı bizim bakışımıza göre değişir. Bazı bilginler cansızlarda da idrak olduğunu söylemişlerdir."

Her haliyle Oğuz Han'ı rahatlatmaya çalışan Uluğ Türk, şöyle bir nefeslendi. Kurdun çenesi altından sarkan bir şey vardı. İp gibi

uzun ince bir boruyu aletli eliyle tuttu. 'Cansızlarda idrak nasıl olur,' sualiyle meşgul Oğuz Han'a işaret etti.

"Begim! Eğer suyun altında uzun müddet kalmak icap ederse... Nefesiniz sıkışırsa... Bunun ucunu ağzınıza alırsınız. Hava ihtiyacınızı karşılayacaktır. Elimdeki bu aletle kurdu yönlendireceğim, sizi izleyeceğim."

Gördüğü olağanüstü nice şeyden sonra bile şaşırmaktan kendini alamadı. İnanmakta zorlandı.

"Bizi izlemek mi? Nasıl olacak bu?"

Uluğ Türk sağ elindeki aleti uzattı.

"Begim! Bakınız! İşte böyle olacak."

Oğuz Han, merakla Uluğ Türk'ün avucundaki alete baktı. Gördükleriyle aklı başından gidecek gibi oldu. Aletin su gibi parlayan yüzeyi çok şaşırtıcıydı. Kendisinin ve Uluğ Türk'ün hareket eden şekillerini gördü. Şahit oldukları, korku bilmez Oğuz Han'ı tedirgin etti. Bunun anlaşılmaması için hareketlendi.

"Tamam, anladım, artık yola çıkalım."

Uluğ Türk, elindeki aletten bir düğmeye dokundu. Bozkurt yürümeye başladı, kuyruğunu sıkıca yakalamış bulunan Oğuz Han da arkasından... Göl kıyısına ulaştılar. Kurt suya girdi, peşinden de Oğuz Han...

Su kurdun boğazına gelince... Alnından bir şey çıktı. Etrafına köpükler saçarak dönüyordu. Bununla birlikte kurt akıl almaz bir hızla yüzmeye başladı. Öyle ki Oğuz Han, kuyruğuna tutunmakta zorlanıyordu.

Kısa bir müddet... Kıyı boyunca suyun yüzeyinden gittiler. Sonra kurt birden durdu. Tıpkı canlı bir kurt gibi davrandı. Sağını solunu kokladı. Ardından suya daldı. Oğuz Han, şaşırdı. Kuyruğu hemen hemen elinden kaçırıyordu. Derin bir nefes alamadan o da kurdu takip etti. Hayretler içinde kaldı. Kurdun başından çıkan bir ışık önlerini aydınlatıyordu.

Kurt, hızla yüzüyordu, daha doğrusu gidiyordu. Önü su yosunları, uzun su bitkileriyle kapatılmış kocaman bir kayaya doğru... Heyecanlandı... Eğer durmazsa veya sağa sola sapmazsa kayaya çarpacaktı. Kuyruğundan çekti, ama kurt bana mısın demedi, yoluna devam etti. Yosunların arasına daldı.

Oğuz Han, tedirgin oldu. Tam kayaya çarpmamak için kuyruğu bırakırken, fark etti. Kayaların arasındakini... Bir insanın rahatlıkla geçebileceği bir geçidi... Kurt hiç hızını kesmeden geçide daldı o da arkasından.

Ciğerlerinin patlayacak gibi olduğunu hissetti. Gözleri kurdun çene altından çıkan boruyu aradı. Sağ tarafında yılan gibi kıvrılıyordu. Uzandı, yakaladı ve ağzına götürdü. Hızla nefesini içine çekti. İlk önce acı bir su gelir gibi oldu. Tükürmemek için kendini zor tuttu. Mecburen yuttu. Yutmasıyla vücuduna bir rahatlama geldi. Borudan rahatça nefes almaya başladı.

İnsanlığın alet yapımında düştüğü durumu düşündü. Hayat kurtaran, hayatı yok eden aletler, onları yapan insanlar... Sayısız insanı bir anda yok eden, havayı solunmaz, suyu içilmez, çiçekleri açmaz hale getiren aletleri yapanlar da insandı... Kendisini iki defa ölümden kurtaran aletleri yapanlar da...

İşte şimdi... Bunlardan birinin kuyruğuna takılmış gidiyordu. Hanlığına, dayanılmaz gücüne rağmen... Bu aletin yardımıyla nefes alıyor, su altında yol buluyor, hedefini arıyordu...

Hedefi neydi? Suya düşen kızı bulmak... Niçin? Niçin sualiyle bocaladı. Kimin için arıyordu. Kendisi için mi? Neyi ispat etmek istiyordu? Yiğitliğini mi? Merhametini mi? Yoksa bir tatmin peşinde miydi? Hem de nefsinin...

Uluğ Türk, söylemişti. "Her adımımız hatta her nefesimiz Allah rızası için olmalı. Bir işe başlamadan önce iyice düşünmeli. Eğer Allah rızası için niyet edemiyorsak hedefimizde sıkıntı var demektir. O zaman bu işi yapmaktan vazgeçmeliyiz." demişti. Hedefi, gidişi ne içindi? Allah rızası için mi? Cevap bulmakta zorlandı.

Allah'tan kaya içindeki geçitte yolculukları fazla sürmedi de... Cevap aramanın sıkıntısından kurtuldu. Suyun içi değişir gibi oldu. Birdenbire aydınlanmıştı. Bozkurt yukarı doğru çıkmaya başladı. Kısa zamanda yüzeye ulaştılar, önde Bozkurt, kuyruğunda Oğuz Han...

Çıkmasıyla birlikte gözleri kamaştı, aklı karıştı. Gördüklerinden ve ışıktan... Şahit oldukları inanılmazdı. Su yüzüne çıktıkları yeri tahmin etmez imkansızdı. Akıl almaz büyüklükte bir mağaraydı. Boy boy çıralar yanıyor. Onların ışığı altında kürklere sarılmış çeşitli yaştan insanlar dolaşıyordu. Çadırlar vardı, önlerinde yanan ateşler... Burası tam manasıyla kalabalık bir obaydı.

Dizinin sert bir şeye vurmasıyla yönü değişti. Bakışlarını gördüklerinden kurtardı. Önüne bakmayı unutmuş ve dizi bir taşa vurmuştu. Kıyıya ulaşmışlardı... Bozkurdun ayakları yere değmiş, yürüyordu. Kanayan dizine aldırmadan ayakları üstüne doğruldu, ayağa kalktı. O da yürümeye başladı. Topallayarak Bozkurt'un peşinde...

Yürümesiyle birlikte... Ortalığı çığlıklar kapladı. Oğuz Hanlığına, canavarı öldürmüş olmasına rağmen korktu. Çığlıkların geldiği yere baktı. Çığlık atanlar, gölün kıyısında çamaşır yıkayan kadınlardı.

Çığlığı basmışlardı, önünde bir Bozkurtla sudan çıkan Oğuz Han'ı görünce. Kadınların çığlığına onları gören çocukların çığlıkları da karışınca... Ortalık tam manasıyla ana baba gününe döndü. Oğuz Han, çığlıklar sonrası ne yapacağını, nasıl hareket edeceğini şaşırdı.

Çareyi "Biz düşman değiliz. Bizden korkmayın," demekte buldu. Ama sesini kimseye duyuramıyordu. Kıyıdan çadırlara doğru kaçanlara bir anda onlarca kadın ve çocuk karışmıştı. Hem de neden kaçtıklarını bilmeden. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Bütün bunların üstüne bir şey daha eklendi. Bozkurt... İki köpek boyundaki Bozkurt yeri koklayarak kadınların üzerine gidince... Çığlıklar iyice dayanılmaz oldu.

Oğuz Han, "Dur bre Bozkurt," diye bağırıyordu ama

dinletemiyor. Bozkurt, sağına soluna bakmadan gidiyordu. Kokunun izinde burnunun dikine. Bu arada ortalık iyice karıştı. Kadınların bağrışları üzerine kayalıklar üzerinden erkekler indi. Ellerinde mızraklarla onlara doğru koşmaya başladı.

Oğuz Han'ın çaresizdi. Üzerinde kendini koruyacak hiçbir şey yoktu, ufak bir dal parçası bile... Yalnızca belden aşağısını kuşatan bir kürk vardı.

Çare bulmalıydı. İlk önce şu ortalığı birbirine katan kurdu durdurmalıydı. Çare diye sağına soluna baktı. Kalınca bir odun parçası gördü. Koştu, hemen yerden aldı. İki eliyle sıkıca kavradı. Kurdun başına indirmek üzere kaldırdı. Ama Bozkurt, birden önünden kayboldu. Hemen önündeki çadırın açık kapısından içeri girdi. Sanki başına inmek üzere olan odunu fark etmiş ve kaçmıştı. Oğuz Han da, benden kaçamazsın diyerek arkasında girdi.

Girmesiyle beraber vuruldu. Tam karşısında duruyordu. Bulabilmek için ölümü göze aldığı, peşinden buz gibi sulara daldığı. Gözleri dehşetten büyümüş, üzerine gelen Bozkurt'a bakıyordu. Kurdu görüp dehşetle açılan gözler, iyice büyüdü... İçeri girene bakıp Oğuz Han'ı görünce... Hafifçe, duyulur-duyulmaz bir çığlık attı. Çünkü fazlasına gücü kalmamıştı.

Kaçacak bir yer aradı. Bulamayınca ellerini yüzüne kapadı. Bu sırada... Bozkurt iyice kıza yaklaşmıştı. Eteklerini kokluyordu. Kız çığlık içinde kendini geri attı. Oğuz Han, "Korkma bacım, sana zarar vermesine müsaade etmem." dedi. Elindeki odunu kaldırdı, bütün gücüyle vurmak için... Tam kafasına indirmek üzereyken... Kurt birden sağ yanına düştü. Düştüğü yerde hareketsiz kaldı. Gözleri açıktı, ancak ışık yanıp sönmüyordu.

Oğuz Han, şaşırdı. Ne yapsın bilemedi. Elinde sopa Bozkurdun başında, gün ışığı saçlı kızın karşısında... Kala kalmıştı. Nasıl olmuştu? Öldü bildiği kız, karşısında duruyordu. Ama gerçek mi hayal mi bilemiyordu. Son üç saat içinde öyle şeyler yaşamıştı ki... Hayal ile gerçeği, alet ile canlıyı ayıramaz olmuştu. Demek ki Bozkurt, kızın geldiği yoldan buraya gelmişti. Çünkü kokuyu takip

etmişti. Peki... Kız, o kadar uzun mesafeyi nefes almadan nasıl gelmişti? Hem de buz gibi suda... Yoksa peri kızı mıydı? Bu mağara, Cinlerin yaşadığı mekan mıydı?

Çadır içindeki kap kacağın arkasında saklanmıştı kız. Hayret ve korku dolu gözlerle bir yerde yatan kurda, bir Oğuz Han'a bakıyor. İçinden "Bu o... Önce rüyamda karşıma çıkan sonra da beni kurtaran er kişi," diyordu.

Oğuz Han rüyada gibiydi, yaşadıklarına inanamıyordu. Ölüsünü beklediği kızı, huri misali karşısında görmenin şaşkınlığındaydı. "Bacım korkmayın, benden size zarar gelmez," dedi.

Kız, dudaklarını kıpırdattı. Bir şeyler söylemek istedi. Ancak dili dönmedi. Ağzı kurumuştu. Yaşadığı heyecandan, korkudan, Oğuz Han'ı karşısında görmenin şaşkınlığından... Hemen yanındaki su kabına uzandı. Ağzını götürdü, ürkek bir ceylan gibi bir yudum içti. Korku ve hayranlıkla karışık Oğuz Han'a baktı. Tam ikinci yudumu içerken... Bir anda eli kılıçlı insanlar içeri doluştu. Hemen Oğuz Han'ın etrafını sardılar.

Oğuz Han, arkasını sağlama almak için sağına soluna baktı. Dört bir yanından sarılmıştı. En az birkaç kişiyi saf dışı bırakmadan arkasını sağlama alması mümkün değildi. Bütün bu olumsuz şartlara rağmen kararlıydı. Elindeki odunu iki eliyle sıkıca kavradı. Hafifçe eğilerek savunma durumu aldı.

İçlerinden biri öne çıktı. Her halinden reisleri olduğu belliydi. Kılıcını Oğuz Han'a doğru uzattı. Değişik bir Türkçe ile bağırdı.

"Bre ırz düşmanı! Ne cesaretle bir kadının yalnız olduğu çadıra girersin? Hem de böyle yarı çıplak vaziyette... Bunun cezasının ölüm olduğunu bilmez misin?"

Yarı çıplak sözüyle utanan, ırz düşmanı diye suçlanmasıyla son derece kızan Oğuz Han, çadırı tutan direğe yaklaştı. Kendini savunmaya çalıştı.

"Bre Âdemoğlu! Çok acı konuştun. İşin aslını bilmeden ırz düşmanlığıyla suçladın. Hele bizi bir dinleseydin."

"Dinleyecek bir şey mi kalmış? Yarı çıplak vaziyette yakalanmış.

Bir genç kızın çadırında basılmışsın. Bunu ancak ölüm paklar."

Yanındakilere döndü bağırdı.

"Söyletmeyin bre! Vurun, ebedi olarak susturun şu ırz düşmanını"

Kendisine ikinci defa ırz düşmanı denilmesi Oğuz Han'ı çıldırtmaya yetti. "Bre siz ne laf anlamaz insanlarsınız. Ne olduğunu bilmeden iftiranın en korkuncunu atarsınız." diye bağırdı. Elindeki odunu en yakındakinin bacağına indirdi. Kafasına vurmaya vicdanı izin vermemişti. İndirmesiyle beraber odun ikiye parçalandı, adam yere düştü. Ama odun da kırılmış, Oğuz Han, savunmasız kalmıştı.

Bir anlık şaşkınlıklarını üzerlerinden atan saldırganlar tekrar saldırdılar. "Öldürün," naralarıyla kılıçlarını kaldırdıklarında beklenmeyen bir şey oldu. Güneş saçlı kız, "Yapmayın, bu, beni ölümden kurtaran er kişi," diye bağırarak Oğuz Han'ın önüne geçti.

* * *

"Bre Bilge Koca... Bu ne iştir? Kaç seferdir aynı şey oldu. Ölümden bu aletlerle kurtulduk... Nice kere insanların yok olmasına sebep olan aletlerle... Benim ve soyumdan gelenlerin vazifesidir dersin. Vazifemizin, insanlığı bu aletlerin zararlarından korumak olduğunu söylersin... Ama biz bu aletlerle yolumuzu bulur, hayatta kalırız. Hayat arkadaşımıza bunlar vasıtasıyla kavuşuruz. Bu nasıl iştir? Bu aletler kötüyse, benim yaşadıklarım nedir? Yok, bunlar iyiyse biz ne için uğraşırız?"

Uluğ Türk huzursuzca kıpırdandı. Her şey çok hızlı gelişmişti. Sırçiçek'in araya girmesi, yaşadıklarını anlatmasıyla şartlar bir anda değişmişti. Hele hele Oğuz Han'ın kimliği ortaya çıkınca... Ortalık bir anda bayram yerine dönmüştü. Oğuz Han'ın namı oralara kadar gelmiş. Mağarada yaşayanlar ona sığınmayı düşünüyorlarmış. İki oymak arasındaki büyük kan davası sonrası bu mağaraya sığınmışlar. Katliamdan kurtulan birkaç aile 50 yıl kadar önce... Reisleri, Sırçiçek'in babası Arslan Bey'di.

Sırçiçek'in babasına panterin saldırısından nasıl kurtulduğunu

anlattığı sırada... Uluğ Türk ortaya çıkmıştı. Uzaktan Oğuz Han'ın ve kurdun ne yaptığını gösteren elindeki aletten her şeye görmüştü. Oğuz Han'ın, kurdun kafasına vurmak üzere olduğunu görünce... Hareket geçmiş. Elindeki aletle kurdu hareketsiz hale getirmişti. Kendisi de elindeki alet vasıtasıyla yürümüş. Karadan girişi bularak mağaraya ulaşmayı başarmış. Kalabalığın kuşattığı çadıra girmiş... Oğuz Han'ı çepeçevre kuşatanlarla yüz yüze gelmişti.

Arslan Bey, kızından Oğuz Han'ın onu nasıl kurtardığını, Uluğ Türk'ten de kim olduğunu öğrenince olanlar olmuştu. "Ben bu utançla nasıl yaşarım, bir hana kılıç çektim, hem de haksız yere..." diyerek dövünmüş, üstünü başını parça parça eylemiş... "Ya sana kılıç çeken şu sağ kolumu kes ya da canımı canın uğruna verebilmem için beni yanına al" feryadıyla kolunu uzatmıştı. Oğuz Han, "Sağ kolun doğudan batıya yapacağımız seferlerde lazım. Seni can yoldaşım bildim," diyerek bağrına basmıştı.

Oymağın erkekleri bir araya gelmişler. Oğuz Han'ın ülkesine gitme işini ve Sırçiçek'in Oğuz Han tarafından istenilmesini görüşüyorlardı. Oğuz Han ve Uluğ Türk, kendilerine tahsis edilen bir çadırda sıcak sütle içlerini ısıtırlarken...

Uluğ Türk'e, ne söyleyeceksin şimdi söyle, demiş. O da gülümsemiş. Sonra da... "Begim, bütün işaretler Sırçiçek'i gösterir. Gökçe Kız, göklerin kızıydı. Sırçiçek de yerin kızı. Bu evlilikler... Rüyada gördükleriniz... Emaneti bizi teslim edenlerin söyledikleri... Bütün bunlar... Senin ve soyundan gelenlerin kutsandığına, yerlerin ve göklerin hâkimi olacağına işaret... Sırçiçek'le evlenmelisiniz," deyince ne yapacağını şaşırmıştı.

"Gökçe Kız'dan sonra başkasına eşim gözüyle bakamam," diyen Oğuz Han değişmiş. "Mademki böyledir. Milletimizin ve devletimizin geleceğini bunu gerektirir. Bize he demek düşer," sözleriyle boyun bükmüştü. Bu boyun büküşte... Devlet diyen aklı mı, yoksa sevdim pırpırlarındaki gönlü mü üstün gelmişti bilememişti. Daha doğrusu... Bilmek istememiş. Her ikisi de var diye teselli aramıştı.

Gönlü Sırçiçek'in yaktığı ateşle kavrulan Oğuz Han, cevap

bekliyordu şimdi... Uluğ Türk'ten... İki defa hayatının kurtulmasına sebep olan aletlerle ilgili...

Handı, sormak ve cevap beklemek hakkıydı. Soracak, öğrenecek, karar verecek, kararında sebat edecek, nice kimseleri peşinde sürükleyecekti.

Bilge Koca diye bilinmek... Kendisine danışılmak ne kadar zor, ne kadar mesuliyetli bir işti. Madem kader ona bu zamanda, bu mekânda, bu şartlarda bu vazifeyle yüz yüze getirmişti... Cevabı vermeliydi, bildiğince, gönlüne doğduğunca...

"Begim... Alet, yalnızca vasıtadır. İyiyi de kötüye de kullanılabilir, tıpkı belinizdeki kılıç gibi... Kılıç... Düşman karşısında, vatanı, canı ve malı korumak için kullanıldığı gibi, eşkıyalıkta da kullanılabilir.

Ancak bazı aletler vardır ki... Yalnızca kötüye vasıtadır. Kem aletten, kötü vasıtadan, kemâlat, iyilik, güzellik meydana gelmez. En zararlı kem alet, putlardır, insanı ebedi felakete götürürler... Putlardan sonra da sihir, falcılık aletleridir. Gerçeği değişik gösterirler, insanın aklını ve gönlünü çelerler, sonsuz zarara sebep olurlar.

İyiye de kötüye kullanılabilen aletler... İyi ve güzel için nasıl kullanılabilecek? Çevreyi, havayı, suyu, toprağı nasıl tahrip etmeyeceğini kim söyleyecek?

Bunu yapacak olanlar, vahyin ışığıyla yanmış, nefsinin esaretinden kurtulmuş, zamanın bilgilerine vakıf kişilerdir... O kişilerin en birincileri... Bilgiyi kâinatı yaratandan, sahibinden, mutlak bilginin kaynağından alan peygamberlerdir... Sonra da... Bilgiyi nakille peygamberlik kaynağından alan bilginler, bilgiye könülden ve kalemden ulaşan evliya kullardır.

İnsanlık, bilgiye bu kaynaklardan ulaştıkça... Bu bilginin gereğini yaptıkça...Aletleri bu bilgiyle geliştirdikçe... Hem dünyada hem de ahrette mutlu olacaktır. Bu bilgiden, bu bilgiyi ulaştıranlardan uzaklaştığı ölçüde... Hem kendini hem de çevreyi felakete sürükleyecektir.

Siz hanlara burada görev düşmektedir. Göreviniz... İnsanların bu bilgiye ulaşmalarını, bu bilginin gereğini yerine getirmelerini sağlamak, adaleti temin etmektir."

Uluğ Türk ile Oğuz'un Arslan Bey'den cevap beklediği saatlerde... Biri daha bekliyordu. Yaşadıklarıyla aklı başından gitmiş gibiydi. Rüyada gördüğünü bir anda karşısında görünce nutku tutulmuştu.

Evet, rüyada görmüştü. Tek ok atışıyla panteri öldüren, hayatını kurtaran o yiğit... İlk önce rüyada karşısına çıkmıştı. Hayatlarını devam ettirdikleri göle benzer bir göldü, Oğuz Han'ı ortasında dimdik batmadan ayakta gördüğü göl. Gökyüzündeki dolunay şeklinde görmüştü kendini... Gökten göle doğru inmiş ve inmiş. Oğuz Han'ın göğsünden içeri girmiş, onunla bir olmuş. O bir olan vücuttan üç ok kanatlanmıştı. Günlerce bu rüyanın tesirinden kurtulamamış. Gecesi ve gündüzü o zaman kim olduğunu bilmediği yiğitle dolmuştu.

Rüyanın üzerinden çok geçmeden önce panterle, sonra da onunla karşı karşıya kalınca... Olanlar olmuş, aklı karışmış, geri geri giderken bir anda kendini serin suların içinde bulmuştu. Suyun içinden mağaraya ulaşıp yaşadıklarının şokunu atmaya çalışırken... Tekrar karşısında görünce... Hem de bozkurtla birlikte... Rüyadayım herhâlde diye düşünmüştü. Ama sonrasında yaşadıkları... Bunun bir rüya olmadığını açığa çıkarmıştı.

Sanki isminin gereğini yaşıyordu. Ona Sırçiçek demişlerdi. Doğumuyla birlikte nice sırları getirdiği için... Annesini bilmiyordu, daha doğrusu kimse bilmiyordu. Babası bir sabah kucağında bir bebeyle gelmiş... Annesini soranlara öldü demiş, daha fazla bilgi vermemişti. Bebek sütanne elinde büyümüştü. Arslan Bey adını soranlara, "Adını yaşayışı, yaptıklarıyla kendisi seçsin, hak etsin." cevabını vermişti. Gizliden gizliye... Bebenin annesinin peri kızlarından olduğu söylenmiş. Bebek büyüdükçe... Hal ve hareketlerindeki değişiklik, başkalarında bulunmayan kabiliyetlere sahip olması... İnsanlardaki bu inancı kuvvetlendirmişti.

Gölde açan bir nilüfer gibi güzeldi. Çiçek Kız aşağı, Çiçek Kız yukarı diye çağrılmış. Yaptığı akıl sır ermez işler karşısında "Bu Çiçek Kız'ın sır işlerinden biri," sözü de sık sık söylenmiş... Çiçek ve sır yan yana gelmiş. İsim kendiliğinden çıkmış ve Sırçiçek diye bilinmişti.

Babası, "Oğuz Han, seni eş olarak ister, ne dersin?" deyince... Boyun eğmiş "Siz bilirsiniz." demişti.

Şimdi... Hem Sırçiçek hem Oğuz Han hem de Uluğ Türk büyük bir heyecanla bekliyordu. Arslan Bey'le gelecek cevabı... Dağın içindeki mağarada... Mağaranın içindeki bir çadırda... Onlar bekliyordu ama... Düşünce kuşu beklemiyordu. Dağın zirvesinden yer içindeki mağaraya kanat çırpıp duruyordu.

Oğuz Han, kocaman bir oymağa sığınak olan mağarayı düşünüyordu. Bu seyahatinde iki mağarayla karşılaşmıştı. Birinde silahlarla, nice aletlerle, diğerindeyse Sırçiçek tanışmıştı.

Mağara... Ne güzel sığınaktı. Kaleden de... Gözlerden uzak, gönüle yakın... Gökçe kızı, dağın zirvesindeki sığınakta, Sırçiçek'i ise yerin içindekinde görmüş ve yanmıştı.

"Begim... Düşüncelere dalmışsın. Sırçiçek'i mi düşünürsün? Merak etme! Kavuşacaksın inşallah!"

Uluğ Türk'ten başka kimse cesaret edemezdi bunu söylemeye... Latife bile olsa... Kızmak istedi, yapamadı. Ona kızması mümkün değildi. O da tersini yaptı. Oğuz Han, güldü. Bilge Koca'nın söylediğine ve kendi haline...

"Doğru tahmin ettin Bilge Koca... Evet... Sırçiçek'i ve onu Sırçiçek eyleyen bu mağarayı düşünüyor. Mağaralar... Ne esrarlı ne güzel sığınaklar, kaleler diyordum."

Uluğ Türk, tepeden tırnağa titredi.

"Evet, begim... Söylediğin gibi... Mağaralar ve çiçekler... Nice sırlar saklarlar... Şu anda... Dini üzerinde olduğumuz İbrahim Peygamberi aleyhisselâm annesi, Nemrud'un öldürmesinden korktuğu için mağarada doğurmuştur. Son Peygamber Muhammed aleyhisselâma Peygamberliğin bir mağarada geleceği, kendisini

öldürmek isteyenlerden bir mağarada gizlenerek kurtulacağı bildirilmiş. O... Mağaraya girdikten sonra kapısına örümceğin ağ öreceği söylenmiştir. En kıymetli yaratılan... Mağara... En aciz mahlukun ağı ve kurtuluş...Rabbimiz diledikten sonra... İncecik örümcek ağı kale kapısı, mağara en güvenilir sığınak olur."

Bu sözler üzerine Oğuz Han, rahatladı.

"Görülen o ki... Mağarada bekleyenler, korunmuş ve kavuşmuş... İnşallah biz de kavuşuruz."

Bu duaya Ulu Türk bütün hücreleriyle âmin dedi.

* * *

"Begim, rüyada gördüğünüz şeyler bir bir gerçekleşti... Bize de bildirildiği gibi... Göklerde ve yerde bulduğunuz iki hanımızdan altı çocuğunuz oldu."

Hakikaten de her şey rüyada gördüğü gibi gerçekleşmişti. Güneş ve yer içine girmiş, bir ok, altı ok haline gelmiş. Göğü ve yeri temsil eden iki hanımından altı oğlu olmuştu. Bakalım, altı yirmi dört haline dönecek miydi? Altı oğlundan yirmi dört toruna sahip olacak mıydı?

Arslan Bey'in kızı Sırçiçek'i verdiğini söylemesinden, bütün obasıyla emrine girmesinden sonra... Zaman ne kadar çabuk geçmişti.

Sırçiçek ve obasının Oğuz iline gelmesiyle birlikte... Kırk gün kırk gece süren bir düğün yapmışlardı. Ve birer yıl arayla çocukları Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han dünyaya gelmişlerdi. Oğuz Han; doğuya, Çin üzerine yaptığı seferlerle Çinlilerin korkulu rüyası olmuş. Çinliler çocuklarını "Mete" (savaşçı) geliyor diye korkutmaya başlamış. Çin diyarında "Mete" diye bilinir, Çinli tarihçiler ondan bahsederken Mete Han diye tarihe kayıt tutar olmuştu.

Bu ne yaman çelişkiydi. Âdem aleyhisselamdan bu yana geçen yüz binlerce senede... Medeniyetlerin, insanlığın defalarca yok edilmesine sebep olan aletlerle iki defa ölümden kurtulmuş. Evlendiği iki eşini de bu aletler vasıtasıyla bulmuştu. İnsanlığını bu aletler sebebiyle tekrar yok olmaması için... Kendisine ve soyundan

gelenlere görev veriliyordu... Ve bu aletleri kullanmaları isteniyordu. Bu anlaşılması ne zor görevdi.

Gökçe Kız'dan olan çocukları 'ilk ok' imtihanını başarmışlar. Okları toprakta kaybolmuş, her üçünün oku da Kızılelma getirmişti. Uluğ Türk bunlara isim vermiş. Al renge benzeyen, kutsala yakın olan, hakta kaybolan manasında "Bozoklar" demişti.

Sırçiçek'ten olan çocuklarına gelince... Onların oklarını toprak yutmamıştı. Oğuz Han buna üzülünce Uluğ Türk izahat getirmiş. "Üzülme begim," demişti. "Bu ogullarınızın oklarının kaybolmayacağı bize bildirilmişti. Gökçe Kız'ın ogulları könlün, Sırçiçek'in ogullarıysa yüregin ve aklın temsilcisi olacak. Könül, 'Yokum,' derken akıl 'Varım,' der. Dünya'nın sükûnet diyarı, er meydanı, insanogluna mesken olması için... Hem könül hem de yürek-akıl gerekli. İkisi birbirine tamamlamalı. Akıl, gönle tabi olmalı. Gökçe Kız'dan dogan çocukların 'Üçoklar' diye bilinmeli."

Rüyadan, iki hanımından ve altı çocuğundan bahsedince dalıp giden Oğuz Han'a baktı. "Görev yerine getirilmeli." deyip çok mu yüklenmişti Oğuz Han'a? Verilen görevi bitirmeliydi. Önünü, sonrasını düşünmek onun işi değildi. O, sebeplere sarılmakla mükellefti, aklın ve vahyin ışığında... Uluğ Türk, devam etmeliydi ve etti.

"Bütün bunlar rast gele değil. Artık sefer vaktinin, yeryüzüne hâkim olma zamanınızın geldiğinin işaretleri. Bu sebepten... Size önce Zülkarneyn'den (selam ona olsun), bahsetmek isterim."

Daha önce hiç duymadığı ve Türkçe olmayan isim ilgisini çekti.

"Zülkarneyn mi? Kimdir o? Hangi kavimdendir? Cihan hâkimiyetiyle ilgisi ne?"

"Begim... Peygamber veya veli bir zat... Doğuya ve batıya seferleri söylenmiş. Yaptıkları, söyledikleri bugüne ulaştırılmıştır, güvenilir kaynaklar tarafından...

Size daha önce bahsettiğim İbrahim Peygamber'in-selam ona olsun- zamanında yaşamıştır. Onun duasını alarak sefere çıkmış.

Bütün dünyaya hâkim olmuş, yüce Rabbimizin emirlerini yaşanır kılmış. Dünyayı adalet ile yönetmiş, er meydanı kılmış. En küçük bir haksızlığa meydan vermemiştir. Bize söylendi... Sizin de onun yolunda gideceğiniz, onun gibi bütün insanları huzur içinde yaşatacağınız... Size bunu anlatmamız vasiyet edildi."

Uluğ Türk'ün anlattıkları Oğuz Han'ı tepeden tırnağa titretti. Rüyası, Bilge Koca'nın mağarada gösterdikleri ve şimdi anlattıkları. Onu iyice meraklandırdı.

"Bilge Koca, hele devam et. Dinleyelim, fikrimizi sonra söyleriz."

Uluğ Türk gözlerini yumdu, sanki bir yerden okuyor gibi anlattı.

"Nuh'un aleyhisselam oğlu Yafes'in soyundandır. Sizin dedelerinizin soyundan... Peygamber mi, yoksa veli bir zat mıdır, belli degil. Asıl ismi İskender'dir. Doğuya ve batıya gittiği için, İskenderi Zülkarneyn namıyla anılmış. Karn'ın boynuz, yön, karneynin de iki boynuz, iki yön manasına geldiği söylenmiştir. Ona, Zülkarneyn ismi verilerek iki boynuza yani iki yöne, doğu ve batıya, bütün dünyaya sahip bulunduğu işaret edilmiştir. Bunun yay manasına da geldiği, yayın cihan hâkimiyetine işaret ettiği belirtilmiştir."

Uluğ Türk'ün yayın cihan hâkimiyetine işaret ettiği sözleri, ok gibi saplandı. Uluğ Türk'ün mağaradan aldığı Altın Yay'ı hatırladı. Üzerinde garip şekiller, yanıp sönen çeşitli renkte düğmeler bulunan, üç parçadan meydana gelen yayı... Ve üç Gümüş Ok'u...

O zaman "Bre Bilge Koca bu nasıl yaydır? Bunla hangi ok atılır?" demiş. Uluğ Türk de, "Begim, bu Altın Yay'dır, Altın Yay'a da gümüş ok yakışır. Bu oklar, inşallah neslinizden gelenlerin yürüyeceği, fethedeceği memleketleri gösterir. Ok hedefe gidiştir" demiş. Gözleri kamaştıran üç tane gümüş oku, uzun bir aramadan sonra bulmuş. Altın Yay'ın yanına, sandığa yerleştirmişti. Sonra da... "Altın Yay ve Gümüş Okların buluşması, bir arada tutulması çok gayret gerektirir. Bunun için Peygamberlerin varisi olan bilginlere ihtiyaç vardır. Hem akılda hem de könülde zirve olanlara..." demişti.

Şimdi o sandık, nice destana sebepti. Devletinin en kıymetli

varlığı olarak korunuyor. Çevresinden nöbetçiler hiç eksik olmuyordu.

Sandığın başkaları tarafından bilinmesine karşı çıkmıştı. Ancak, Uluğ Türk, "Begim bu sandığın varlığından herkes haberdar olmalı. Onun için nice bin efsane söylenmeli." deyince boyun bükmüş. Hakkında nice efsaneler söylenmesine bir şey dememişti.

O günden sonra sandık için neler söylenmemişti neler... En çok anlatılan da... "Bu sandık hangi hükümdarın yanında olursa o, asla mağlup olmazmış!" efsanesiydi. Hatta... Musa Peygamber'in (aleyhisselam) mukaddes emanetlerinin saklandığı tabut isimli sandık da bu efsaneye konu olmuş. Bu sandık, o sandıktır, tabuttur, denmişti.

Hanımları Gökçe Kız ve Sırçiçek ile sandık etrafında nice efsanelerin doğmasına sebep olan Bilge Koca, şimdi ise bir destan peşindeydi. "Gün sefere çıkma, doğudan batıya dünyayı fethetme günüdür. Bunun için de Zülkarneyn'i (selam ona olsun) iyi bilmen gerekir," demişti. Onu anlatmağa devam ediyordu.

"O... İbrahim yalaveçle-selam ona olsun-birlikte haccetti. Elini öpüp duasını aldı. Teyzesinin oğlu olan Hızır'ı, ordusuna kumandan tayin etti."

Hızır ve hac kelimesini merak eden Oğuz Han, tercihini Hızır'dan yana yaptı:

"Hızır mı dediniz, o da kim?"

Uluğ Türk, bu suale tebessüm etti:

"İbrahim yalaveçin ashabındandır. Allahü teala, kendisine ilmi ledünniyi, başkalarına vermediği ilmi ona vermiştir. Vefat ettikten sonra da... Darda kalanların imdadına koşmaya devam etti. Günümüzde de hâlâ bu vazifesini yerine getirmektedir."

Uluğ Türk'ün Hızır'dan bahsetmesiyle... Oğuz Han'ın gönlüne bir şey düştü. Dikkatle Uluğ Türk'e baktı... Kimdir, nereden gelmiştir, kaç yaşındadır? Kimsenin bilmediği aksakallı Bilge Koca'ya... Tanıdı tanıyalı hep böyleydi. Beyaz sakalı, kırış kırış

aydınlık alnı, hafif bükülmüş beliyle... Aynı fiziki özellikleri taşıyan hocasına... Acaba? İstemeden yapamadı.

"Ey Bilge Koca! Şu Hızır'ı çok merak ettim. Biraz daha ondan bahsedebilir misin? Ona, bu özellikler nasıl verilmiş?"

Uluğ Türk gülümsedi. Oğuz Kağan'ın dikkatlice kendisine baktıktan sonra bu suali Altın Yay'la Gümüş Ok gibi göndermesine... Anlattı.

"Begim... İbrahim Yalaveç-selam ona olsun- zamanında çok cömert bir kişi varmış. Bir gün bir köle yanına gelmiş. 'Senin çok cömert olduğunu işittim. Efendimin beni azat etmesi için bir miktar paraya ihtiyacım var. Ne olur bana yardım et.' demiş. O ise... Köle gelmeden az önce... Sahip olduğu bütün varlığını yardıma muhtaç birine vermiş. Yok, olsa, canım feda, demiş. Köle, 'Senin canın, benim işime yaramaz, para lazım, hürriyetime kavuşmak için...' deyince çok üzülmüş. Köleye, beni esir pazarına götür, sat, parasıyla esirlikten kurtul, demiş. Köle gülmüş, sen esir pazarında para etmezsin, demiş. Çünkü, zayıf, çelimsiz, güçsüz, kuvvetsiz imiş.

Boyun bükmüş, 'Sen hele götür. Bakarsın, sen niçin satmak istediğini söyleyince... Para veren çıkar.' demiş.

Köle pazara götürmüş. Hakikaten de niçin satmak istediğini söyleyince... Biri ihtiyacı olan parayı vermiş. Köle hür olmuş, cömert kimse de esir. Kim köle, kim esir? Esir olmuş ama... Sahibi ona hiç iş vermiyormuş. Zayıf gördüğü için... Çok ısrar edince, yapamayacağı bir iş vermiş. Evininin önündeki çok büyük kayaları kaldırmasını söylemiş. Akşam eve gelince bir bakmış ki... Taşlar kalkmış. Var bunda bir iş deyip ses çıkarmamış.

Sahibi, uzun bir yolculuğa çıkarken... "Ev sana teslim, uzun müddet burada olmayacağım." demiş. O da başım gözüm üzere deyip, iş istemiş. Bu sefer yaktım seni diyerek ailesi için bir konak yapmasını istemiş. Üç ay sonra geldiğinde bir de bakıyor ki... Muhteşem bir konak...

Arkadaş, diyor, sen kimsin? Anlatıyor. Yardım, başkasının

hürriyeti için, kendisinin köle olarak satılmasına razı gelmesi sebebiyle... Allahü teala ona ilm-i ledünni, olağan üstü güç veriyor. Denizdekilerin yardımına koşan İlyas yalaveç'e arkadaş eşliyor. Gittiği yer yeşerdiği için kendisine Hızır deniliyor.

İşte Begim... Hızır ile ilgili bildiklerim bunlar."

Oğuz Han, Uluğ Türk ile ilgili sual okunu göndermek üzereyken... Uluğ Türk, Zülkarneyn ile ilgili anlattıklarına devam edince... Bir şey demedi. Dinlemeye devam etti, Uluğ Türk de anlatmaya...

"Salih bir zat olan Zülkarneyn'i-selam ona olsun-Allahü teala, yeryüzündeki insanlara, emir ve yasaklarını tebliğ ile vazifelendirdi.

O zaman Allahü teala'ya niyazda bulundu. 'Ya Rabbi! Bana tevcih ettiğin bu işte... Ancak sen bana yardıma kadirsin. Beni hangi ümmetlere gönderiyorsun? Onlara hangi asker ve kuvvetle ve nasıl galip geleceğim? Bunun için hangi çarelere başvuracağım? Onlara karşı çoğunluğu nasıl elde edeceğim? Hangi hilm ve sabırla karşı duracağım? Nasıl hitap edeceğim ve lisanlarını nasıl anlayacağım? Sözlerini hangi kulak ile duyacağım, hangi göz ile onlara nüfuz edeceğim? Karşılarına hangi hüccetle çıkacağım? İşlerini hangi hikmetle düzenleyeceğim? Aralarında hangi ilim ve adaletle hükmedeceğim? Bütün bunları bilmiyorum. Bu bahsettiğim şeylerden hiçbiri bende yok. Ya Rabbi! Sen Rahimsin. Sen hiç kimseye gücünün yeteceğinden başkasını yüklemezsin. Bilakis sen, kullarına merhamet edensin.' dedi.

Oğuz Han da bütün kalbiyle, her hücresiyle... Bu duaya âmin, dedi, aynı şeyleri, çıkacağı seferde kendisi için de istedi. Uluğ Türk anlatmaya devam etti.

"Bunun üzerine Allahü teala şöyle buyurdu. 'Sana verdiğim vazifeyi yapabilmen için kuvvet ihsan ederim. Göğsünü açarım. Her şeye gücün yetecek hale gelirsin. Anlayışını açar, konuşmanı genişletirim, kulağını açarım, ta uzaktakileri işitirsin. Basiretini genişletirim, çok uzakları görür, her şeye nüfuz edersin. Tedbirli olmak istidadını veririm, her şeyi sağlam yaparsın. İstediğin her şeyi ihsan ederim. Bunları, senin için muhafaza ederim.

İstediğini her zaman bulursun. Ayağını sağlam bastırırım. Sana heybet veririm, hiçbir kimse sana kötü gözle bakamaz. Ben sana yardım ederim. Hiçbir şey sana zarar veremez. Seni kuvvetlendiririm, hiçbir şeye yenilmezsin. Kalbine kuvvet veririm, hiçbir şeyden korkmazsın. Aydınlık ve karanlığı emrine verir, onları senin askerin yaparım. Aydınlık, önünde yol gösterir; zulmet, arkandan seni muhafaza eder.'

İşte Allahü teala Zülkarneyn'in-selam ona olsun-duasına bu şekilde icabet etmiş, karşılık vermişti. Allahü teala bulutları ve başka vasıtaları Zülkarneyn'in emrine verdi. Ona ilim ve kudret, insanlar üzerinde tasarruf ve hâkimiyet verdi."

Zülkarneyn'in duası ve bu duaya Allahüteala'nın verdiği cevap Oğuz Han'ın çok dikkatini çekti. Aynı duayı gönlünden o da yaptı. En fazla da aydınlık ve karanlığı Zülkarneyn'in emrine vermesinden etkilenmişti:

"Ey Bilge Koca! Yüce Yaradan karanlık ve aydınlığı onun emrine nasıl verdi? Harikulade bir hâl, mucize veya kerametle mi yoksa aletler vasıtasıyla mı?"

"Bize ulaşan rivayetlerde bu durum tam belli değil. Beyaz ve siyah olmak üzere iki sancak ihsan etti. Zifiri karanlık olan gecede beyaz sancağı açınca ortalık aydınlığa gark olurdu. Gündüz harp ederken düşman askerinin karanlıkta kalmasını arzu ederse... Siyah sancağını açardı. Düşman tarafı zifiri karanlık, kendi tarafı aydınlık olur, böylece kısa zamanda düşmana galip gelirdi. Her sefere çıkışında... Önü aydınlık, arkası karanlık olurdu. Bu iki sancağın durumu açık değil. Musa Peygamberin asası gibi harikulade halin meydana gelmesine sebep olan bir vasıta mı, yoksa bizim elimizdeki altın yay, bozkurt gibi çok gelişmiş bir alet mi belli değil."

Oğuz Han, Zülkarneyn'i kıskanır gibi oldu. Yüce Mevla tarafından vazifelendirilmesi, bununla şereflenmesi... Emrine bulutların, karanlık ve aydınlığın verilmesi... Gerçi kendisine de rüyada benzer şeyler söylenmişti. Yanında da Uluğ Türk gibi bir yol gösterici vardı. Yine de yüreğinin sancımasını önleyemedi. Hemen tövbelere durdu. Halini iyiye, güzele, gıptaya, gayrete çevirmesi için

dua etti. Ama beynini kemireni, gönlünü daraltan suali edemeden duramadı:

"Ey Bilge Koca! Zülkarneyn'e-selam ona olsun-bunlar verilirken bize neler ihsan edilecek, sefer yollarında önümüzü ve gönlümüzü kim aydınlatacak?"

Uluğ Türk, sualle tepeden tırnağa titredi. Bir mübarek sefer başlarken bitiyor muydu? Hazreti Zülkarneyn'i anlatmakla yanlış mı yapmıştı? Anlatılması istenmişti. Oğuz Han, Uluğ Türk'teki tedirginliği fark etti, üzüldü, tedirgin oldu.

"Sözümüz isyana, hasede, Yüce Rabbimizin işini sorgulamaya değildir... Bu yüce vazifede, yerimizi ve halimizi bilmeyedir."

Duyduklarıyla daralan gönlü genişledi, yüzüne, oradan Arşa doğru yayıldı.

"Begim size, harikulade hallerden ziyade, aletler ihsan edildi. Bunlardan biri bozkurt, Asena'dır. Seferleriniz esnasında size yol gösterecektir. Diğeri de Altın Yay'dır. Altın Yay'ın anlatılmaz marifetleri vardır. Belli bir alanda geceyi gündüz, gündüzü gece gibi yapar. Düşman askerlerini hareketsiz kılar ve daha nice işler yapar."

Uluğ Türk'ün anlattıkları hanlığına, Oğuzluğuna dokunur gibi oldu. Alet yardımıyla zafer kazanmak, memleketleri fethetmek erliğe, yiğitliğe yakışmaz gözüktü.

"İnşallah, Altın Yay'ı kullanmaya gerek kalmaz. Yüce Mevla'nın izniyle, imanımız, yüreğimiz, bilgimiz, cesaretimiz, birliğimiz, dirliğimiz ve gayretimizle fetihleri gerçekleştiririz."

"İnşallah begim, inşallah."

Her hücresiyle inşallah diyen Uluğ Türk'e bakan Oğuz Han'ın yüzü aydınlandı.

"Ey Bilge Koca! En değerliyi atladın. Zaferler ve fetihler için yüce Rabbimizin bizlere en büyük ihsanını söylemeyi unuttun."

Uluğ Türk şaşırdı.

"Unuttum mu? Kimmiş o?"

"Kendini unuttun bre Bilge Koca. İman nimetiyle şereflenmemize sebepsin. Bugüne kadar yol gösterici ışığımız, en büyük yardımcımız oldun... Bundan sonra da olmaya devam edeceksin. Sen, bize yüce Rabbimizin en büyük ihsanısın."

Belli olmadı. Uluğ Türk'ün bembeyaz sakalla çevrilmiş yüzünde... Utandı mı yoksa tebessüm mü etti... Anlaşılmadı, anlaşılan anlattıklarıydı.

"Begim. Biz yalnızca sebebiz. İyiliklere vesile olmamız ihsan sahibi Rabbimizin nimetidir. Şükredebilmeyi nasip eylesin."

Oğuz Han da bu gerçek karşısında boyun büktü. "Âmin," demekten "Rabbim, bize de nimetlerine şükretmeyi ihsan eylesin," diye dua etmekten başka bir şey yapamadı.

Oğuz Han'ın duasına gülümseyerek "Âmin" diyen Uluğ Türk anlatmaya devam etti.

"Allahüteala'nın yardımına kavuşan Hazreti Zülkarneyn'in memleketi genişledi, devleti güçlendi. Allahü teala'nın emir ve yasaklarını bütün dünyaya yaymayı azmetti. Teyzesinin oğlu olan Hızır'ı kendisine vezir, ordusuna kumandan tayin etti. Allahü teala'nın emriyle yürüdü... Müminlerden meydana gelen ordusu ile birlikte... İlk önce batıya, güneşin battığı meçhul diyarlara doğru... Vardığı her yerde kâfirleri hak dine davet etti. İnananlara, itaat edenlere iltifat ve ikramda bulundu. İnanmayıp itaat etmeyenlerle harp etti. Batıda meskûn yerlerin sonuna vardı. Artık karalar bitmiş, deniz başlamıştı. Oraya vardığı sırada güneşin batma vakti idi. Güneş kızarmış bir halde, altın rengindeydi... Sanki bir çamur pınarında batıyor gibiydi, tıpkı, tıpkı..."

Uluğ Türk misal getirmek istiyor. Söylemeyi arzu ettiği dilinin ucuna ulaşıyor, ama bir türlü aklına gelmiyordu.

"Tıpkı Kızılelma gibi."

Uluğ Türk'ün aklına gelmeyen başka birinin aklına gelmiş... Oğuz Han'ın gönlünden diline, dilinden de söze dökülmüştü.

Şükranla baktı, "Kızılelma," sözünü gönüllere düşürene, Kızılelma diyenin gözlerine... Gözlerde nice bin Kızılelmalar vardı.

Kızılelmalara, batıya, güneşin Kızılelma gibi battığı diyarlara yağız atlar sırtında dörtnala koşan nice Oğuzlar gördü... Gönlüne doğanları, sonraki binlerce yılda tahmin ettiklerini dillendirdi.

"Hay bre begim... Yüce Mevla'm soyundan gelenleri, Oğuzları kutsasın. Gözlerinde nice Kızılelmalara doğru at koşturduklarını... 'Kızılelma'ya, Kızılelma'ya,' naralarıyla batıya, hep batıya aktıklarını... Güneşi takip ettiklerini, güneşe doğru yürüdüklerini... Gölgelerinin peşinde gitmeyip gölgelerini arkada bıraktıklarını gördüm.

Kızılelma, doğacak. Sizinle birlikte... Oğuzlar'ın ülküsü, Rablerinin rızasını kavuşmakta ulaşmak istedikleri hedef olacak. Yeni ülkeler fethetmeye, şehitliğe, ebedi güzelliklere gidiş... 'Kızılelma'ya yürüyüş,' olarak ifade edilecek."

Bu sırada odaya nöbetçi çavuş girdi. Uluğ Türk'ten müsaade isteyerek Oğuz Han'a arz etti:

"Hakanım! Sırçiçek Hatun, meyve göndermek diler. Ne emredersiniz?"

Oğuz Han, nasıl emrederseniz öyle olsun gibilerden Uluğ Türk'e baktı. Uluğ Türk, gülümsedi. "Begim. Asıl han, eşlerimizdir. İstekleri, öncelikli işimizdir. Onlarla ayaktayız," dedi.

Oğuz Han, işaret etti, bir tepsi içinde meyveler geldi. İkisinin arasındaki sehpanın üzerine yerleştirildi. Oğuz Han, gönderilen meyvelere baktı. Titredi, tepsi Kızılelmalarla doluydu. Bahar günlerinin başında Kızılelmalar nereden gelmişti? Hem de Kızılelma'dan bahsettikleri sırada...

Tepsiden bir elma alan Uluğ Türk, ışığa doğru tuttu. Bir müddet baktı, orada neler gördüyse gördü. Gülümseyerek elmalara el uzatmakta tereddüt eden Oğuz Han'a döndü:

"Begim! Yaradan Rabbim olduktan sonra... Sebep şu veya bu olmuş ne ehemmiyeti var. Biz işaret ettiğine bakalım. Afiyetle elmalarımızı yiyelim. Elma, murattır, elma şifadır. Elma, Cennet meyvesidir. Elmada nice müjdeler vardır.

Evet, nerede kalmıştık?

Kızılelma'ya yürüyenlerin ilki Zülkarneyn idi selam ona olsun... Güneşin Kızılelma gibi battığı yerde bir kavim buldu. Bu kavmin fertleri kâfir idi. Vahşi hayvan derilerinden elbise giyerler, denizin dışarı attığı balık cinsinden şeyleri yiyerek geçiniyorlar. Değişik bir dille konuşuyorlardı.

Bu güçlü kuvvetli kimselerin acayip tabiatları, yadırganacak âdet ve huyları vardı. Allahü teala, Zülkarneyn'i, onlar hakkında serbest bıraktı. Dilerse... İman etmeyenleri öldürmesini... İsterse... Onların hak dini kabul etmeleri için gayret göstermesini... Güzel muamelede bulunmasını bildirdi.

Zülkarneyn-selam ona olsun-bunlardan ikincisini tercih etti... Güzel muamelede bulundu. 'Her kim nefsine zulmederek davetimi kabul etmez, küfürden ayrılmazsa; elbette onu öldürürüz. Sonra da... Ahirette Rabbimizin büyük mahkemesine sevk olunur. Allahü teala da onu şiddetli ve ebedi olan Cehennem azabıyla cezalandırır. Ama kim davetimi kabullenir... Allahü teala'nın emir ve yasaklarını gözetir ve tasdik eder... Yapması emredilen ibadet ve vazifeleri yerine getirirse... Onun için çok güzel ve ebedi olan cennet vardır.' dedi.

Onları imana davet etti. Bir kısmı imanla şereflendi, bir kısmı da yüz çevirdi. Zülkarneyn iman etmeyenlerin üzerine yürüdü ve karanlık içinde bıraktı. Onlar karanlıkta ne yapacaklarını bilemediler. Helak olacak bir hale gelince, Zülkarneyn'e-selam ona olsun-yalvararak tövbe edip davetine icabet ettiler.

Allahü teala'nın varlığına ve birliğine iman edip O'nun emir ve yasaklarına canla başla tabi olacaklarına söz verdiler.

Zülkarneyn-selam ona olsun-bu Müslümanlardan kalabalık bir ordu kurdu. Bu ordunun arkasını karanlıkla emniyete aldı. Beyaz bayrağın ışığı ile önünü aydınlattı. Ordusu ile uğradığı her yerde, ne kadar millete rastlamışsa... Hepsini hak dine davet etti. Allahü teala'ya imana ve ibadete çağırdı. İman etmeyenler cezalarını

gördüler. Yaya olarak Mekke şehrine gitti ve haccetti. İbrahim yalaveçle görüştü. Hayır duasını aldı. Nasihatlerine kavuştu."

"Mekke ve hac etmek" kelimelerini işitince titredi Oğuz Han... İçinde bir şeyin hareketlendiğini, ayaklandığını, anlatılmaz bir güçle batıya doğru çekildiğini hissetti... Böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştı.

"Ey Bilge Koca! Mekke ve hac deyince bir hoş oldum. Sanki vücudum batıya doğru çekildi. Nedir bunlar, mânisi yoksa anlatabilir misiniz?"

Uluğ Türk, Oğuz Han'ın sualiyle heyecanlandı. Kişinin Mekke ve Kâbe tarafından çekilmesi çok güzeldi. Seçilmişlerden olduğunun işaretiydi. Daha önce Hazreti İbrahim ve oğlu Hazreti İsmail'den bahsetmiş. Ancak Kâbe'den, kurban hadisesinden ve hacdan söz etmemiş. Vaktin gelmesini beklemişti. İşte beklediği an gelmişti. Nasıl anlatacaktı? Tereddüt eder gibi oldu. Kendini fazla zorlamadı. Gönlüne doğduğunca cevap verdi.

"Mekke... Bir yerleşim yeridir. Hazreti İbrahim Yalaveç'in oğlu İsmail Yjlaveç tarafından kurulmuştur. Mekke'nin ne olduğunu anlayabilmek için iki şeyi bilmek gerek, Kâbe'yi ve haccı...

Kâbe... Yeryüzünde yapılan ilk mabet, ibadet yeridir. Müslümanların kıblesi, namazda döndükleri cihet, taraftır. Mekke şehrinde... Mescid-i Haram denilen alanın ortasında dört köşeli taştan yapılmış bir odadır. Müminler hac ibadetini yapmak için dünyanın her tarafından burayı ziyarete gelirler. Yeryüzünün en kıymetli yeri Kâbe'dir.

Kâbe, görünüşte dünyadaki evlerden biridir. Hakikatte ise âhirettendir. Kâbe, dünya ve ahireti kendinde toplamıştır. Kâbe, Beytullah'tır, Allahüteala'nın evidir. Rabbimizin üstün ve faziletli kıldığı eşsiz yerdir.

Kâbe'yi, yeryüzüne ilk defa Âdem babamız inşa etmiştir. Âdem babamız yeryüzüne indirilmesi sebebiyle çok üzülüyor ve günlerini ağlamakla geçiriyordu. Onun üzüntüsüne melekler de ortak

oluyorlardı. Bir defasında... Âdem aleyhisselam secdeye kapandı. 'Ya Rabbi! Bana ne oldu ki... Artık meleklerin seslerini, senin zatını tespih ve takdis etmelerini duyamıyorum. Onları göremiyorum,' diye kanlı gözyaşları döktü.

Cenabı hak buyurdu ki: 'Ey Âdem! Yasak meyveden yemen, meleklerin tespihini işitmene mâni oldu. Ancak... Benim yeryüzünde bir beytim vardır. Sen onun temelini bul. Üzerine bir ev bina et. Beni takdis ve beytin etrafını tavaf et.'"

Yasak meyve sözü Oğuz Han'ın aklına takıldı. Bu nasıl bir meyveydi ki... Meleklerin zikrini duymasına mâni oluyordu. Bunu sorma isteğiyle yandı. Ancak Uluğ Türk'ün pınar akışındaki konuşmasını kesmeğe cesaret edemedi. "Daha sonra sorarım" düşüncesiyle dinlemeye devam etti.

"'Ey Âdem! O evi Mekke'de kıldım. Evladından her kim beytime (evime) gelip, sadece benim rızamı isterse... Bizzat beni ziyaret eden misafirim gibidir. Bunları şanıma layık bir şekilde ağırlarım ve bütün ihtiyaçlarını gideririm!'

Âdem yalaveç, Allahü teala'nın bu emri ile davrandı. Cennetten yeryüzüne ilk indirildiği yer olan Serendip Adası'ndan Mekke'ye doğru yürümeye başladı. Bir melek kendisine yol gösteriyordu. Mekke'nin bulunduğu yere gelince... Allahü teala ona yardımcı melekler gönderdi. Melekler, Beyti Mamûr'un tam hizasına gelecek şekilde çalıştılar. Yedi kat yere kadar varan bir temel kazdılar."

Uluğ Türk'ün anlattıklarıyla aklı başından giden Oğuz Han, bir kelimeye takıldı. "Hanlara sual yakışmaz," demeden hemen sordu.

"Ey Bilge Koca, Beyti Mamûr nedir?"

"Anlatmaya daldık. Açıklama yapılması gereken yeri geçtik. Hemen birkaç kelimeyle izah edeyim. Beyti Mamûr, meleklerin kıblesidir. Göklerde meleklerin devamlı tavaf ettikleri yer, makamdır.

Beyti Mamûr yedinci kat semadadır diye söylenilmiştir. Onun gökyüzündeki kıymeti, Kâbe-i Muazzama'nın yeryüzünde kıymeti gibidir.

Beyti Mamûr, Kâbe'nin üst tarafına düşmektedir. Yere düşecek olsa, onun üstüne düşer. Orayı her gün daha önce hiç görmemiş yetmiş bin melek ziyaret eder.

Evet, gelelim tekrar Kâbe'ye... Nerede kalmıştık. Melekler, Kâbe'nin temeli için tam Beyti Mamûr'un hizasına gelecek şekilde yedi kat yeri kazmışlardı. Kazılan bu temele toprak seviyesine kadar, otuz kişinin ancak kaldırabileceği büyüklükte taşlar yerleştirdiler.

Sonra Allahü teala melekler vasıtasıyla bu temelin üzerine bir beyt (ev) indirdi. Bu beyt, Cennet yakutlarından bir yakut olup, parıl parıl parlıyordu. İndirilen bu beytin biri doğu, diğeri batı tarafında olmak üzere iki kapısı vardı.

Beytullah'ın içinde ayrıca nurdan kandiller yakılmıştı. Kandillerin çanakları Cennetin külçe altınlarındandı, etrafında yıldız gibi parlayan beyaz yakutlar diziliydi. Hacerü'l-Esved de bunlardan biriydi. Hacerü'l-Esved'in daha sonra günahkâr kimselerin el sürmesiyle karardığı rivayet edilmiştir. Böylece... Beytül Mamûr'un tam altına gelecek şekilde yeryüzünde de Beytullah, yâni Kâbe-i Muazzama inşa edilmiş oldu.

Bir rivayete göre... Cennetten gelen bu Beytullah (Kâbe-i Muazzama) Âdem Babamızın vefatından sonra tekrar göklere kaldırıldı. Hazreti Âdem'in evlatları önceki temellerin üzerine taştan ve çamurdan bir bina yaptılar. Bu bina, Hazreti Nuh zamanındaki tufana kadar, zaman zaman tamir edildi ve tufanda yıkıldı.

Kâbe'nin tufandan sonra Hazreti İbrahim'e kadar yeri belirsizdi. Yalnız bulunduğu saha bilinmekteydi. Bu bölge... Kırmızı topraklı ve sel sularının yükselemeyeceği kadar tümsek bir tepe durumundaydı. Yeri kesin bilinmemekle beraber... İnsanlar Kâbe'nin o bölgede olduğunu biliyorlardı.

Yeryüzünün çeşitli memleketlerinden insanlar, garipler... Zulme uğramış, kederli, sıkıntılı, dertli ve Allahü teala'ya sığınmak isteyen kimseler... Bu bölgeye gelip dua ederler. Maksatlarının hâsıl

olduğunu görünce geri dönerlerdi. Hazreti İbrahim'in Beytullah'ı yeniden yapmasına kadar... Bu bölgeye olan hürmet ve saygı devam etti.

Hazreti İbrahim, Allahü teala'nın emriyle yürüdü. Kâbe-i Muazzama'yı yapmak için Mekke'ye gitti. Oğlu İsmail'ı ve Hacer validemizi yıllar önce oraya bırakmıştı. Hazret-i İbrahim, oğlu Hazreti İsmail ile zemzem kuyusunun başında karşılaştılar. Senelerdir hiç görüşemeyen baba-oğul, sevinçle birbirlerine sarılıp hasret giderdiler."

Bilge Koca, Oğuz Han'a gülümsedi, "Şimdi, zemzem kuyusu ne diyeceksiniz," dedi. Oğuz Han da gülerek "Evet," manasında başını salladı.

"Zemzem, bir mübarek sudur. Hazreti İbrahim, Allahü teala'nın emriyle... Hanımı Hacer validemizi ve oğlu İsmail'i Kâbe'nin yanına bıraktığında... Bir müddet sonra, susuz kaldılar. Hazreti İsmail'in ayaklarını vurduğu yerden... Hiç eksilmeyen zemzem suyu çıktı. İşte bu zemzem kuyusunun başında oturdukları zaman... Hazreti İbrahim 'Ey oğlum! Allahüteala, bana kendi zâtı için bir beyt (ev) yapmamı emrediyor. Sen bana yardım eder misin?' diye sordu. Oğlu da 'Elbette yardım ederim,' diye cevap verdi.

Kâbe'nin yerini Hazreti, Cebrail gösterdi. Böylece Hazreti İbrahim, oğlu İsmail ile birlikte temel kazmaya başladı. Hazreti Âdem zamanında kazılan temeli buldular. Aynı temel üzerine, Kâbe'yi inşa etmeye başladılar. Hazreti, Cebrail'in tarifine göre Hazreti İbrahim, binayı Hazreti İsmail getirdiği taşlarla yapıyordu. Nihayet Kâbe'nin duvarları yükseldi ve yukarıya taş yetişemez oldu. Bunun üzerine büyükçe bir taş getirdiler. Hazreti İbrahim, bu taşa basarak duvarı örmeye devam etti. Mübarek ayağının izi çıkan bu taşa Makam-ı İbrahim dendi.

Binanın yapımında, melekler, taş getirmede Hazreti İsmail'e yardım ettiler. Sıra Hacerü'l-Esved'in yerine gelince... Hazreti İbrahim, 'Ey İsmail! İyi bir taş getir ki, hacılara işaret olsun!' buyurdu. Hazreti İsmail bir taş getirdi. Hazreti İbrahim 'Bundan daha iyi bir taş getir,' deyince, Ebû Kubeys Dağı'ndan 'Cebrail tufanda bana bir taş emanet etti. Gel onu al!' diye bir ses işitti. Bunun üzerine Hacerü'l-Esved taşı, Ebu Kubeys Dağı'ndan alınıp, Kâbe'deki yerine yerleştirildi.

Baba oğul, Kâbe'yi yapıp bitirince, Allahü teala, Hazreti İbrahim'den insanları, buraya ziyarete, hacca çağırmasını emretti. İşte bu emirle Hazreti Zülkarneyn, Mekke şehrini ziyaret etmiş, hacı olmuştur."

Uluğ Türk'ün Kâbe ile anlattıkları yaktı. Gönlüne bir ateş, bir sevda düşürdü ki anlatılmaz. Gitmek, o eşiğe yüz sürmek ateşiyle yanmaya başladı. Gözlerini yumdu. Kanatlandığını bir anda o mübarek diyara gittiğini hissetti. Kâbe'yi karşısında görür gibi oldu:

"Ey Bilge Koca! Hac davetine ben de giriyor muyum?"

"Tabii efendim. Bu davet bütün Müslümanlaradır. Bu diyarlara gidip gelecek, geride kalan ailesini geçindirecek kadar zengin olanlara... Ama siz hanların şartları daha başka... Hac için ülkelerindeki yoklukları kargaşaya sebebiyet vermemeli. İnşallah, size Hazreti Zülkarneyn gibi sefer esnasında o mübarek beldelere

gitmek nasip olur."

Oğuz Han, öyle bir canı gönülden "İnşallah" dedi ki... Uluğ Türk, bir anda onun o diyarlara gittiğini zannetti.

"Ey Bilge Koca! Mekke'yi mübarek kılan Kâbe'den başka özellikler var mı? Ona şeref olarak Kâbe yeter ama..."

"Olmaz olur mu? Bu diyar, yeryüzünün en mübarek yeridir. İlk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem burada yaratıldı. Yeryüzünün çeşitli yerlerinden alınan toprakla vücuduna şekil verildikten sonra... Burada güneş altında kırk sene bekletildi, pişmiş gibi oldu.

Kıyamete yakın gelecek Hazreti Muhammed'in nuru alnına kondu ve ruh verildi. Yine burada, Mekke'de yatarken... Sol kaburga kemiğinden Hazreti Havva validemiz yaratıldı.

Allahü teala bunları nikâh etti. Cennette bin sene kadar yaşadıktan sonra... Yasak edilen meyveden, yediler. Cennet'ten çıkarılarak yeryüzüne gönderildiler."

"Yasak meyve" sözünü ikinci defa duyunca... Oğuz Han, sual eylemeden edemedi.

"Yasak meyve nedir ey Bilge Koca? Cennet'ten bundan yedikleri için niçin çıkarıldılar? Daha önce... Yasak meyveden yediği için meleklerin tespihini duyamadığını söylemiştiniz."

Uluğ Türk, sualin şiddetiyle sarsıldı. O nasıl bilebilirdi Cennet'ten niçin çıkarıldıklarını... Önce Oğuz Han'a sonra da önündeki tepside duran Kızılelmalara baktı. Bakışları hayranlık ve şaşkınlık arasında değişiyordu.

"Yasak meyvenin ne olduğu konusunda çeşitli rivayetler var. En fazla rivayet, buğday ve elma hakkındadır... Yasak meyveden yedikten sonra... Cennet'ten niçin çıkarıldıklarına gelince... Yüce Mevla'mız bilir. 'Bu meyveden yemeyin,' demiş, yiyince de Cennetinden çıkarmış. Yeryüzüne göndermiş. Hikmetini ancak O ve bildirdikleri bilebilir."

Oğuz Han'ın tam "Siz de bildirilenlerdensiniz," diyeceği sırada...

Uluğ Türk, eline bir elma aldı. "Begim, eger uygun görürseniz... Çıkalım... Sohbetimizin bundan sonraki kısmına kırda devam edelim," sözleriyle ayağa kalktı. Oğuz Han'a da ona uymak kaldı.

Birlikte kırlara yürüdüler. Uluğ Türk, hem yürüdü hem de anlattı.

"Yasak meyveden yiyince... Niçin Cennet'ten çıkarıldıkları meselesine gelince... Sebebini Allahü teala bilir. Ancak... Bize anlatılan şöyle... Cennet'e yerleştirilmişti. Fakat burada kalması, imtihanı kazanmasına, yani yasak edilen meyveden yememesine bağlıydı.

Huzur, ihtiyaçsızlık diyarı Cennet'ten sıkıntı diyarı yeryüzüne gönderilmek... İmtihanı kaybetmenin cezasıydı. Cennet'te tuvalet ihtiyacı yoktu. Ama... Yasak meyveden yiyince... Tuvalet ihtiyacı, sıkıntısı doğdu. Bu ihtiyacı, Cennet'te gidermesine izin olmadığı, bunun ancak yeryüzünde yapılabileceği, kendisine bildirildi. Ve yeryüzüne indirildiler. Bu ihtiyaçlarını yeryüzünde giderdiler.

Meleklerin tesbihini duymamaya gelince... Bu yeryüzüne inince oldu. İki şeyden biri veya ikisi birlikte sebep olabilir. Yasak meyve ve yeryüzü...

Cennet'in hasreti, yaptıklarının mahcubiyetiyle çok ağlayınca... Onlara tövbe yolu öğretildi ve tövbeleri kabul edildi. Tekrar Cennet'i arzu edince... Neslinin Cennet'e gitmesinin tek yolu olduğu... Ancak iman edip, bu imanla son nefesi teslim edince Cennet'e girebileceği... Girenlerin ebedi olarak Cennet'te kalacağı, Cennet'e imtihan, tuvalet ihtiyacı olmayacağı, yeme-içmenin ihtiyaç sebebiyle değil lezzet almak için ihsan edileceği bildirildi.

Yani... İnsanoğlu bir imtihan neticesi, Cennet'ten çıkarıldı. Yine bir imtihan neticesi, imtihanı kazanmasıyla Cennet'e girecek ve ebedi olarak orada kalacak.

Kısacası... Yeryüzünde imtihan için bulunuyoruz. Bu imtihanı kazanmanın en güzel yolu da... Mağaralarda, kalelerde, iman sahipleriyle beraber bulunmak, yeryüzünü imtihanın

kazanılabileceği diyar haline getirmek... İşte bunun için... Bizden sonra bir diyar, Son Kale olacak... İnşallah... Kıyamet'e kadar imanın kurtarıldığı, Cennet yolunun açıldığı diyar olarak kalacak. Bu diyarın da... Tufan sonrası Allahü teala tarafından seçilerek İlk Kale olan diyar olduğu söylendi.

Begim... Bize böyle bildirildi. Bu konuda söyleyebileceğim bu kadar... Her şey Allahü tealanın takdiri, dilemesi ve yaratması ile... İnsanın başına gelenler de kendisine verilen irade sebebiyle... İradesinin kullanan neticesine katlanacak...Bu kullanış başkalarının kaderi olacak"

Uluğ Türk yürümeye devam etti. Fakat başka bir şey söylemedi. Çok etkilenmişti, anlattıklarından... Özellikle de bir tanesinden... Yasak meyvenin yemesinin sonucunda... Tuvalet ihtiyacını yeryüzünde gidermesinden... "Yiyerek imtihanı kaybettik. Yiyerek imtihanı kazanabileceğiz" diye söylendi. Ve hafifçe güldü. Yemenin sebep olduklarına...

Yürüdüler ve başka bir şey konuşmadılar... Ta ki kavuşuncaya kadar... Bin bir çeşit kuş sesi, renk renk çiçekler arasında şırıl şırıl akan bir dereye ulaşıncaya kadar.

Uluğ Türk, burada söyledi. Allahü teala'nın aşk, muhabbet, bilinmek, gizli olan hazineleri meydana çıkarmak için var eylediğini... İlk önce Muhammed aleyhisselamın nurunu, bu nurdan da kâinatı yarattığını... Bütün kâinatı insan, insanı da kendisine ibadet etmesi, kulluğunu bilmesi için varlığa getirdiğini anlattı. Ayakta iken...

Uluğ Türk, "Buyurun begim," dedi. Çimler üzerinde bağdaş kurdu, Oğuz Han da hemen yanına oturdu. Çevresini işaret etti.

"Bu güzelliği anlatmak için Cennet gibi deriz. Bu deyiş çok anlamlı... Son derece de isabetli... Bahar... Neler anlatır neler... Kıyamette dirilişe, Hak için sefere çıkışa, ömrün başlangıcına işarettir. Bahardaki çiçekler, sular, kuşlar, ağaçlar ve akan dereler... Cennet'e misaldir. Bize Cennet'i hatırlatır.

İskân... Yüce Mevla'mız, Âdem babamızın ve Havva annemizin

Cennet'te ve daha sonra yeryüzünde kalışlarını iskân etmekle ifade etmiştir. Yani, sükûnet bulmak, huzura kavuşmak için yerleşmekle anlatılmış... Evlere mesken, sükûn bulunulan yer, burada oturanlara da sâkin, sükûnete kavuşan denmiştir.

Yani... Dünyaya gelmekten maksat, Hakk'a kulluk etmektir. Devamlı Hakk'ı hatırlamaktır. Bunun için de Hak'tan uzaklaştıran şeylerden uzak olmak gerekir. Bu da Allahü teala'nın kulluğuna götürmeyen, ahiret için olmayan her şeyden uzak olmak demektir. Yeryüzünü Cennet, sükûnet diyarı eylemektir. Çünkü gerçek sükûnet yeri Cennet'tir.

Âdem babamız, Cennet'i gördüğü, bildiği için, onu ölçü almış. Dünyadaki hayatını oraya benzetmeye çalışmış, evladına da bunu vasiyet etmiştir.

İşte burada alet yapmanın ölçüsü meydana çıkmaktadır. Yapılan alet, sükûnete, kulluğa, yeryüzünü Cennet kılmaya vasıta olacak. Tabii nizamı bozmayacaksa kabul edilecek, tersi durumda reddedilecek."

"Baba", "Baba" sesi Uluğ Türk'ün konuşmasını kesti. Merakla sesin geldiği yere baktılar. Sesin sahibi kendilerine doğru koşan - Oğuz Han'ın en küçük oğlu- Deniz Han'dı. Elinde bir şey sallayarak onlara koşuyor. Bir taraftan da "Baba yakaladım! Baba yakaladım!" diye bağırıyordu. Nefes nefese yanlarına geldiğinde... Çinlilere karşı büyük bir zafer kazanmış başbuğ gibi "Yakaladım" diye elindekini göstererek bağırdı.

Merakla gösterdiğine baktılar, bir karış uzunluğunda bir balıktı. Deniz Han, babasına baktı. Onun, bağıra bağıra yanlarına gelmesi sebebiyle sertçe baktığını görünce boyun büktü. Durumu fark eden Uluğ Türk, seslendi:

"Anlat bakalım Deniz Han'ım. Nasıl yakaladın bu balığı?"

Beklediği ilgiyi Uluğ Türk'ten gören Deniz Han, heyecanla anlatmaya başladı.

"Bayım! Balığın sırt kemiğinden bir şey yaptım. Kıvrılmış küçük

parmağıma benzeyen bir şey, çengel gibi... Ucunu solucana sapladım. Sonra iple bağlayarak deredeki küçük gölcüğe attım. Biraz sonra ip çekildi. Hızla çektim, baktım, ucunda bu balık vardı."

Uluğ Türk titredi, çengel, solucan ve balık. Ufak bir dünyalıkla aldatılan insanın halini ne güzel anlatıyordu. Ucuna ip bağlı çengeli istedi, aldı, Oğuz Han'a gösterdi:

"Halimizi çok güzel anlatan bir misal... Çengel, solucan ve balık... Ufak bir yemle, dünyalıkla ahiretimizi satmanın misali. Ve yeni bir alet... Yemle, solucanla kolay balık tutmağa yarayan bir alet..."

Oğuz Han'da gördüklerinin ve anlatılanların şaşkınlığında konuştu.

"Ne dersiniz Bilge Koca? Bu alete he diyecek miyiz?"

Uluğ Türk, boyun büktü:

"Begim. Her halde he diyeceğiz. Bu alet, tabii nizama zarar getirmez. Temel gıdamız olan balıkların daha çabuk yakalanmasını sağlar, bize zaman kazandırır. İkincisi de... İnsanın acziyetini, ufak bir şeyle nasıl aldatıldığını anlatmak için çok güzel bir misal. Bu güzel keşfi için Deniz Han'ı ödüllendirelim."

Oğuz Han, keşfinin beğenilmesi ve ödülden bahsedilmesiyle kanatlanan Deniz Han'a baktı. Sonra da kendi üstüne başına... Ödül olarak ne verebilirim diye... Kuşağındaki hançerden başka bir şey bulamadı. On yaşlarındaki bir çocuğa hançer ödül olur mu endişelerindeydi. Karar ve hançeri verdi. Vermesiyle de Deniz Han, balığı, balık aletlerini falan unuttu. "Bu hançer benim, babam verdi" feryatlarıyla kayboldu.

Uluğ Türk, elindeki elmaya, yerde yatan balığa, ipin ucundaki yeni alete ve Oğuz Han'a baktı, hafifçe güldü.

"Havva anamız, şeytanın ebedi hayat yemine aldandı. Âdem babamızın da aldanmasına yardım etti. Elmadan yediler, Cennet'ten çıkarıldılar. Balık da solucan yemine kandı, hayatıyla ödedi. Hayat işte böyle... Elma hem ebedi güzelliklere koşmaya hem de aldatılmaya misal... Mesele, baktığımızda ne gördüğümüzde ve

ne gösterildiğinde...

Neyse, nerede kalmıştık. Âdem babamızın ve Havva anamızın yeryüzüne indirilmesinde değil mi?"

Yaşadıklarının şaşkınlığındaki Oğuz Han'ın "Evet" demesiyle anlatmayı sürdürdü.

"Âdem babamız ve Havva anamız, ayrı düştüler. Yeryüzünün ayrı ayrı yerlerine indirildiler. İki yüz sene ağlayıp dua ettikten sonra... Tövbeleri kabul edildi.

Havva anamız ile Mekke şehrinin hemen yanındaki Arafat ovasında buluştular, birbirlerine kavuştular. Mekke şehri yeryüzündeki ilk yerleşim alanıdır. İlk insan Âdem babamız ve Havva anamız buraya yerleştiler. İlk çocuk, ilk mesken, bütün ilkler burada oldu. Hazreti Âdem daha sonra Kâbe'yi yaptı. Her sene hac ibadetini gerçekleştirdi.

Âdem babamız, Arafat meydanındayken... Kıyamete kadar gelecek çocukları belinden zerreler halinde çıktı. 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" diye soruldu. Hepsi 'Bela, evet,' dediler. Yani insanlarla misak, sözleşme burada yapıldı, söz burada verildi. Bir rivayette hem Âdem babamız hem de Havva anamız Mekke topraklarına defnedildi.

Hazreti İbrahim oğlu İsmail'i kurban etmek için burada bıçak altına yatırdı. Cennetten koç burada indirildi, şeytan burada taşlandı.

Mekke şehri benzersizdir. İnsanın Yaradan ve diğer varlıklar karşısındaki yerini, yeryüzündeki konumunu onun gibi anlatan başka yer yoktur.

Kıblemiz, ilahi hakikatlerden dünyaya geçit olan, dünya ile ahireti kendinde toplayan Kâbe, burada inşa edildi.

İlk insan burada yaratıldı. Burada çoğaldı. Dünyada huzur içinde yaşamanın ilk mücadelesi burada yapıldı. İlk kan burada aktı, kardeş kardeşi burada öldürdü.

En önemlisi de... Geleceğini bütün peygamberlerin müjdelediği, kâinatın yüzü suyu hürmetine yaratıldığı Hazreti Muhammed burada doğacak. Burada peygamberliğini ilan edecek. O peygamber ki... Yüce Mevla'mızın 'Ben sana âşık olunca...' hitabıyla şereflenmiş, Kâinatın yaratılışına sebebin; O'nun sevgisi olduğu bildirilmiştir.

Bir mübarek beldedir Mekke-yi Mükerreme... Senin ve neslinden gelenlerin vazifelerini en güzel şekilde hatırlatandır. İnsanlığın onlarca defa düştüğü felaketlerin sebebini, bu felaketlere bir daha düşmemesinin çaresini en açık şekilde anlatandır. Hak tarafından mükerrem kılınmış, kıymetlendirilmiş bir beldedir"

Uluğ Türk'ün son sözleri anlatılanlarla aklı başından gidecek gibi olan Oğuz Han'ı şaşkına çevirdi.

"Mekke beldesi ne söyler? Bana ve neslimden gelenlere ne hatırlatır, insanlığa ne anlatır?"

"Begim. Hac zamanı, hacılar Arafat'a çıkarlar, tövbe ederler. Ama nasıl? Üzerlerinde yalnızca tek giysi vardır, ihram denilen... Tıpkı çocuğun kundak bezi, ölünün kefeni gibi... Dikişsizdir, beyaz renktedir. Yani bu hâl, insanların doğduğu ve öldüğü hâli gösterir. Malsız, makamsız, amelleriyle baş başa kaldığı hâlini... Dünyayı yaşanmaz kılan aletlerden yoksun halini.

Yasaktır. Hac için, ticaret için, herhangi bir şey için uzaktan gelenler, mîkât denilen yerleri ihramsız geçerek Mekke'ye giremezler.

İhramlıyken insana nice yasaklar vardır. Karadaki av hayvanlarını öldürmesi, dikilmiş elbise giymesi, bir yerini tıraş etmesi, cimada bulunması, kavga ve münakaşa etmesi, koku sürmesi, tırnak kesmesi, kendiliğinden çıkan ot ve ağaçları koparması, üzerinde bulunan biti bile öldürmesi yasaktır.

Bütün bunlar neyi göstermektedir? İnsanoğlunun Cennet'teki halini... Emrine verilen yeryüzü nimetlerini lüzumu kadar kullanmayı, zevk için öldürmemeyi... Nefis araya girmeden nasıl yaşanacağını... Cennet hayatının yeryüzünde nasıl gerçekleşeceğini... Yeryüzünün nasıl er meydanı olacağını...

Rabbi ile insan arasında, malı, canı ve evladı vardır. Hazreti İbrahim, bunların üçüyle de imtihan edildi. İmtihanı kazandı. Bunların Rabbi ile arasına girmesine müsaade etmediğini, 'gerçekten Halil, dost' olduğu gösterdi. Göklerde, Yaradan'ı yanında 'Halilullah' diye anılmaya hak kazandı.

Bu imtihanlardan evladıyla olanı Mekke'de gerçekleşti. Öz oğlunu Rabbinin emriyle kurban etmek için bıçak altına yatırdı. Bıçak kesmedi ve Cennet'ten koç geldi

Bunlar neye işaret etmektedir? Kâbe'nin bulunduğu, ilk insanın yaratıldığı, dünyaya indirildiği, tövbesinin kabul edildiği, ilk yerleşim biriminin kurulduğu, ilk insanın doğduğu, öldüğü, öldürüldüğü, bütün insanlarla misakın, anlaşmanın yapıldığı, kulluk sözü alındığı, kurban için bıçak altına yatırıldığı bu beldede, neye işaret etmektedir?

İnsanın Rabbine ulaşmasına mâni olan her türlü engelin kaldırılmasına işaret ediyor. Bu belde... Her şeyin yerli yerine oturduğu, Yaradan ve yaratılan arasında sınırların belli olduğu yerdir. Kulluğun her şeyiyle açığa çıktığı makamdır, diyardır.

İşte... Sizin ve neslinizden gelenlerin vazifesi... Tıpkı Mekke şehri ve çevresinde olduğu gibi... Yeryüzünü er meydanı kılmaktır. Adaletin yerine getirildiği, mazlumun imdadına yetişildiği, kimseye zulüm edilmediği, hakikate engelsiz bir şekilde ulaşılabildiği diyar eylemektir."

"Yeryüzünü er meydanı kılmak" sözü, Oğuz Han'ın kılıç yarası almış gibi sarstı.

"Bilge Koca! Anlattıklarının birini sindiremeden gelen diğeriyle iyice serseme döndüm. 'Yeryüzünü er meydanı kılmak' ne demektir? Sık sık söylersin."

Uluğ Türk, sözün kendiliğinden geldiği noktadan memnun oldu.

"Begim. Yeryüzünü er meydanı kılmak demek... İnsanların Hakk'a, hakikate, ilahi gerçeğe ulaşmasına mâni olan maddi manevi her türlü engeli kaldırmak demektir. İnsandan alete, gerçeğe ulaşmaya mâni olan her şeyi, zalimleri, yanlış bilgiyi... Ortadan

kaldırmak... Kaldıramazsa zararını en aza indirmektir.

Hükümdarların gücü... Bilgi sahiplerinin bilgisi... Haramların meydana getirdiği karanlık... Para... Makam... Efsun, sihir sahiplerinin sihri... Yüce Mevla'nın yarattığı tabii dengeyi bozan aletlerin meydana getireceği perde... İsraf... İfsat... Bozuk inanç... Bütün bunlara dur demek... İnsanların hakikate ulaşmasına mâni olmasını önlemektir. Yeryüzünü ermeydanı kılmak...

Bütün bu saydığım manialardan arındırılmış yeryüzü, er meydanıdır... Bu meydanda... Tıpkı Mekke şehrindeki gibi... Makam, mal, şöhret, bilgi zırhından soyunmuş halde, ihramlı vaziyette hac eden hacılar gibi, hakikati arayanlar da 'er'dir.

İşte sizin ve neslinizden gelenlerin vazifesi... Yeryüzün er meydanı kılmak, insanların bu meydanda fazlalıklardan kurtularak erliğe, erlikten de erenliğe ulaşmasını sağlamaktır."

Oğuz Han, Uluğ Türk'ün son sözleriyle diz üstü çöktü. İçinde bulunduğu andan kıyamete kadar... Yeryüzünü mesken tutacak bütün insanların yükünün omzuna bindiğini hissetti. Konuşmak istedi, konuşamadı. Oğuz Han, bir şey söyleyecek diye duraklayan Uluğ Türk, beklediği gerçekleşmeyince... Sözlerine devam etti.

"Kâbe-i Muazzama, çok değişikler geçirdi. Hazreti İbrahim'den sonra... Zaman zaman yıkılıp yeniden inşa edildi. Ne yazık ki şu anda, durum felaket... Kâbe'nin etrafı puta tapanlarla çevrilmiş, içine de putlar konmuş durumda..."

Oğuz Han'ın aklı, Allah'ın evininin putlarla dolu olmasını anlayamadı.

"Bilge Koca! Allah'ın evi putlarla nasıl dolar? Allahü teala böyle bir şeye niçin müsaade eder?"

"Sebepler âleminde, imtihan dünyasındayız. Hak ile batılın karışık olduğu yeryüzündeyiz. Eğer bunlar olmasaydı imtihan olmazdı. İyiler bir an boş durmayacak. Kâbe'yi yapacak, muhterem tutacak, koruyacak, yeryüzünü er meydanı kılacak, erliği, erlikten erenliğe geçişi kolaylaştıracak, iyilikleri koruyacak, kötülere, kötü

aletlere mâni olacak.

Kötüler de zaten hiç durmuyorlar, durmayacaklar. Çünkü nefis, şeytan yanlarında... Kâbe'yi yıkmaya, putlarla doldurmaya, yeryüzünü vahşet, put meydanı yapmaya, insanların Hak'tan, hakikaten uzaklaştırmaya çalışıyorlar, çalışacaklar. Ve bu mücadele kıyamete kadar devam edecek."

"Ben Kâbe'yi putlardan temizleyeceğim."

Uluğ Türk, "ben" diyen, "inşallahı" unutan dil karşısında titredi. Oğuz Han'a baktı. Kâbe'yi putlardan temizleme isteğindeki han kişi habersizdi. Söylediğinin, sözünün nereye gideceğinden, ben demenin felaketinden...

"İnşallah de begim inşallah..." dedi. Bu sözleriyle ne demek istediğine Oğuz Han'ın dikkat etmediğini fark eden Uluğ Türk, "İş olacağına varır," dedi. Zülkarneyn'in hayatını anlatmayı sürdürdü:

"Kâbe'yi ziyaret eden Hazreti Zülkarneyn, daha sonra doğuya yöneldi. Güneşin ilk ışıklarının vurduğu en uçtaki kara parçasına vardı. Orada güneşten korunacak kaya ve ağaç cinsinden hiçbir şey yoktu. Buranın insanları, güneş doğunca, yeraltındaki mahzenlerine veya denize giriyorlar. Güneşin şiddetli sıcağı geçince, girdikleri yerlerden çıkıp, ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyorlardı.

Hazreti Zülkarneyn, onları da hak dine davet etti. Daha sonra, kuzeye bir sefer yaptı. İki dağ arasına vardı. O iki dağın yakınında oturan kalabalık bir kavimle karşılaştı. O kavmin padişahı, Hazreti Zülkarneyn'i iyilikle karşıladı. Hediyeler takdim etti. Bütün kavmi ile birlikte hak dini kabul etti. Hazreti Zülkarneyn'in iltifatına mazhar oldu. O kavim, Zülkarneyn aleyhisselama Yecüc ve Mecüc'den şikâyet etti. O kavimle birlikte Yecüc ve Mecüc'ün zararından korunmak için demirden set yaptılar.

Bu kavmin, atalarınız Oğuz neslinin içinde bulunduğu Türkler olduğu söylendi. Seddin de... Demirden inşa edilen duvarla birlikte, Türk kavmini kastettiği, Türk kavminin Kıyamet'e kadar hakikati korumakta set olmaya devam edeceği ifade edildi."

Oğuz Kağan, Türklerin set olması sözüyle nasıl heyecanlandı, nasıl sevindi. Anlatılamaz... Uluğ Türk'e setle ilgi nice şeyler sual etmek isteğiyle yandı. Ama edemedi, sözünün arasına giremedi. Uluğ Türk de anlatmaya devam etti.

"Hazreti Zülkarneyn, yaptığı seferlerin birinde... Bir ülkeye uğradı. Oradaki insanların elinde dünya serveti namına bir şey yoktu. Rızklarını sebzeden temin ediyorlar. Sebzelerini korumakta çok ihtimam gösteriyorlardı. Ayrıca bu kavimde herkes kendi mezarını kazıyor, her gün mezarını temizliyor ve ibadetlerini burada yapıyordu...

Hazreti Zülkarneyn, Allahü teala'nın yardımı ile doğu, batı ve kuzeydeki bütün ülkeleri fethetti. Her tarafa Allahü teala'nın emir ve yasaklarını yayma vazifesini tamamladıktan sonra, askerine izin verdi."

Oğuz Han, Hazreti Zülkarneyn gibi gayret göstereceğine, yeryüzünün her tarafını ermeydanı kılacağına yemin etti. Uluğ Türk konuşmasını sürdürdü.

"Kendisi Medine ile Şam arasındaki Dumetü'l-Cendel denilen yerde insanlardan ayrıldı. Yalnız Allahü teala'ya ibadet ve taatla meşgul oldu. Az bir zaman sonra da vefat etti. Mekke'ye veya Mekke civarındaki Tehame Dağları'nda bir yere defnedildiğine dair rivayetler vardır.

Hazreti Zülkarneyn, vefat etmeden önce yakınlarına vasiyette bulundu. "Bu garip vefat edince... Usulüne uygun yıkayıp kefenleyin. Sonra tabuta koyun. Ama kollarım, dışarıda sarkık kalsın! Hazinelerimi de katırlara yükleyin" dedi. Söyledikleri aynen yapıldı.

Bu vasiyetiyle mesajını verdi, kendisinden sonra gelen hükümdarlara... 'Arkamdan gelen ordular ile doğu ve batıya hâkim oldum. Hizmetçilerim emrimden çıkmadı. Dünyayı baştanbaşa tuttum. Sayısız hazinelerim vardı. Fakat bütün bu dünya nimetleri, kalıcı değildir. Gördüğünüz gibi, mezara eller boş gidiliyor. Dünya malı, dünyada kalıyor. Sizler, ahirette de faydalı olacak işleri yapın.' demek istedi."

Uluğ Türk'ün anlattıklarıyla Hazreti Zülkarneyn'e hayran olan Oğuz Han, vasiyeti karşısında hayranlığı kara sevdaya dönüştü. "Ya Rabbi. Bütün işlerimde kendime onu örnek almayı nasip et." diye dua etti.

* * *

"Ben sizlere oldum han.

Alalım yay hem de kalkan.

Kökböri (bozkurt) olsun oran (rehber)

Demir çıdalar (mızrak) olsun orman

Avlakta (merada) yürüsün kulan (atlar)

Güneş yurdun bayrağı olsun

İlimizin çadırı gök olsun

"Kökböri rehberimiz, güneş bayrağımız, gök çadırımız olsun," demişti Oğuz Han... Uluğ Türk'ten işareti aldıktan, Hazreti Zülkarneyn'in hayatını dinledikten, Muhammed aleyhisselamın, Kâbe'nin, Mekke'nin aşkı gönlüne düştükten sonra...

"Artık sefer, yeryüzünü er meydanı kılma, erlikten erenliğe yol açma vaktidir." deyip bütün beylerini ve yakın çevredeki halkını Karakurum'da (Ötügen) toplayarak, ulu bir toy, ziyafet verdikten, beyleri için kırk yerde ağır sofralar kurdurduktan sonra...

Oğuz Han'ın ağzından "Güneş bayrağımız, çadırımız gök olsun," sözlerini duyan Uluğ Türk, anlatılmaz bir sevinç duydu. Rabbine şükretti. Bu sözler, ulaşılması imkânsız zirveydi. Oğuz'un cihan hâkimiyeti ve yeryüzünü er meydanı kılma, Yaradan adına dünyaya hâkim olma hedefinin ne de güzel ifadesiydi.

Güneşi bayrak; gökyüzünü ilinin, ülkesinin çadır bilmek... En güzel işaretiydi... Dünyanın fethine karar vermenin, kendisini yeryüzünde yüce Yaradan'ın adaletini yerine getirmekle yükümlü bilmenin... Bütün bunlar çok şey söylüyordu... Kendini, yüce Yaradan tarafından seçilmiş bilmek, kut almış olduğuna inanmak demekti.

Uluğ Türk, gözyaşları içinde baktı. Han otağına, onu daire gibi

kuşatmış bey çadırlarına, onları çeviren er çadırlarına... Bu dizilişte Türk oğlunun kâinat düşüncesini gördü. Her şeyi var eden yaratıcı, tek malik Yüce Allah... Ve dünyada, dünyayı çevreleyen gökyüzünde, bir kişi, er kişi... O'nun adına hükmeden, adaleti dağıtan, insanların hakikate rahatça ulaşmasını temin eden şartları sağlayan han... Oğuz Han...

"Güneş bayrağımız, tuğumuz olsun, güneşi takip edelim," diyen davranmıştı. Gökyüzünü çadırı, yeryüzünü çadırının tabanı bilen Oğuz Han, sefere çıkıyordu. Tıpkı Zülkarneyn aleyhisselamın çıktığı gibi.

Ve bütün beyleri var güçleriyle haykırmış. "Han'ımız ölümüne seninleyiz. Dileğin, bizim için Yaradan'ın dileği, yolun yolumuz, yoluna canımız, malımız evladımız kurban. Dur dediğin yerde durur, vur dediğin yerde vururuz. Rızanı yüce Yaradan'ın rızasına kavuşmaya sebep biliriz." demişlerdi.

Toydan sonra, yarlıg (ferman) çıkardı. Yurdunun her tarafına gönderdi. Talas, Amuderya, Alma Ata, Aral, Balkaş arasında kalan diyarlara, hükmünün geçtiği her yere. Gönül vasıtasıyla da yedi kat göklere, Arş'a...

Gönderdiği fermana beyleri ve halkı da aynen katıldılar toya katılan beyleri gibi... "Han'ımız, ölümüne seninleyiz, dileğin dileğimiz, yolun yolumuz," dediler. Bağlılıklarını bildirdiler, kayıtsız şartsız itaatlerini dile getirdiler.

Türk elinde, Oğuz diyarında, yurdunda birliği ve dirliği sağladıktan sonra... Dünyanın dört yönüne yarlıg (ferman) yazdı, Oğuz Han.

"Mademki ben Türkler'in hanıyım... Öyleyse dünya hanı sayılırım. Yaradan, Türk budununu dünyayı idare etsin diye yaratmıştır. Bu sebeple... Dünyanın dört bucağının da hâkimi olmam gerekir. Sizlerden itaatinizi, hakkı kabul etmenizi isterim. O zaman, babamdan, kardeşimden daha yakın olursunuz. Hakkı kabul etmeden kim benim buyruğuma baş eğerse... şinsanların hakka ulaşmalarının önünü açar, bulunduğu ili er meydanı kılarsa, hediyelerini kabul eder, kendisini dost sayarım. Her kim de baş

eğmezse... Ona gazap eder, üzerine ordu çekip, baskın yapar, hemen astırıp, yok ederim!"

Oğuz Han, fermanı Uluğ Türk'e verdi. "Bre Bilgi Kişi, okuyasın yarlığı, bakasın var mıdır, noksanı veya fazlalığı..." dedi.

Uluğ Türk, "Mademki Türk hanıyım, öyleyse dünya hanı sayılırım. Yaradan, Türk budununu (milletini) dünyayı idare etmek için yaratmıştır." sözlerini okuyunca... Tepeden tırnağa titredi, bu kelimelerde gördüğü hakikat karşısında. Oğuz neslini, kıyamete kadar ayakta tutacak, önder kılacak bu inançtı. Oğuz nesli, bu inançla çalıştığı sürece muvaffak olacaktı.

Öpüp başına götürdükten sonra... "Begim, kutlu olsun. Yazdıklarınızda... Oğuz boyunun, Türk budununun binlerce yıllık geleceğini... Güneşi tuğ, gökyüzünü çadır, yeryüzünü er meydanı eyleyişini gördüm. Emredilen şekilde çalışırlarsa... Kıyamete kadar muvaffak olurlar inşallah," dedi.

Oğuz Han, bu fermanı bildiği bütün ülkelerin krallarına gönderdi. Oğuz diyarının, Türk elinin sağ tarafında bulunan Altun Han denilen Çin Han'ı baş eğdi. Kıymetli hediyelerle elçisini gönderip, itaatini saygı ile arz etti; onunla dost oldu.

Soldaki Urum Han, itaatlerini bildirmedi. "Söz ile dünya hanı olunmaz. Hanlık, savaş meydanında belli olur. Sen, olsan olsan benim koyun sürülerimin çobanı olursun," diye küstahça cevap verdi.

Danıştığı Uluğ Türk, Oğuz Han'a yön verdi. "Begim, vakit, sefer vakti, yeryüzünü er meydanı kılmak için yola çıkmak vaktidir. Bir an gecikilmemelidir. Eğer Urum Hanı'na hemen haddi bildirilmezse... Ülkende sözün dinlenmez, hanlar arasında hükmün, fermanın geçmez olur." dedi.

Anlatılmaz bir heyecan sardı. Hazreti Zülkarneyn'in izinden yürüme vaktiydi ha? "Ey Oğuz! Sen ve neslinden gelenler seçildiniz. Yeryüzünde Hakk'ın yerleşmesi, adaletin gerçekleşmesi, insanların idare edilmesi için..." diye söylenmişti rüyasında... Yüklerin en

ağırını yükleyen sözlerin gereğini yerine getirme zamanıydı ha?

Tıpkı rüyasında olduğu şekilde... Altın bir yay gibi gerildiğini hissetti, gümüş bir oku fırlatmak için. Batıya doğru uçacak gümüş okun, bir iken altı, altı iken yirmi dört olacağından da zerre şüphe etmedi.

"Hazır olun! Uzun yıllar sürecek sefere, yeryüzünü er meydanı kılmak için zafere!" dedi.

Oğuz elinde anlatılmaz bir telaş başladı. Yediden yetmişe herkes koşturuyordu. Kılıçlara çifte su veriliyor, kılıçlar bileniyor, kemik uçlu oklar hazır ediliyordu. Emeklemekten yeni kurtulan çocuklar bile koştu. Düşe kalka bir şeyler yapmanın telaşına düştü.

Her yerde, Oğuz Han'ın gördüğü rüya anlatılıyor. "Yaradan; bütün yeryüzünü Oğuzlara yurtluk olarak vermiş, kendisine halife seçmiş." deniyor... Gökçe Kız göğün kızı, Sırçiçek ise yerin kızı olarak biliniyor... Gökçe Kız ve Sırçiçek'in Oğuz Han'la evlenmesi, rüyadaki gibi güneşin ve yerin Oğuz Han'la birleşmesi olarak görülüyor... Oğuz Han üzerine destan üstüne destan, efsane üstüne efsane söyleniyor. Bütün bunlar; rüyanın, binlerce yıldır beklenen efsanenin gerçekleşmesi, Oğuz Han ve soyundan gelenlerin dünyaya hâkim olacağının, yeryüzünü er meydanı kılacağının işareti kabul ediliyordu.

Kabul edilmekle kalmıyor. Oğuz ilinden dünyanın dört bir tarafına yayılıyordu. Hem de destan üstüne destan, efsane üstüne efsane eklenerek...

Oğuz Han, ortaya çıktığı an... Oğuzlar, nefes almaz hale geliyor, yedi kat göklerin üstünden bir melek gelmiş gibi ona bakıyorlar. "Öl," dediği yerde ve zamanda tereddütsüz ölmek için hazır bekliyorlardı.

Oğuz Han'ın bütün kâinatın yaratıcısı tarafından seçildiği konusunda inançları tamdı. "Yaşadıklarımız, şahit olduklarımız, Uluğ Türk'ün söyledikleri... Han'ımızın tek seçici tarafından seçildiğini gösteriyor," diyorlardı.

Bütün bunları gören, duyan Oğuz Han, tam manasıyla şaşkındı. "Ben de sizin gibi kurumuş et yiyen bir garibim. Tek farkım... Sırtımdaki ve gönlümdeki yükün sizden çok daha fazla olması." diye Oğuz elinin her yerinde bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

Farkındaydı. Kendisinin merkezinde olduğu efsanelerin Uluğ Türk tarafından çıkarıldığının... Ama ses çıkaramıyordu. Çıkacağı "yeryüzünü er meydanı kılma seferinde"... Bu inanışın ve bilişin gerekli olduğunu görüyor... Bu da gönül ve beden yükünü çekilmez derecede artıyor... "Ya Rabbi. Haddimi bilmeyi, verdiğin nimetlere şükredebilmeyi, sana giden yolda yol kesici olmamayı, yeryüzünü er meydanı kılmayı nasip eyle," diye feryat ediyor. Geceleri herkes uyuduğunda gözyaşları içinde dua ediyordu.

* * *

"Ey Türk budunu! Beni han olarak kabul ettiniz. Bununla yolumu yolunuz, kaderimi kaderiniz bildiniz.

İşte şimdi... Yaşımın kırkı bulduğu bir zamanda yol göründü. Yıllarca sürecek bir sefere çıkmak üzereyiz. Dönülmez yolun başındayız. Vakit... Verilen sözlerin tutulma, yeryüzünü er meydanı kılmak için yola çıkma vaktidir.

Gelmemeyi tercih etmekte serbestsiniz."

Son sözler, yayıldı. Büyük kalabalığı dile getirilmez bir şiddetteki depreme uğramış bir derya gibi dalgalandırdı. "Ölünceye kadar seninleyiz.", "Yolun yolumuzdur, sözün sözümüzdür.", "Sen nerede biz oradayız." sesleri geldi.

Oğuz Han, baktı. Çok kuvvetli rüzgârda dalgalanan orman gibi hareketlenen kalabalığa... Gönendi (mutlu oldu), göğsü genişledi. Bir işaretiyle hepsinin ölüme gideceklerini hissetti. Ama söylenmesi gerekenleri söylemeliydi. Çok uzun, çok çileli bir yola çıkıyorlardı. O söyledi, tellallar kalabalığa ulaştırdı:

"Evet, tekrar söylerim. Gelmemeyi tercih etmekte serbestsiniz. Çünkü bu seferden nicelerimiz dönmeyecektir. Ölenler öldüğü yerde gömülecektir. Orasının... Er meydanı, yurdumuz olduğunun,

toprağı Hak adına sahiplendiğimizin işareti olacaklardır.

Yolda doğanlarımız olacak. Onlar da sefer çocukları, yeryüzüne er meydanı kılmanın canlı misali olacaklardır.

Evet... Gidişi şehitliğe, ölüme... Dönüşü çok uzun yıllar sonra zafere olacak bir sefere çıkarız. Bu seferde... En ufak bir gaflete, gevşekliğe göz yumulmayacaktır. Cezalar çok ağırlaşacak. Barış zamanında cezası bir günlük çadır hapsi olan suçun cezası ölüm olacaktır. Düşman karşısında en ufak bir gaflet müsaade edilmez. Çünkü çok büyük zarara, nice canlara sebep olur. Bu sebepten.. 'Hakanım bu seferden beni affet,' diyenlere darılmayacağım. Şimdi kardeşim bildiğim gibi... Bundan sonra da kardeşim bileceğim."

Oğuz Han'ın sözleri onlarca tellal tarafından on binlere ulaştırıldı. Kalabalık dalgalandı. İlk önce birkaç yerden "Ölünceye kadar seninleyiz," sözleri geldi. Sonra da... Aynı sözü on binler bir ağızdan tekrar etti.

"Ölünceye kadar seninleyiz."

Her hücresi Oğuz Han için anlatılanlarla dolmuş Oğuz Türkleri galeyana gelmiş. Üstlerini başlarını yırtarak "Ölünceye kadar seninleyiz," diye bağırıyorlardı.

Oğuz Han, sarsıldı. Nice yükünün üzerine... Kendisine böylesine bağlanan ve güvenen insanların da yükünün bindiğini, bu yükle dizlerinin titrediğini hissetti. Sağ elini kaldırdı, bir anda sesler kesildi. Konuşmasına devam etti.

"Az sonra yola çıkacağız. Bu yolculuğumuz çok önemli, çok kıymetli... Kıyamete kadar gelecek olan insanlığı etkileyecektir. Bu bakımdan... Bu söylediklerimi iyi anlayın. Yıllarca sürecek yolculuğumuzun taviz kabul etmez yasaları bilin. Şimdi söylediklerim ve yolculukta uyulması mutlaka gerekli olup da burada söylemediklerim... Ayrıca yazılı olarak bütün birliklere dağıtılacaktır. Herkes bunları ezberleyecektir. Kurallara uymamanın cezası, her kuraldan sonra belirtilmiştir. Uymayanlar mutlaka cezalandırılacaktır. İsterse evladım, en yakın kumandanım olsun.

Sefer halinde... Gereksiz yere tek bir ot koparılmayacak. Tek bir canlı öldürülmeyecek. Bir kelebek, bir böcek bile olsa... Yüce Rabbimizin yarattığı düzene müdahale edilmeyecek, bu düzen bozulmayacaktır.

Yüce Mevla'nın emir ve yasaklarına, töremize aykırı hiçbir iş yapılmayacaktır. Yapılanlar cezasız kalmayacaktır. Rabbine, töresine isyan edenlerle... Üzerinde kul hakkı, hatta herhangi bir canlının, hatta cansızın hakkı bulunanlarla... Yeryüzü er meydanı kılınmaz. Zaferlere yürünmez.

Bilerek cansızın dedim. Hepimizin kâinattaki bütün varlıklara karşı mesuliyetimiz vardır. Her şey, canlı-cansız, görünür görünmez her şey... Yüce Yaradan'ımızın yarattığı yer, zaman ve şekilde, nizamda güzeldir. Onun nizamı ancak o izin verdiği ölçüde değiştirilebilir.

Herkes birbiriyle helalleşsin. Sefer esnasında söylediklerime aykırı iş işleyenler... Gereğini kendileri yapacaklar, durumlarını kumandanlarına bildirecekler. Eğer bunu yapamazsak... Yolumuz gidilmez, halimiz her iki cihanda perişan olur. Ben bunu yapamam diyenler... Bizimle gelmesin.

Bu bir seferdir. Gafletin nice canlara sebep olacağı bir yolculuktur. Bu bakımdan da... Gelmek istemeyenlere kırılmayacağım derim. Şartları kabul edip birlikte yolculuğa çıkanlar... Birbirlerini kardeşten, eşten, evlattan daha yakın kabul edecektir. 'Önce sen sonra ben, benimki de senin' anlayışı... Vazgeçilmez düsturumuz olacaktır.

Tembelliğe, gevşekliğe, düşman karşısında geri çekilmeye asla göz yumulmayacaktır. En önde birliklerin kumandanları olacaktır. İhtiyaç duyulduğunda savaşmak üzere... Bacılarımız, hatta çocuklarımız da savaşmaya hazır olacaktır. Çocuklarımız seferde doğacak, seferde büyüyecektir.

Yolumuz budur... Açık, kolay aşılır, menzile ulaştırır, yüce Mevla'mızın rızasına kavuşturur olsun. Bizi ve sefer ettiklerimizi, sonsuz güzelliklerle buluşturur olsun. Ben sizlere hakkımı helal ettim. Sizler de bana helal ederseniz, seferimiz kolay, gidişimiz

zafere olur."

Meydan, ağlama sesleriyle ağladı. "Helal olsun," feryatlarıyla inledi, gönülleri dağladı. Oğuz Han, bu feryatlarla yandı. Bir sözüyle ölüme evet diyen, ata ocağını terk ederek bütün yeryüzünü evleri bilmeye yürüyen on binlere baktı, titredi. Kulluk yükünün üstüne nice yüz binlerin yükünün bindiğini fark etti. Gönlünden gözüne bir yükselişi hissetti. Gözyaşına mani olarak daha fazla konuşamayacaktı. "Hayırlı seferler, yolunuz açık olsun, haydi bismillah!" dedi. Hareket işaretini verdi.

Elinin kalkmasıyla... Hemen önündeki al bayrak dalgalanmaya başladı. Onu yüzlercesi takip etti. Yüzlerce al bayrağı da on binlerce Oğuz eri... Erlerinin hemen yanında yürüyen hanımlar, çocuklar takip etti.

Oğuz Han'ın önünden geçtiler. "Emrine tâbi olduk, öl dediğin yerde öleceğiz," manasında boyunlarını ona doğru bükerek...

Oğuz Han'ın, gözü al bayraklara, bozkurt başlı sancaklara takılıp kaldı. Onlarla batıya doğru, batmaya yaklaştıkça al renge bürünen güneşe doğru yürüdü gitti. Bayrağa rengini veren al rengi düşündü. Bayrağa al rengini niçin layık görmüşler, kanı niçin al renkle anlatmışlardı?

Kendini bildi bileli böyleydi. Türkmen boyları al renkli börkler giymekteydi. Börklerin bütününde al, diğer deyişle kızıl renk görülürdü. Bütün börklerde, tepe yani göğe bakan kısmı, kutsal renk saydıkları al renkteydi.

Ataları, Gök Tengri'ye inandıkları için böyleydi. Göğe yakın olanı, Gök Tengri'yi işaret ettiğini inandıklarını al renkle ifade etmişlerdi.

Al renk adı kutsallık içerdiği içindir ki... Türkler, "kırmızı bayrak" değil "al bayrak", "kırmızı kan" değil "al kan" demişlerdi. Yermek, aşağılamak anlamında "karalamak" derken, yüceltmek, övmek, kutsamak karşılığı olarak da "allamak" sözünü kullanmışlar.

Türkler Müslüman olmazdan önce, al yahut kızıl rengi; ilahi

renk, kutsal renk kabul etmişlerdi. Eski Türk inancına göre... Gök Tanrı'nın gökte olduğu kabul edilirdi. Bu sebeple... Türkler, başlarına giydikleri börkün, Tanrı'ya bakan, yani tepe kısmında genellikle kızıl yani al renk kullanmışlardır. Başlıklarında, al rengi kullanarak Tanrı'ya tazimlerini bildirmiş oluyorlardı.

Al renk... Güneşin doğmak üzere iken (şafak vakti) ve yine battıktan hemen sonra... Gökyüzüne yansıttığı kırmızımsı renkti, al renkti. Türkler Uluğ Türk'ten Müslümanlığı öğrenip Müslüman olmazdan önce... Genellikle, şafak sökerken ve akşam vakitlerinde, gökteki, "göyün kızıllığı" dedikleri bu görüntü anında dua ederlerdi.

Al renk... Eski Türk anlayışında göğün zirvesini ve ateşi ifade ederdi. "Al", Türk lehçelerinde "yüksek", "yüce" ve "kudret" anlamlarına da gelirdi. Altay Dağı'nın adı aynı maksatla söylenmiş olup, Al; yüce-yüksek, tay; tağ/dağ demek olup Al-tay; yüce-ulu dağ, yüksek dağ anlamına gelmekteydi.

Türk devlet geleneğinde... Al renk, hükümranlık, hâkimiyet rengiydi. Hükümdarlığı gösteren her şey (bayrak, sancak, otağ...) al renkteydi.

Oğuz Han, Müslüman olunca "Yeter," demiş. Al renk inancını ve al bayrağı kaldırmak istemişti. "Her şeyin Yaradan'ı gökte, gökleri kuşatan Arş ve Kürsü'de değildir. O mekândan ve zamandan münezzehtir. Bütün bunlar onun yarattığıdır. Yaratılan Yaradan'a nasıl mekânlık eder? O mekân yaratılmazdan önce neredeydi?" diyerek...

Ancak Uluğ Türk, yeni bir yol göstermiş. "Dokunmayın begim! Al renk kutsal bilinsin. Kutsal bilinenler, hatta daha fazlası, al renkle ifade edilsin. Bunun inancımıza zararı yoktur. Yüce Mevla'mız da kâinatı bir renk cümbüşü içinde yaratmış. Hiçbir renk sebepsiz değildir." demişti.

O anda üzerlerinden geçen allı turna kuşlarını göstermiş.

"İşte begim... Allı turnalar... Haklarında nice efsaneler söylenir. Ne söylense az... Her zerre, yüce Mevla'mızın sonsuz gücüne, hikmetine işaret, delil. Bırakın allı turnalar uçsunlar, nice bin

hayalle, hasretle, haberle, müjdeyle...” diye söylemişti.

* * *

“Oğul! Vekilim sensin. Kardeşin Ay Han da yardımcın olacak. İkiniz, bir vücuttaki iki kol gibi, birlikte hareket edecek... Ülkemizin dirliği için çalışacak, ana yurt pınarını kurutmayacak, daha da gür akmasını sağlayacaksınız.

Bu pınardan akan su durmamalı. Bizi takip etmeli, arkamız sıra gelmeli. Bu pınarın zayıflaması, seferde hayat damarlarımızdan mahrum kalmamızdır, kurumamızdır... Bu da... Yeryüzünü er meydanı kılma savaşımızda yok olmamız demektir.”

Gün Han, “Emriniz başım üzere... Güvenciniz, bu zor işte en büyük gücümüzdür,” dedi. Oğuz Han karşısında boyun büktü, el bağladı.

Oğuz Han, baktı, gönlü taşarak... 23 yaşını dolduran en büyük oğlu Gün Han’a ve yaş sırasında dizilmiş, sefer için pusatlanmış diğer beş oğluna... En küçükleri Deniz Han, henüz on yaşındaydı. Altısını bir arada görmekle gönlü genişledi, birin altı oluşunu görmüştü. Altının yirmi dört oluşunu görebilecek miydi acaba?

İlk hanımı Gökçe Kız’dan olan evlatlarından torunlar birbiri ardına gelmeye başlamıştı. Gün Han’ın, birbiri ardına üç oğlu olmuştu. İlkine nimeti bol, devletli manasına Bayat, ikincisine nereye varsa başarı gösterir anlamında Alka evli, üçüncüsüne de Kara evli demişlerdi. Bu da Kara Çadırlı demekti.

Şimdi dördüncü oğlunun bekleyişindeydi Gün Han. En küçüğü iki yaşını doldurmuştu, ama hanımı hâlâ tekrar hamile kalmamıştı. Gün Han bunun üzüntüsündeydi. Oğuz Han, elini öpen Gün Han’ın kulağına eğildi. “Üzme kendini oğlum. İnşallah, dördüncü oğlunun doğum haberini seferde alırım.” Dedi, dua etti.

Ay Han’ın iki oğlu, Yıldız Han’ın bir oğlu olmuştu. Sırçiçek’ten doğan ilk oğlu Gök Han, henüz yeni evlenmişti.

Sırçiçek, aklına düşünce gözleri elinde olmadan sağa kaydı,

oradaydı, Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'ın anası, can yoldaşı, sırdaşı, yerin kızı...

"Kal, yokluğumda ülkemin gücü, düzeni, nefesi olursun." demişti. Ama o ilk olarak bir isteğine karşı çıkmış. "Begim, istegin, başım gözüm üzere. İlla kal dersen kalırım. Ama yerim senin yanındır. Han hanımına yakışan eşinin yanında olmaktır. Ne olur, beni burada boynu bükük, öksüz koma." cevabını vermişti.

Bütün Oğuz hanlığına, yeryüzünü er meydanı kılmaya talip olmasına rağmen bu isteğe hayır diyememiş... Bu boyun büküşe de gizli gizli sevinmiş... Gidişleri yeryüzünü er meydanı kalmaya idi. Ne kadar süreceği belli olmayan, nice bin ölüme, derde yüklü bir seferiydi. Bu kutsal yolculukta... En büyük desteğinin eşi Sırçiçek'in olacağını anlamıştı.

Gün Han ve Ay Han'a döndü.

"Haydi, siz artık dönün, beklemeyin. Pınarın kaynağı başkentimizi daha fazla başsız bırakmayın. İnsan için baş neyse, bir ülke için başkent, başkent için ise han odur."

Helallik isteyerek han babalarının elini öptüler. Gözlerine hücum eden gözyaşlarını göstermemek için hemen atlarına bindiler. Ala Dağ'ın eteğindeki başkente doğru atlarını sürdüler.

Dörtnala uzaklaşan iki oğlunun arkasından bakakaldı. Acaba onları bir daha görebilecek miydi? Yüreciği sızladı. O bir babaydı... Ufukta kaybolmak üzere olanlar ise... Artık dönülmezlere gitmiş Gökçe Kız'ın evlatları, yadigârlarıydı.

İlerlemişlerdi kimi atlı kimi yaya... Bir ilkyaz gününün sabahında... Çiçeklerin meyveye döndüğü, küçücük elmaların hafifçe kızıla çaldığı, suların şırıldadığı, ağaçların yeşil şükür elbiselerini giydiği bir zamanda... Dirilişin müjdelendiği bir günde... Can parçalarıydı. Yarınıydı. Kıyamet'e kadar amel defterini açık eyleceklerdi.

Bu sefer çok farklıydı. Bir diyardan diğerine, bir şehirden ötekine gitmekten çok öteydi. Üzerinden geçilen toprağı vatan

kılmaya... Geçtikleri yerlerde silinmez hatıralar bırakmaya idi. Gönül nuru, alın teri, sevindirilen gönüller, alınan dualar ve toprağa emanet edilen gazi bedenlerle...

Gün Han ve Ay Han'ın onlardan ayrılışlarından sonra... Günler birbiri ardınca hızla geçmişti. Kırkıncı gündü sefer yolunda. Gele gele Buz Dağı eteklerine gelmişlerdi. Akşamın olgunlaşma, gündüzün uğurlanma vaktiydi. Güneş allar giyinmiş, kızıl bir elma şekline bürünmüş... Yazın ortasında hâlâ karlı Buz Dağı'nın zirvesinden ötelere kavuşmak üzereydi.

Buz Dağı kırmızılara bürünmüş yanıyordu. Sevdiğine kavuşma sevincinde al al olmuştu. Onu al duvak gibi kuşatan güneş ışıklarıyla... Anlatılmaz, seyrine doyum olmaz bir manzaraydı.

On binler durmuş, ayaklar yürümez olmuştu... Oğuz Han'ından Uluğ Türk'e, binbaşısından erine, annesinden bebeğine... Zaman durmuş, herkes durmuştu. Yeryüzüne inmiş Cennet köşesine bakıyorlardı.

Önde Oğuz Han ve kumandanları ile seçme askerler... Hemen arkalarında savaşçı atlı ve piyadeler... Onların gerisinde de kadınlar, yarınları çocuklar... Ordunun yiyecek, barınma gereçlerini taşıyan develer ve bunları koruyan muhafızlar... Yürüyen bir ülkeydiler, her şeyiyle...

İşte bu ülke şimdi sabit olmuştu, Buz Dağı önlerinde... Yönü batan güneşte, gözlerse kızıl alevler içinde yanan dağdaydı.

Bakmayıp gören gözler büyülenmiş gibi, Buz Dağı'nın yanışındaydı. Büyü bir anda bozuldu. Gök gürültüsü gibi bir ses geldi, yeri göğü inleten... Ses... Hemen önlerindeki, Buz Dağı'na el vermiş bir ulu kayadan geliyordu. Gözler, yanan dağdan sesin geldiği kayaya döndü. Duydukları sesin şaşkınlığı geçmeden... Mavi (gök) bir ışık, gören gözleri görmez kıldı. Akılları baştan aldı. Işık yavaş yavaş azaldı. Işık azaldıkça bakan gözlerin şaşkınlığı büyüdü. Kayanın tam ucundaydı. O güne kadar kimsenin görmediği irilikte bir Kök böri (mavi yeleli bozkurt).

Herkesin dili tutulmuştu, kimseden ses çıkmıyordu. Bir müddet

sonra... "Kutsal Bozkurt", "Atalarımızı yok olmaktan kurtaran kutsal bozkurt" fısıltısı bütün orduyu sardı. Gördüklerinin şaşkınlığındaki Oğuz Han'a bozkurt tanıdık geldi. Uluğ Türk'e döndü. "O mu?" dedi. Uluğ Türk, hafif kızarmış çehresindeki gözlerini evet manasında kapattı, başını eğdi. "Niçin?" sualine "Begim..." diye başlayan cevap yarım kaldı.

Bozkurt'un gözüktüğü kayada beklenmeyen oldu. "Ey Türk budunu!" diye işitenin kanını donduran esrarengiz bir ses geldi. Herkes sesin nereden geldiğini anlamağa çalışırken... "Beni iyi dinleyin!" diye yeni bir sesle akıllar baştan gitti.

Konuşan bozkurttu. Tıpkı bir insan gibi ağzı açılıp kapanmıştı. Kabalıklar dehşet içinde karıştı. "Bozkurt konuştu," sayıklamasıyla geriye doğru açıldı. Herkes kayadan uzaklaşma çabasındaydı. Bozkurttan gelen ses emrediciydi. "Kimse yerinden kıpırdamasın. Sözlerimi iyi işitin! İtaat etmeyen helak olur." tehdidiyle yerinde kalakaldılar.

Bozkurt çok heybetliydi. Sanki kalabalığın ne yaptığı görmek istercesine sağa sola baktı. Sonra başını hafifçe yukarı kaldırdı.

"Sakın beni ilah bilmeyin. Ben, tek yaratıcı yüce Allah'ın aciz bir yaratığıyım... O'nun yaratmasıyla, dilemesiyle konuşurum. Size kılavuzluk yapmakla görevliyim. Beni takip edeceksiniz. Eğer beni takip eder, Oğuz Han'ın emirlerini tutarsanız nice zaferler kazanacaksınız. Dünya durdukça iyilikle anılacak, sonsuz mutluluğa kavuşacaksınız."

Bozkurt'un bu sözleri söylemesiyle birlikte... Olanlar oldu. Ortalığı yine bir an çok parlak bir mavi ışık kapladı. Işık kaybolduğunda... Bozkurt'un bulunduğu yere bakanlar gözlerine inanamadılar. Kayanın üzerinde yoktu.

Dehşet hissi, kutsamaya dönüştü. Bütün gözler Oğuz Han'a dönmüş. Diller ve gönüller, "Hanımız, ölünceye kadar seninleyiz. Her emrini yapacağız," diyorlardı.

Üzerine çevrilen bakışlardan ve söz oklarından çok sıkıldı Oğuz Han. Otağı çevreleyen deri örtüleri indirtti, Uluğ Türk'e döndü.

“Bre Bilge Kişi, nedir bütün bunlar?”

Uluğ Türk, yaramazlık yaparken yakalanmış çocukların sıkılmasında konuştu.

“Begim. Yolumuz çok uzun. Uzun yollar bıkkınlık getirir. İsteği devamlı diri tutmak zordur. Türk budununun mayası aşkla yoğrulmuştur. Gönlü aşka dönük olanların... Efsanelere, rüyalara, olağan üstü hallere ihtiyaçları vardır. Gayretimiz... Bunalmamaları, ümitlerini kaybetmemeleri, isteklerini devamlı diri tutabilmeleri için...”

Oğuz Han’ın gönlü bulutlandı.

“Biz de gördüğümüz rüya ile hareket ettik. Yoksa bütün bunlar, bu yola çıkış, rüyanın peşinde gidiş mi? Uyanık iken rüya görmeğe devam mı ederiz?”

Uluğ Türk, titredi, neyi söylemek istemişti, söz nereye dökülmüştü. Acele izah getirmeğe çalıştı.

“Begim, sizin gördüğünüz, Rahmani rüyadır. Gelişmeler, binlerce yıldır nesilden nesile gelen haberler, vasiyetler... Hu rüyayı doğrulamıştır,”

Oğuz Han, hâlâ bir bozkurdun rehberliğini kabulde zorlanıyordu.

“Niçin Bozkurt?”

“Begim, affınıza sığınarak... Sualinize sualle cevap vermek isterim. Sancaklarınızda bozkurt başı niçin var?”

Oğuz Han, şaşırdı.

“Hiç düşünmedim, araştırmadım da... Yüzlerce yıldır atalarımızdan böyle görmüşüz. Biz de gördügümüzü yaptık.”

Uluğ Türk, sözün tekrar istediği çizgiye gelmesinden memnun anlattı.

“Begim... Türk inanışında... Asena ismi verilen dişi kurt kutsal kabul edilir. Efsaneye göre... Türklerin ilk ataları düşman tarafından öldürülmüş. Yalnızca bir yaşlarında bir çocuk hayatta kalmış.

Anasının canı pahasına saklamasıyla... Ölümcül yaralar alan anne, buna rağmen gayret etmiş. Bu çocuğu bir mağaraya götürüp saklamış. Düşmanları şaşırtmak için mümkün olduğunca mağaradan uzaklaşmış ve ölmüş.

Mağarada tek başına kalan çocuk, açlık ve susuzluktan ağlamağa başlamış. Feryatları bir dişi kurda rehber olmuş. Ve dişi kurt, bebegi emzirmiş, ona analık etmiş, büyütmüş. Bu çocuk gökten gelen bir kız ile evlenmiş. Türk soyu, bu dişi kurt sayesinde yok olmaktan kurtulmuş. İşte bu sebepten... Yüzlerce yıldır dişi kurt, Asena kutsal kabul edilir. Bize bu bozkurt şeklindeki keşfi, aleti bırakanlar da... Herhâlde bu efsaneyi biliyorlardı."

Buz Dağ'dan sonra... Nice defa ışıklar içinde tekrar gözükmüştü Gök-böri (mavi yeleli bozkurt). Bozkurt'un ışıklar içinde göründüğü yöne doğru ilerliyorlardı. Onun kılavuzluğunda... Batıya, Güneş'in Kızılelma'ya döndüğü diyarlara yürümeğe devam ediyordu Oğuz Han ve ordusu...

İtil-Müren (Volga Nehri) boyundaki Karadağ önünde geldiklerinde... Bozkurt durdu ve ışıklar içinde kayboldu.

Hemen önlerindeki göle, sonrasında Bozkurt'un kaybolduğu tepeye baktı Oğuz Han... Sonra Uluğ Türk'e döndü.

"Bilge Kişi. Az önce bozkurt kaybolduğunda merak ettim. Yolculuğumuzun kaçıncı gününde karşımıza çıktı diye... Hesapladım... Tamı tamamına kırkıncı günde karşılaşmışız. Kırk gönlüme düşünce bir şeyi daha fark ettim. Kırk yaşında başlamışım, Zülkarneyn aleyhisselamın izinde, yeryüzünü er meydana yapmak için çıktığımız bu sefere... Bozkurdu niçin kırkıncı günde karşımıza çıkardınız? Özel bir anlamı var mıydı? Yoksa öylesine denk mi geldi? Beni sefere yönlendirmek için... Kırk yaşıma gelmemi beklediniz mi?"

Uluğ Türk mahcup bir şekilde gülümsedi:

"Begim! Yüce Rabbimizin işlerinde... İnsan iradesi karışmadan her yarattığında nice bin hikmet vardır. Biz bilelim veya bilmeyelim. İnsan iradesinin ve bu iradeye bağlı eylemin karıştığı hadiselerde... Yaradan ve dileyen yine yüce Mevla'mızdır. Yaratılan; kişinin vahye uyduğu ölçüde hayra, nefsine uyduğu ölçüde de şerre, kötüye dönük olur. Nefsine uyulunca da... Bereketi, güzelliği götürür, fesadı, kötülüğü, kargaşayı, çirkini getirir.

Sualinizin cevabına gelince... Evet... Kırkı bulmağa, kırka ulaşmağa çalıştık, vahyin ışığında hayra kavuşabilmek için... Bildiğimizce, bize öğretilence... Sebeplere sarılma gayretindeydik.

Niçin kırk?

Kırk sayısı... Öyle bir sayı ki... Dinimizde mübarek kabul edilir. Çok yapılmalı denilen işler en az kırk defa yapılmalıdır. Bir duayı çok okumak istenirse, en az kırk kere okumalıdır.

'Kırk gün helal yiyenin kalbini Allahü teala nur ile doldurur. Kalbine, nehirler gibi hikmet akıtır. Dünya sevgisini, kalbinden giderir,' buyrulmuştur.

Peygamberlere (selam onlara olsun) peygamberlik vazifesi genelde kırk yaşında verilmiştir. Kırk yaş, kemal yaşıdır. Maddi-manevi işlerin en iyi şekilde yapılacağı yaştır.

Hazreti Muhammed'e... Kâinatın yaratılmasına sebep olan ve Allahü teala'nın 'sevgilim' buyurduğu son peygambere... Peygamberliğin kırk yaşında geleceği bildirilmiştir. Musa Peygamber Tur Dağı'nda kırk gün kalmıştır.

Yeryüzünde her zaman Allahü teala'nın sevgili kullarından ebdal denilen kırk kişi bulunur. Her biri... Hazreti İbrahim Peygamber gibi bereketlidir, Yaradan'ın nimetlerinin gelmesine sebep olurlar. Bunların bereketi ile yağmur yağar. Bunların bereketi ile düşmana galip gelinir ve beladan kurtulunur.

Biri ölünce... Allahü teala, onun yerine başkasını getirir. Onlar, ebdaldir. Üzerlerindeki nimetlerin karşılığı, bedeli olarak bütün dünya isteklerinden, canlarından vazgeçmişler, işte bu sebepten onlara, bedelin en güzelini vermiş mânâsında 'ebdal' denmiştir. Ebdallar birlikte söylenildiğinde büdela denir."

Oğuz Han, sevindi. Uluğ Türk'ün kırkla ilgili söyledikleriyle kırklara karışmış, kırkın bereketine kavuşmuş gibi...

"Acaba... Kırklardan şu anda var mı?"

Uluğ Türk'ün yüzü dolunay gibi ışıdı.

"Var tabii... Kıyamete kadar da var olacak. Belki de onlardan biri de siz..."

Uluğ Türk sözünü bitirmeden otağ önünde bir karışıklık oldu. "Belki de siz" sözüyle tepeden tırnağa titreyen Oğuz Han, açarken

solmuş çiçeklerin kırılmışlığında bağırdı.

“Ne oluyor orada?”

Kapı Çavuşu telaşla içeri girdi.

“Hakanım, dışarıda iki kişi var. Mutlaka sizi görmek isterler”

Oğuz Han’ın hanlığı depreşti.

“Bre bu ne cüret? Unuttunuz mu? ‘Bilge kişiyle birlikteyken hiçbir şekilde rahatsız etmeyin,’ demiştik.”

Çavuş, çaresizlik içinde “Hakanım, unutmadık, ama söz dinletemedik...” diye anlatmaya çalışırken otağın kapısı açıldı. Açılmasıyla birlikte iki kişi kendilerini Oğuz Han’ın ayakları dibine attı. Hemen arkalarından da üç muhafız ellerinde kılıç büyük bir telaş içinde girdiler.

Oğuz Han, kılıcını çekti. Bunu gören muhafızlar sarardı, titredi. Kendilerini yere atan iki kişiden küçük yapılı olanı feryat etti. “Hakanım, vur kılıcını! Cezam, ancak sizin kılıcınızla gelen ölüm olabilir... Bu benim için en büyük şereftir, o zaman rahatça ölebilirim,” diye...

Oğuz Han, duyduğu sözlerle şaşırdı. Bir elindeki kılıca, bir de yerde yatan iki kişiye baktı. Gözlerini titreyen muhafızlara çevirdi. Bilge kişinin gülümseyen bakışlarını gördü. Bütün kızgınlığı gitti, kızgınlıkla davranmasına utandı.

“Ne uygun görürsünüz ey Bilge Kişi”

Uluğ Türk, kelebek kanadı çırpınmasında gözlerini yumdu.

“Dinleyelim, anlayalım, begimize yakışanı yapalım.”

Hakan, muhafızlara “Siz çıkın,” dedi. “Emredersiniz,” diyen muhafızlar hemen ayrıldı. Yüzüstü yerde duran iki kişiye döndü:

“Kalkın, şu sedire oturun. Anlatın, nedir derdiniz.”

Telaşla kalktılar, ancak sedire oturmadılar. İlk konuşan, “Hakanım biz, sizin karşınızda oturmağa layık değiliz,” dedi. Boyun büküp ayakta beklediler. Oğuz Han’ın tekrar oturun emriyle sedirin

ucuna iliştiler, birbirlerine baktılar. Ufak tefek olanı boyun büktü, konuştu.

"Hakanım. Ben ölümü hak ettim. Kılıcınla vur kellemi de huzur içinde öleyim. Öleyim de zaferlerinize mâni olmayayım."

"Bre kimsin sen? Niçin kılıcımla ölmek istersin?"

Cevap, nisan yağmuru başlayışında geldi, önce tek tek...

"Ordunuzun askerlerinde biri olmağı en büyük şeref bilen Yağmur'dum. Ama artık değilim."

Oğuz Han, şaşırdı:

"Niçin değilsin? Kumandanın birliğinden mi attı?"

Yağmaz hale gelen Yağmur, boynunu iyice büktü.

"Kumandanım atmadı. Ama ben sizin ordunuza layık olmaktan çıktım. Siz sefere çıkarken söylemiş. 'Rabbine, töresine isyan edenlerle, üzerinde kul hakkı, hatta herhangi bir canlının hakkı bulunanlarla yeryüzü er meydanı kılınmaz, zaferlere yürünmez,' demiştiniz."

Oğuz Han kızdı.

"Bre adam, sözü niçin uzatırsın? Söyle! Ne yaptın da neler oldu da çareyi bende, kılıcımla ölmede buldun?"

Yağmur'un dili damağına yapıştı, söğüt yaprağı gibi titredi.

"Hakanım, bir ırmak kenarında temizlenmekteydim. Kıyıya vurmuş ve henüz olgunlaşmamış bir elma gördüm. İşte bu elma..."

Yağmur, davrandı. Hafif kızıla çalan, henüz büyümesini tamamlamamış bir elmayı kuşağı arasından çıkardı, uzattı. Oğuz Han, elmayı aldı. Almasıyla birlikte elmadan içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti, ürperdi. Elmaya baktı üzerinde diş izini gördü. Elmanın sıcaklığıyla karışan aklı, diş izleriyle genişledi, gülümsedi:

"Eee... Sonra..."

"Uzandım, sudan çıkardım ve dişledim. Hamdı... Isırmamla beraber bir ağzımlık parçayı daha koparmadan... Sizin 'Üzerinde kul hakkı, hatta herhangi bir canlının hakkı bulunanlarla yeryüzü

er meydanı kılınmaz, zaferlere yürünmez.' sözünüzü hatırladım.

Hatırlamamla birlikte... Kaynar kazanlara düşmüş gibi oldum. Bu elmanın bir sahibinin olabileceği aklıma geldi. Elmayı dişlemiş, suyu mideme ulaşmıştı. Eğer sahibi varsa üzerime kul hakkı geçmişti. Üzerimde kul hakkıyla orduda bulunmam zaferlere mâni olmam demekti.

Hemen ırmak yukarı koştum ama elma ağaçlarını bulamadım. Üzerimde kul hakkı bulunması düşüncesi aklımı başımdan almıştı. Durumu binbaşıma anlattım, beni tümen yargıcına gönderdi.

Derdimi yargıca anlattım, güldü. Irmakla gelen elmaların yenebileceğini, buna izin olduğunu söyledi. Benim gönlüm rahat etmemişti. 'Ya birinden helallik almalı ya da cezam neyse çekmeliyim,' dedim. Yargıç güldü, 'Burası yeni fethedilmiş bir topraktır. Taksimi yapılmamıştır. Bu sebepten hepsi Oğuz Han'ın sayılır. İlla helallik almak istiyorsan hakanımızdan almalısın,' diye konuştu.

Ben de size koştum. Ve nice engellerden sonra ulaştım. Hakanım! Ya bana hakkınızı helal edin ya da kılıcınızla hayatıma son verin. Zafere mâni olmak... Benim için en büyük yüz karasıdır, böyle bir utançla yaşayamam."

Gönlü genişledi... Yıllarca sürecek seferi bitmiş de bütün dünyayı yurt, er meydanı kılmış gibi sevindi Oğuz Han, Yağmur'un sözleri, boyun bükmesi, teslimiyeti karşısında. Bir elmayı dişlemesi sebebiyle... Kılıca razı gelen, kul hakkından bu kadar çok korkan, en önemlisi de zafere mâni olmamak için ölümü gözü alan asker... Bir hükümdar için bundan büyük hazine olur muydu?

Boyun bükmüş, büyük bir teslimiyet içinde kılıcın inmesini, inen kılıcın kendisini gönül huzuruna kavuşturmasını bekleyen Yağmur'a hayranlıkla baktı. "Hele bekle, Bilge kişiyle konuşmak lazım. Yargıç 'Her ne kadar fethedilmiş ve taksimi yapılmamış toprağın sahibi Oğuz Han'dır demişse de... Bundan emin değilim. Bu çok önemli bir mesele... Yetkim dâhilinde olmayan bir şeyi helal

etmekten yüce Mevla'm muhafaza etsin. Bu dişlenmiş elma meselesini bilginlerimizle enine boyuna konuşmamız lazım" dedi.

Uluğ Türk'e dönerek "Öyle değil . Bilge Kişi?" diye sordu. Oğuz Han gibi yaşadıklarıyla rüyada gibi olan bilge kişi, başını salladı. "Haklısın Begim. Bu meseleyi, ordumuzun zaferleri kazanıp kazanmama, yeryüzünü er meydanı kılıp kılmama, Kızılelma'ya ulaşıp ulaşmama meselesi olarak görürüm. İyice araştıralım, ondan sonra karar verelim." cevabını verdi.

Bilge kişinin sözleriyle başkasının hakkı bulunan binlerce elmayı dişlemiş gibi boynunu büken Yağmur'a "Madem ki geldin bekleyeceksin" dedi. Oğuz Han, Yağmur'un yanında bebek gibi kaldığı iri yarı askere döndü:

"Hele sen de anlat, kimsin, senin derdin nedir?"

Boynunu bükmüş halde Yağmur'un yanında hareketsiz duruyordu. Koca bir dağın sabah uykusundan uyanışında salındı.

"Hakanım! Acı kuvvetimle dağ gibi taşları yerinden oynatırım. Bu yüzden bana Dağdeviren derler. Keşke demeselermiş. Öyle bir şey devirdim ki..."

Oğuz Han, merak etti.

"Ne devirdin ki, seni bu kadar üzdü?"

Dağdeviren'in ağlamamak için kendini zor tuttuğu belliydi. Titreyen bir sesle konuştu.

"Yüce Yaradan'ımızın sonsuz güzellikteki nizamını devirdim. Bir kelebeği öldürdüm."

Oğuz Han, şaşırdı. En ağır cinayeti işlemiş gibi boyun büken Dağdeviren'e hayretle baktı.

"Bre Dağdeviren! Bu nasıl olur? Bir kelebeği öldürmekle... Yüce Yaradan'ımızın nizamını devirmek arasında ilgiyi nasıl kurdun?"

"Sizin emrinizden, Bilge Kişi'nin sözünden..."

Oğuz Han'ın hayreti fazlalaştı.

"Benim emrimden mi? Nasıl, yani?"

"Evet, hakanım... Sizin emrinizden. Siz, sefere çıkmazdan önce yaptığınız konuşmanızda söylemiş. 'Sefer halinde, gereksiz yere tek bir ot koparılmayacak. Tek bir canlı öldürülmeyecek, bir kelebek, bir böcek bile olsa... Rabbimizin yarattığı hiçbir şey gereksiz değildir. O, her şeyi yerli yerinde yaratmıştır. Her şey onun yarattığı şekilde güzeldir. Yüce Rabbimizin yarattığı düzene müdahale edilmeyecek. Bu düzen bozulmayacak,' demiştiniz."

Bilge kişi de bir sohbetinde ikaz etmiş. 'Kelebek deyip geçmeyin. Hiçbir şey gereksiz değil. Bir kelebeğin kanat çırpması deryada dalgaya sebep olur. O dalga ölmek üzere olan bir kişiyi kıyıya atar, hayata döndürür.' diye anlatmış, bizi ikaz etmişti..."

İnanılmazdı, koca Dağdeviren, ağlıyordu. Oğuz somunu büyüklüğündeki ellerini kaldırdı. "İşte bu kocaman ellerimle... Ben bir kelebeği öldürdüm. Onun kanat çırpmasına son verdim. Bu son verişim, nelere sebep oldu kim bilir? Belki de zaferlerimizin önünü kesti. Birisinin ölümüne sebep oldu. İşte bunun için cezamı kılıcınızla verin ya da affettiğinizi söyleyin." dedi.

Oğuz Han, kırk kılıç darbesi almış gibi oldu. Yağmur'un söyledikleriyle çırpınmaya başlayan aklı, Dağdeviren'den duyduklarıyla yavru kuşa dönmüştü. "Bunları ne yapalım" bakışlarında Uluğ Türk'e döndü. Onun gözlerini hafifçe kapattığını gördü.

Yağmur ve Dağdeviren'e sertçe konuştu.

"Anlattıklarınız çok önemli. Siz ikiniz dışarıda bekleyin. Bilge kişiyle durum değerlendirmesi yapayım. Ondan sonra hakkınızda kararı bildireceğim."

Yağmur ile Dağdeviren, başları önde, eğilerek geri geri otağdan çıktılar. Gözleri Kızılelma şeklinde batmak üzere olan Güneş'te, gönülleri otağın içindeydi. Acaba haklarında ne karar verilecekti? Her türlü karara razıydılar. Yeter ki hataları sebebiyle zarar gelmesindi yeryüzünü er meydanı kılmak üzere yürüyen orduya...

Onlara asırlar gibi gelen bir zaman sonra... Nöbetçinin "Oğuz Han" bağırışıyla kendilerine geldiler. Oğuz Han ve Bilgi Kişi otağdan çıkıyorlardı. Toparlandılar. Oğuz Han, otağın önündeki yüksekçe bir kayaya oturdu. İşaret etti, Yağmur ve Dağdeviren'i önüne getirdiler. Boyunlarını büktüler beklediler. Oğuz Han, elini bir kılıç gibi kaldırdı, onlara doğru salladı ve konuştu.

"Suçunuz çok büyük."

Hükmü bekleyenlere baktı. Her ikisi de "Evet, biz söylemiştik suçumuz çok büyük," manasında kafa sallıyorlardı. Hatta suçlarının büyüklüğünün Oğuz Han tarafından söylenilmesinden memnun olmuş gibiydiler. Eğer "Suçunuz yok," denilseydi. Bütün ömürleri boyunca suçluluk duygusu içinde gezeceklerine inanıyorlardı. İki kafadarın haline bakıp şaşkınlığı artan Han devam etti.

"Suçunuzu itiraf etmeniz affınıza sebep olabilirdi. Size verilen cezanın ordudaki herkese ibret olmasını isterim. İbret olsun ki bir daha böyle bir suç işlenmesin. İşlenmesin ki ordumuzun zaferlerine set çekilmesin. Her ikinizin de cezası idam... Kılıçla boynunuzun kesilecek. Var mı bir diyeceğiniz?"

İdam sözünden sonra... Her ikisinin de yüzüne baktı. Aklı başından gidiyordu. Yüzlerde korku yerine sevinç ifadesi, neşe vardı. Han, hemen yanındaki Uluğ Türk'e baktı, gülümsüyordu... Gördüklerinin ve işittiklerinin şaşkınlığı içindeyken...

İki asker, "Hakanım, Allah sizden razı olsun. Bizi çok büyük bir yüz karalığından, günahtan kurtardınız." dediler. Ayaklarına doğru atladılar. Ayaklarına kapanmalarına fırsat vermedi. "Kaldırın şunları yerden." diye bağırdı.

Nöbetçiler davrandılar, her ikisini de yerden kaldırdılar. Başlarını göğüslerine doğru eğerek Oğuz Han'ın karşısında tuttular.

Oğuz Han, kapı çavuşlarına emretti.

"Yüzbaşıdan Tarkan'a, tümen beylerine bütün sorumlular... Bir su içimi zamanda otağ önünde toplansın. Sefere katılanların hepsine ibret olması, benzeri olayların bir daha yaşanmaması için... İdam, onların huzurunda hemen yapılacak. İdam için hazırlıklar

yapılsın."

Uluğ Türk'e döndü. "Bilge Kişi, buyurun biz de içeri geçelim, durumu bir daha değerlendirelim." sözüyle otağa doğru yürüdü. Yağmur ile Dağdeviren ise... Bu yürüyüşün cezalarını çabuklaştırması duasındaydılar.

* * *

Bütün beyler, kumandanlar gelmişti. Herkes bekliyordu Oğuz Han'ı... Hatta batmak üzere olan güneş bile... Her akşam batmak için acele eden güneş, sanki bu akşam eğleniyor gibiydi. Beklemenin katlanılmaz sıkıntılarında boğulanlara böyle geliyordu. Güneş tam bir Kızılelma şeklini almış, ordunun kıyısına konduğu göl üzerinde batmak üzereydi.

Gözler önce arıyor, sonra da bakıyordu. Önce Otağın çıkışına, sonra da başlarının kılıçla gövdesinden ayrılmasını bekleyen Yağmur ve Dağdeviren'e... Elleri arkadan bağlanmış, etrafları deri örtülerle çevrilmişti, kanlarının toprağa düşmemesi için.

Atalardan böyle görmüşlerdi. Haksız yere idam en büyük zulümdü. "Yeter" diye bilinirdi. "Zulümle idam edilen kişinin toprağa düşen bir damla kanı, aslımız olan toprağı can bitirmez hale getirmesi için".

Ne kadar adil yargılanırsa yargılansın... Adaletin tam yerine getirilemeyeceği endişesiyle hareket edilir. İdam edilenin kanının toprağa düşmemesi için her türlü tedbir alınırdı. İşte şimdi... Yağmur ve Dağdeviren, bekliyorlardı... Sol yanlarında cellatları, etrafları deri örtülerle çevrilmiş vaziyette... Oğuz Han'dan gelecek idam emrini...

Güneşin tam manasıyla Kızılelma'ya döndüğü bir zamandı... Yağmur ve Dağdeviren'in anlattıkları, verilen karar, bütün ordugahta duyulmuştu. Herkes bunu konuşuyordu. Akıllar iki askerin hareketini de verilen kararı da anlamakta zorlanıyordu. Biri elma dişlediği, diğeri de kelebeği istemeyerek öldürdüğü için... Böyle bir karar verilebilir miydi? İki asker nasıl idama mahkûm

edilirdi? Hangi haklı sebeple?

Otağ önünün hareketlenmesiyle... Konuşmalar kesildi, bekleyenlerin gözleri çıkışa çevrildi. Perde kaldırıldı. Önde Uluğ Türk, arkada Oğuz Han dışarı çıktılar. Görünmeleriyle birlikte herkes diz vurup ayağa kalktı. Oğuz Han, her zamanki gibi yine Uluğ Türk'ü önünde yürütmüştü, hocası olması sebebiyle...

Geldiler, kendileri için kurulmuş sedire oturdular. Oğuz Han, yanındaki kapı çavuşuna "Mahkûmları karşıma getirin." dedi. Hemen, elleri arkadan bağlı iki mahkûm huzura getirildi. Oğuz Han sertçe sordu.

"Son olarak bir diyeceğiniz, bir arzunuz var mı?"

Yağmur konuştu.

"Hakanım. İdam fermanımızı verdiğiniz için yüce Rabbimiz sizden razı olsun. Eğer idam etmeseydiniz... Böyle bir utançla yaşamak bana ölümden çok daha ağır gelirdi. Her gün, her saat ölürdüm. Geride bir atım ve kılıcımdan başka bir şeyim yoktur. Onları da bir ere hediye edin. Atı savaşta çatlatacak, kılıcı da düşman karşısında parça parça eyleyecek bir ere... Bir an önce idam hükmünü yerine getirin, getirin ki ruhum huzura kavuşsun."

Oğuz Han, Yağmur'un her sözüyle nice zorlu savaşlara girmiş gibi oldu. Dağdeviren'e döndü:

"Sen ne diyeceksin?"

Dağdeviren boyun büktü, bir dağın duaya duruşu gibi:

"Hakanım. Yağmur'un sözlerine ilave edecek bir şeyim yoktur. Ben de bir an önce idam edilmemi istiyorum. İdam edin ki varlığım ilahi gazaba sebebiyet vermesin. Ordunuzun zaferlerine mâni olmasın."

Oğuz Han zorlandı. Yağmur ve Dağdeviren'in akılları alan konuşmaları karşısında... Gözyaşlarına mâni olabilmek için. Konuşmakta zorlanacağını hissetti, konuşmalıydı ve konuştu.

"Bu iki asker... Hareketleriyle... Kendi idamlarını değil,

düşmanlarımızın idamlarını kesinleştirdiler."

Başta idamı bekleyen Yağmur ve Dağdeviren olmak üzere dinleyen herkes şaşırdı. Uluğ Türk hariç. Oğuz Han ne demek istiyordu?

"Onlar, idamı değil mükâfatların en güzelini hak ettiler. İkisine de yüzbaşı rütbesini verdim."

Boyunlarına kılıcın inmesini bekleyen Yağmur ve Dağdeviren, kılıçlar yüreklerine saplanmış gibi olmuşlardı.

"Onlar, ufkumuzu açtılar. Yıllarca sürecek seferimize isim konulmasına sebep oldular. Seferimizin ismi; 'Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya Doğru" diye bilinecek. Seferimiz... Kelebeğin kanadında Güneş batarken kızıl bir elmaya döndüğü diyarlara olacaktır.

İki askerimiz, zaferimizin temel şartını bizlere öğrettiler. Bu çok önemli... Her şeyi en güzel şekilde yaratan Rabbimizin emirlerine, benim ve kumandanlarımın O'nun emirlerine aykırı olmayan emirlerine mutlak itaat edilmesidir... Yüce Yaradan'ın yarattığı nizam dokunulmazdır. Ancak onun müsaade ettiği ölçüde müdahalede bulunulabilir. Sebepsiz yere bir kelebek dahi öldürülmemeli. Bir ot bile koparılmamalı"

* * *

Oğuz Han'ın ordusu yürüdü. Kelebeğin kanadında... Güneşin Kızılelma'ya döndüğü diyarlara doğru... Onlar, yüzler, binler, on binler şeklinde teşkilatlanmış olarak...

Yağmur ile Dağdeviren'in yaşattıkları zihinlere ve gönüllere işlemiş. Erinden tümen komutanına, orduyla birlikte yürüyen kadınlardan üç yaşındaki bebeye... Herkese rehber olmuştu. Karınca ezilmiyor, kelebeğe dokunulmuyor. Hatta yılanın, vahşi hayvanların hatırı, hakkı gözetiliyor. Sebepsiz yere bir ot dahi kopartılmıyor, taş yerinden oynatılmıyordu...

Kalabalık bir orduya sahip Urum Hanı yapılan savaşta mağlup

oldu ve kaçtı. Tacını tahtını bırakarak... Urum Han'ın bir kardeşi vardı. Oğuz'a itaat ve saklandığı, sorumlu olduğu kaleleri teslim etti. İtaatle teslim olan beye, Türkçe saklayan, koruyan manasında "Saklar" (Eslar/Slav) adı verildi.

Zaferden sonra... Ordu seferine devam etti, yeryüzünü er meydanı kılmak üzere...

Oğuz Han'ın beylerinden bir bey vardı. Sulu Bey derlerdi kendisine. Suyu çok severdi. En ufak bir boş vakti olduğunda... Hemen suyun başına koşardı. İsterse bir avuçluk birikinti olsun.

İtil nehrine yaklaştıklarında... Ordu, bütün ağırlığıyla kondu. Göz alabildiğince uzanan ovaya. Çadırlar konak, sefer yolundakiler de birbirlerine konuk oldular.

Evli olanlar evdeşlerinin telaşındayken... Bekârlar da çevrelerine yardım etme çabasındaydılar. Bekâr olan Sulu Bey ise... Yine bir subaşı, göllenmiş bir su bulmuş. Çevresini unutmuştu. Onu küçük çocuk gibi suyun başında oynar gören arkadaşları güldüler. "Hey Sulu Bey, yine derin sulara dalmışsın," diyerek takıldılar. O ise... "Gidin işinize be zevzekler, siz ne bilirsiniz suyun anlattıklarından, söylediklerinden. Onun akıllarına durgunluk veren halinden... Nasıl can verdiğinden, yükümüzü nasıl çektiğinden... Hayat kaynağımız olduğundan." sözleriyle cevap vermeye çalıştı.

Ağzından gayri ihtiyari çıkan "Yükümüzü nasıl çektiğinden" sözü... Sulu Bey'in gönlünü tırmaladı. "Allah! Allah! Bu sözü nasıl söyledim? Su yükümüzü nasıl çeker?" diye söylendi. Suyun üzerinde yüzenler... Ağaç parçaları, kurbağalar... Tam bunları düşünürken... Göletteki bir kurbağa dikkatini çekti. Bir dal parçasına binmiş su üzerinde gidiyordu... Yanına başka bir kurbağa atladı. Atlamasıyla birlikte de... Dal parçası dengesini kaybederek suya batmaya başladı. Kurbağalar dengeyi sağlayınca... Dal yine su yüzüne çıktı. Üzerindeki iki kurbağa ile yoluna devam etti.

Sulu Bey, dal üzerinde giden kurbağaları görünce... Az önceki sözünü, "Yükümüzü nasıl çektiğinden" sözünü hatırladı. Hayreti daha da çoğaldı. Kurbağaların yolculukları fazla sürmedi. Birden ortalık karıştı. Üçüncü bir kurbağa dalın üzerine atladı. İnanılmaz

bir şey oldu. Dengeyi sağladılar, dal parçası devrilmedi. Ama başka bir şey oldu. Dal parçası suya gömüldü ve üç kurbağa vırak vırak diye bağırarak kaçıştılar.

Şahit oldukları... Sulu Bey'in beyninde nice bir ışığın yanmasına sebep oldu. Koştu nacağı aldı. Çılgın gibi çalışmaya başladı. Etrafını unutmuştu. Ter su içinde deli gibi dal parçalarını kesiyordu. Bunu görenler ona gülüyorlar. "Sulu Bey, su ile oynamaktan bıktın, ağaçlarla oynamaya mı başladın?" diye sataşıyorlardı. Ama o, hiçbir şey duymuyordu. Gözü ve gönlü nacağında, nacağın vurduğu yerdeydi.

Çeşitli boyda dal parçaları kesti. Çeşitli şekiller verdi. Su üzerinde üstlerine ağırlık koyarak yüzdürdü, dal parçalarının ne zaman suya battığına dikkat etti.

Bu uğraşıyla kendinden geçmişken... Bir sesle irkildi. Kendisine doğru hızla yüzen karabatak kuşunu gördü. Göğsüyle suları yararak, köpükler çıkararak geliyordu. Aklı başından gitti. Kuşun suları yaran göğüs yapısı dikkatini çekti. Gittikçe incelen göğüs yapısı... Hem suyu, hem de havayı yararak hızlı hareket etmesine sağlıyordu.

Hemen harekete geçti. Eline aldığı bir dal parçasını kuşun göğsü gibi yontmaya başladı. Ve yontmaya devam etti. Başkalarının "Sulu Bey iyice delirdi," demelerine aldırmadan.

Sulu Bey, çeşitli boy ve şekillerde ağaç parçalarıyla suyun başında oynaşırken... Ordu ilerliyordu. Ordu ne zamanki İtil Nehri'nin başına geldi, burada kalakaldı. Kumandanlar karşıya nasıl geçileceğini tartışmaya başladı. O zaman başını kaldırdı Sulu Bey, su içinde yüzen ağaç parçalarından... Orduya, suda yüzen ağaçlara baktı. Kurbağaları hatırladı. Oğuz Han'ın huzuruna çıktı, izin verilince... Heyecanla söyledi.

"Hakanım, ordumuzun karşıya nasıl geçeceğini buldum. Emrederseniz göstereyim" dedi.

Oğuz Han, merakla baktı. Nasıl yapacaksın deyince, Sulu Bey anlattı. Oğuz Han, dinledi. Dinledikçe, ilgisi arttı. Tamam, dedi.

Oğuz Han, izin verince... Hemen çalışmaya başladı. Yanına eli

nacak kullanmaya yatkın birkaç kişi aldı. İri gövdeli bir ağacı devirdiler, dalını budağını kestiler. Bıkmadan usanmadan yonttular. Sonra... Su içilecek bir tasa benzeyen bir şey ortaya çıktı. İçine üç beş kişinin sığacağı, önden, alttan ve arkadan tıpkı bir kuş göğsü gibi incelen bir alet... Sulu Bey'i tanıyanlar gülüyor. "Sulu Bey, bunun içine hangi yemeği koyacaksın, bununla kendi bölüğüne ziyafet mi vereceksin?" şeklinde alay ediyorlardı.

Cevap yerine bir müddet daha nacağı konuşturan Sulu Bey, "Tamam" dedi, "İndirelim suya..." Hep birlikte ittiler suya... Hafif yokuştan aşağıya doğru... Bir kaz gibi yalpalaya yalpalaya indi.

Sulu Bey, elleri belinde büyük bir heyecanla bakıyordu. Acaba suyun üzerinde dengede duracak mıydı? Garip alet suya çarptı, çarpmanın şiddetiyle bir sağa bir sola yattı Sulu Bey'in yüreği de yavru kuş gibi çarptı. Bir müddet sağa sola yatan kocaman tas şeklindeki aletin salınımları yavaşladı. Hareketsiz hale geldi. Sonra da akıntıda kuğu misali süzülmeye başladı.

Sulu Bey, yanındaki üç kişiye işaret etti. Arka arkaya dengeyi bozmadan alete bindiler. Sulu Bey ve yardımcılarından birinin elinde uzunca sırık vardı. Sulu Bey sağ tarafa, diğeri sol tarafa geçtiler. Önce Sulu Bey sonra diğeri ellerindeki sırıkları suya daldırarak çekmeye başladılar. Ve garip alet seyredenlerin hayret dolu bakışları önünde hareketlendi. Kuğu gibi süzüldü. İtil nehrinde ilerlemeye başladı, üzerindeki dört kişiyle birlikte...

Kıyıdakiler "kayan şey" manasında "Kayık", "Kayık" diye bağrışmağa başladılar. İtil'in karşı kıyısına gidip dönen Sulu Bey, Oğuz Han'ın huzuruna çıkarıldı. Oğuz Han, keşfinden dolayı Sulu Bey'i tebrik etti, ona kıymetli bir kılıç verdi.

Uluğ Türk'e sual etti.

"Ey bilge Kişi! Halkımızın kayık dedikleri bu keşif için ne dersin? Kâinattaki düzene bir müdahale midir? Yoksa yüce Mevla'mızın izin verdiklerinden, istifademize sunduklarından mıdır?"

Uluğ Türk, boyun büktü, sözün dişlerini söktü.

"Begim! Bu alet, kâinattaki düzene bir müdahale değildir. Allahü teala peygamberlerine gönderdiği kitaplarında söylüyor. Denizin üzerinde hareket eden, yük ve insan taşıyan aletlerden bahsediyor... Bunun bir nimet olduğunu bildiriyor. Burada zaten var olan güçten istifade edilmekte, tabii dengeye müdahale yok."

Oğuz Han'ın emriyle... Nice bin usta ve yardımcı Sulu Bey'in emrine verildi. Daha çok insanı aynı anda taşımak için... Kocaman ağaçlar kesilerek yan yana bağlandı, kayıktan başka sal denen ulaştırma vasıtaları da yapıldı. Böylelikle... Kırk bin kişilik ordu üç gün içinde nakledildi. Ordu, İtil Irmağı'nı hiç zayiat vermeden insan, hayvan ve bütün eşyalarıyla birlikte geçti.

Oğuz Han, Sulu Bey'in keşfinden o kadar memnun oldu ki... İtil'in batısındaki ülkeleri ona bağışladı. Kendisine ağaçtan oyarak kayık yaptığı için oğyuk -ağaç manasında Kıpçak Beg adını verdi. Bu ülkeler de Kıpçak diyarı diye bilindi.

* * *

İtil Nehri... Sulu Bey'in yaptığı kayık ve sallarla geçit vermişti. Ordu, engel tanımıyordu. Kuzeye karanlıklar ülkesine doğru yola devam etti. Oğuzlar için Kuzey, karanlıklar, bilinmezler diyarıydı. Âb-ı hayatın, insanı ölümsüz kılan suyun kuzeyde bulunduğuna inanılırdı. Güney yönü ak ile kuzey yönü ise kara ile ifade edilir. Kuzeydeki denizlere kara deniz, ormanlara kara orman denirdi.

Karanlıklar ülkesine geldiler. Zifiri karanlıktı. Gökte yalnızca yıldızlar vardı. Beklediler, güneş doğsun diye ama doğmadı.

Herkes büyük korku içindeydi. Hayat kaynağı güneş doğmuyor, ışığıyla geceyi gündüze çevirmiyordu. Kadınlar bağrışmaya, çocuklar ağlaşmaya başladılar. Dehşet içinde develerin yönü geldikleri yere çevrildi. Sefere çıkalı beri yaşanmayan bir şey yaşandı. Bozgun işaretleri gözüktü.

Oğuz Han, "Geri dönenlerin vurun kellesini!" emrini verdi. Uluğ Türk, araya girdi. "Begim. Böyle bir emir vermeyin. Bu onların iradelerinde degil. İnsan ışığa muhtaçtır, uzun ayrılık akılları baştan alır, kişiyi dehşete düşürür. İşitmiştik... Kuzeye yaklaşıldıkça geceler

ve gündüzler uzarmış. Peygamberler, böyle zamanlarda ibadetlerin nasıl yapılacağını ümmetlerine bildirmişler." dedi, bu emre mâni oldu.

Araştırdılar ve öğrendiler ki burada gece haftalarca devam edermiş.

Oğuz Han ile Uluğ Türk, otağa kapandılar. Bir müddet sonra otağ develere yüklendi. Akılları başlardan alan bir şey gerçekleşti. Otağı taşıyan develerin üzerinden sanki bir ay doğdu. Yükseldi, yükselmesiyle birlikte ortalığı aydınlığa boğdu. Herkes, büyük bir şaşkınlık içindeydi... Oğuz Han'a her şartta tabi olmayı kabul ederek sefere, yeryüzünü er meydanı kılmak için zafer yoluna çıkanlar, yürüyemiyordu. Karanlık karşısında dehşete düşenler hayranlığa düşmüşlerdi. "Rabbimizin Oğuz Han'a yardımı..." diye feryat ediyorlar. Gözyaşları içinde ağlıyorlar. Yâ Rabbî! Seni Oğuz hanı koru!" diye dua ediyorlardı. Onun yeryüzünde hakkın yerleştirilmesi için seçildiğine dair inançları sarsılmaz şekilde kuvvetlenmişti.

Utandı, sıkıldı. Kendisine gökten inmiş bir melek gibi bakanları görünce... Oğuz Han başı yerde yürüdü. Uluğ Türk'e dert yandı. "Bilge Kişi! Bu insanlara Altın Yay'ı, onun ne olduğunu anlatsa mıydık? Bu hali ilahi bir hâl gibi görmeleri, Rabbimizin Oğuz Han'a yardımı demeleri beni rahatsız eder. Olağanüstü bir kişiymişim gibi bakmaları gönlümü daraltır. Kendimden korkar hale getirir." dedi.

Uluğ Türk gülümsedi, "Begim." dedi. "Altın Yay'ı anlamaları mümkün değil. Kafaları çok daha karışır, kargaşa doğar, size olan inançları sarsılır. Hem söyledikleri de yalan değil. Bütün bunlar yüce Rabbimizin yardımı. O dilemese, o yaratmasa bunlar olur muydu? Mesele... Bizim işimizin, niyetimizin, O'nun rızasına uygun olup olmamasında. Rızasına uygun olduğundan da zerre şüphemiz yok. Bizi, sizi bu işle görevlendirenler... Hepsi Allah dostu, onun rızasının nerede olduğunu bilen kişilerdi."

Oğuz Han, Uluğ Türk'ün sözlerine karşılık vermedi. Gözleri, aydan çok daha kuvvetli şekilde ordusunun bulunduğu yeri ışıtan şeydeydi. Uluğ Türk doğru söylemişti, kendisinin ne olduğunu

anlayamadığı şeyi başkalarına nasıl anlatacaktı...

Yürüdüler, gücünü Altın Yay'dan alan esrarengiz şeyin ışığında... Gece ne zaman, gündüz ne zaman bilmeden çok uzun müddet... Büyük bir şaşkınlık içinde, kendilerinden vazgeçmiş halde... Yorulduklarında gecedir deyip dinlendiler, sonrasını gündüze niyetlenip yürüdüler.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorlardı ama sonunda güneşi gördüler.

Güneşi görmeleriyle birlikte başka şey de gördüler. Erkekleri köpek yüzüne benzer yüze sahip bir kavme rastladılar. Ve bu kavmin ordusunu karşılarında buldular. Anlatılmaz şekilde kalabalıktı, Oğuz Han'ın ordusundan onlarca daha kalabalığa benziyordu.

Oğuz Han, hayatında ilk defa endişeyi tattı. Yeryüzünü er meydanı kılma seferi burada son mu bulacaktı?

"Merak etmeyin begim, üstesinden geliriz."

Konuşan, her derdine çare olan, ebedi güzellikler yolunu açan Uluğ Türk'tü. Yine bir derdine çare olma gayretindeydi.

"Nasıl üstesinden geleceğiz ey Bilge Kişi? Görmez misin yer ile gök arasını doldurmuşlar."

"Begim, Altın Yay'ın daha görmediğiniz nice marifetleri var."

Oğuz Han, acı acı güldü:

"Düşmanıma onda olmayan bir silahla saldırmak... Zaferi benim geliştirmediğim bir aletle kazanmak... Bana, mertliğe aykırı gelir. 'Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya Yürüyüş' sözümüze ters gözükür."

"Begim, savaş hiledir, bizim savaşımız zulme değil; ebedi güzellikler, yeryüzünü er meydanı kılmak içindir. Okumuz hedefedir, savaşımız hedefimizle aramıza girenleredir. Işığa, ebedi güzelliklere ulaşmaya mâni olanlaradır. Altın Yay'ı da ancak kendimizden kat kat üstün düşman karşısında kullanırız. Daha fazla

kan akmasına mâni olabilmek, seferimize devam edebilmek için...”

Kıl-Barak ve İt-Barak ismi verilen kavmin ordusuyla savaş nizamı alındığında... Olanlar oldu. Uluğ Türk, Altın Yay'ı çalıştırdı. Düşman ordusunun bütün neferleri dondu kaldı. Güneye inip insanlara zarar vermelerine mâni olmak için etrafları setlerle çevrildi.

Oğuz Han, bununla da yetinmedi. Bu kavme karşı anayurdu korumak için, bir tedbir daha aldı. Türkler arasında yiğitlikleri, emanete canları pahasına sahip çıkmalarıyla ünlenen bir boyu görevlendirdi. Bu kavme, verilen göreve layık, uygun manasında Uygun, Uygur kavmi denildi.

Doğusu Çin, kuzeyi karanlıklar ülkesi, güneyi Hint ile çevrili anayurt, çok uzakta kalmış. Sefere çıkalı çok zaman geçmiş. Çiçekler nice defa açmış, kar nice defa bembeyaz örtüleriyle gelmişti. Oğuz Han, al atıyla kardeşten öte hale kavuşmuş. Teri terine, nefesi nefesine, sıcaklığı sıcaklığına karışmış. Tam manasıyla yoldaş olmuşlardı.

Afgan ve Hint üzerine sefere çıkan Oğuz Han, yolda büyük bir acıyla karşı karşıya kaldı.

Canı gibi sevdiği al atı kaçırıldı. Hırsız al at ile birlikte... Tepeleri daima karlı Tanrı Dağı'nın karları içinde kayboldu.

Oğuz Han'ın çok üzüldüğünü gören bir yiğit ortaya çıktı. “Hakanım, ben hırsızı ve atı getiririm. Dualarınız ve izninizle, yüce Rabbimin yardımıyla...” dedi.

Oğuz Han'ın gönlü, çok sevdiği atı için de olsa, bir askerini karlı dağlara göndermeye razı gelmedi. Çok ısrar edince ve Uluğ Türk de “Begim, kendisini ispat etmesine mâni olmayalım.” deyince izin verdi.

İnanılmaz gerçekleşecek miydi? Deli Bey denilen cesur, soğuğa dayanıklı bey, başarabilecek miydi? Dokuz gün sonra geldi. Oğuz Han'ın atını karlı dağlar, dayanılmaz soğuklar içinde bulup getirdi. Hem de hırsızla birlikte.

Can yoldaşı bildiği, kardeşten öte sevdiği atına kavuşan Oğuz Han, buna çok sevindi. Deli Bey'i mükâfatlandırdı. Tanrı Dağları bölgesinin karlı yaylaklarını ona bağışladı. "Sen, buradaki beylere baş ol. Senin adın bundan sonra Karluk olsun," dedi.

* * *

Günleri aylar, ayları yıllar takip etmiş, zaman durmamış, akıp durmuştu. Sefere çıkalı tamı tamamına yirmi sene olmuştu. Dünya'yı er meydanı kılmak için "Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya Doğru" yapılan sefere... Kırk yaşında çıkmış, yaşı şimdi altmışı bulmuştu.

Yirmi yıldır doğduğu, büyüdüğü topraklardan ayrıydı. Nice ülkeler fethetmiş, nice kavimler tanımıştı. Önünde hiçbir kavim duramamıştı. Ama kader... O hükmünü icra ediyordu. Yirmi dördüncü torunu bir türlü doğmamış. En büyük oğlu Gün Han, üçüncü çocukta kalmıştı. Yirmi yıldır dördüncü çocuğu olmamıştı.

Rüyasında gördüğü ve Uluğ Türk'ün söylediği gerçekleşmemiş. Yirmi dördüncü toruna sahip olamamıştı. Yirmi üçte kalmıştı. Yoksa... Binlerce yıldır yolu gözlenen kişi kendisi değil miydi? Kulağı hep ana yurttan gelecek doğum haberindeydi. Ancak... Bir türlü beklediği haber gelmiyordu.

Oğuz Han; Afgan ve Hint ellerini de fethetti. Sonra... İran üzerine, Horasan'a yürüdü. Yolda, acayip bir şeyle karşılaştı. Duvarları altından, pencereleri gümüşten, çatısı ve kapısı demirden ulu bir konak... Çok şaşırdılar. Kilitli kapısını açmayı ordusundaki zanaatkârlar başaramadı. Oğuz Han, kilitli kapının kırılmasını emretmedi. İçeri kilidin açılarak girilmesini arzu etti. Yola devam etmeleri, bir an önce menzile ulaşmaları gerekiyordu. Düşmanın toparlandığı, büyük bir ordu topladığı haberi gelmişti.

Oğuz Han, konağın içindekileri ve niçin böyle inşa edildiğini çok merak ediyordu. Ancak bekleyecek halde değildi. "Kim bunu açar ve manasını çözer," diye sual eyledi. Pek becerikli, hünerli bir koca olan Tömürdü-Kağul, "Allah'ın izniyle ben açabilirim hakanım," dedi. Oğuz Han, "Peki sen burada, 'Kal-Aç', evin sırrını çöz," emrini

verdi.

Herkes, şaşırdı. Çünkü... Tömürdü Bey'in elinde çeşitli aletlerle kapıyı açmaya çalışmasını bekliyorlardı. Ancak... O bunlardan hiçbirini yapmadı. Bunlar zaten denenmişti. O denenmemiş olanının peşine düştü.

Duvarları altından, kapısı demirden olan binanın karşısına geçti, dış dünya ile irtibatını keserek Allahüteala'ya sığındı. Bu meseleye kalbini açması için dua etti. Altın ve gümüş dünyalıktı. Malı, mülkü ve makamı, geçer akçeyi, dünyalığın elden ele dolaşmasını temsil ediyordu. Demir de bunların korunmasına misaldi. Altın ve gümüş ancak demir arkasında muhafaza edilir. Sevgisi gönülleri demir eder, hakikate kapardı.

Eğer bunlar Allahü teala'nın rızası için kullanılmazsa... Ne olurdu? Ateş haline gelir, demir kapı kapanırdı. Açılmaz bütün kapıları açan neydi? Allah ismi, besmeleydi. Allah ismi unutulduğu için kapanan, ancak O'nun ismiyle açılırdı.

Demir kapının önüne gitti, besmele çekti. "Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla," dedi, koca kapı, açıldı hem de hiç ses çıkarmadan, halinden ağlanmadan.

İçeri girdi. Gördükleriyle aklı başından gidiyordu. İçerde öbek öbek altın vardı. Başlarında da yalnızca kemikleri kalmış insanlar...

Altın hırsına kapılmışlar. İçeri girmişler ve kapı üzerlerine kapanmıştı. Kapıyı açamayınca da... Altınlara baka baka can vermişlerdi. Açılmayan kapılar ardında... Altın hiçbir işe yaramamıştı. Ne karınlarını doyurmuş ne de susuzlukları gidermişti.

Tömürdü Bey, anladı Altın'ın manasını, demirin ne işe yaradığını... Anladı... Havanın, suyun ve yiyeceğin kıymetini... Bütün bunları karşılıksız bol bol sunan yeryüzünün neyi ifade ettiğini... İçindeki ve üstündekileriyle... Dağları, ovaları, ormanları, nehirleri, gölleri ve denizleriyle... Bilenler için ne büyük ihsan ve imtihan olduğunu... Yeryüzünü er meydanı kılmanın mesuliyetini, ehemmiyetini...

Altın konağın kapısını nasıl açtığını, konağı ve içinde karşılaştıklarını Oğuz Han'a anlattı. Han, konağın ve içindekilerin ne manaya geldiğini sual etti. "Hakanım ve Uluğ Türk daha iyi bilirler. Bizim sözümüz, bizim aynamızdır, içimizin kirini gösterir." dedi.

Oğuz Han'ın emir etmesiyle de... "Emir edepten önce gelir," hükmünce anlattı, anladıklarını, gönlüne doğanları...

Anlatılanlar, Oğuz Han'ın çok hoşuna gitti. O bölgeyi Tömürdü Bey'e yurtluk olarak verdi. Burası bundan sonra "Kalaç" diye bilindi. Oğuz Han'ın "Kal, aç," demesi sebebiyle...

Kalmak, açmak için olmalıydı. Yeryüzünü ebedi güzelliklere açmak için... Sefer de bunun için değil miydi?

Ve... Uluğ Türk ellerini açtı. "Ya Rab! Bu diyar... Kalınıp eşyanın hakikatine ulaşılan, ebedi güzelliklere açılan diyar olsun. Sakinleri gönül ehli olsun, kalp gözleri açılsın. Dünyanın geçici zevklerine aldanmasın. Ey ikram ve ihsan sahibi Allah'ım! Bu diyarın ismini begimiz verdi, bereketini ihsan eyle," diye dua etti.

Bu duayı işiten Oğuz Han'ın erleri burada kalmak için izin istediler. Ancak çok azının dileği kabul edildi. İsteyip de kalamayanlar da... Sefer sonrası, dediler. Buraya yerleşmeye, buna muvaffak olamazlarsa soyundan gelenlerin yerleşmesi için vasiyet etmeye niyetlendiler... Kıyamete kadar hayır defterlerinin kapanmaması için...

* * *

Oğuz Han'ın bir ağaç ustası vardı. Elinden bıçağı ve nacağı eksik etmeyen, ağaçların dilinden anlayan, onlarla konuşan...

Gerçek ismi unutulmuş. Herkes ona "Oyma Bey" diyordu. Ağaçlar onun elinde dillenir. Özünü, ne işe yarayacaklarını söylerdi. Fırsat buldukça hemen koşardı. Ağaçlara şekil vermeye... Gönüller yapmak için... Tas, tabak haline getirir arkadaşlarına hediye ederdi.

Ordu, Horasan'ı fethetmiş, Kuzey'e yürüyordu. "Mola vaktidir," denildi. Yükler develerden ve atlardan indirildi, gönüllere bindirildi.

Her yaştan, her gruptan insanlar... Beyler, erler, kadınlar ve

çocuklar... Ağırlıklarını kenara koydular, sırtlarını bir kayaya dayadılar ve bir oh çektiler. Hayvanlar da... Asıl yük onların sırtındaydı. Sırtları yara olmuştu yük taşımaktan...

Zafer, fetih, gönüller açma yolundaki her canlı aynı dertle yorgundu. Kan ter içinde kalmıştı. Ordu içinde yediden yetmişe herkesin bir yükü vardı. Çocukların dahi... Yürüyen bir ülkeydiler. Taşı, toprağı, insanı ve hayvanıyla...

Gönül yükü herkesteydi... Beylerde, amirlerde ve anne-babalarda... Ayrıca mesuliyet yükü de vardı ki... Bakışları toprağa döndürmüştü. En rahat çocuklardı. Onların yükü, yüksüzlüktü, taşıdıkları ufak tefek şeyleri ise oyun biliyorlardı.

Hayvanlar, develer, atlar... Yüklerin altında eziliyordu. Yükü en ağır olan ise Oğuz Han'dı. Birlikte sefere çıktığı on binlerin, geride bıraktığı nice yüz binlerin... Yeryüzünü er meydanı kılma vazifesinin yükü, omuzlarındaydı. Ondan daha ağır olarak da gönlündeydi.

Mola veren orduya baktı Oyma Bey. Yüklerin altında terleyenlerin yükleriyle ezildi. Bütün yükler onun sırtına bindirilmiş gibi... "Nasip et Allah'ım! Şu insanların, şu hayvanların yükünü hafifletebilmeyi... Bu aciz kuluna," diye dua etti.

Bir çalı dibine oturdu. İbret nazarıyla çevresine bakıyordu. Uluğ Türk'ün sözlerini hatırladı. Yıllardır aksakalıyla bir an bile of demeden kendileriyle sefer eden esrarengiz ihtiyarın sözlerini... "Hiçbir şey... Böcekten yıldızlara boşuna yaratılmamıştır. Her şeyin bir yaradılış hikmeti var. Bu Kâinatın dengesinde, nizamında bir yeri var... Pislik böceğinin bile... Zamanın bilgin geçinenleri biri pislik böceğine bakmış. 'Bu niçin yaratılmış, pislikle uğraşmaktan başka bir iş yapmaz?' diyerek bilgiçlik taslamış. İlahi iradeyi lüzumsuz bir şey yaratır görmüş. Bu düşüncesinden az sonra... Karnı müthiş şekilde ağrımağa başlamış. Hekimden hekime gezmiş, derdine çare bulamamış. Yıllarca deva diye gezdikten sonra... Bir hekim, 'Senin derdinin çaresi pislik böceği yemekte... Ölmüş üç tane böceği kaynatıp suyunu içeceksin,' demiş. Bu sözlerle şifa

sebebini söylemiş. Kişinin, pislik böceğiyle ilgili söylediklerin akına gelmiş. Tövbe etmiş. Tiksine tiksine denileni yapmış ve şifaya kavuşmuş," şeklindeki nice bin hikmetle dolu sözlerini...

Oyma Bey, pislik böceği hikâyesini hatırlayıp elinde olmadan güldüğü esnada... Bir pislik böceği gördü. Kendinden kat kat büyük bir at pisliğini sürüyordu. Nohut tanesi haline getirdiği... Hafif bir itişle götürüyordu. Bu hâl, Oyma Bey'in çok dikkatini çekti.

Yük, nohut tanesi gibi yuvarlak hâle getirildiğinde... Çok kolay itilebiliyordu. Seyretmeye devam etti. Böcek, yükünü iki kaya arasında sıkıştırdı. Yükü gitmez oldu. Vazgeçmedi, itmeye devam etti. Büyük bir merak içinde mücadeleyi seyrediyordu. İttikçe yük iki tarafından inceldi, sonunda kayalardan kurtuldu. Kurtulmasıyla birlikte... Yokuş aşağı hızlı bir şekilde yuvarlandı. Böcek de arkasından koşmaya başladı.

Böcek yüküyle yan yana geldiği anda... Oyma Bey'in kafasında nice bir şimşek çaktı. Böceğin ayakları yerinde yuvarlana yuvarlana giden nesneyi görür gibi oldu. Ayaklar böceği taşıyorsa... Yuvarlanan nesne yüklerini niçin taşımasındı? Eline nacağı aldı, ormana doğru koştu. Ordunun üç günlük molası esnasında geceli gündüzlü çalıştı.

Üçüncü günün sonunda Oğuz Han'ın huzuruna çıktı. Yüklerin daha kolay taşınmasını sağlayacağını söyledi. Han, merak etti. Bir alet yaptım, dedi.

Oğuz Han ve Uluğ Türk, otağın önüne çıktılar. Bir garip alet gördüler. Ağaçtan yontulmuş tepsi gibi yuvarlak iki nesne vardı, yarım insan boyunda. Bunlar ortalarından delinmiş. Delinen yerlerinden ince bir dal geçirilmiş. Bunun üzerine de çocukların yıkandığı bir tekne yerleştirilmiş. Arkaya doğru iki adam boyunda düzgün bir ağaç parçası uzatılmıştı.

Oğuz Han, aleti dikkatle inceledi. Ne olduğunu tahmin etti. Yine de merakla sual etti. "Oyma Bey, görelim bakalım, bu garip aletle yük taşımayı nasıl kolaylaştırdın."

Oyma Bey, "Emredersin Hakanım" diyerek hareketlendi. Kenarda duran yükleri teknenin üstüne istifledi. Aletin teknesini işaret etti.

"Hakanım... Bu tekne üzerindeki yükler benim taşıyabileceğimden çok fazladır. Şimdi bu alet vasıtasıyla onları götüreceğim."

Alete bağlı uzunca dal parçasını kaldırdı ve itmeğe başladı. İnanılmaz bir şey oldu. Yuvarlak iki nesne kımıldadı. "Kang kung" diye sesler çıkararak hareketlendi. Dönmeye başladı. Onlarla birlikte tabii ki üzerlerindeki yükler de hareketlendi. Oyma Bey, garip aleti iterek on adam boyu kadar götürdü, sonra durdu. Ellerini göbeği üzerinde bağladı boyun büktü. "Emirlerini beklerim hakanım." dedi.

Gördükleri Oğuz Han'ın çok hoşuna gitti. İnsanların ve binek hayvanlarının yükünü azalacağını hissetti. Kendi gönül yükünün de...

"Oyma Bey." dedi, "tebrik ederim, çok güzel bir keşifte bulunmuşsun, sevindim. Yüce Rabbim de seni sevindirsin. Bunu itmek yerine önden çeksek. İnsan yerine de boyunlarına takılan nesnelerle develer, sığırlar çekse... Daha iyi olmaz mı?"

Oyma Bey, Oğuz Han'ın sözleriyle gönül evinden vuruldu. Bunları nasıl da düşünememişti. Sevinç ve heyecanından konuşamadı. Biraz nefeslendikten sonra... Ancak "İyi olur hakanım, hem de çok iyi olur." diyebildi.

Oğuz Han Oyma Bey'in heyecanına güldü. Hemen yanındaki Uluğ Türk'e sual etti.

"Ey Bilge Koca! Oyma Beyin bu keşfine ne dersin? Rabbimizin rızasına uygun mudur?"

Oyma Bey'in garip aletine bakan Uluğ Türk hafifçe tebessüm etti.

"Begim. Dini bilgime, gönlüme doğana ve senelerin verdiği tecrübeye göre... Bir değerlendirme yapmak isterim. Bu alet, bir harika... Canlılara yük olmadığı gibi onların yükünü almakta... Yüce

Rabbimizin yarattığı ilahi nizama bir müdahale söz konusu değil. At ve benzeri hayvanlarla yük taşıma... O'nun izniyledir. Bu alet, insan ve hayvanların yükünü azaltmaktadır. Bu aletin yapımında kullanılan ağaçlar... Düzgün kesildiğinde ve korunduğunda... Bir müddet sonra kendisini yenilemekte... Daha gür çıkmakta, tazelenmektedir.

Bütün bunlara dayanarak hüküm verirsek... Bu aletin dine ve akla uygun olduğunu söyleyebiliriz. 'İnsanların iyisi, insanlara faydalı olandır,' buyurulmuş. Görünen o ki bu alet sebebiyle Oyma Bey çok dualara alacak."

Oğuz Han, Oyma Bey'e döndü.

"Oyma Beyim.... Allahü teala razı olsun. Keşfin çok güzel... Yüce Rabbimizin izniyle insanlara çok faydalı olacak. Giderken 'Kang-Kung' diye ses çıkarır. Bundan sonra senin adın Kanglı olsun. Buraların beyliğini sana verdim."

Uluğ Türk de en güzel mükafatı verdi. Oyma Bey ve neslinden gelenlerin iki cihan saadeti ve Kanglı diyarının bereketli olması için Yüce Mevla'dan niyazda bulundu. İnsanların birbirine yük olmayıp yük çekmesi, gönüller yapması için dua etti. Bu duanın ardındaki sırrı biraz olsun vakıf olanlar davrandılar. Buraya yerleşmek için Oğuz Han'dan izin istediler.

Oğuz Han'ın işaret ettiği şekilde gayret ettiler. Oyma Bey ve ustalar günlerce çalıştılar alet üzerinde. İyice geliştirdiler. Deve, at ve sığırlar tarafından çekilir, çok daha fazla yük çeker hale getirdiler. İsmine de sesinde dolayı "kağnı" dediler.

Oğuz Han ve ordusu, yüklerini kağnılara koydular, yeryüzünü er meydanı yapmak üzere seferlerine devam ettiler. Yürüdüler, yürüdüler... Kang-kung sesleri arasında... Kağnıların keşfiyle, sefer hızları da artmış, menzilden menzile daha kısa zamanda ulaşır olmuştular.

Gönlünde bir türlü gelmeyen 24. torunun sızısına rağmen durmadı. Oğuz Han, seferden sefere yürüdü. “Kelebeğin Kanadında Kızılelma’ya” kavuşabilmek için... Bir an durmadı, Hak için olmayınca vurmadı, hiç gönül kırmadı.

Dağıstan’daki Tarku ve Derbend bölgelerini fethetti. Oradan Şirvan, Aran, Mugan ve Gürcistan ülkeleri üzerine geldi. Buraları da fetih eyledi, er meydanı kıldı. İlahi güzelliklere, ebedi hakikatlere açtı.

Yaz sıcağının kavurduğu günlerden bir gündü. O güne kadar görmedikleri bir yükseklikte dağın eteğine geldiler. Yazın ortasında, kavurucu sıcaklara rağmen gördükleri inanılmazdı. Zirvesi karlı ve bulutlar içinde kaybolmuştu. Bu dağın zirvesine ulaşmak, bulutlarda kaybolup gökleri fethetmek isteğiyle yandı. Arzusunu Uluğ Türk’e söyledi. Uluğ Türk’ün ışık saçan yüzü gölgelendi.

"Begim. Bu dağın zirvesine ulaşamayız. Ulaşsak da aşamayız. Donarız, fırtınayla savruluruz. Helak oluruz. Eğe dağar çıkarsanız... Bizleri, seninle gelen yüz binleri... Hakansız, gurbet ellerde sahipsiz bırakma ihtimali çok kuvvetli. Buna hakkımız yok."

Destanlara karışmak için kanatlanan, ama acı gerçekle yüz yüze gelince kanatları kırılan Oğuz Han, boyun büktü.

“Güneş bayrağımızın alemi olsun diyen Oğuz Hanlığımız, bu zirveye ulaşmaya yetmiyor ha? Yeryüzünün fethine çıktık. Ama bir dağın zirvesi karşısında çaresiz kaldık öyle mi?”

Uluğ Türk, bu sözlerle vuruldu. Senelerdir değişmeyen ve hep gülümseyen çehresiyle kırılan kanatları uçar hale getirme çabasıyla konuştu.

"Begim. Mutlak, engel tanımaz, sonsuz güç yalnızca Allahü tealanındır. Han da olsa... Çaresizlik kulun ayrılmaz bir parçasıdır. Çaresizlik ve çareler imtihanımızdır. İnşâallah... Beraber aşarız. Bu diyarların bu dağdan sonra en yüksek dağının zirvesine birlikte

çıkarız."

Oğuz Han, tam hangi dağdan bahsedersin derken yüzü acıyla kasıldı. Uluğ Türk telaşlandı.

"Hayır olsun Begim?"

Acı içinde cevap vermeye çalıştı.

"Hayır mı şer mi bilemem. Bu dağ yüreğimi ağrıttı. Onu aşamamak yüreğime oturdu."

Dağ ve ağrı sözleri yan yana gelince... Uluğ Türk'ün gönlü pırpırlandı. Önlerinde bütün ihtişamıyla duran, geçit vermeyen dağa baktı.

"Begim. Sözleriniz... Bu dağın gönlüme ilham ettiklerine tercüman oldu. Bu dağın adına Ağrı diyelim mi?

Oğuz Han, şaşırdı. Ağrı ile dağ arasında pek irtibat kuramamıştı.

"Ağrı mı? Niçin?"

"Begim... Bizim ayrılmaz bir parçamız olan nefsimiz... En büyük düşmanımız... Şeytandan da tehlikeli... Her an bizi kâfir yapmak ister. Bu dağa Ağrı diyelim ki... İnsanlara göstersin, nefislerini aşmanın, onu yola getirmenin güçlüğünü... İnsanlar, bu dağı gördüklerinde... Nefislerini hatırlasınlar. Kâfir, ahmak nefsim, Ağrı Dağı gibi dikildi önüme, desinler. Nefsi yola getirmenin, Ağrı Dağı'nı aşmaktan zor olduğunu bilsinler."

Ağrı Dağı ismi Oğuz Han'ın da çok hoşuna gitti. Dağın ismini ve niçin ona bu ismi verdiklerini bütün ordugâha bildirdiler. İnsanlar, Ağrı Dağına bakıp nefislerini hatırladılar. Onun nasıl aşılmaz bir engel, mağlup edilmesi çok zor bir canavar olduğunu anladılar. Ağrısını yüreklerinde hissettiler.

Oğuz Han, Ağrı Dağı yakınlarındaki Alatağ yaylaklarında ordusu ile yayladı. Gece dahi karlı zirvesi bütün haşmetiyle gözüken Ağrı Dağına baktı, yüreği ağrıdı. Nice geceler gözünü kırpmadan sabahladı. Ağrı Dağı'nı ve nefsini hatırladıkça...

Bu çevrede fethedilen ülkeye Türkçe, Azar-Baygan denildi. Oğuz

Han, Alatağ yaylasında iken... Gürcistan, Irak, Anadolu ve Suriye ülkelerine elçiler gönderip, itaat etmelerini bildirdi.

Kış gelince Mugan Çölü'nü geçti. Ordusu ile Kür ile Aras nehirleri arasındaki Aran (Karabağ) kışlağında kışladı. Baharda Gürcüler itaat ettilerse de sonradan caydılar. Oğuz Han, oğullarını, küçük kavmin üzerine gönderdi. Buradan ordusuna erzak tedarik ettirdi.

Oğuz Han, Ağrı Dağından batıya doğru yürüdü. Nice Kızılelmalara kavuşmak için... Bu yürüyüşe başlamakla birlikte... Nice kuşların kanatlandığını, nehirlerin çağıldadığını, büyük denizlere kavuştuğunu hissetti. Bu duygular çok yüksekti. Yeryüzünü hayır meydana eylemek üzere sefere çıkışındakinden çok daha kuvvetliydi. Sebebini anlayamadı, Uluğ Türk'e de soramadı.

Günlerce batıya doğru yürüdüler. Bu yorucu yürüyüşlerden sonra... Onları karşılayan bir dağ oldu. Onun da zirvesi bulutlar içindeydi ve karlıydı. Oğuz Han, bu dağa doğru çekildiğini hissetti. Üç günlük bir yürüyüşten sonra dağın eteklerine ulaştılar. Anlatılmaz güzellikteki bu yerde istirahata çekildiler. İstirahat bilmeyen birinden teklif geldi.

"Begim, ne dersin, zirveye ulaşıp, sonra da aşalım mı?"

Oğuz Han, hanlığına yakışmaz gözüken bir tarz da yerinden fırladı.

"Aşalım, ama siz?"

Gülümsedi.

"Begim. Ak sakalıma bakıp da tereddüt etmeyin. Bizi gücü yetmez bir ihtiyar bellemeyin. Allahüteala'nın izniyle nice zirveleri aşarız."

Mahcup oldu.

"Haklısınız Ulu Bilge... Defalarca bizzat şahit oldum... Bizim tıkanıp kaldığımız dağları nasıl aştığına... Ama ne yaparsın işte...

Aksakalına, görünüşüne takılıp kalırız"

Ve tırmandılar, dağın zirvesine doğru yalnızca ikisi... Tıpkı yıllar önce, Sırçiçek'le yollarının kesiştiği, Altın Yay'ın ele geçtiği o esrarlı, zorlu tırmanışta olduğu gibi... Ama... Arkalarından üç yiğit de onları takip ediyordu. Bunlar, üç er kişiydi. Yerin kızı Sırçiçek'in oğulları Dağ Han, Deniz Han ve Gök Han'dı... "Gelsinler, ama bizi arkamızdan takip etsinler, zirveye kadar yanımıza yaklaşmasınlar" demişti Uluğ Türk...

Bu istek, Oğuz Han'a çok garip gelmesine rağmen hayır diyememişti. Yokluğunda yerine bakacak üç oğlunun da kendileriyle gelmesi çok tehlikeliydi. Ordunun başsız kalması demekti. En dirayetli komutanı vekil bırakarak yola çıkmışlardı.

Biraz yiyecekten, kalınca birkaç örtüden başka bir şey de almadılar yanlarına. Tırmandılar günlerce, soğuk, kar demeden... Ve zirveye ulaştılar... Bir ikindi vaktinde, güneşin Kızılelma'ya döndüğü zamanda... Günlerdir babalarını arkadan takip eden evlatlar da sevdiklerine kavuştular.

Şöyle bir ufuklara baktıklarında... Akılları başlarından gidecek gibi oldu, bir kişi hariç... Uluğ Türk... O daha önce gelmiş gibiydi. Tebessüm ederek diğerlerinin şaşkınlığına bakıyordu.

Oğuz Han ve üç oğlu, inanılmazlardaydı. Yeryüzünün ayakları altlarına serildiğini, gökyüzüne başlarının değdiğini, dağlar gibi devleştiklerini hissettiler. Bu ne esrarlı zirveydi...

"Uluğ Türk, deniz gözükür hem kuzeyde hem de güneyde..." Bağıran Deniz Han'dı.

"Dağlar, nice dağlar görürüm, aralarından ırmaklar akan." Bu ses ise Dağ Han'a aitti.

"Yıldızları görürüm." Son ses, Gök Han'ındı.

Ve Uluğ Türk'ün, "Yüce Allah'ım, sana sonsuz şükürler olsun. Bize bugünleri gösterdin" sözleri... Üç kardeşin feryatlarını tamamladı.

Oğuz Han, merak içinde çevresine ve gökyüzüne baktı. Ancak evlatlarının gördüklerini göremedi. Ben göremedim der gibilerden Uluğ Türk'e baktı.

"Begim. Siz görmeniz gerekenleri gördünüz. Erlerin ve erenlerin gördükleri ayrıdır. Onlar er kişiler, erenlik yolundalar, görmeleri gerekenleri görürler."

Uluğ Türk'ün sözleriyle boynu bükülen Oğuz Han, sormadan edemedi.

"Şükür sözleri gönlünüzden dilinize oradan da semaya niçin katlandı? Bizim görmeyip de sizin gördükleriniz neler?"

Uluğ Türk, Oğuz Han'ın sözleriyle tebessüm etti, çok nadir gülerdi.

"Begim. Gördüklerimizi değil, bize bildirilenleri söyleriz... Görenler ve kendilerine bildirilenler haber verdi. Bildirilenlerin gerçekleştiğini görmekle sevindik, şükrettik tıpkı sizde ve sizinle gördüklerimizde olduğu gibi... Bu bulunduğumuz dağda... Dağ, deniz ve göğü temsil eden oğullarınız... Onların, görmelerini beklediklerimizi görmeleri ve gördüklerinin işaret ettikleri, sevincimize sebeptir."

Oğuz Han, dayanamadı söze karıştı.

"Bre Koca Bilge! Niçin sözü uzatırsın. Neye işarettir, söyle hele..."

"Sabır Begim. Hele şöyle yanıma gelin. Gösterdiklerimi görün, sonra size söylerim neye işaret ettiklerini...

Torbasına elini soktu. İki el büyüklüğünde düz, buz gibi parlak bir alet çıkardı. Hepsi yanına gelince... Aletin siyah noktalı yerine sağ şahadet parmağıyla dokundu. Düz yüzeyinde bir şekil belirdi. Biraz dikkat edince, üzerinde bulundukları dağa çok benzediğini fark ettiler. Eliyle tekrar dokundu. Dağ küçüldü ve başka şekiller belirdi. En sonunda üç tarafı maviyle çevrili, yeşilli kahverengili bir görüntü ortaya çıktı.

Buz gibi parlayan alete hayretler içinde bakan baba ve üç oğluna döndü.

"Neye benzer?"

Hiçbirisi cevap veremedi. Bir müddet bekledi. Cevap gelmeyince konuştu.

"Bu gördüğünüz şekil... Üzerinde bulunduğumuz üç tarafı denizle çevrili kara parçasını gösterir."

Sağ elinin şehadet parmağıyla şeklin tam ortasına işaret etti.

"İşte burası, bizim üzerinde bulunduğumuz dağın olduğu yer."

Oğuz Han ve oğulları, çok hayret ettiler. Bu kadar küçük şeklin üzerinde dağın gösterilmesine... Uluğ Türk izah etti.

"Bu, bizim kullandığımız haritaların çok daha gelişmişi..."

Elini aletin sol tarafına doğru götürdü.

"Bakın... Burada, iki büyük deniz, bir küçük deniz ve iki boğaz vasıtasıyla birleşiyor. Dikkat ettiyseniz... Bu kara parçası tıpkı bir beşik gibi..."

Oğuz Han latife etti.

"Bre Bilge Koca! Bırak şimdi beşiği falan da... Evlatlarımın gördüklerinin neye işaret ettiğini söyle. Sabrımız taşar."

Uluğ Türk gülümsedi.

"Begim, beklediğiniz cevap beşikte..."

"Bre ne dersin ne beşiği...?"

"Evet, beşikte... Evlatlarının gördükleri... Bu beşik gibi kara parçasına, begime anlattığım Son Kale'ye işaret eder. Bu kara parçasının... Bir zaman sonra... Soyundan gelenlere tıpkı bir beşik gibi vatan olacağını, Anadolu diye bilineceğini müjdeler. Bu vatan oluşun Kıyamet'e kadar devam edeceğine, neslinden gelenlerin, burada son Peygamberin dinini devam ettirecek son Cihan devletini kuracaklarına işaret eder.

Bu devletin mazlumların son sığınağı, Son Kalesi olacağını, Altın Yay ve Gümüş Okların bu topraklarda kullanılacağını, buradaki nice yerleşim alanlarının yirmi dört torununun isimleriyle

anılacağını gösterir."

Deniz Han, Dağ Han ve Gök Han da babaları gibiydi... Hem gördüklerinin hem de işittiklerinin şaşkınlığı içindeydiler. Uluğ Türk'e çok sualleri vardı. Ama Oğuz Hanın yanında cesaret edemediler. Altın Yay ve Gümüş Oklar neyin nesiydi? Oğuz Han sual etmişti ama... Altın Yay ve Gümüş Oklar hakkında değildi.

Oğuz Han, Uluğ Türk ile nice inanılmazları yaşadığı halde yine de tereddütlüydü.

"Hay bre Koca Bilge. Bütün bunları kim söyler?"

"Kim söyleyecek? Gönüllerine, Allahü teala'nın gelecekle ilgili bilgi verdiği gönül erleri..."

Anlatılanlar, nice inanılmazı yaşayan Oğuz Han'ı bile meraklandırmıştı.

"Neslimiz ve bu kara parçasıyla ilgili başka söyledikleri var mı?"

"Vardır begim... Bu kara parçasına gönül erlerinin göçü hiç durmayacak. Onlar, hayatları ve ölümleriyle, toprağa emanet edilen bedenleriyle... Bu kara parçasının, Kıyamet'e kadar ermeydanı, insanlığın, mazlumların, sahih itikadın Son Kalesi olarak kalması için hizmet edecekler. Hayatlarında ve vefatlarından sonra... Feyizleri, Allahü teala'dan aksettirdikleri nurları, hem gönüllere hem de toprağın her zerresine işleyecek."

Üzerinde bulundukları dağın çevresine eliyle işaret etti.

"Bu dağın çevresinde nice şehirler kurulacak. Bu şehirleri nice gönül erleri, kalem ve kılıç ehli kimseler mekân tutacak. Bu dağ ve çevresi... Bu kara parçası için, bedendeki kalp gibi olacak. Bu çevreden çıkacak çok büyük bir taş ustası... Altın Yay ve Gümüş Okların çalışacağı, dünyada eşi benzeri bulunmayan bir mabet inşa edecek... İsmi kurulmuş yay manasına gelen bir şehirde..."

İşte yine Altın Yay ve Gümüş Oklardan, onların çalışmasından bahsetmişti. İşin garibi oğulları Altın Yay ve Gümüş Okların ne olduğunu merak ederken, Oğuz Han, gayet normal karşılıyordu.

Uluğ Türk, esrarengiz alette, kuzeydeki denizin boğazla küçük denizle birleştiği yeri gösterdi.

"Şurada olacak... Son Peygamber Muhammed aleyhisselamın fethini müjdeleyeceği şehir... Soyunuzdan gelenlerin kurduğu cihan devletinin merkezi burası olacak. Bütün dünyanın merkezi kabul edilecek... Bu şehrin fethi ancak ve ancak bu üzerinde bulunduğumuz kara parçasının tamamı fetih olunduğu zaman mümkün olacak."

Parmağıyla, boğazdan sonra denizin yay gibi uzandığı, büyük kara parçasının devamı bir yeri gösterdi.

Şurası... Adı Kurulmuş Yay manasına gelecek şehrin kurulacağı yer... Burada Altın Yay'ın çalıştırılacağı mabet inşa edilecek. Yine burada, dünyanın ermeydanı olmasını temsil eden güreş oyunları tertip edilecek ve kırkların ismiyle anılacak.

Bütün bunlar neyin işareti? Soyunuzdan gelenlerin, Kıyamet'e kadar hakkın ve adaletin savunucusu, mazlumların koruyucusu, üç tarafı denizle çevrili beşik şeklindeki kara parçasının da Hakkın ve hakikatin Son Kalesi olacağının işareti... Tabii ki geleceği ancak Allahüteala bilir. Bu söylediklerimiz... Gönül erlerinin gönüllerine ilham edilen veya başka yollardan kendilerine bildirilen bilgilerdir, mutlak değildir."

Altın Yayın kurulacağı şehir... Neyin nesiydi? Oğulları, Altın Yay ve Gümüş Okları çok merak ederken Oğuz Han hiç oralı değildi. Sanki atların suya gönderilmesinden bahsediyor gibi rahat olan Uluğ Türk, Oğuz Han'a döndü.

"Begim! Ne dersiniz? Bu yüce dağa ERGÖZESİ diyelim mi? Er kişilerin Yeryüzünü şenlendirdiği pınar, diyar manasında... Bildiğiniz gibi... Er; makam, mal şöhret gibi her türlü dünyalıktan sıyrılarak Allah'a kulluk gayretindeki kişi demektir. Göze ise, gözden türetilmiştir. Pınar, hayat kaynağı suyun topraktan çıktığı yer manasındadır. Göz ise közden, türedi. Köz; kor, ateş, yanmak demektir. Görmek, yanmanın işaretidir. Bu dağa Ergözesi diyelim

ki... Hak yolunda yanacak nice erler bu diyardan, bu pınardan çıksın. Ermeydanı Yeryüzünü hayır meydanı eylesin."

"Güm! Güm! Güm!"

"Ne oluyoruz?" diyen Oğuz Han, kılıcına davrandı, onu gören üç oğlu da... Uluğ Türk ise gayet sakindi.

"Begim, deprem... Yeryüzü yaradılışının gereğini yapıyor. Ergözesi Dağı, gelecek erlere, yeni doğumlara hazırlanıyor."

"Ulu hakanım... İzin verirseniz Uluğ Türk'e bir sualim var. Doğumu beklenen erlerle ilgili..."

Oğuz Han, Gök Han'a baktı, şaşırmış gibiydi. "Allah! Allah! Buyur, evladım" dedi. Gök Han, boyun büktü, mahcup bir halde sual etti.

"Biz yer kızının çocuklarıyız. Kardeşlerime yerle ilgili isimler verdiniz, Dağ Han ve Deniz Han dediniz. Bana niçin Gök Han ismini verdiniz. Gök, semayla ilgili değil mi?"

Suale Oğuz Han hayret etti, Uluğ Türk gülümsedi.

"Gök Han'a yakışır bir sual... Evladım... Gökyüzü, Yeryüzünün bir parçasıdır, onu tamamlar. Yeryüzünü kuşatan bir kaledir, kalkandır. Yeryüzünde bereket, gökyüzünde rahmet, er kişilerde alperenlik vardır. Gök, soluduğumuz havanın kaynağıdır. Bizi Güneş'in zararlı ışıklarından koruyan bir kalkan, kaledir.

Bize bildirilene göre... Gökyüzünden sonra... Güneş ve yıldızların yer aldığı akıl almaz büyüklükteki birinci kat sema vardır. Sonra altı kat daha ve Arş... Arş'ın üzerinde kürsü... Madde âlemi bu dizilişte dir.

Gökçekız'dan olan ağabeylerinize, Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han ismini verdik. Anneniz Sırçiçek'ten olanlara da Dağ Han, Deniz Han ve Gök Han dedik. Dedik ki... Oğuz Han oğulları bütün âlemin, yani yer ve göğüs nizamından, düzeninden, adaletinden mesul bilinsinler diye... Yeryüzündeki adalet, nizam... Bütün âlemde, yedi kat göklerde adalet ve nizam demektir. Yeryüzünün

bozulması, Kâinatın bozulması demektir ve Kıyamet böyle gelir..."

* * *

Uluğ Türk'ün dedikleri... "Yeryüzünün nizamı, Kâinatın nizamıdır. Yeryüzünün bozulması, Kâinatın bozulması demektir ve Kıyamet böyle gelir. Oğuz Han'ın oğulları ve soyundan gelenler... Bütün Kâinatın nizamından sorumlu." şeklindeki sözleri... Oğuz Han'ın aklından bir türlü çıkmıyordu. Beyninden dönüp duruyorlardı. Ne büyük şeref ne büyük mesuliyetti...

Gönlü, beşik gibi uzanan kara parçasında, Ergözesi Dağı zirvesinde... Irak üzerine yürüdü. Onunla birlikte yediden yetmişe Oğuz Türkü de... Vardığı memleketlerin ululuları gelerek, savaşmadan itaat ettiler.

Kış bastırınca... Oğuz Han, ordusu ile Dicle Nehri boyunda kışladı. İlkbaharda Şam üzerine yürüdü. Bütün Rakka ve Şam ülkesi itaat etti

Yanıyordu... Uluğ Türk'ten dinlediği Mekke'ye gitmek, Kâbe'yi putlardan temizlemek aşkıyla... "Gideceğim ve Kâbe'yi putlardan temizleyeceğim," demişti. Bu niyetini açıklarken... "Yüce Rabbim müsaade ederse..." demeyi unutmuştu.

İşte şimdi... Kâbe'ye iyice yaklaşmıştı. Anlatılmaz bir heyecan içindeydi. Niyeti, bir an önce Mekke'ye doğru yürümek, Hazreti İbrahim'in hac çağrısına uymaktı. Yürüyemedi, çağrıya uyamadı. Hemen fetih olunacak denilen üç yüz altmış kale kapılı Antakya şehri direndi. Bir yıl süren kuşatmadan sonra... Ancak zapt edildi. Oğuz Han, Antakya'da tahta geçti. Yanındaki doksan bin askerini bu şehre yerleştirdi, burada kışladı.

Askerlerin çoluk çocuğunu da bu ulu şehirde barındırdı. Oğullarını Filistin ve Mısır ülkeleri Tekfuru üzerine öncü olarak gönderdi. Eğer itaat etmezse... Ordusu ile kendisinin de geleceğini bildirdi.

İki gün, iki gece süren savaşta yenilen tekfur, yakalandı. Antakya'da Oğuz Han'a gönderildi. Oğuz Han itaatini arz eden

tekfuru haraca bağladı. Yeniden kendi ülkesine hâkim tayin etti.

Mekke'nin aşkı yakıp kavuruyor... Bu kadar yakının gelmişken gidememek yüreğini kor ediyordu.

Uluğ Türk'e, dert yandı. "Ey Bilge Kişi... Ordumu, çocuklarıma emanet edip Mekke'ye gitmek, Kâbe'ye yüz sürmek, Allah'ın evini putlardan temizlemek isterim. Bu konuda ne dersin?" diye sual eyledi.

"Begim, siz sefer üzeresiniz. Siz başınızda olmazsanız orduda düzen bozulur. Bu sebepten başlarından ayrılmanız uygun değildir. O mübarek diyara ancak ordunuzla birlikte gidebilirsiniz. Veya seferiniz bittikten, tahtınızı evladınızı terk ettikten sonra..." cevabını aldı. Haklı sözler karşısında bir şey diyemedi, boyun büktü ve seferine devam etti, Kâbe aşkı gönlünde olarak...

Zihninde Kâbe ile Uluğ Türk yer değiştirip durdu. Kimdi bu Uluğ Türk? Kendini bildi bileli, yetmiş beş yıldır aynı görünüşteydi. Bu nasıl işti? Babasının yanına nasıl geldiğini, onun danışmanı nasıl olduğunu kimse bilmiyordu. Bazen... "Ey Bilge Kişi, sen kimsin? Yoksa cin misin?" dememek için kendini zor tutuyordu.

Yunan ve Frenk ülkesinin durumunu Mısır tekfurundan öğrendi Oğuz Han... Bir oğlunu Yunan, bir oğlunu da Frenk ülkelerini itaat ettirmeye gönderdi.

Tekfur da kendi elçisi ile bu iki ülkeye tez elden şu haberi yolladı.

"Bu Oğuzlar, çok büyük kudret ve kuvvet sahibidirler. Güneşin doğduğu yerden buralara kadar bütün ülkeleri ellerine geçirmişlerdir. Onlara hiç kimse dayanamaz. Siz de kendi isteğinizle, yıllık vergi vererek, onlara itaat ediniz. Karşı çıkıp da halkınız kırılmasın."

Sonunda... Frenk ve Yunan ülkeleri itaat edip, haraca bağlandılar. Üç yıl Antakya'da kışladıktan sonra... Oğuz Han, Bağdat İsfahan yolu ile İran'a geldi, buraları da itaat altına aldı.

* * *

Sefer başlangıcında doğan çocuklar şimdi kırk yaşındaydı. Ordu içinde doğmuşlar, ordu içinde hayatı tanımışlar. Dünyaları ordu olmuştu. Dile kolay kırk yıl geçmişti. Bu zaman içinde... Yüce Allah'ın izniyle... Neler olmuştu neler... Oğuz Han hiç durmamıştı. Uzakları yakın, yenilmezleri yenilir, gidilmezleri gidilir kılmış. Bilinen bütün ülkeleri hâkimiyeti altına almıştı. Ama yirmi dördüncü torun müjdesini hâlâ alamamıştı.

Çok istediği halde Mekke'ye gidememiş. Çok sevdiği beylerinden birini göndermişti, Kâbe'yi putlardan temizlemesi için... Uluğ Türk, söylemiş. "Begim, memleketimize dönelim. Tacı, tahtı evlatlarına terk eder, sade bir kul olarak Kâbe'yi ziyaret edersin." demişti.

Bütün dünyanın boyun eğdiği Oğuz Han, saçı sakalı ak bir yaşlıya boyun eğmiş. "Peki," demiş, başka bir şey dememiş. Yönünü Oğuz diyarına, yurduna doğru çevirmişti.

Han olmanın; her istediğinin gerçekleşmesi demek olmadığını öğrenmiş. Baştan başa beden ve gönül yükü olduğunu iyi anlamıştı.

Demevan Dağı'ndan, Horasan-Herat (Afgan) yolu ile ülkesine dönmeğe karar verdi. Oğuz Han Amuderya'yı geçti. Semerkand bölgesine vardı. Buhara sınırındaki Yalbulağaz mevkiline geldi. Anayurduna erişti. Kırk yılda dünyayı fetheden ulu cihangiri önce haberi gelmişti. Kanglı ve Uygurlar, dokuz günlük yoldan gelerek onu karşıladılar.

Çok sevindi. Hemen görmek istediği karşılayanlar arasındaydı. Yerine bıraktığı en büyük oğlu Gün Han da oradaydı. İlk göz ağrısı oğlunda anlayamadığı bir hâl, kucağında bir yük vardı. Şaşırdı... Oğul da olsa han huzuruna elleri dolu girilmezdi.

"Bre evlat, bu ne iştir, biz gideli Türk elinde töreler mi değişti?" dedi. Ama cevap Gün Han'dan gelmedi. Hiç beklenmeyenden geldi. "Ingaa," diye naraların en yürek oynatıcısı şeklinde... "Hakanım, değişen töre değil, torunlarının sayısı..." dercesine. Nice ordular karşısında kılı kıpırdamayan Oğuz Han, tepeden tırnağa titredi. Yoksa kırk yıldır bekledikleri gelmiş miydi?

Cevap veren, yiğit naralarının habercisi bir bebek sesiydi.

Heyecan içinde, "Evladım beklediğimiz mi?" dedi. Her hücresiyle evet cevabını bekleyerek.

Gözleri Gün Han'ın dudaklarında... "Evet" ile "hayır"da nasıl açılır hesaplarındaydı. Dudaklar hafif açılınca ferahlar gibi oldu. Beklediği, kavuşmak için her şeyini, kırk yıldır fetih eylediği memleketleri vermeğe hazır olduğu cevap gelecek miydi? Cevap geldi, hem de beklediği... Dudaklar arasından "evet" geldi.

Ellerini uzattı, Gün Han'ın elindekine doğru... Kundağın içinden bir el uzandı, küçücük, yumuk, yumuk... Kâinatı avucuna sığdırmağa hazır gibi...

Uzattı... Kırk yıldır uzananı, işaret vereni... "Haydi şehitliğe, yeryüzünü er meydanı kılmaya, şenlendirmeye!" işaretini veren sağ şahadet parmağını... Bebeği sevmek için... İnanılmaz bir şey oldu. Minicik avuç, işaret parmağını kavradı ve sıktı. Sanki "Buradayım. Ben de yürüyeceğim. Bu şahadet parmağının işaret ettiği hedeflere..." diyordu. Bu minik avucun parmağını sıkmasıyla... Seksen yaşını bulmuş bedeninin gençleştiğini hissetti.

Şahadet parmağı çekmek istedi, minik avuç bırakmıyordu, titredi. Anlaşılmaz güç karşısında, en güçlü düşman karşısındaymış gibi zorlandı... Şahadet parmağını kurtarmasıyla... Minik bebek ağlamağa başladı. O ise güldü. "Maşallah yiğidime... Yenilgiyi kabul etmiyor." diyerek.

Tuttu, demiri parçalayan pençesiyle... Yeryüzünü er meydanı kılan seferlerde kılıcın kabzasını kavramış avucuyla... Minik yumruğu... Hafifçe sıktı. Şaşırdı... Kırk yılın yorgunluğu bedenini terk etmiş. Birdenbire hafiflemiş, sanki kanatlanmıştı.

Diğer eliyle kundağı kavradı, emaneti teslim aldı. Bakmağa cesareti yoktu, kırk yıldır beklediğine. Merakı cesaretsizliğine galip geldi ve baktı. Kendisine çevrilmiş masmavi, boncuk boncuk gözler gördü.

O gözlerde neler gördü neler, ezelden ebede uzanan... Er meydanı kıldığı yeryüzünü kuşatan gökyüzünü, Oğuza çadır olan

semayı, Kızılelmaları... Seyreyledi, o renklerde, o sonsuz mavilikte, derinliklerde kaybolarak... Sonsuza kanat çırptı. Az önce ağlayan gözlerden dudaklara inen gülücükleri fark etti. "Han'ım, sizinle sefere çıkmağa hazırım," diyeceğini zannetti. Göğsüne bastırdı, kırk yıllık hasret yorgunluğunun gittiğini hissetti. Yüreği pırpırlanarak sual etti.

"Adı... Adını ne koydunuz?"

Gün Han sevinçle cevap verdi.

"Adını koymadık, siz koyasınız diye..."

Oğuz Han, kızdı.

"Adsız yiğit olur mu? Kırk gün içinde adını koymak gerektiğini bilmez misin?"

Gün Han, boyun büktü.

"Bilirim han babam... Kırk gün bugün doluyor..."

Şaşırdı.

"Bu balanın henüz kırk günlük olduğunu mu söylersin? Yaşını doldurmuş gibi gösterir."

Gün Han, gülümsedi.

"Evet, han babam, yalnızca kırk günlük... Dedesine benzemiş ki... Böyle gösterir."

Oğuz Han da gülümsedi. Fethedilmez ülkeleri fethetmiş gibi sevindi. Bebeliğini hatırladı. Bir yaşına geldiğinde... Üç yaşında gibi göstermiyor muydu?

Bu kırktaki esrar neydi? Kırk yaşında sefere çıkmış, seferi kırk yıl sürmüş. Son torunu seferinin kırkıncı yılında doğmuş. Onu doğumunun kırkıncı gününde görmüştü.

Kırkların esrarı, ona yönünü Uluğ Türk'e döndürdü. Aksakalıyla gülümserken gördü. Tıpkı onu ilk hatırladığı yetmiş yedi yıl önce gibiydi. Tanıdığında üç yaşındaydı. Aradan geçen bunca senede o hiç değişmemiş. Yıllar ona hiç dokunmamıştı. Kimdi, nereden gelmişti, kimse bilmiyordu. Yalnızca "emanet" için geldiğini biliyordu. Bunun için yanında bulunduğunu, emanetin binlerce

yıldır nesilden nesile gelerek kendisine ulaştırıldığını...

Onun yüzüne bakmak, kendisini rahatlatıyordu. Torununu onu uzattı, kucağına alması için...

"Bilge Koca... Biz buradayken ad koymak bize düşmez."

Uluğ Türk Kâinatı aydınlatırcasına gülümsedi.

"Son torununuzdur. Neslinizden gelenlerden nelerin beklendiğini, en iyi siz bilirsiniz. Ülkeleri siz fetih ettiniz. Bu ülkeleri idare edeceklerin sonuncusuna adını vermek de size yakışır. Sizin hakkınız."

İlk ve son torunlar en büyük oğul Gün Han'dan olmuştu.

Altı oğlunun ve yirmi üç torununun ismini Uluğ Türk vermişti. Son torunun adını Oğuz Han'ın vermesini istemişti.

Bütün hanlığına rağmen... Uluğ Türk'e itiraz edilmeyeceğini en iyi bilen kişiydi Oğuz Han. Onun sözünü dinlemediğini nice zorluklar karşılaşmıştı. Boyun büktü.

"Emriniz üzere... Bu güç işi kabul ederim. İlk torunuma... Nimeti bol, devletli manasına Bayat adını vermiştik. Nimeti, devleti elden çıkarmamak, şükredebilmek için... Sağlam, dayanıklı, güçlü olmak lazım. Bu son torunuma da sağlam manasında 'Kayı' diyelim ki... Kıyamete kadar devlet nimeti elimizden çıkmasın. Soyumuzdan gelenler nimetlere şükredebilsinler. Düşmanlar karşısında sağlam durabilsinler."

Oğuz Han, en küçük torununun sağ kulağını ağzına yaklaştırdı. "Ey Allah'ın kulu Kayı" diye üç defa seslendi. İki yanağından öptü, sonra Kayı'yı Uluğ Türk'e teslim etti. Dua etmesi için. Uluğ Türk, dua etti, okudu, Kayı'ya üfledi. Sonra babasına verdi.

Kayı ismini duymasıyla Uluğ Türk'ün yüzünden endişe kaybolmuş, gülümseme yayılmıştı. Yirmi üç isim, yirmi dördüncüye rehberlik etmiş, Oğuz Han beklediği ismi vermişti.

Gün Han'ın Kayı'dan önceki oğullarına Bayat (devletli, nimeti bol), Alka-Evli (nereye varsa başarı gösterir), Kara Evli (kara otağlı-

çadırlı)...

Ay Han'ın oğullarına Yazır (çok ülkeye hâkim), Döğer (dürüp toplar), Dodurga (ülke alan ve hanlık yapan), Yaparlı (misk kokulu)...

Yıldız Han'ın oğullarına Avşar (çevik ve vahşî hayvan avına hevesli), Kızık (yasakta pek ciddi ve kuvvetli), Beğdili (ulular gibi aziz), Kargın (taşkın ve doyurucu)...

Gök Han'ın oğullarına Bayındır (her zaman nimetle dolu yer), Peçenek (iyi, çalışkan, gayretli), Çavuldur (ünlü, şerefli), Çepni (düşmanı nerede görse savaşıp hemen çarpan, vuran ve hızlı savaşan)...

Dağ Han'ın oğullarına Salur (vardığı yerde kılıç ve çomağı ile iş görür), Eymür (pek iyi ve zengin), Ala Yundlu (alaca atlı), Yüregir (daima iyi iş ve düzen kurucu)...

Deniz Han'ın oğullarına Iğdır (Yiğit), Beğdüz (Herkese tevâzu gösterir ve hizmet eder), Yıva (derecesi hepsinden üstün), Kınık (her yerde aziz, muhterem) isimleri verilmişti, Uluğ Türk tarafından.

Sır; altı evlat ve yirmi dört torunda... On iki torunun Gökçe Kız'ın evlatlarından, on iki torunun da Sırçiçek'in evlatlarından meydana gelmesinde... İki on ikinin yirmi dördü meydana getirmesindeydi. İki on ikiden meydana gelen yirmi dördün temsil ettiği manada ve altı babanın isimlerindeydi. Gün Han, Ay Han, Yıldız Han... Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han isimlerinde...

Yeryüzünü er meydanı kılmanın, göklere ve yere hâkim olmanın, yüce Yaradan adına adaleti gerçekleştirmenin, bütün varlıkların hukukunu gözetmenin, ifsada ve israfa düşmemenin sırrı... Gök Han'la başlayan Kayı ile biten altı ve yirmi dörtten meydana gelen otuz basamaktaydı.

* * *

Dile kolay... Tam kırk yıl sonra... Oğuz ordusunun fertleri... Sevdiklerine, sevdikleri diyara, ana yurda kavuşmuşlardı.

Bir an kendisini yalnız bırakmayan eşi Sırçiçek... Seferde

kendisiyle birlikte olan oğulları, torunları... Gözü, kulağı, gönlü her şeyi Uluğ Türk... Kırk yıl süren seferinde kendisine yoldaşlık eden erleri ve beyleri... Hep birlikte girmişlerdi başşehirlerine, Ötügen'e, Oğuz Han'la birlikte...

Kavuşmaktan doğan sevinç hüzne döndü. Durdu, kaynadı, çöreklendi, hararetlendi gönlünde... Kâbe'yi ziyaret edememenin, bütün dünyalıklarından sıyrılmış halde Arafat'ta duramamanın hüznü... Kırk yıl devam eden seferin yorgunluğu üzerine...

Kayı'ya kavuşmak, altının yirmi dörde ulaştığına şahit olmak... Biraz olsun bu yorgunluğunu alıyordu. O durmak istiyor, ancak zaman durmuyordu.

Yorulmuştu hem de pek çok... Dile kolay... Seferde, at üzerinde geçen kocaman kırk yıl...

Dünyalık bütün yüklerini atma, mesuliyeti oğullarına devretme zamanı gelmişti. Kâbe'ye gitme, o mübarek mekâna yüz sürme isteğiyle yanıyordu.

Nasıl yapacaktı? Günlerdir bunun gönül yorgunluğundaydı. Uluğ Türk'e de soramıyordu. O, öyleydi. Zamanı gelince, ihtiyacı olduğunda çağrılmadan gelirdi. Bunu nasıl becerirdi? Aradan geçen bunca zamana rağmen... Bir türlü anlayamamıştı.

Ve geldi Uluğ Türk, çağrılmadan... Yüz kırışıklarında nehirleri, gözlerinde gökleri taşıyarak. Sabah rüzgârı gibi esti.

"Begim... Sizin gördüğünüze benzer bir rüya gördüm. Altın Yay doğudan batıya, Gümüş Oklar ise doğuya doğru gidiyordu. Gökçe Hatun'dan olan oğullarınız ve onların oğulları Doğuya at sürüyorlardı. Sırçiçek Hatun'dan dünyaya gelenler de Batı'ya doğru at koşturuyorlardı."

Rüyayı anlatan rüya gibi sözleriyle Oğuz Han'ın hüznünü aldı.

İşte beklediği gibi olmuş... Uluğ Türk, ihtiyacı olan zamanda çağrılmadan gelmişti. Hem de en güzel bir hediye, ilahi bir işaret sayılacak bir rüya ile... Çok merak etti rüyanın neye işaret ettiğini... Sual eyledi.

"Gönlümün ferahı ey Koca Bilge... Bu rüya bize ne söyler? Anlatır mısınız?"

Uluğ Türk, gözlerini yumdu. Uzun müddet kapalı tuttu. Sanki öteler ötesini görüyor gibiydi. Gözlerini açtı. Bir müddet dalgın kaldı, çok ağır bir uykudan uyanmış gibi... Sonra... Ağır ağır konuştu.

"Begim... Bu rüya... Sebeplere sarılırlarsa... Yüce Mevla'nın emrettiği şekilde hareket ederlerse... Neslinizin cihan hâkimiyetine, yeryüzünü er meydanı, beşik şeklinde gördüğünüz diyarı Son Kale kılmalarına, yerdeki ilahi nizamı, bütün canlıların hukukunu korumalarına, yüce Yaradan adına adaleti yerine getirmelerine işaret etmektedir. Hem de Kıyamet'e kadar..."

Uluğ Türk, söylediklerinin ağırlığı altında yorulmuş gibi bir müddet nefeslendi ve devam etti.

"Begim... Her ikimiz de yolun sonuna geldik. Bize verilen görevleri yerine getirmek üzereyiz. Oğullarınız torunlarınızla birlikte... Bir imtihandan geçmek zorunda. Siz nice imtihanlardan geçtiniz. Onların da imtihanı var. Emanete ehil olup olmadıkları anlaşılacak."

Oğuz Han, tedirgin oldu, Uluğ Türk'ün söylediklerinden... Kırk yıl süren sefer ve bekleyiş sonrası daha hangi imtihandı? Hem de omzundaki ve gönlündeki yükü oğulları arasında paylaştırmayı düşündüğü bir zamanda.

"Bilge Kişi... İmtihanı kazanıp kazanamadıklarını nasıl anlayacağız? Çok yoruldum... Yükümü devretmek, bir an öne Kâbe'ye gitmek isterim."

Uluğ Türk, baktı. Seksen yılın, anlatılmaz zorluktaki seferlerin ve zaferlerin izlerini taşıyan yüze ve gözlere... Hüzünlendi.

"Begim... Bilemeyiz... Yolculuğumuz Kâbe'ye mi, yoksa sahibine mi? Her şey nasip ile..."

Oğuz Han, bu sözlerle titredi. Kâbe'ye mi, yoksa sahibine mi sözleriyle... Uluğ Türk devam etti.

"İmtihana gelince... Biz bir şey anlamayacağız. Emaneten bizde

bulunan Altın Yay'ı doğu, Gümüş Okları da batı ormanlarına saklayacağız, üç günlük yolda... Gökçe Hatun'dan olan oğullarınızı doğuya, Sırçiçek Hatun'dan olanlarıysa batıya ava diye göndereceğiz.

Eğer bulurlarsa... Emanete ehil oldukları anlaşılacak. Bulamazlarsa... Rabbimizin takdiri deyip boyun eğecek. Nerede hata yaptık diye düşünecek. Tövbelere durup yeni bir çıkış yolu göstermesi için dua edeceğiz. Tedbir takdiri değiştirmez..."

Vazifemi tamamladım rahatlamasındaki Oğuz Han, çıkılmaz kuyulara düşmüş gibi oldu. Huzur için yapılacak şey belliydi. Uluğ Türk'ün dediği şekilde hareket etmekti. Tıpkı daha önce olduğu gibi... Çünkü o... Hem âlim hem gönül ehli hem de bu yaşa rağmen eli kılıç tutan kişi idi. Kalem, Kılıç ve Könül sahibi...

Oğullarını çağırdı. Uluğ Türk'ün söylediği şekilde... Ava çıkmalarını, avlarının yalnızca av hayvanlarının olmadığını söyledi.

Gün, Ay, Yıldız, oğullarıyla birlikte doğuya... Gök, Dağ, Deniz de yine oğullarıyla birlikte batıya doğru yola çıkmak üzere yol ayrımına geldiler.

Tam atlarını dörtnala sürerlerken doğu ve batıya doğru...

Önlerine tuzağa yakalanmış, feryat eden bir ceylan çıktı. Atını yere kavuşan göktaşı gibi durdurdu Gün Han... "Hele eğleşin, bir ceylanı, bir canlıyı acı içinde bırakmak olmaz... Kelebeğin Kanadında Kızılelma yürüyüşüne çıkan Oğuz Han'ın evlatlarına hiç yakışmaz." dedi. Atında indi, diğerleri de onu takip etti. Ceylanı tuzaktan kurtardılar, yarasını tımar ettiler. Yollarını devam ettiler, doğuya ve batıya doğru... Avcı veya av olmak için...

Ve bekleyiş başladı Oğuz Han için... Ava giden evlatları avcı olabilecek miydi? Oğulları ava çıktıktan sonra... Oğuz Han, kimseyle görüşmez oldu, hocası Uluğ Türk ve hanımı Sırçiçek'le dahi...

"Hangi vakit olursa olsun, hatta gece yarısı bile... Oğullarım döndüğünde bana haber verin, hiç beklemeden," diyerek küçük bir çadıra çekildi, dualara durdu. Eşi Sırçiçek'i "Baharın bu serin

günlerinde üşütecek," endişelerinde bıraktı... Dile kolay... Kırk yıl süren seferde birlikte olmuşlar, endişeleri paylaşmışlardı. Ama şimdi... Evlatlarını ava göndermiş, kendisini çadıra kapamış, sebebini de söylememişti. Yoksa onun avı, çadır içinde miydi?

Yedi gün geçti, ava çıkanlardan bir haber çıkmadı. Ava gidenler av mı olmuştu? Oğuz Han, yemeden içmeden kesilmişti.

"Eyerleyin atımı, aramaya çıkacağım," demeye hazırlanırken haber ulaştı "Geldiler," diye. Hemen huzura alınmalarını emretti. İçeri girdiler, diz vurdular, boyun büktü altı oğlu birden, torunlar dışarıda kalmıştı.

Oğuz Han'ın gözleri Gün Han'ın ellerinde Altın Yay'ı ve Gümüş Okları aradı ama göremedi. "Demek ki bulamadılar. Kırk yıl süren sefer, dünyayı fetih eylemek boşunaymış. Emanet bana ve neslimden gelenlere kısmet değilmiş." diye düşündü. Yüreği sancıdı, sendeledi, gözleri karardı. Düşmemek için çadır direğine tutundu. Gün Han, davrandı. "Han Babam, bir şey mi oldu?" diyerek elinden tutmak için. Oğuz Han kızdı.

"Bırak beni. İyiyim, hele anlatın. Eliniz boş mu geldiniz?"

Gün Han şaşırdı, Han babası bilmez miydi, han huzuruna, elçiler hariç diğerlerinin ellerinin boş girmesi gerektiğine... Yoksa bunu unutacak kadar ihtiyarlamış mıydı?

"Han Babam... Elimiz boş gelmedik. Ancak töre gereği huzurunuza..."

Oğuz Han, sözün tamamlanmasını beklemeden gürledi, tıpkı ihtiyar bir aslan gibi...

"Bre, neyi beklersin o zaman? Avınızı görmek isterim, hemen şimdi."

Babasını bugüne kadar hiç böyle kızgın görmemişti. Gün Han, "Emriniz başım üzere," diyerek diz vurdu, avı getirmek için dışarı fırladı.

Ay Han, Yıldız Han, Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han... Donmuş gibiydiler. Ağabeylerinin arkalarından bakakaldılar. Bakakalan

yalnızca onlar değildi. Yer götürmez ordular karşısında kılı kıpırdamayan Oğuz Han'ın bakışları da çadırın kapısında kalakalmıştı.

Gün Han'ın uzaklaşan ayak sesleri sanki damarlarındaki kanını, ciğerlerindeki nefesi alıp götürmüştü. Bir an nefes alamaz oldu. Çadırı titreten rap rapları tekrar duyduğunda nefesi geri geldi hem de anlatılmaz bir heyecanla birlikte. Her zerresi göz olmuş kapıya bakıyordu. Yaklaşan ayak sesleri yüreğinde atıyordu, her adımla birlikte sancıları artıyordu. Kapı açıldı. İki askerin zor taşıdığı avla Gün Han içeri girdi.

Oğuz Han, gözlerini kapadı, bakamadı, ya avları sadece bir ceylan ise endişesinde.

"İşte Han babam, avımız" sözleriyle gözlerini açtı. Gün Han'ın hemen yanındaki iki askerin arasında Altın Yay'ı ve Gümüş Okları gördü. "Allahü ekber" diyerek şükür secdesine kapandı. Âdeta onunla birlikte bütün kâinat secdeye vardı.

* * *

Sanki gençleşmişti. Oğulları Altın Yay ve Gümüş Okları bulduktan sonra... Yeniden doğmuş gibi olmuş. Seksen yılın yorgunluğu üzerinden atmıştı Oğuz Han. Kürtak Yaylağı'na çıktı, başşehirde fazla kalmadan. Burada... On binleri doyuracak koyun ile dokuz yüz kısrak kestirerek, ulu bir toy verdi

Sonra, büyük kurultay topladı. Yanına kırk kulaç boyunda bir direk diktirdi. Üzerine bir altın tavuk koydu ve dibine bir Akkoyun bağladı. Soluna da kırk kulaçlık direk diktirdi. Üzerine bir Gümüş Tavuk koydurdu ve dibine bir Karakoyun bağladı.

Gökçe Hatun'un oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han'ı sağ (doğu) yanına... Sırçiçek'in oğulları Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'ı sol (batı) yanına oturttu.

Başta oğulları olmak üzere herkes merak içindeydi. Kırk kulaç yüksekliğindeki direkler, tepelerine konan altın-gümüş tavuklar... Diplerine bağlanmış kara-ak koyunlar ve yanlarına oturtulan şehzadeler... Bütün bunlar neye işaretti?

Herkes bir şeyler söylüyor, yorumda bulunuyordu. Ancak söylenenler kimseyi tatmin etmiyordu. En büyük şehzade Gün Han'dan en küçük şehzade Deniz Han'a... Bütün şehzadeler de merak içindeydi.

Bakışlar, direklerin tepesi ve diplerindeyken... Ortalık birden hareketlendi. "Oğuz Han!" nidasıyla herkes ayağa kalktı. Oğuz Han, Uluğ Türk ile birlikte geldi. Tahtın önünde durdu. Oturmadı. Merakla kendisini bekleyen kalabalığa şefkatle baktı. Ayakta konuştu.

"Gelişinizle iyilikler, hayırlar getirdiniz. İnşallah... Geldiğiniz bu yerde... İyilik ve hayır bulur... Gönül zenginliğiniz, sefanız çoğalmış halde buradan ayrılırsınız. Bilirim... Hepiniz direkleri, tepesindekileri ve yanındakileri merak etmektesiniz. Açıklamayı Bilge Koca yapacak. Bundan sonra şenlik başlayacak ve kırk gün devam edecek...

Duam bu şu ki... Kırk gün içinde... Bulunduğumuz mekânın, gönüllerimizin şenlenmesine sebep olması... Bu kırk günlük beraberliğimizin birliğimize, dirliğimize ve sonsuz güzelliklere yol açmasıdır. Benim için asıl şenlik kırk gününün sonunda başlayacak. Ne olduğunu merak ediyorsanız bekleyeceksiniz. Şimdi hep birlikte oturalım, oturalım ki Bilge Koca rahat konuşsun."

Oğuz Han, tahtına oturdu. Oturmasıyla birlikte... Ayakta yalnızca Uluğ Türk ve Oğuz Han'ın söylediklerini bütün kalabalığa ulaştıran münadiler kaldı. Uluğ Türk, mayıs güneşi gibi yakmadan ısıtan bir tebessümle konuşmasına başladı.

"Evet, 'Ak koyun, kara koyun' belli olacak mı? Anlattıklarımla, inşallah belli olur. Ak; aydınlığı, nuru, ebedi güzellikleri temsil eder. Bu sebepten yürüyüşümüz hep güneşe doğru oldu. Batı doğuya tabi kılındı. Güneş'i arkasına alan gölgesine tabi olur.

Koyun... İnsan ve cin dışındaki bütün yaratılmışları, onların haklarını temsil eder. Niçin koyun? Koyun... Boyun bükmenin, itiraz etmemenin simgesidir. İnsan ve cin karşısındaki bütün yaratılmışlar da koyun gibidir. Yüce Yaradan onları insanın emrine vermiştir, onlar insana itaat eder, kayıtsız şartsız...

İnsana düşen, bizlere düşen şudur ki... Koyunun temsil ettiklerinden istifade ederken israfa ve ifsada, tabii dengeyi bozar hâle düşmemek. Allahü teala'nın elçileri peygamberlere ve onların izindeki eren kullara tâbi olmak... Onların işareti olmadan tek bir otu bile koparmamaktır.

Kara koyuna gelince... Kara görünebilmek, iyiliğe kavuşabilmek için aka, ışığa muhtaçtır. Ak koyun sahiplerine tabi olmayı gösterir."

Uluğ Türk, nefeslendi. Tepesinde altın tavuk bulunan kırk kulaç yüksekliğindeki direğe baktı.

"Altın tavuk bulunan direğe gelince... Ak'ın yolculuğuna işaret eder. Onun gönül erlerinin rehberliğinde engelleri aşıp kırka ulaşması, gönül eri olması, altın tavuğa, onun verdiği altın yumurtaya kavuşmasıdır. Niçin altın yumurta? Altın yumurta, iyiliğin yüce Mevla'mızın bir ihsanı olduğunu gösterir.

Diğer direk de aynı manaları taşır. Ancak ak koyuna sahip olanlara tabi olmak şartıyla...

Bu iki direk, çok önemli bir şeye işaret eder. Her iki tarafından da... Hem Akkoyunlular'ın hem de Karakoyunlular'ın işinin son derece güç olduğunu gösterir.

Tâbi olunanın da, tâbi olanın da işi çok güç... Her ikisi de benliğin ayaklanmasıyla karşı karşıya kalır. Tâbi olunan ben neymişim der, tâbi olan da benim neyim eksik niçin tâbi olayım diye isyan eder. Devletler ve tebaası, yurttaşları için aşılması en zor şey budur."

Uluğ Türk'ün konuşmasından sonra şenlik başladı. Oğuz Han, kırk gün, kırk gece şölen yaptı. Bekârları çeyizi düzüp evlendirdi. Öksüz ve yetimlere baba oldu, dulları koruyup gözetti. Divan kurdu, mazlumların hakkını alabilmesi, bütün şikâyetlerin dinlenebilmesi için...

Kırk günün sonunda... İki kırkı devirmiş olan Oğuz Han, fethettiği ülkeleri oğulları arasında paylaştırdı. Altın Yay'ı bulan oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han'a doğu; Gümüş Okları getiren Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'a da batı ülkelerini olmak

üzere...

"Bu ülkeler mülkünüz değil, size emanettir. Sizden sonraki nesillere daha mamur, daha yaşanır, daha huzur dolu teslim etmek üzere... Buğday başağı gibi olun. Nimetler, güç, bilgi arttıkça boynunuz bükülsün, nasıl şükrederiz endişesiyle..." dedi.

Gümüş Okların her birini küçük oğulları Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'a verdi.

"Ok, yaya tabidir, siz de Altın Yay'a sahip bulunan ağabeylerinize tabi olunuz" dedi ve bunlara Uluğ Türk'ün işaretiyle Üç Oklar ismini verdi, Altın Yay'a tabi olduklarını, insanda bedeni ve aklı temsil ettiklerini göstermek üzere...

Sonra dönüp, üç parça olan Altın Yay'ı büyük oğulları Gün Han, Ay Han ve Yıldız Han arasında paylaştırdı. Ancak orta parçanın Ay Han'a düşmesine dikkat etti. Bunlara da Boz Oklar adını verdi, Uluğ Türk'ün Gün Han'ın ilk ok atımında söylediği gibi... Boz'un al renge benzediğini, renksizliği, hakikatte yok olmayı, insanda ruhu, gönül erlerini temsil ettiğini göstermek üzere...

"İşte benim asıl şenliğim şimdi başladı. Yükümü oğullarım arasında pay ettim." diyerek toyu bitirdi. Herkes dağıldıktan sonra oğullarını otağa çağırdı. Altın Yay'ın parçaları ve üç Gümüş Oklar ile birlikte...

* * *

Oğuz Han, otağa giren altı oğluna sevgiyle baktı. Yaşları kırk beşle altmış arasında değişen can parçalarına... Yıllar onları da yormuştu. Kolay değildi Oğuz Han'a evlat olmak. Ülkeleri aralarında taksim ettikten sonra... Omuzlarının düştüğünü, bakışlarının hüzünlendiğini, yüzlerinde çizgilerinin derinleştiğini görmek... Bu, baba yüreğini sancıttı ama yapacak başka şey yoktu. Kadiri mutlak, her şeyin sahibi yüce Yaradan, böyle dilemiş. Onları Oğuz Han'ın evlatları, Oğuz İlinin fertleri olarak yaratmıştı... Gereğini yapacaklardı. Yapmazlarsa... Bunu düşünmek bile istemedi.

Sevinçliydi, yükünü sırtından atmıştı, Kâbe'ye giden yolu

açmıştı. Yine de... İçinde isimlendiremediği bir sıkıntı vardı. Uluğ Türk'ün "Yolumuz, Kâbe'ye mi yoksa Kâbe'nin sahibine mi olur, bilinmez," sözü aklından bir türlü çıkmıyordu. Kâbe'nin sahibine gitmek nasıl olurdu?

Gönlünü huzursuz eden düşünceleri kafasından uzaklaştırmak istedi. Bakışlarını tekrar oğullarına çevirdi. Onları hemen tahtın karşısındaki postların üzerine oturttu.

"Oğullarım! Sizlerle bu son bir araya gelişimiz olacak. Taç ve tahtla artık işim yok. Taç da baht da sizin artık... Yüce Mevla'm nasip ederse... Hac etmek, Kâbe'ye yüz sürmek, Arafat'ta boyun bükmek, gerçek kulluğun sırrına varmak isterim.

Sizleri... Altın Yay ve Gümüş Oklarla ilgili topladım. Bilge Koca açıklama yapacak. Sözleri... Benim vasiyetimdir, size ve Kıyamete kadar gelecek neslimize... Şimdi Bilge Koca'yı dinleyelim."

Uluğ Türk, yerinden kalkmadan öne doğru eğildi.

"Oğuz Han'ın yadigârı seçilmiş beylerim. Sizler ve nesliniz seçilmiş kimselersiniz... Yüce Yaradan'ın adaletinin dünyada gerçekleşmesi, yeryüzünün yaşanır olmaktan çıkmaması, seçilmiş bir diyarın Kıyamete kadar Son Kale kalması için... Altın Yay ve Gümüş Oklar da bu vazifede kullanılacak aletlerdir.

Altın Yay... Yeryüzü ve onu kuşatan gökyüzündeki dengeyi, altın ölçüyü ifade eder. Kâinatta her şey tam bir denge içinde yaratılmıştır, hiçbir şey gereksiz ve fazla değildir.

Bize gelen bilgilere göre... Bazı din âlimleri, yeryüzü ve gökyüzündeki canlı-cansız her şeyin idrak sahibi olduğunu söylemişlerdir. İnsanoğlunun, israf ve ifsat içindeki hareketi ilahi dengeyi bozar. İşte Altın Yay... Dünya ve çevresinde bozulan dengenin kurulabilmesi için tamir vazifesini yerine getirir.

Altın Yay... Bu vazife için, bundan binlerce yıl sonra kullanılacak... İnsanlık yaptıklarından pişmanlık duyarsa... Allahü teala'nın Rahman sıfatının tecellisi için. Bunun nasıl olacağı Ay Han'a teslim edeceğim emanettedir.

Gelelim asıl mevzuya... Altın Yay'ın sizi ve neslinizden gelen

Oğuzları ilgilendiren kısmına.

Yayın Gün Han'a verdiğimiz parçası... Kılıç'ı temsil eder, yardımcı gümüş ok Deniz Han'dır. Ay Han'daki ortadaki parça, könüle (gönle), İbrahim Peygamber'in (selam ona olsun) lisanıyla kalbe işarettir. Bunu Ay Han'a verdik, ay ışığını güneşten alır. Ay Han da ilahi kaynaktan, gönül erlerinden aldıklarıyla kılıç ve kalemin arasını bulur, gönüllerden aldığını gönüllere ulaştırır ümidiyle. Yardımcı gümüş ok Gök Han... Yıldız Han'daki üçüncü parça, kalemi anlatır. Kalem sözü de bize İbrahim Peygamber'den yadigârdır. Şekillerle bilgiyi aktarmayı, ifade eder. Yıldız Han'ın yardımcısı gümüş ok Dağ Han'dır.

Altın Yay'ın üç temsilcisi, kılıç, könül ve kalem... Bir araya geldiğinde, omuz omuza verdiğinde... Yeryüzü adaletle şenlenecek, er meydanı yeryüzü hayır meydanı haline gelecek. Oğuz Han'ın yolundan gidilmiş olacak."

Oğuz Han, hiç söze karışmıyor, dudaklarında esrarlı bir tebessümle yalnızca dinliyordu. Uluğ Türk, kuşağından bir hançer çıkardı. Kınından kurtardı, ucunun keskinliğini parmağında denedi. Altı şehzade de hayretler içindeydi. İlk defa Uluğ Türk'ü elinde bir hançerle görüyorlardı. Uluğ Türk seslendi.

"Gün Han, evladım, hele yaklaş, Altın Yay'ın sendeki parçasıyla birlikte..."

Yaklaşınca sağ elini uzatmasını istedi. Şahadet parmağını sıkıca tuttu. Gün Han, hesaplarına göre... Yaşı yüzü çoktan geçmiş olması gereken ihtiyarın gücü ve hançeri kaldırması karşısında şaşırdı, korktu. Hançerinin ucuyla parmağını ucuna dokundu. Çıkan kanı... Altın Yay'ın Gün Han'daki parçasının yanıp sönmeye başlayan kısmına sürdü. Daha sonra yardımcısı gümüş oklu Deniz Han'ı çağırdı, aynı işlemi ona yaptı. Kanını gümüş oka sürdü ve gümüş oku, Altın Yay'ın ilk parçasına yerleştirdi.

Diğer dört şehzadeyle de aynı işlemleri yaptı. Altın Yay ve Gümüş Okları tek parça haline getirdi. Sonra orta kısmına şahadet

parmağıyla dokundu. Dokunmasıyla olanlar oldu. Ortalığı anlatılmaz bir ışık kapladı, gözler bakamaz hale geldi. Uluğ Türk, tekrar dokundu, eski haline geldi. Dehşet içindeki şehzadelere baktı, gülümsedi, her parçayı sahibine geri verdi.

"Evlatlarım... Bu parçalar, çok şeyi bütünleştirir. Ancak binlerce yıl sonra... Bir daha bir araya gelecekler. Herkes... Sahip olduğu parçayı en büyük emanet bilecek. Emaneti, evlatlarınız içinde doğru itikatlıya teslim edeceksiniz. Öyle itikat ki... Hazreti Âdem'den günümüze kadar değişmeden gelmiş, Kıyamet kadar da değişmeden devam edecek... Yaradan ve yarattıkları hakkında doğru iman bilgilerine inanan, emir ve yasaklara uyan, gönül eri olana vereceksiniz. Onlar da kendilerinden sonra gelenlere verirken aynı şekilde hareket edecekler. Nesilden nesile bu şekilde devam edecek. Doğru itikat, iman hususunda çok hassas olunmalı. Kâinatın nizamı doğru itikat üzerine kurulmuştur. Bu itikat sahipleri kâinatla uyum içinde olurlar. Doğru itikattan her sapış Kâinatın müşterek dilinden uzaklaşmak demektir. Bu aletler de ancak doğru itikatla çalışır.

Gönül eri olmak ne demek? Kalp gözünün açılması, gerçek insan olmak demektir. Bu zaman nefis iman eder. Bu da ancak doğru itikat sahiplerine, Yüce Rabbimizin emir ve yasaklarının hepsini yerine getirine nasip olur. Gönül erleri, Allahü tealanın en büyük ihsanı, Kâinatla aynı dili konuşan insanlar demektir.

Kuşların, diğer vahşi hayvanların sesleri ve kâinattaki hareketlerin hepsi... Allahü teala'nın, peygamberlerine ve evliya denilen gönül erlerine hitabıdır.

Evliya, bu ses ve hareketleri makamları ve derecelerine göre anlar. Peygamberler, kuşların ve diğer hayvanların dillerini aynen bilirler. Evliyayı kiram ise, onların dillerini aynen bilemez. Sadece, onların seslerinden kendi hallerine ait olan hususları, Allahü teala'nın kalplerine ilham etmesiyle bilirler.

Günü geldiğinde, her şey hazır olduğunda... Altın Yay'ı kullanmak gerektiğinde... İnsanlar hakikatin önünde bütün engelleri kaldırdıklarında, er meydanı yeryüzü hayır meydanı

kılındığında... İşte o zaman çok dikkatli olunacak. Ay Han'a verdiğim emanette bildirilen şekilde hareket edilecek. Altın Yay, ancak sizin neslinizden, kanınızdan gelen doğru itikat sahipleri vasıtasıyla çalıştırılabilir. Bunun nasıl olacağı emanette anlatılacak."

Uluğ Türk, durdu. Koynundan el büyüklüğünde yassı, siyah bir kaya parçası çıkardı. Ay Han'a işaret etti.

"Bak evladım. Bunun ismi Kara Taş'tır... Taş gibi gözüktüğüne bakmayın, bir alettir. Tabiattaki her şeyin tabii halinde... Allahü teala'nın yarattığı şekilde en mükemmel olduğunu ifade eder. İnsan ve cinler... Daha sonra iradelerine kullanma şekillerine göre değişirler... İyiye ya da kötüye...

İnsan için dünya imtihan yeridir. Mükemmelliğe erişmesi, hakiki insan olması, âdemliğe kavuşma için... Vahiyle gelen emir ve yasaklara uyması gerekir.

Şuna dikkat edin... Aletin üzerinde nohut büyüklüğündeki çukur yere... İnsanlık yok olmakla karşı karşıya kalıp boyun büktüğünde... Sizin soyunuzdan gelenlere yardım için başvurduğunda... Yeryüzünü er meydanı kılmayı, hakikatin önünde engelleri kaldırmayı kabul ettiklerinde... O zaman bu alet kullanılacak. İnsanlık ve Dünya yok olmaktan kurtulacaktır.

Dünyanın kırk yerinden toprak alınmalı. Kâbe'nin altınoluğundan akan su ile yoğrulmalı. Dünya kırk eşit parçaya bölünmeli, her bir parçadan yalnızca bir toprak numunesi temin edilmeli. Sonra bu çamuru bu çukur yere doldurulmalı. Eğer alet açılırsa bu bir işarettir. Bu; Altın Yay ve Gümüş Okların kullanma vakti geldiğine işarettir. Toprak, hava ve su iyice kirlenmiş, tez zamanda tedbir alınmazsa canlı hayat bitecek demektir.

Altın Yay'ın çalışması için aynen benim yaptığım yapılmalı... Soyunuzdan gelenlerin ve sizi temsil edenlerin kanları bu parçalara sürülmesi gerekir. Benim sürdüğüm yerlere... Altın Yay nerede ve nasıl kullanılacak? Bu demir parçasına benzeyen Kara Taş içinde yazılı..."

Uluğ Türk, Kara Taş denilen alette bir noktaya dokundu. Aletin üzerinde bir parmağın girebileceği gibi boşluk oluştu. Ay Han'a döndü.

"Evladım. Sağ şehadet parmağını buraya sok."

Anlatılanların şaşkınlığı içindeki Ay Han denileni yaptı. Parmağı sıkıştı, kopacakmış gibi oldu. Birtakım ışıklar yanıp söndü. Ay Han'ın yüzünde endişe bulutları dolaştı. Ve parmağı serbest kaldı.

Ay Han'ın tedirginliğini gören Uluğ Türk gülümsedi.

"Evladım... Bu alet, Kara Taş iki şekilde açılır. Bir yukarıda anlatıldığı gibi... Kırk yerden getirilen topraktan meydana gelen çamurla. Bu şekilde yalnızca bir defa açılacaktır. İkinci şekilde de... Senin soyundan gelen ve emanete sahip olmanın şartlarına taşıyan kişi vasıtasıyla... Emanet kendisine ulaşan kişinin sağ şahadet parmağını bu deliğe sokmasıyla... Ancak parmağını, iradesiyle, isteyerek bu deliğe koymalı, zorlama olursa açılmaz.

Aletin bu şekilde açılmasıyla da... Öldürücü silahların nasıl etkisiz hale getirileceği, Oğuz Han'la birlikte gittiğimiz mağaranın yeri ve nasıl açılacağı ve Altın Yay'ın nerede kurulacağı, bu yayın kurulacağı mabedin bilgilerine ulaşılır. Bu mağaranın içindekiler insanlık için son çaredir... İnsanlar, Altın Yay'ı bir defa kullandıktan sonra... Şartlarına riayet etmezlerse, ifsat ve israfa devam ederlerse Altın Yay devreden çıkar. İşte bu zaman mağaranın içindekiler son çaredir. Nasıl çare olacağı bu alette yazılı olacak."

Uluğ Türk, Kara Taş denilen esrarengiz aleti, Ay Han'a uzattı.

"Buyur evladım. Emanet artık sana teslim. Eminim... Senin ve neslinden gelenlerin bunu en iyi şekilde muhafaza edeceklerinden... İzin verilen şekilde kullanacaklarından zerre şüphem yok."

Ay Han aleti aldı, öptü, başına koydu ve sonra gömleğinin göğüs bölümüne sakladı.

Kalemi temsil eden Yıldız Han'a döndü.

"Yıldız Han oğlum... Senin soyundan gelenlere vasiyet edeceksin. Onlardan birinden bir mabet inşa etmesi istendiğinde şunları

mutlaka yerine getirmeli. Bu mabedin inşasıyla ilgili bilgiler Kara Taş da var.

Mabedin gökyüzüne uzanan dört direği olmalı, dünyayı meydana getiren toprak, su, ateş ve havayı temsil eden... Cenneti, gök kubbeyi, temsil eden bir çatı yapılmalı... Bu çatının kırk penceresi bulunmalı. Yüce Mevla'mızın nimetlerinin gelmesine vesile olan kırkları gösteren kırk penceresi... Bu çatıyı tutan ve sekiz Cennete işaret eden sekiz sütunu, dayanağı olmalı.

Bu mabette Allahü teala'nın doksan dokuz ismine, kelimeyi tevhit denen mübarek kelimeyi meydana getiren 24 harfe işaret bulunmalı. Yüce Mevla'nın emirlerine karşı çıkmanın düzeni bozacağının misalini de taşımalı. Bu mabet, ismini yaydan alan bir şehirde kurulmalı... Bütün bu bilgiler ve daha fazlası... Kara Taş'ta var."

Uluğ Türk, durdu. Yorulmuş gibi derin nefes alıyordu, terlemişti. Yönünü Oğuz Han'ın bulunduğu yere çevirdi.

"Begim, benim söyleyeceklerim bu kadar..."

Beklediler, Oğuz Han'dan bir cevap gelmedi. Gözleri hafif açık, yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. Gün Han, "Uyumuş galiba..." dedi.

Bu sırada bir hareketlenme oldu. En küçükleri olan Deniz Han, endişeyle baktı. Babasının yana doğru eğilerek tahttan düşmek üzere olduğunu fark etti. "Han babam, düşüyor," diyerek yerinden fırladı. Sağ tarafından yakaladı. Tutmanın şiddetiyle birlikte... Oğuz Han'ın başı hızlıca göğsüne doğru düştü. Diğer kardeşler korku içinde Deniz Han'a baktılar. Han babaları uyanıp ona bağıracak endişesiyle...

Oğuz Han, uykuda veya uyanıkken kendisine müdahale edilmesine çok kızardı. Başı şiddetle öne düşmesine rağmen uyanmamıştı. Deniz Han, şaşkındı. Babasını yan tarafından kucaklamış, donmuş gibi duruyordu.

Gün Han, davrandı. "Han Babam! Rahatsızlandınız mı? Sizi yatağınıza götürelim mi?" diye seslendi. Cevap gelmedi. Ne yapacağını bilemedi, babasının yüzüne bakakaldı.

Babasının yana düşmüş elleri... Ay Han'ın dikkatini çekti. Acaba? Mümkün müydü? Aklına gelen gerçekleşmiş miydi? Babasının bileğinden tuttu. Nabzını hissetmeye çalıştı, hareket yok gibiydi.

Telaşla davrandı. "Bilge Koca! Bir de sen baksan. Nabzı atmıyor gibime geldi," diye korkuyla bağırdı. Uluğ Türk'ün olduğu yere döndü. Seksen yıldır devamlı yanlarında olan Uluğ Türk yoktu... Oğuz Han'sız ve Uluğ Türksüz bir dünya vardı...

.

Üçüncü Kitap (1. kısım)

Saatlerdir... Okunanları masal dinleyen çocuklar gibi dinleyenler, şaşkınca baktılar. Okumayı niçin kestin der gibi... Büyükelçi seslice güldü. "Bitti... Size okuyacağım bölüm, Oğuz Han Destanı bitti." dedi.

Dinleyenler... Uykudan uyanır gibi oldu. Oğuz Han'ın hayatıyla doğudan batıya yürümüşler, nice bilinmezlere kanat açmışlardı. Şimdi... Büyükelçilerin gözleri, İngiliz Büyükelçisi dahil, şaşkınlık içinde "Bitti" diyen ABD Büyükelçisi'ndeydi. Bittiğine inanamıyorlardı. Okumaktan yorulan Büyükelçi, ağır ağır konuştu.

"İşte böyle... Benim okuduğum, ama sizin dinleyip dinlemediğinizden tam emin olmadığım... Oğuz Han'dan günümüze, atom çağına, elektronik çağa uzanan sır... Oğuz Han'ın gördüğü söylenen rüyayı, seferlerini, dünyayı hayır meydanı haline getirişini, Altın Yay'ı, Gümüş Okları, Kara Taş'ı, Uluğ Türk'ün vasiyetlerini dinlediniz. Evet, dinlediniz, dedim. Çünkü dinlemeye, anlamaya mecburuz, mahkumuz.

Oğuzların tabiata bakışını öğrendiniz... Vahyin izni olmadan gereksiz yere bir ot parçasını koparılmasına, kelebeğin öldürülmesine müsaade edilmediğini duydunuz... Tabiatla, çevreyle ne kadar uyum içerisinde yaşadıklarını, çevreyi tahrip etmemek için ne kadar çok itina gösterdiklerini işittiniz.

Bu tarihi bilgiler ve günümüz gerçekleri ışığında... 'Nuh Çözümü Kararı' önünüze sunuldu.

Şimdi karar zamanı.

Nuh Çözümü Kararı'nı oylayacağız. Silahların, teknolojinin, bilginin, paranın... Sısacası gücün kontrolünü... Güçlünün zulmüne mani olmayı... Gücü adaletin emrine vermeyi...

Gücün... Oğuz neslinden gelen, güçlüyken zulmetmeyen, adil

olmasını başarabilen Türkler'e, Osmanoğulları nesline verilmesine tamam diyenler... Elini kaldırsın."

ABD Büyükelçisi'nin gözü, BM Güvenlik Konseyi üyelerindeydi. Ayaklarında derman kalmamıştı. Daha fazla ayakta duramadı. Koltuğuna çökercesine oturdu. Gözleri üyelerin ellerindeydi.

Karar ne olacaktı?

Kabul mü?

Yoksa ret mi?

Gözlerini daha fazla açık tutmaya gücü yetmedi. Ellere bakamadı, göz kapakları isteği dışında kapandı...

Kapanan gözler, öfkeden çınlayan bir sesle açıldı.

"Sayın Büyükelçi! Sevgili Mister Green! Bizim bu masala inanmamızı mı istiyorsunuz? Neymiş Altın Yay'mış, Gümüş Oklar'mış. Bunlar... Çok ileri bir teknolojinin ürünüymüş. Tufandan önce çok sayıda atom savaşı olmuş. Bu masala inanmamızı nasıl istersiniz? Sonra... Gücü, en büyük düşmanımıza, Avrupa ile yüzlerce yıl savaşan Türkler'e vermemizi nasıl beklersiniz? Nasıl istersiniz? Siz delirdiniz mi? Sizi iyi tanımasam Türkler'e satılmışsınız diyeceğim.

Milyarlarca dolar harcayarak, senelerce süren araştırmanızın sonucu bu mu? 'Nuh Çözüm Kararı' diye bunu mu önümüze sundunuz?"

ABD Büyükelçisi şaşırdı. İnsanlığın kurtuluşu için kalkacak elleri beklerken, İngiliz Büyükelçisi'nden gelen suallerle... İngiliz, yine İngilizliğini yapmıştı. "Mister Green-Bay Yeşil" ismi takılmıştı kendisine... Çevrenin bozulması, tabiatın daha fazla tahrip edilmemesi için verdiği mücadele sebebiyle... İngiliz elçisi, şimdi kendisine Mister Green diye hitap ediyordu. Ama takdir için değil alay için...

"Evet" demek için kalkmak üzere olan eller indi. Bütün gözler, İngiliz ve ABD Büyükelçileri arasında gidip geliyordu.

Nuh Çözümü'nün insanlığın kurtuluşu olduğuna, hem de son çare olduğuna hakikaten de bütün kalbiyle inanmıştı. Kendisine sunulan raporlarla bundan iyice emin olmuştu.

İngiliz Büyükelçisi'ne baktı. Güneş batmayan imparatorluğun battığını kabul etmeyen yüzü gördü. Hâlâ dünya bizden sorulur bakışlarındaydı. Yaralanmış İngiliz gururunu nasıl onaracaktı? İkna etmek çok zordu. Denemeli ve başarmalıydı. Nuh Çözümü Kararı kabul edilmeli. Gücün kontrolü Oğuz nesline, Osmanoğulları'na verilmeliydi. İnsanlığın yok olmaması buna bağlıydı.

"Sayın Büyükelçi! Anlattıklarım, masal sanana masal gelir. Ancak masal değil. Çalışmalarımız esnasında bütün milletlerin tarihleri tek tek incelendi. Bu incelemeler sonunda gerçek anlaşıldı. Çözüm için, gücün teslimi için en uygununun Türkler olduğu ortaya çıktı. Bu raporu ve ona bağlı kararı ben yazmadım. On binlerce bilim adamının ortak çalışması, ortak kararıyla yazıldı. Yüzlerce ciltlik bu çalışmayı birkaç kelimeyle özetlemeye çalışayım.

Oğuz Türklerini seçmemizde fazla sebebe lüzum yok. Şu yeter... Oğuz Han'ın kırk yıl süren seferine 'Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya' ismini vermesi..."

Konsey Odası bir kahkahayla sarsıldı. İngiliz Büyükelçisi kasıklarını tuta tuta gülüyordu. Herkes şaşkınlık içindeydi. Mister Green ise kıpkırmızı kesilmişti, sözünün bu şekilde kesilmesinden. İngiliz elçisi kahkahalar arasında, "Kelebeğin kanadında ha? Dünyayı kelebeğin kanadında mı kurtaracağız? İşimiz kelebeğe mi kaldı?" dedi.

Mister Green, bağırdı.

"Efendi, kendinize gelin. Diplomatik nezaket kurallarını zorlamayın. Burada tiyatro oynamıyoruz. Yaptığın yalnız bize değil, bütün insanlığa hakaret.

Burada yok olmak üzere olan insanlık söz konusu. Dünyanın felaketine çare bulmak için toplandık. Nezaketsizliklerinizi görmeye, ölçü kabul etmeyen sözlerinizi dinlemeye değil... Kabul

eder veya etmezsin, ama dinlemek zorundasın, o sandalyede oturduğun sürece. Eğer Dinlemeyeceksen çıkar gidersin."

Diğer konsey üyelerinin de kendisine kızgınlıkla baktığını görünce... İngiliz mosmor bir şekilde yerine oturdu. İngiliz, Yahudi ve Amerika arasında gizli üçlü ittifak bozulalı beri böyleydi. İngilizler, her fırsatta Amerika'nın istediğinin tersini yapmak için çırpınıyordu.

Mister Green, kızgınlığını teskin etmek için davrandı. Önündeki bardaktan birkaç yudum içti, sonra sözlerine devam etti:

"Evet, bilerek kelebeğin kanadı dedim. Kelebeğin kanat çırpınışının, dünyayı etkileyeceğini kabul eden bir dünya görüşü...

Kelebeği öldürdüm diye yargılanmasını isteyen asker... 'Gereksiz yere bir ot parçası koparılmayacak,' diyen bir han... Keşiflerin tabii dengeyi bozup bozmadığını bilginlerine soran bir inanış... Eğer biz böyle düşünseydik... Tabiatı bu kadar korkunç şekilde sömürmeseydik... Keşiflerin neticelerini tahmine çalışsaydık. Dünyamız bugünkü hale gelir miydi? Bana sorarsanız 'Çözüm tabii ki kelebeğin kanadında,' derim..."

Sözler, alkışlarla kesildi. Bir müddet nefeslenen büyükelçi üzüntüyle konuşmasını sürdürdü:

"Tabiat, çevre kısmına baktıktan sonra... Gelelim, işin yönetim, iktidar cephesine... Avrupa'da kavimler, birbirlerini yerken, klan bile değilken... Ta altı yüzlü yıllarda, bundan bin dört yüz küsur sene evvel... Taşa kazınmış ve sonsuza uzanan sözlerde, Orhun Kitabeleri'nde, söylenen akıl alır gibi değil. Bir han, bir hükümdar, 'Ey Türk budunu' (Türk milleti) diyordu. Şu sözlere dikkat edin!

'Tanrı gibi gökte olmuş Türk Bilge Hanı, bu zamanda oturdum. Sözümü tamamıyla işit. Bilhassa küçük kardeş yeğenim, oğlum, bütün soyum, milletim...

Üstte mavi gök, altta yağız yer kılındıkta, ikisi arasında insanoğlu kılınmış. İnsanoğlunun üzerine ecdadım Bumin Han, İstemi Han oturmuş. Otururak Türk milletinin ilini töresini

tutuvermiş, düzenleyivermiş. Dört taraf hep düşman imiş... Ordu sevk ederek dört taraftaki milleti hep almış, hep tâbi kılmış. Başlıya baş eğdirmiş, dizliye diz çöktürmüş...

Türk milletinin adı sanı yok olmasın diye... Babam hanı, annem hatunu yükseltmiş olan Tanrı, il veren Tanrı... Türk milletinin adı sanı yok olmasın diye, kendisini o Tanrı, han diye oturttu...'

Orhun Kitabelerinden aldığım şu birkaç satır... Her şeyi ne güzel anlatıyor. 'Nuh Çözümü Kararı'nın uygulanması için niçin Türkleri, Osmanoğulları'nı seçtiğimizi...

'Tanrı gibi gökte olmuş Türk Bilge Hanı...' Bu sözler... Türkleriin hükümdarlarını kutsal gördüklerinin en açık işareti...

Gelelim şu sözlere... 'Üstte mavi gök, altta yağız yer kılındıkta... İkisi arasında insanoğlu kılınmış. İnsanoğlunun üzerine ecdadım Bumin Han, İstemi Han oturmuş...' sözlerine... Bu sözlerden... Türklerin, Tanrı'nın Türk hükümdarlarını bütün insanları idare etmek için yarattığına inandıkları apaçık anlaşılıyor.

Tarih boyunca kurulan nice Türk devletini idare eden Türk hükümdarlarının da kendilerini böyle gördükleri gayet açık... Tanrı'nın yeryüzündeki vekili kabul ettikleri inkâr edilmez bir gerçektir. Oğuz soyundan gelen Türk hükümdarları... Bunu kabul etmekle kalmamış... Gereğini yerine getirmek, yalnız kendi soydaşlarına değil bütün insanlarla adaletle hüküm etmek için gayret etmişlerdir.

'... il veren Tanrı... Türk milletinin adı sanı yok olmasın diye, kendisini o Tanrı, Han oturttu-tahta geçirdi...' cümlesinden de... Türk hükümdarlarının kendilerinin Tanrı tarafından seçildiklerine inandıkları anlaşılmaktadır.

Bu görüş hayata geçirilmiş. Tarih boyunca... Türk devletlerinde cihan hâkimiyeti ve devleti ebet müddet şeklinde ifade edilmiştir.

Göktürk kitabelerindeki misallere benzer misaller Türk tarihinde pek çoktur.

Kaşgarlı Mahmut denen bir dil bilgini Türk... 1072 - 1074

tarihleri arasında yazdığı Divanı Lügati't-Türk adlı Türkçe lügat kitabında bakın ne diyor. 'Allah Türk kavmini dünyayı, insanlığı idare etmek için yaratmıştır. Dünyada iş yapabilmek için Türkçe bilmek şarttır. Bu kitabı bunun için yazdım,' diyor.

İstanbul'da, Osmanlı padişahlarının yüzlerce yıl dünyaya nizam verdikleri bir saray var... Topkapı Sarayı... İnancım o ki hepiniz görmüşsünüzdür. Eğer görmemişseniz çok şey kaçırmışsınız. Bunun Bâb-ı Hümayun denilen ilk giriş kapısında ne yazmaktadır, bileninizi var mı?"

Büyükelçiyi rüyada gibi dinleyen Güvenlik Konseyi üyeleri ani gelen soruyla şaşırdılar. Birbirlerine baktılar, kalkan el var mı diye. Ama yoktu. Bütün gözler İngiliz Büyükelçisi'ne döndü, "İtiraz eden sendin, hadi cevap ver," dercesine... İngiliz, kızardı, mosmor kesildi ama sesi çıkmadı.

ABD Büyükelçisi hafifçe güldü:

"Size sunulan raporları iyice okusaydınız bilirdiniz."

Herkes suçüstü yakalanmışçasına tedirgin oldu. Hakikaten de raporları okumamışlardı. Binlerce sayfalık raporları okumak onların işi değildi. Birileri hazırlar, okur, onlara ise yalnızca 'evet' ya da 'hayır' demek kalırdı. Bugün... Evet demek üzere kalkan eller İngiliz'in itirazıyla inmişti. Şimdi de ne yapacaklarını bilemiyorlardı. ABD Büyükelçisi İngiliz'e baktı, bekledi, bir ses çıkmayınca konuşmasına devam etti:

"Evet... Topkapı Sarayı'nın girişinde... Hükümdarlık Kapısı'nda, bizim bu tercihte ne kadar haklı olduğumuz gösteren yazı var. O muhteşem kapının bir tarafında 'Essultan, Zıllullahi fil erdı' diğer tarafındaysa 'Ye'vâ ileyhi külli mazlûmin' yazmaktadır. Niçin Arapça yazmışlar? Çünkü... Bu bir hadis-i şeriftir. Muhammed aleyhisselâmın sözüdür ve Arapça söylenmiştir. Osmanlılar, Arapça'nın cennet lisanı ve ilahi lisan olduğuna inanmaktadırlar.

'Sultan, Allah'ın yeryüzündeki gölgesi yani O'nun adaletini yeryüzünde yerine getirici, yeryüzünü er meydanı kılıcı, bütün

mazlumların yardımcısı...' manasına gelmektedir.

Dikkat edin... Sultan; Türklerin veya yalnızca Müslümanların değil, bütün mazlumların yardımcısı, sığınağı... Böyle bir inanış, yeryüzünü Allah adına idare etmek inanışı ancak ilahi kabul edilen Arapça ile dile getirilebilirdi.

Yalnızca bu söz... 'Bütün mazlumların yardımcısı, sığınağı' sözü... Yeterlidir, bana göre... Gücün kontrolünün Osmanlı soyundan gelenlere vermek için...

Nitekim... Osmanlılar, altı yüz yıllık idareleri boyunca bu inanışa sadık kaldıklarını göstermişler... İnsanların din, dil ve ırklarına karışmamışlar. Bunlardan dolayı farklı muamele yapmamışlar.

Oğuz Türkleri, Osmanlılar bunu, nizam-ı âlem diye ifade etmişler. Yani... Âlemin, yeryüzünün, bütün kâinatın nizamından, düzeninden kendilerini sorumlu görmüşler. Bu... 'Benim gibi inan, benim gibi davran,' manasına değildir. 'Zulmetme, hakikate ulaşmak isteyenlere mâni olma,' demektir. Osmanlı'nın gayreti... Zulme mâni olmak, adaleti yerine getirmek, hakikate giden yolları açık tutmaktır için olmuştur. İşte buna nizam-ı âlem demişlerdir.

Osmanlı çekildikten sonraki duruma bakın. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar'da kan ve gözyaşı eksik olmamış.

Evet, az önce söylediğim gibi... Yalnızca bu yeter... Gücün kontrolünün Oğuz Han'ın, Osmanlı'nın soyundan gelenlere teslim edilmesi için..."

ABD Büyükelçisi, itiraz eden var mı gibilerden dinleyenlere baktı. Hiç kimseden ses çıkmayınca sözlerini kaldığı yerden sürdürdü:

"Müslüman Türkler, özellikle Oğuz Han'ın soyundan gelenler... Tarih boyunca buğday başağı gibi olmuşlar."

Bir kahkaha duyuldu. Büyükelçi konuşmasını kesti. Herkes kahkahanın geldiği yere baktı. Yine İngiliz büyükelçisiydi. Hem gülüyor hem de "Bizi buğday başakları kurtaracak ha? Kelebekten

sonra sıra buğday başağında mı?" diyordu.

ABD Büyükelçisi bozuldu, ama belli etmedi:

"Sayın büyükelçi! Evet, buğday başağı kurtaracak. Alay etme fırsatı geçti diye acele etmeseydiniz, biraz sabretseydiniz... Siz bile farkında olacaktınız... Bizi hakikaten de buğday başağı olan Oğuz Türklerinin kurtaracağını... Siz bile anlayacaktınız. Buğday başağı dedik. Evet... Oğuz Türkleri tıpkı buğday başağı gibi olmuşlar. Buğday başağı... Tane yaptıkça, tanesi ağırlaştıkça nasıl boynunu bükerse... Onlar da öyle olmuşlar...

Ellerindeki güç, nimet çoğaldıkça, insanları hâkimiyetleri altına aldıkça, endişelenmişler... Bu nimetlere nasıl şükrederiz, bu insanların hakkını, hukukunu nasıl gözetiriz diye boyun bükmüşler... Nimeti, gücü, Yaradan'larının kendilerine bir emaneti bilmişler... Bu emanete sahip çıkabilmek için çırpınmışlar.

Güç ile mağrur olup insanlara zulmetmemişler... Hâkimiyetleri altındaki bir yerde açlıktan ölen kurttan bile kendilerini mesul görmüşler. Kurtların kışın açlıktan ölmemeleri için vakıflar kurmuşlar... Hep şükredebilme, emanete sahip çıkabilme endişesiyle hareket etmişler... Rahat döşeklerinde ölmemişler.

Ya biz ne yapmışız? Son yüzyıl, Batı'nın güçlü olduğu zaman... Bu zamanda iki büyük cihan savaşı çıkarmış, birbirimizi yemişiz. Yüzlerce milyon insanın ölümüne sebep olmuşuz.

Hâlâ da olmaya devam ediyoruz. Bununla da yetinmemişiz. Petrol diyerek, maden diyerek, teknoloji diyerek... Ne yapmışız? Tabiatı akıl almaz derecede tahrip etmiş, tabii dengeleri bozmuşuz.

Bugün niçin buradayız? Buğday başağı misaline uygun hareket etmediğimiz için değil mi? Gücü, zulümde kullandığımız için burada toplanmak zorunda kalmadık mı?

Kendi büyüttüğümüz yılan bizi yutmak, dünyamızı yok etmek üzere... Bu yılanın korkusuyla burada değil miyiz?

Oğuz Han bakın ne yapmış. Oğullarına vasiyette bulunurken

buğday başağı misalini vermiş. Buğday başağı gibi olmalarını istemiştir.

Gelelim niçin Oğuz Han Destanı'nı size okuduğuma, örnek verdiğime:

Okuduğum Oğuz Han Destanı'nın yüzlerce ek klasörü var. Destanın binlerce yıllık bütün yazılı nüshaları ve sözlü şekilde söylenenleri elden geçti. Satır satır, kelime kelime tahlile tutuldu, anlatılan olaylar tek tek incelendi.

Ve bunlarda anlatılanlar anlaşıldı. Rüya, konuşan kurt, Altın Yay, Gümüş Oklar, Kara Taş, göğün ve yerin kızlarının gerçek olduğu ortaya çıktı. Söylene söylene, binlerce yıl içinde bugünkü sözlü ve yazılı şekillere dönüştüğü görüldü.

Anadolu'da... Yirmi dört Oğuz boyunun ismiyle anılan yüzlerce yerleşim alanı var. İncelemeyi yapan bilim adamlarımız, açıkladılar. Destanın aslının size okuduğum şekilde olduğunu söylediler."

"Hadi canım sende... Sen şimdi ne dediğinin farkın da mısın? Bu masallara inanmamızı mı bekliyorsun? İnsanlık tarihinin üç yüz bin seneden fazla olduğuna... Teknolojinin bugünden çok daha fazla geliştiğine... Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın dünyayı kurtaracağına... Bunlara mı inanacağız?"

Konuşmasına müdahale eden aynı kişiydi. Sözünün bitmesini beklemeyen yine İngiliz büyükelçisiydi. Canı müthiş sıkıldı. Ama yapacak şey yoktu. Onun yoktu, ama başkasının vardı. İzaha devam etmek için ağzından kelime çıkmadan İngiliz sözüne devam etti:

"Nuh Peygamber zamanından bahsediyorsun. Bugünden çok ileride bir teknoloji bulunduğunu iddia ediyorsun, Kurdun aslında bir robot olduğunu, Altın Yay denen şeyin gerçekten var olduğunu, bütün silahları etkisiz hale getirdiğini söylüyorsun... Bilim adamlarının ismini araya koyarak buna inanmamızı bekliyorsun öyle mi?"

"Evet, dünyanın yok olmaması, insanlığın kurtulması için buna inanmak zorundayız."

İngiliz, kendinden emin, Mister Green'in çok önemli bir açığını yakalamışçasına seslice güldü:

"Bilim adamı dediğiniz şartlatanların sözlerine inanarak mı? Geçiniz efendim bunları geçiniz. Bir sualim var. Altın Yay ve Gümüş Oklar, Kara Taş, şu anda mevcutlar mı?"

Bu sualle bütün gözler Mister Green'e çevrildi. Büyük bir merakla ona bakıyorlardı. Mister Green bu sualle şaşırdı, bu hesapta yoktu. Böyle bir sualle karşılaşırsa ne cevap vereceğini kararlaştırmamıştı. Bir müddet düşündü. Kendisine yetkiyi verenler bu konuda bir şey söylememişlerdi. Şu anda onlara danışacak durumu da yoktu. Ok yaydan çıkmıştı.

"Evet, mevcutlar."

Cevap, bomba gibi salona düştü. "Ooo," sesleri yükseldi. İngiliz de şaşırmıştı. Şaşkınlığı ikinci suale mâni olmadı:

"Peki, sayın büyükelçi. Onlara erişebilme imkânı var mı?"

"Evet, var."

İngiliz ayağa fırladı.

"Mademki Altın Yay gerçek, erişebilme imkânı var. Beyefendi bizi niçin zora sokarsın? Kullanalım onu dünyayı kurtarsın. Bu şekilde gücü Osmanlı soyuna terk etmek zorunda kalmazdık."

Konuşma hiç istemediği bir şekle dönmüştü. Mister Green, sıkıntılı bir şekilde cevap verdi.

"Evet... Altın Yay'ı kullanabilseydik tabii denge düzelebilirdi. Ama bu yeterli değil. Silahları, kontrol edilmez hale gelen teknolojik ilerlemeyi, sınır, kural tanımayan gücü ne yapacağız?

Kısacası Altın Yay'ı yalnız başına kullanmak çare değil. Mutlaka güç de kontrol altına alınmalı.

Altın Yay'ı kullanamıyoruz. Çok özel şartlar var. Bunlar, onu kullanmamıza mâni. Gerçi... Altın Yay'ı kullansak da... Bu hayat anlayışımızla bir müddet sonra tabii çevreyi bugünkü hale getirirdik. Bugünün şartlarında tek çare... 'Nuh Çözümü Kararı'nı

kabul etmek, gücün kullanımını, kontrolünü Oğuz nesline devretmek... Başka çare yok..."

İngiliz elçisi bağırdı.

"Ne demek başka çare yok. Hem Altın Yay'a erişebilme imkânı var diyorsun hem de onu kullanamayacağımızı söylüyorsun. Sen bizimle dalga mı geçiyorsun? Elle tutulur bir delil gösterin bize. Masalları boş verin."

ABD Büyükelçisi canı sıkkın bir vaziyette küstah İngiliz'e baktı. Senelerce, milyarca dolar harcanarak yapılan araştırmayı kabul etmiyor. Nasıl da bir kalemde masal diyerek atabiliyordu.

İngilizlerdeki Türk düşmanlığı... Anlaşır gibi değildi. Kininin, aklının önüne geçmesi dedikleri bu olsa gerekti. Söylese miydi? Vatikan'a söylemeyeceğine dair söz vermiş. Onlar da "Nuh Çözümü Kararı"nın Güvenlik Konseyi'nden geçmesi konusunda söz vermişlerdi. Görünen o ki İngiliz'i ikna edememişlerdi.

Vatikan yetkilileri çok direnmişler. "Diğer gerçeğin ortaya çıkmasındansa... Bütün gücün Osmanlı soyundan gelen birine verilmesini kabul ederiz. Osmanlı soyundan gelenlerin gücü, kendi menfaatleri için kullanmayacağından, adaletli davranacaklarından eminiz," demişlerdi. Vatikan'ın he dediğine İngiliz demiyordu. Bu işin bu toplantıda çözülmesi lazımdı.

Bütün dünya buradan çıkacak kararı bekliyordu. Bundan sonra olacaklardan, Vatikan'a verilen sözün tutulmamasından İngiliz Büyükelçisi sorumluydu. Alaylı bir şekilde gülümseyerek İngiliz Büyükelçisi'ne döndü:

"Sayın Büyükelçi! Altın Yay'ın papalığın elinde olmasına ne dersin? Elle tutulur delil olarak yeter mi?"

Orada hazır bulunan herkes çok şaşırdı. Salona patlamak üzere olan el bombası düşmüş gibi oldu. Altın Yay'ın papalığın elinde olmasından bahsediliyordu. Gözler İngiliz'e döndü. şaşkınlığı büyüktü, inanılmaz gözlerle baktı, kekeleyerek sordu:

"Papalığın elinde mi? O zaman kullanmak için ne bekliyoruz?

Dünyayı kurtarmak için niçin harekete geçmiyoruz? Altın Yay niçin devreye sokulmuyor? Bizi Türkler'e niçin mahkûm ediyorsunuz?"

Mister Green acı acı güldü.

"Altın Yay'ı iki sebepten kullanamıyoruz. Birincisi... Altın Yay, ancak Hıristiyanlığın sonu demek olan bir sırrın açıklanmasıyla kullanılabilir. Papalık, bu sırrın açıklanmasını istemiyor.

İkinci sebebe gelince... Altın Yay, yalnız başına çare değil... Altın Yay, günümüzde bozulan tabii dengeyi tam manasıyla olmasa düzeltebilir. İnsanlığın asıl felaketi olan gücü ne yapacağız? Bir tanesi insanlığın felaketi demek olan son derece gelişmiş silahları, insanların yerine geçen robotları, yapay zekayı, her saniye akıl almaz şekilde katlanan teknolojik bilgiyi... Bütün bunlar... Dünyanın, insanlığın felaketi demek olan kontrolsüz güç demek... Bu gücü, ne yapacağız, bu gücün getireceği felaketten nasıl kurtulacağız?

Kader... Her halükârda bizi Oğuz Türklerine mahkûm kılıyor. Ya 'Nuh Çözümü Kararını' kabul edip her türlü gücün idaresini Osmanlı soyundan gelen Türkler'e bırakacağız.

Ya da... Altın Yay'ın kullanılması için ileri sürülen şartı kabul edeceğiz. Ve... Yine işimizi, Altın Yay'ın kullanılmasını Osmanlılara bırakacağız."

Büyükelçiler, İngiliz ve ABD Büyükelçileri arasındaki atışmayı büyük bir merakla izliyorlardı. İngiliz yerinden kalktı, hızla başkanlık kürsüsünün önüne geldi:

"Efendi, sen bizimle dalga mı geçiyorsun? Altın Yay'ın kullanılmasını niçin Osmanlılara bırakacağız? Niçin onlara vereceğiz? Bütün dünyayı esir alsınlar diye mi?"

ABD Büyükelçisi acı acı güldü.

"Sayın büyükelçi, az önce söylediklerimi unuttun galiba... Altın Yay'ı Osmanlılara vermeyeceğiz, bizim adımıza kullanmalarını isteyeceğiz... Oğuz Han destanını dinlemedin mi? Altın Yay'ı kendilerine emanet edilenlerin torunlarından başka kimse

kullanamaz."

İngiliz yerinden zıpladı.

"Hâlâ bizim destan diye okuduklarına inanmamızı bekliyorsun."

ABD Büyükelçisi kızdı.

"Sayın Büyükelçi! Size destan diye okuduklarımın hepsi gerçek. Şu anda... Altın Yay, Gümüş Oklar ve Kara Taş, Papalığın elinde diyorum. Sen hâlâ masaldan bahsediyorsun.

Osmanlıların bütün dünyayı esir almasına gelince... Merak etmeyin böyle bir şey olmaz. Osmanlının dâhil olduğu Oğuz soyu bunu yapmadı. Yüzlerce yıl Altın Yay'ı elinde bulundurduğu halde, onun hiç kullanmadı.

Altın Yay'ın kullanılmasını açıklayan Kara Taş'ı açmaya, söz konusu mağarayı bulmaya çalışmadı. Vasiyeti harfiyen yerine getirdi. Yalnızca şuna gayret ettiler. Üç parçanın temsil ettiği, kılıç, kalem ve könlü bir araya getirmeye... Bu manaları temsil eden Altın Yay sahiplerini bir arada tutmaya... Bunun için çalıştılar.

Altın Yay'ın varlığı, ellerinde bulunması Oğuz nesline manevi kuvvet oldu. Hakikaten de... Altın Yay'ın üç parçasını elinde bulunanlar birlikte hareket ettikleri zaman inanılmaz gerçekleşti. Oğuz Türkleri cihan devletleri kurdular. Ayrı düştüklerinde de zayıfladılar, parçalandılar."

Büyükelçi'nin son sözleri, İngiliz'i iyice çileden çıkardı, yerinden fırladı. Kürsünün önüne geldi.

"Sayın Büyükelçi! Öyle konuşuyorsun ki... Seni tanımazsam Müslüman Türk zannedeceğim."

ABD Büyükelçisi kürsüden indi, İngiliz'i omzundan tuttu:

"Keşke dediğin gibi Müslüman Türk olabilsem... Nuh Çözümü çalışmaları ufkuma açtı. Müslüman Türk'ü yakından tanımamı ve onları sevmemi sağladı. Haydi şimdi burayı terk et. Eğer yerinize geçerseniz suallerinize cevap vereceğim."

İngiliz homurdanarak koltuğuna doğru yürüdü. Mister Green de

“Birkaç dakika müsaadenizi istiyorum.” diyerek yandaki bir odaya geçti.

Herkes merak içindeydi. Mister Green nereye gitmişti? Toplantı bitmiş miydi? Her kafadan bir ses çıkmaya başladığı anda... Mister Green, kapıda gözüktü. Yüzünde rahatlamış, kendinden emin bir ifade vardı. Kendisine ayrılan kürsüye geçti.

Üyeler şaşkın şaşkın Mister Green’e bakıyorlardı. Elçinin “Keşke dediğin gibi Müslüman Türk olabilsem.” sözleriyle şaşkın tavuğa dönmüşler. Bir an kaybolup geri dönmesiyle iyice afallamışlardı. Yoksa ABD Büyükelçisi gizli Müslüman mıydı? ABD Büyükelçisi başta İngiliz büyükelçisi olmak üzere kürsüden bütün üyelere tek tek baktı. Kaldığı yerden konuşmasına devam etti.

“Altın Yay’ın kullanılması konusunda bir şeyi danışmak gerekiyordu. Bu sebepten birkaç dakika huzurlarınızdan ayrıldım, özür dilerim. Mademki ‘Nuh Çözümü Kararı’ kabul edilmedi. Altın Yay’ın ne olduğundan ve nasıl kullanılacağından, bunun kullanılması için gereken şartlardan bahsedeyim. Bahsedeyim ki, bakarsınız bu şartları duyunca... Nuh Çözümü Kararı’nı kabul edersiniz.

Bundan sonra tercihi siz yapacaksınız. Ya Nuh Çözümünü kabul edip buna göre hareket edeceğiz... Gücün kullanılmasını, başta nükleer olmak üzere silahların kontrol ve yok edilmesini Oğuz neslinden gelenlere, Osmanoğulları’na vereceğiz. Ya da... Altın Yay’ın kullanılma şartını kabul edip dünyayı felaketten Altın Yay ile kurtarmaya çalışacağız. Ama bu zaman... Altın Yay çalışsa, dünya bir an için yok olmakta kurtulsa bile... Bilgi, teknoloji, para denen güçten meydana gelen tehlikeyle burun buruna yaşamaya devam edeceğiz, Nuh Çözümü Kararı’nı kabul etmediğimiz sürece...

İlk önce... Altın Yay’ı, Oğuz Han’dan bugüne geçirdiği süreci ve kullanılma şartını anlatmak istiyorum.

Az önce okuduğumuz Oğuz Han Destanı’nda da dinlediniz. Yayın ortadaki parçası könlü (gönlü), sağdaki kalemi ve soldaki kılıcı temsil ediyordu. Gönlü temsil eden parça Ay Han’a, kalem

Yıldız Han'a ve Kılıç Gün Han'a verildi. Gümüş Oklar da Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han arasında taksim edildi.

Uluğ Türk, Altın Yay, Gümüş Oklar ve Kara Taş'ın hangi şartlarda nasıl kullanılacağını anlattı, az önce destanda okuduğumuz gibi...

Kalem, könül ve kılıcın, 3 K'nın bir araya gelmesi... Gerçek manada, Altın Yay'ın kurulması, dünya hâkimiyeti demektir. Bu zaman... Altın Yay'a sahip olan, gerçek manada Altın Yay'ı kuran... Allah'ın adaletini yeryüzünde yerine getirmekle, bütün mazlumların yardımcısı olmakla, bizim tarafımızdan şer meydanı haline getirilen yeryüzünün hayır meydanı haline getirmekle vazifelidir.

Altın Yay'ı meydana getiren üçlüden asıl önemli olanı ortadakidir. Könlü temsil edenidir. Könül, ilahi vahyi temsil etmektedir. Kalem ve kılıç könle tabi olduğu sürece... Bir bütün, ilahi nizamın parçası olurlar. Tâbi olmazlarsa zulme vasıta sayılırlar.

Könle tabi olmayan, kalem ve kılıç, Müslümanların tabiriyle nefse, bizim deyişimizle egoya tabi olmuştur. Bu da insanın, ona bağlı olarak çevrenin bozulması, er meydanı yeryüzünün er meydanı olmaktan çıkması, hayır meydanı olmayıp şer meydanı olarak felakete gitmesi demektir.

Oğuz Han, Altın Yay'ı üç oğlu Bozoklar; gümüş okları da diğer üç oğlu Üçoklar arasında taksim ettiğinde... Çok esrarlı bir şey oldu. Okuduğumuz destanda da dile getirildiği gibi... Uluğ Türk orada bulunan herkesi hayretler içinde bırakan bir şey yaptı.

Oğuz Han'ın altı oğlunun kanlarından aldı. Kendilerine emanet edilen parçaya sürdü. Türklerde kan kutsal sayılırdı. Uluğ Türk'ün kan sürmesiyle... Altın Yay'ın üç parçasını ve Gümüş Okları kutsadığı zannedildi. Ama yaptığı bu değildi. Uluğ Türk, her üç parçaya sahiplerinin DNA'larını tanıtmıştı. Bu şu demekti. 'Altın Yay ve onu tamamlayan Gümüş Okları yalnızca Gün Han, Ay Han, Yıldız Han, Gök Han, Dağ Han ve Deniz Han'ın soyundan gelenler

çalıştırabilir' demekti.

Tarih boyunca bu üç hakanın soyundan gelenler... Yani 3 K'yı, könlü (gönlü), kalem ve kılıcı temsil edenler... Bir araya geldiklerinde cihan devletleri kuruldu... Er meydanı yeryüzünü hayır meydanı kılan, adaletle hükmeden, bütün insanlığı Yaradan'ın emaneti gören Gazneliler, Selçuklular, Osmanlılar gibi..."

ABD Büyükelçisi Mister Green, önündeki bardaktan bir yudum su aldı, boğazı kurumuştu. İşler beklediği gibi gelişmemişti. Gönlünü yokladı, işlerin bu şekle dökülmesinden memnun olduğunu gördü. İngiliz'in dediği gibi Müslüman Türk mü oluyordu yoksa?

Güvenlik Konseyi üyelerine baktı. Büyük bir dikkatle dinliyorlardı. İngiliz Büyükelçisi'nin itirazı sonrası şartlar değişmiş... Nuh Çözümü Kararı'nın tehlikeye girmesiyle papayı aramıştı. O iki üç dakikalık kaybolması sırasında... "Nasıl istersen öyle yap. Bekleyecek bir saniyemiz yok. Dünya her an patlayacak bir yanardağ gibi" demişti.

Suyun ağzından boğazına ulaşmasını, ses tellerini yumuşatmasını bekledi. Söyleyeceklerini tasarladı. Yeryüzünde hayatın devamı, şu anda gözleri kendisine kilitlenmiş insanları ikna etmekteydi.

"Tarihçilerin Birinci Ahmet dedikleri Osmanlı hükümdarı zamanıydı. Vatikan casuslarının en zekisi, en tecrübelisi Altın Yay'ı elde etmekle görevlendirildi. Hiç olmazsa bir parçasını ne pahasına olursa olsun ele geçirmesi istendi.

Vatikan, kuruluşunun ilk gününden itibaren Altın Yay'ın peşine düşmüştü. Oğuz Türklerinin bu yayı hiç kullanmadığı söylenmesine rağmen peşini bırakmadı. Uluğ Türk'ün 'Bu yayın gücü dünyaya hâkim olmak için kullanılmayacak. Dünya hâkimiyeti bu Altın Yay'ın temsil ettiği 3 K ile temin edilecek.' dediği söylenmesine rağmen... Vatikan bildiğini okudu. Türklerin dünya hâkimiyetini hep Altın Yay'ın varlığına, onun kullanılmasına bağladı. Ne olursa

olsun onu ele geçirmek için planlar yaptı.

Vatikan, gönlü temsil eden Altın Yay parçasını çalmayı başardı. Bunun üzerine könlü (gönlü) temsil eden parçayı çaldıran kişi, harekete geçti. Diğer beş kişi ile uzun müzakereler yaptı. Karara vardılar, hiç kimsenin düşünemeyeceği, akılları baştan alacak bir karara...

Ve gönlün temsilcisi Vatikan'a gitti, papa ile görüştü. Altın Yay, Gümüş Oklar ve elindeki Altın Yay'ı çalışmasını sağlayacak Kara Taş ile ilgili konuştu. Kendilerine nesilden nesile intikal eden bilgileri aktardı. 'Altın Yay parçalarını, Gümüş Okları ve çalıştırıcı aleti size verelim. Siz saklayın. En emin yer burası. Bütün parçalar sizin elinizde olsun. Gün gelip dünya Altın Yay'ın kullanılmasını istediğinde... Kullanıp kullanılmaması konusunda kararı siz verin. Tercihi siz yapın. Altın Yay'ı isteseniz de Oğuz Han soyundan gelen altı kişi olmadan kullanamazsanız. Velev ki onları esir etseniz, kanlarını alsanız da... Ay Han'ın soyundan gelenin şahadet parmağını kesseniz yine anahtar aleti, Kara Taş'ı çalıştıramazsınız.

Çünkü... Söz konusu kişilerin rızası olmadan Altın Yay, oklar ve anahtar alet çalışmaz. Onlardan alınan kanlarda belli olur, rızaları ile alınıp alınmadıkları... Eğer rızaları ile alınmadıysa... Altın Yay, oklar ve anahtar alet çalışmaz. İşte bu sebeplerden bunları size vermek istiyoruz, ama kullanılabilmesi için bir şartımız olacak.' dedi. İnanılması çok zor bir teklifte bulundu.

Papa hayretler içindeydi. Elde etmek için Vatikan hazinesinin yarısını vermeyi göze aldıkları şeyler teslim edilmek isteniyordu. İnanamadı, karar veremedi. 'Üç gün misafirimiz olun, bunu karar organlarımızda tartışalım.' cevabını verdi. Araştırdıklarında... Anlatılanların gerçek olduğunu anladılar. Teklifi kabul edeceklerini söylediler.

Bunun üzerine... Pazarlığı yapan kişi şartını açıkladı.

'Gün gelip dünya çok büyük bir felaketle karşı karşıya kalırsa... Ve Altın Yay'ı kullanma mecburiyeti hasıl olursa... Size tek bir şartla

yardımcı olabiliriz. Elinizde saklı bulunan Barnabas İncili'nde Muhammed Aleyhisselam'dan bahseden kısmı açıklayacaksanız. Altın Yay'ı bize miras bırakan Oğuz Han, er meydanı yeryüzünü hayır meydanı kılmak için çalışmıştı. Yeryüzünü hayır meydanı kılmak, hakikatin önündeki engelleri kaldırmaktır. Biz de bu sebeple Barnabas İncili'nin önündeki engellerin kalkmasını istiyoruz,' dedi.

Papa ve yardımcıları bu şartla vurulmuşa döndüler. Hemen 'Tamam' diyemediler. Aralarında uzun uzun tartıştılar. Sonunda bir karara vardılar. 'Biz şimdilik bu şartı kabul edelim. Altın Yay, Gümüş Ok ve Kara Taş'a sahip olalım. Açıklama meselesini de günü gelince tartışırız. Gün ola, harman ola, kim öle, kim kala..." şeklinde düşünerek... Şartı kabul ettiklerini söylediler.

Altın Yay parçaları, Gümüş Oklar ve anahtar alet Kara Taş, şu anda Vatikan'ın elinde. Kaynak Vatikan'ın arşividir. Size anlattığım Oğuz Han Destanı, Altın Yay, Gümüş Oklar ve anahtar alet ile ilgili bütün bu bilgiler Vatikan'dandır. Bu aletleri kullanacakların kimler olduğu da Vatikan tarafından bilinmektedir. Vatikan yüzlerce yıldır bu kişileri yakın takip altında tutmaktadır.

Vatikan, Kanuni sonrası 3 K'yı temsil edenlerin bir araya gelmemesi için her türlü gayreti gösterdi. Osmanlı'nın yıkılışını buna bağlayanlar vardır.

Az önce... Huzurlarınızdan ayrıldığımda... Papa ile görüştüm. Öncelikle Nuh Çözümü Kararı'nın kabul edilmesini istiyor. Barnabas İncili şartı sebebiyle... Mecbur olmadıkça Altın Yay'ın kullanılmasına taraftar değil."

Anlatılanlar karşısında hazır bulunanlar dilini yutmuş gibiydi. Efsane diye dinlediklerinin gerçeğe dönmesi şaşkınlığındaydılar...

Bu sırada beklenilmeyen bir şey oldu. ABD Büyükelçisi Mister Green'in önündeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

Bu çok acil bir durumun olduğuna işaretti. Toplantı odasındaki kırmızı ışık ancak savaş durumunda yanardı. Bir de... Mister Green, ahizeyi kaldırdı. Eliyle ağzını kapatarak konuşmaya ve karşı tarafı dinlemeye başladı. Dinledikçe gözleri açıldı. Yüzü beyaza döndü, ayakta durmakta zorlandığı görüldü. Konuşma üç dakika kadar

sürdü.

Ahizeyi yerine bıraktı. Herkes hayretler içindeydi. Büyükelçi bembeyaz kesilmiş. Ayakta zor duruyordu. Bitkin bir vaziyette koltuğa oturdu. Önündeki bardaktan birkaç yudum su içti. Biraz avucuna döktü, yüzünü yukardan aşağıya ıslak eliyle sığadı (sıvadı). Üyeler şaşkınlık içindeydi. Ne olmuştu? Mister Green'i bu kadar etkileyen neydi? Telefonda ne söylenmişti?

Kelimeler ağzından döküldü. Eksi kırk derecede donmuş gibiydiler. Ağızdan çıkanlar tuz buz olup dağılıyordu. Mister Green'in bakışları İngiliz Büyükelçisi'ndeydi.

"Dediğin oldu Ekselansları Büyük Britanya Büyükelçisi. Nuh Çözümü Kararı tekrar oylanmayacak."

Önce şaşıran İngiliz Büyükelçisi'nin yüz hatları gevşedi. Zafer kazanmış bir edayla sağına soluna baktı.

Mister Green tiksinir bir ifadeyle İngiliz Büyükelçisi'ne döndü.

"Sevinmekte acele etme. Hele niçin oylanmayacağını bir dinle. O zaman ister oyna, istersen kendini hemen yanındaki pencereden aşağıya bırak. Senin için kolay bir ölüm olur. Beklersen ölümün belki de yanarak gerçekleşir."

İngiliz büyük bir kızgınlık içinde "Haddini bil!" diyerek yerinde fırladı. Mister Green sakince konuştu.

"Lütfen yerine otur. Hemen sinirlenme. Hele bir beni dinle. Bana hak vermezsen, söz, ben kendimi pencereden atacağım."

İngiliz'in son sözlerle cereyan çarpmış gibi yerine oturduğunu görünce... Salondakilere döndü, ağır ağır hitap etti.

"Evet, beyler... Bir sıkıntıdan kurtuldunuz. Nuh Çözümü Kararı'nı oylamanın bir hükmü kalmadı. Ama çok daha büyük bir sıkıntıyla karşı karşıyayız. Artık Altın Yay'a ve onu kullanacaklara mahkûmuz... Hepimiz... Her din ve ırktan bütün insanlar... Çok dua etmeliyiz, Altın Yay'ın çalışması için. Yer kürenin sıcaklığı hızla yükselmeye başlamış. Okyanuslar inanılmaz bir hızla ısınıyor, su

seviyesi yükseliyor, volkanlar birbirinin peşi sıra patlıyormuş. Sıcaklık artması bu şekilde devam ederse... Bir hafta içinde dünya yaşanmaz hale gelecekmiş. Üç gün içinde çare bulunmazsa... Sıcaklık artışı geri dönülmez bir seviyeye çıkacakmış. Kısacası... Dünyayı kurtarabilmek için yalnızca üç günümüz, 72 saatimiz var."

* * *

"Evet, Mister Ahmet... Ne dersisiniz? Altın Yay çalışacak mı? Dünyayı yok olmaktan kurtarabilecek miyiz?"

"Her şeyi bir sebeple yaratmak... Yüce Rabbimizin âdetidir. Eğer... Dünyanın kurtarılmasını murat etmişse... Bu gerçekleşecek demektir. Yeter ki biz, hakkıyla sebeplere sarılalım.

Günümüzde yaşadıklarımız, sizin yaptığınız araştırmalar, bize nesilden nesile ulaşan bilgiler... Altın Yay, Gümüş Oklar ve anahtar alet Kara Taş... Bütün bunlar... Oğuz Han Destanı'nda anlatılanların gerçeklik payının yüksekliğini gösteriyor. İlk tecrübeyi de şimdi yaşayacağız. Anlatılanlar ne derece doğru fikir sahibi olacağız."

"Kara Taş denilen anahtar alette... Bize nasıl bir mesaj olacak? Yazı ile mi yoksa başka şeyle mi? Yazı ileyse nasıl mümkün olacak? Bundan binlerce yıl önce kullanılan yazıyı anlayabilecek miyiz? Hangi yazı ile? Mısır hiyografisi mi, Göktürk yazısı mı?"

Başakoğlu Ahmet Bey gülümsemeye çalıştı. O da tedirgindi. Bütün ümitler onlara bağlanmıştı. Ümitle konuşmaya gayret etti.

"Merak etmeyin Mister Green. Bu aletin bize ulaşmasını sağlayanlar bunu düşünmüşlerdir. Mutlaka anlayabileceğimiz bir mesaj bırakmışlardır. Yeter ki anahtar alet Kara Taş açılsın."

Mister Green, kendi kendine güldü. Anahtar alet açılmadan, oradaki mesajın nasıl okunacağı telaşına düşmüştü. Ahmet Bey, teselli etmeye çalıştı.

"Tahminim o ki... Kara Taş daha önce açıldı. Altın Yay'ın kurulacağı mabet yapılırken... Bize intikal eden bilgide, mabedin buna göre yapılacağı belirtiliyordu."

İki gün sonrasıydı... Nuh Çözümü Kararı'nın tartışılmasından, BM Güvenlik Konseyi'ne felaket haberinin ulaşmasından...

O zaman belirtildiği gibi... Yerkürenin sıcaklığı anlatılmaz derecede artmıştı. Bahar çiçekleri açarken solmuş... Çiğdemlerin üzeri volkan külleriyle, denizler de ölü balıklarla kaplanmıştı... Tatlı su kaynakları bir bir kuruyordu. Su savaşları başlamış, sıcaklık dayanılmaz derecede artmıştı.

"Sıcaklık aynı artışla devam ederse... Birkaç gün içinde dünyada canlı namına bir şek kalmaz," deniyordu.

48 saat geçmiş... Kritik, geri dönülmez zamana girmeye yalnızca 24 saat kalmıştı. Bütün gayretlere, çok çabuk hareket etmek için çalışılmasına rağmen... Nasıl olduğu anlaşılmadan 48 saat geçmişti. Altın Yay'ı kullanacak altı kişiyi bulurken, gerekli hazırlıkları yaparken...

Şimdi önlerinde yalnızca 24 saat vardı Dünya'yı kurtarmak için...

Dünyanın gözü, kulağı, her şeyi... Vatikan'a, papanın makam odasına kilitlenmişti. Papa, direnmiş. "Hristiyan dünyası bu açıklamaya hazır değil. Şu karışıklık bitsin, bir komite kurar, bunun vasıtasıyla hakikati alıştıra alıştıra söyleriz. Birden söylersek Vatikan'ı başımıza yıkarlar," demişti.

Fakat kabul edilmemişti, Ay Han'ın soyundan gelen kişi tarafından... Akkoyunlu hükümdarlarının dâhil olduğu Oğuzlar'ın Yaparlı boyuna mensup Başakoğlu Ahmet Bey, açıklanmasında ısrar etmiş... "Uluğ Türk'ün vasiyeti var, 'İnsanlık sizin soyunuzdan gelenlere yardım için başvurduğunda... Yeryüzünü er meydanı kılmayı, hakikatin önünde engelleri kaldırmayı kabul etmeli' diye... Bugün... Hakikatin önündeki en büyük engel belli... Bu... Barnabas İncili'ndeki peygamber efendimizle ilgili Hazreti İsa'nın sözlerinin açıklanmamasıdır. Sözünüzün gereğini yerine getirin. Bu yapılmadıkça... Nuh Çözümü Kararı açıklanmadıkça... Size yardımcı olamayız." demişti.

Papa tarafından açıklanmıştı. Barnabas İncili'nde, "İsa şöyle demişti: 'Ey İsrailoğulları! Ben size (gönderilen) Tevrat'ın tasdikçisi ve benden sonra gelecek bir peygamberin müjdecisi olarak geldim ki... O peygamberin ismi Ahmed'dir." diye yazdığı...

Bütün Hristiyan âlemi ayağa kalmıştı, "Binlerce yıl bizi niçin aldattınız, Hristiyanlık adına dökülen kanların hesabını kim verecek?" diye... Papa, "Şu anda bunun hesabının sorulacağı zaman değil. Zaman, herkesin dünyanın kurtuluşu için dua edeceği, kenetleneceği zaman." açıklamasını yapmış. Altın Yay'ı ve bu yayın kullanılmasıyla ilgili gerçekleri açıklamıştı.

Bu açıklamayı yaptığında... Roma'nın yarısı sular altındaydı. Vatikan'ı ise su basmıştı. Çalışmalar, sarayın üst katında yapılmaktaydı.

Bu açıklamalar üzerine... Papalık üzerindeki kızgınlık, korkuya, ümide dönmüş... Herkes duaya durmuştu... Başta Vatikan'ı çeviren binlerce kayıktaki Katolikler... Dünyadaki bütün Hristiyanlar, Müslümanlar, Yahudiler, Budistler, Brehmenler ve diğerleri... Kendi inançlarınca yakarıyorlardı. Yaratıcıya inanmayanlar ise sarhoş gibiydi.

Bütün dünya medyası Vatikan çevresinde siperlenmişti. Milyarların kulağı ilk haberdeydi...

Kara Taş, beyaz umut olmuştu. Altın Yay'ın nasıl kullanılacağını gösteren esrarlı aletin çalışıp çalışmadığıyla ilgili haberi bekliyorlardı.

Bekledikçe de korku, endişe ve kızgınlık yükseliyordu. Okyanusların ve yanardağ küllerinin hızla yükseldiği gibi... Herkes, Nuh Çözümü Kararı'nı tartışıyor. "Bu kararın uygulanmasında niçin geç kalındı? Bunu açıklamak için dünyanın sonunun gelmesi mi beklendi?" şeklinde tepki gösteriyordu.

Başakoğlu Ahmet Bey, milyarların bir işaretini beklediği Papa'ya baktı. Ufak tefek bir adamdı. Yüzünden hisleri belli olmuyordu. Çok rahat İngilizce konuşuyordu. Güney Afrikalı olduğu söylenmişti, ilk siyahî papa imiş.

Ahmet, kaderin garip cilvesine gülümsedi. Böyle telaşlı bir zamanda gülümsemesi Papa'nın dikkatini çekti.

"Evladım, böyle bir zor günde sizi gülümseten nedir? Söylesen de biz de bir an olsun dertlerimizi unutsak."

Ahmet, suçüstü yakalanmanın utanmışlığında kızardı. Söyleyip söylememekte tereddüt etti.

"Şey... Efendim... Dünyanın bu hale gelmesinde... En az suçu olanlar, sizin ırkınızdan gelenler... Böyle zor bir zamanda... İlk siyahî papa olmanız bana kaderin garip bir cilvesi gibi geldi de..."

Papa da gülümsedi.

"Çözüm suçsuz eller vasıtasıyla gelir. Sizin mensup olduğunuz Oğuz Türkleri de fazla suçlu sayılmaz, dünyanın bu hale gelmesinde... Yaradan'ın masum çocuklara ve hayvanlara merhametiyle rızkı gönderdiği söylenir. Onların sebebiyle... Dünyanın bu felaketten kurtulacağı ümidindeyim. Onları araya koyarak dua yapmalıyız."

Papadan duydukları karşısında Başakoğlu Ahmet hayretler içinde kaldı. Papa bir Müslüman gibi konuşmuştu. Papalar arasında çok sayıda gizli Müslüman bulunduğu söylenirdi. Bu da onlardan biri miydi yoksa?

Mister Green, anlatmış. "Vatikan yetkilileri başta yardıma yanaşmadı. Papa'nın yardımı olmasaydı bu iş bitmez, Nuh Çözümü Kararını çıkmasına sebep olan araştırma tamamlanamazdı. Oğuz Han Destanı, Altın Yay ve Gümüş Oklar, bunların emanet edildiği kişiler hakkındaki bilgileri... Hep Vatikan'ın arşivlerinde bulduk. Papa olmasaydı mümkün değil bunlara ulaşamazdık" demişti.

Şimdi... Yer kürenin ısınması sebebiyle çaresiz kalan Hristiyanların umuduydu Papa... Çalışan klimaya rağmen aşırı terleyen bu Papa, Ahmet Beye döndü.

"Evet Ahmet Bey... Geçen her saniye dünya, insanlık için kıymetli. Bir an önce anahtar aletin, Kara Taş'ın çalışıp çalışmadığını bakalım mı?"

Başakoğlu önündeki çelik sandıktaki Altın Yay parçalarına, Gümüş Oklar'a ve anahtar alete baktı. Oğuz Han yadigârları... Vatikan'daki bir sandık içinde boyun bükmüş yatıyorlardı.

Ecdadın yaptıkları hakikaten de akıl almaz bir işti. Kutsal

emanetleri, en birinci düşmanlarına, Vatikan'a teslim etmişlerdi. Hem de en emin yer olarak. Öyle ya... Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın kullanılıp kullanılmayacağına onlar karar vereceklerdi... İhtiyacı olanlardan, her ne pahasına olursa olsun sahip olmak isteyenlerden daha iyi onları kim saklayabilirdi...

"Bakalım ekselansları," diyerek Kara Taş'ı eline aldı. Gökten gelmiş bir cismi tutmuş gibi oldu. Üstünde küçük bir deliği olan basit bir siyah kaya parçası gibiydi. İnsanlar yolda görse almazdı... İçinde dünyanın kırk yerinden alınmış toprağın bulunduğu kaba baktı. Toprak, Kâbe'nin altın oluğundan akan suyla yoğrularak çamur haline getirilmişti. Sağ şahadet parmağıyla çamurdan bir parça aldı. Parmağının karıncalandığını hissetti. Aletin düğme büyüklüğündeki çukur yerine sürdü. Sürmesiyle de birlikte başta Papa olmak üzere herkes duaya durdu, kendi inancınca... Anlatılmaz bir heyecan içinde bekleyiş başladı.

Gözler, çamurun sürüldüğü çukur yerdeydi. Bir değişiklik olmadı. Odadakileri büyük bir endişe kapladı, bir kişi hariç... Baştan beri Barnabas İncili'nin açıklanmasına karşı olan Papa Birinci Yardımcısı...

"Efendim, ben baştan söylemedim mi, 'Bu efsaneden bir şey çıkmaz. Barnabas İncili'ni açıklamayalım,' diye... Şimdi, ne söyleyeceğiz, dışarıda elli dereceye geçen sıcaklıkta bekleyenlere... Dünyanın dört bir yanında televizyonlarının başında olan milyarlarca kişiye... Ne diyeceğiz, nasıl bir açıklama yapacağız?" diyerek ellerini ovuşturuyor, sevincini saklamaya çalışıyordu.

Odadaki dörtten ikisi olan Papa ve Mister Green endişeli gözlerle Başakoğlu Ahmet Bey'e baktılar. Ahmet Bey gülümseyerek "Sabır" dedi. Çamurun konduğu yeri işaret etti. Çamur hayrete düşürdü. Esrarengiz alet tarafından hemen hemen tamamen içine çekilmişti. Son çamur parçası da kaybolunca... Anahtar alet renk değiştirmeye başladı. Siyahtan kahverengiye döndü. Sonra kahverengi iken kıpkırmızı oldu.

Papa, elindeki asasıyla şükür niyetiyle istavroz çıkardı. Ahmet Bey, "Sana sonsuz şükürler olsun, yüce Rabbim, bizi mahcup

etmedin" diyerek ellerini yüzünü sürdü. Mister Green, sevincinden yerinde duramazken Papa Yardımcısı ise için için lanetler okumaktaydı.

Alet, gözleri kamaştıran esrarengiz bir ışık yaymaya başladı. Işık renkten renge giriyordu. Ve bir çıt sesi duyuldu. Kara Taş açıldı, tıpkı bir cep kitabının ortasından açılması gibi. Hepsi hipnotize olmuş gibiydi. İki parçalı küçük bir bilgisayar ekranına benziyordu. Açılan kısma ilk bakan Mister Green oldu. Şaşkınlıkla bağırdı.

"Burada yazılar var... Arapça'ya benziyor. Noktalar olsa aynen Arapça..."

Papa ve yardımcısıyla birlikte Başakoğlu da baktı.

"Benziyor kelimesi fazla... İslam harfleri..."

"Ama nasıl olur, noktalar yok, hem Oğuz Türkleri'nin Arap harfleriyle ilgisi ne olabilir?"

Ahmet Bey, açıklamaya çalıştı.

"Bu harflerin ilk halinde nokta ve hareke dediğimiz işaretler yoktu. Daha sonra kondular, okuyuşu kolaylaştırmak için... Oğuz Türkleri'nin Arap harfleriyle ilgisi ne olabilire gelince... Büyük İslam alimi ve gönül sultanı Abdülhakim Arvâsi Hazretleri, bu konuya açıklık getirmiş. Arap harfleri diye bilinen harflerin Cennetten olduğunu, kâinatın her zerresinde yazılı bulunduğunu ve Cennette Arapça dediğimiz lisanının konuşulacağını söylemiş. Yani... Bugün Arapça dediğimiz lisan Hazreti Âdem babamız ve Havva annemizle birlikte yeryüzüne gelmiştir, Cennet lisanıdır.

Hazreti Âdem, cennet duvarlarında Allah ve Muhammed isimlerinin yan yana yazılı görmüştür. Uluğ Türk bu gerçeğe işaret etmek için mesajını bu harflerle Arapça olarak yazmış olabilir."

Papa söze karıştı.

"Bunları sonra konuşuruz. Bütün dünya bizden haber bekliyor. Felaket haberleri üst üste geliyor. Dünyada hayat kritik noktaya geldi. Bir an önce yapılması gerekenleri yapmalıyız. Mister Ahmet Siz bu metni okuyabilir misiniz?"

Bu sırada Mister Green, "Papa cenapları. Aletin açıldığını duyuralım mı?" sözleriyle araya girdi. Papa, "Hele içindekileri okuyalım, ne olduğunu anlayalım. Altı Yay'ın çalışacağından emin olalım. Ondan sonra duyururuz. Şimdi açıklama yaparak insanları boşu boşuna ümitlendirmiş olmayalım." diyerek karşı çıktı.

Başakoğlu yazılara dikkatle bakmaya devam etti. Çözebilmek için kendini zorluyordu. Topkapı Sarayı'nda sergilenen mektubu hatırladı. Hazreti Muhammed'in zamanın bir hükümdarına gönderdiği mektubu... Ekrandaki yazılar o mektuba çok benziyordu. Türk dilinden sonra Arap Dili ve Edebiyatı üzerinde çalışma yapmıştı. Arapçası kuvvetliydi. Epey, noktasız ve harekesiz Arapça metin okumuştu. Dikkatlice inceledi. Zorda olsa söküyordu.

Başakoğlu "Okuyabileceğim galiba..." diyerek yavaş yavaş okudu ve tercüme etti.

"Kara Taşı... Açtığınıza göre... Yeryüzünde canlı hayat büyük tehlike içinde demektir...

Altın Yay ve Gümüş Oklar... Yeryüzündeki hava, su, toprak ve ateşin dengelenmesi için ancak bir defa kullanabilecektir. Bu sebepten... İstenilen şartları titizlikle yerine getirmelisiniz... Dünya eski haline biraz olsun kavuştuktan sonra da gerekli şartlara mutlaka uymalı, israf ve ifsattan kati surette kaçınmalısınız... Aynı durumun bir daha yaşanmaması için..."

Başakoğlu, metni daha rahat okumaya başlamıştı.

"Altın Yay ve Gümüş Oklar, ancak belli bir mabette faaliyete geçer. Ancak bu mabette faaliyete geçirilirse faydalı olacaktır. Bu mabedin gökyüzüne uzanan dört direği olmalı... Dünyayı meydana getiren toprak, su, ateş ve havayı temsil eden... Yüce Yaradan'ın birliğini, O'nun ihsanlarının açığa çıktığı Cenneti, gök kubbeyi temsil eden bir çatısı bulunmalı... Bu çatının yüce Mevla'mızın nimetlerinin gelmesine vesile olan kırkları gösteren kırk penceresi, bu çatıyı tutan ve sekiz cennete işaret eden dayanakları olmalı. Çatı, dört direğin tam merkezinde yer almalı.

Bu mabette... Allahü teala'nın doksan dokuz ismine işaret

bulunmalı. Yüce Mevla'nın emirlerine karşı çıkmanın düzeni bozacağını misalini de taşımalı. Altın Yay ve oklar, çatının tam ortasında yer alan davetçilerin makamında çalıştırılmalı... Bunun altında işaret olmalı... Çok yüce bir kelime olan kelimeyi tevhidin meydana getiren yirmi dört harfe... Bir günün yirmi dört bölümüne... Oğuzların yirmi dört boyuna, hayatın kaynağına... Bu mabet, ismini yaydan alan bir şehirde kurulmalı...

Altın Yay ve okların çalıştırılması için şartlar var... Ancak emanet kendilerine teslim edilen Oğuz Han'ın oğullarının soyundan gelenler tarafından çalıştırılabilir. Bu kişilerin sağ şahadet parmaklarının kanı, kendi iradeleriyle bu aletlere sürülmeli. Ok ve yaylar, resimde görüldüğü gibi yerleştirilmeli. Ve bundan sonra Altın Yay'ın ortasındaki yeşil noktaya sağ şahadet parmağıyla basılmalı... Yayın orta parçasının kendisine emanet edildiği Ay Han'ın soyundan gelen kişi tarafından."

Okumayı bitiren Başakoğlu, "Bu kadar" diyerek Mister Green'e baktı. Mister Green'in şaşkınlıktan gözleri büyümüştü.

Telaşla "Hemen burada bahsedilen mabedi bulmamız gerekir." diyerek Başakoğlu'na döndü. "Aklına gelen bir yer var mı?" diye sordu.

Tarif edilen mabet, Başakoğlu'nu da hayrete düşürmüş gözüküyordu. Tarif edilen yer çok tanıdık gelmişti, ama neresi olduğunu çıkaramıyordu. Düşüncesine yol açmak niyetiyle konuştu.

"Burada yazılanlar... Oğuz Han destanında geçen sözlere benziyor. Uluğ Türk, Oğuz Han'ın evlatlarından birine mabet yaptırmaktan bahsetmişti. Hangisiydi o? Tamam, buldum, kalemi temsil eden Yıldız Han'a söylemişti. 'Senin soyundan gelenlere vasiyet edeceksin. Onlardan birinden bir mabet inşa etmesi istendiğinde...' sözleriyle başlayan ve 'Bu mabet, ismini yaydan alan bir şehirde kurulmalı...' sözleriyle biten bir konuşma yapmış... Aynen az önceki Arapça metinde okuduğumuz mabedi anlatan özelliklerdeki gibi... Bir mabet yapmalarını vasiyet etmelerini istemişti."

Başakoğlu'nun söyledikleri Mister Green'i heyecanlandırdı.

"Çok faydalı tespitte bulundun. Bu tespit, mabedin, Oğuz Han neslinden gelen biri tarafından yapıldığını gösteriyor... İsmi, gerilmiş yay manasına gelen bir şehirde..."

Mister Green'in açıklamasıyla Başakoğlu da heyecanlandı, ihtimalleri düşünmeye çalıştı.

"Haklısınız, Oğuz Han neslinden olmalı. Mimarı Oğuzlar olan mabet... Taç Mahal..."

Mister Green, söze karıştı:

"Yeni Delhi yakınlarındaki Agra şehrindeki Taç Mahal'i mi kastettiniz?"

"Evet... Evet... Şah Cihan tarafından eşi Mümtaz Mahal için inşa ettirilen Taç Mahal... Hımm..."

Başakoğlu cebinden cep iletişim aletini çıkardı. Ansiklopedik bilgiler kısmını açarak Taç Mahal yazdı. Ekranda gözüken Taç Mahal fotoğrafını görmesiyle yerinde duramaz oldu:

"İşte Taç Mahal... Bir kubbe, etrafında dört minare, gökyüzüne uzanan dört direk, su, toprak, ateş ve havayı temsil eden... Acaba kubbesinin etrafında kaç pencere var?"

Başakoğlu'nun sözleriyle hepsi dikkatle fotoğrafa bakmaya başladılar. Fotoğraftan kubbenin etrafında pencere olup olmadığı belli değildi.

Mister Green'in "Taç Mahal'in olması mümkün değil," sözleriyle vuruldular. Hepsi, moralleri bozulmuş bir vaziyette "Niçin?" diyen gözlerle ona baktılar.

Green, "Çünkü Taç Mahal, bir mabet değil, bir türbe... Türbe, mezar anıt olarak inşa edilmiş" diye izah getirmeye çalıştı. Başakoğlu'nun "Ekselansları haklısınız," tasdikiyle bir anda ümitler, çok şiddetli bir rüzgâra tutulmuş mum gibi söndü.

Başakoğlu arama satırına Türkçe dört minare yazdı. "Söz konusu mabet, inşa eden de bir Oğuz olunca dört direk dört minare olmalı" diye düşünmüştü.

Tuşa bastı, ilk satırda Süleymaniye Camii, çıktı. Fotoğrafı görünce, "Süleymaniye olamaz," diye mırıldandı, "Kubbe, minarelerin arasında değil,"

İkinci satıra geçti. Burada Ayasofya Camii yazıyordu. "Bu da olamaz, mimarı Oğuz neslinden değil." diyerek üçüncü satıra geçti.

Üçüncü satırda "Selimiye Cami" yazıyordu. Selimiye yazısını gören Başakoğlu'nun yüreği pırpırlandı. İstanbul'da oturmasına rağmen tam bir Edirne sevdalısıydı. Edirne ile Osmanlı'nın kaderini bire bir aynen görürdü... İhtişam, sonra kademe kademe çöküş, tarih sahnesinde görünüşte çekiliş, ama içten içe varlığını devam ettiriş...

Edirne'de de en fazla sevdiği, sevdiği değil kara sevdalı olduğu... Selimiye Camisi'ydi... Ona göre dünyanın hem en muhteşem hem de en sade mimari eseriydi...

Bir gece çok yakın arkadaşı Mümin Hoca'da misafirdi. Ramazan gecelerinden bir geceydi. Işıklandırılmış Selimiye Camisi bütün güzelliğiyle karşılarındaydı. Bir ara gördüğüyle aklı başından gidecek gibi oldu. Selimiye Camisi tam bir kandil gibi gökyüzünde duruyordu. Mümin Hoca'ya gösterince o gülmüş. "Bu Ramazan ayı içinde zaman zaman yaşanıyor, görüyoruz, ancak kameralar kaydedemiyor." demişti.

O günden sonra... Tam bir Selimiye Camisi delisi olmuş. Onunla ilgili ne bulursa okumuş, karış karış her taşını, her yerini incelemişti.

Şimdi, anlatılmaz bir heyecana düşmüş... Cep bilgisayarının ekranında Selimiye Camisi yazısını görünce... Sevdası depreşmiş, camiyle ilgili bilgiler bir bir aklına gelmişti.

Dört minare, dört minarenin tam ortasında bir kubbe... Kubbenin etrafında kırk pencere... Kubbeyi ayakta tutan sekiz direk ve doksan dokuz lale...

Aranan diğer özellikleri karşılaştırma yapmak için dayanamadı. Çıldıracak gibi olmuştu. Çok sevdiği Selimiye'nin aradıkları mabet çıkmasından... Hemen o olduğuna karar vermişti öteki şartlara bakmadan...

Zıpladı olduğu yerde... "Selimiye! Aradığımız mabet Selimiye Camisi!" diyerek... Hem de Türkçe olarak... Odadaki diğer üç kişi şaşkınlıkla Başakoğlu'na bakıyorlardı.

Durumun tuhaflığını fark etti Başakoğlu... Mahcup bir vaziyette Selimiye ile ilgili keşfini anlattı. Diğerleri de sevindiler ama Batılı soğukluğuyla yaklaştılar. Mister Green, "Dört minare, kubbe, kırk pencere, sekiz direk tamam da. Yaradan'ın doksan dokuz ismini ve yüce Yaradan'ın emirlerine karşı çıkmanın düzeni bozacağını nereden çıkardın?"

"İslam harfleri dediğimiz ilahi harflerle yazıldığında... Cenabı Allah, lale ve hilal kelimeleri, aynı harflerden meydan gelir... İki lam, bir elif ve he harfinden... Bunların ebced hesabı dediğimiz usulde toplam değerleri altmış altıdır.

Müslümanlar, her vesileyle ismini anarak saygısızlık yapmamak için bunu çare olarak görmüşler... Bazı durumlarda Allah ismi yerine altmış altı rakamını kullanırlar. 'Altmış altıya bağlamak' tabiriyle... Allah'a tevekkül etmek, işleri O'nun emrettiği gibi yapmak kast edilmiştir. Ancak... Bu tabir günümüzde tam ters manada... Üçkâğıtçılık yapmak, insanları aldatmak mamasında kullanılmaktadır.

Osmanlılar, Oğuz Türkleri, Allah ismine ve İslam harflerine çok büyük saygı göstermişler. Bunların ayaklar altına alınmasına mâni olmak için mezar taşlarına yazmamışlar. Lale ve hilal resmi koymuşlar, Allah ismi yerine. Osmanlılarda lale ve hilal Allah'a remiz, işaret kabul edilmiştir.

Selimiye Camisi'nde de... Allahü teala'nın doksan dokuz ismi yerine doksan dokuz çeşit lale motifi kullanılmıştır. Doksan dokuzuncu lale motifi de ters laledir. Bunun, yüce Yaradan'ın emirlerine karşı çıkmanın dünyandaki ilahi düzenin bozacağı, insanlığın felaketini hazırlayacağı manasına geldiği söylenmektedir. Hatta bir söylentide, 'Lale motifinin zemine doğru hareket ettiği, zemine ulaştığında kıyametin kopacağı' belirtilmektedir."

Papa ve Mister Green, Başakoğlu'nun son söyledikleriyle

tepeden tırnağa titrediler. Dünyanın içinde bulunduğu durumu hatırladılar. Bu nasıl işti ki... Altın Yay'ın kullanılacağı mabette dünyanın sonuyla ilgili işaret olduğu söyleniyordu. "Kıyamet kopuyor mu, dünyanın sonu geldi mi?" düşüncesiyle beyinleri zonkladı.

Başakoğlu, "Oğuz Türkünün hayata, güzel sanatlara bakış açısını göstermesi bakımından... Ters lale ile ilgili bir şey söylemek isterim" diyerek sözlerine devam etti.

"Selimiye Camisi'ni inşa eden Mimar Sinan... Camiyi süsleyen çinilerde 99 çeşit lale motifinin kullanılmasını istedi. Allahü tealanın 99 ismine işaret olarak... Çiniler, yerlerine yerleştirilir. Çini ustası, büyük telaşlar gelir. 'Efendim, der, çok üzgünüm, 98 çeşit lale motifi kullanılmış.' Mimar Sinan, bu sözler karşısında sana şükürler olsun ya Rabbim diyerek şükür secdesine kapanır. Sinan'dan azarlanma bekleyen usta hayretler içindedir.

Mimar Sinan, şaşkınlıkla kendisine bakanlara, gülümsedi. 'Cami inşaatımızın neresinde bir kusur çıkacak diye merakla bekliyordum. 99 lale motifinde çıkması çok anlamlı oldu. En acemi mermer oymacısı çırağı bir ters lale motifi kazıtın. Küçük parmağı geçmeyecek şekilde... Müezzin mahfilini ayakta tutan 12 mermer direkten birine' dedi.

99. lale ters lale böyle ortaya çıktı. Şimdi Selimiye Camisi'ni ziyarete gelenler, muhteşem kubbeye bakmadan bu ters laleyi görmeye koşuyorlar. Sinan muhteşem eseri, en acemi çırağın ters lalesinin gölgesinde kalktı. Osmanlılar, mükemmellik Allahü tealaya hastır, derler. Bu sebeple sanatkarlar, eserlerinde mutlaka ufak da olsa bir kusur bırakırlar. Ters lale de... Mimar Sinan'ın en muhteşem eserinde... Çok anlamlı bir noksanlığa işaret eder."

Mister Green, ters lale ile ilgilenmedi. "Peki... Bu kubbenin tam altında... Davetçiler makamı, bunun altında da, 24 harfli söze, yirmi dört Oğuz boyuna ve günün yirmi dört saatine, hayatın kaynağına işaret var mı?" diye sabırsızlıkla sordu.

Başakoğlu şöyle bir düşündü. Davetçiler makamı, kubbenin tam altında... Kubbenin tam altında müezzin mahfili vardı. Müezzin,

davet eden, çağıran demek değil miydi? Büyük bir heyecan içinde konuştu.

"Evet... Kubbenin tam altında müezzin mahfili var. Müezzinler, insanları ebedi kurtuluşa davet ediyorlar. Bu sebeple müezzin mahfiline davetçiler makamı denilebilir.

Müezzin mahfilinin hemen altında da... Kubbenin tam merkezine gelecek şekilde çok küçük bir şadırvan var. Su burada fıskiyeden dökülür. İnsanlar şifalı diyerek bu suyu içerler. Mahfilin tam ortasında kubbenin merkezinden sarkan bir Altıntop bulunmaktadır. Evliya Çelebi isimli 17. yüzyılda yaşamış gezginimiz Seyahatname adlı eserinde burada yapılan duaların kabul edileceğini yazmaktadır."

Başakoğlu, bu açıklamada bulunmasıyla beraber tepeden tırnağa titredi. Eğer Selimiye Camii aradıkları yer ise... Altın Yay'ı buraya kuracaklardı. Altıntopun tam altına, Çelebi'nin "Duaların kabul olur," dediği yere. Altın Yay'ı burada kurduktan sonra aynı yerde... Altın Yay'ın çalışması için dua etmeyecekler miydi? "Tamam, aradığımız yer burası," diye bağırmamak için kendini zor tuttu.

Anlatılanlar sebebiyle eli ayağı tutmaz olan Mister Green suali yetiştirdi.

"Peki... Davetçiler makamının altında şey var mı? Günün yirmi dört saatine ve yirmi dört Oğuz boyuna işaret..."

Bütün bakışlar yine Başakoğlu'nun üzerindeydi. Düşündü, kendini zorladı, ellerini yana açtı, "Bunu hatırlayamadım."

Bir anda coşku söner gibi oldu. Papa söze karıştı.

"Efendiler... Bekleyecek zamanımız yok. Görmez misiniz, dışarıdaki insanlar, sıcaktan ölmek üzere. Son yirmi dört saate girdik. Bu yirmi dört saat içinde Altın Yay'ı çalıştıramazsak, geri dönülmez yola gireceğiz. Bu da dünyanın sonu demek. Hemen diğer işaretlere bakalım. Ve bir an önce işe koyulalım."

Başakoğlu, "son yirmi dört" diyen papaya baktı. Ne dediğinin farkında değildi. Onlar yirmi dört işaretinin peşindeyken... Papa,

son yirmi dört saatten bahsetmişti. Son yirmi dört saatte... Yirmi dörtten işaret taşıyan, dualar kabul olur denilen yerin üzerinde Altın Yay'ı çalıştırmaya çalışacaklardı.

Papanın dediği gibi... Hakikaten de dışarıdaki sıcaklık dayanılmaz hale gelmişti. Başakoğlu "24 işaretinin olup olmadığını hemen öğrenebiliriz. Edirne'de Selimiye'yi çok iyi bilen bir arkadaşım var. Mümin Hoca. Ona bir soralım," dedi. Cebinden iletişim cihazını çıkardı. Numaraları tuşladı. Sesi dışarı verdi. Bir müddet sonra telefon çalmaya başladı ve çok zayıf, zor anlaşılan bir ses geldi.

"Başakoğlu sen misin?"

Başakoğlu, heyecanla konuştu.

"Evet, Mümin Hocam, benim. Sesin çok zor anlaşılıyor. Yüksek sesle konuş."

Cızırtılar içinde çok zor anlaşılan karşılık geldi.

"Başakoğlu, burada kıyamet kopuyor. Telefonlar çok zor çekiyor. Manyetik alan mı ne varmış. Dayanılmaz bir sıcak var. Toprak durmadan sarsılıyor. Bütün binalar çatladı. Halk sokaklarda, tam mahşer meydanı gibi..."

"Sen neredesin, şimdi? Sana bir şey soracaktım, eğer bilemezsen gidip görmeni isteyecektim."

"Selimiye Camisi'ndeyim."

Cevap Başakoğlu'nu şaşırttı ve heyecanlandırdı.

"Selimiye Camisi'nde mi? Ne arıyorsun orada?"

"Evet, Selimiye Camisi'ndeyim. Buraya sığındık. Anlaşılmaz şeyler oluyor. Dışarı sıcaktan durulmaz halde ama Selimiye Camisi'nin içi serin. Diğer binaların her tarafı çatlaklarla dolu... Selimiye'de tek bir çatlak yok. Bunun için herkes Selimiye Camisi'ne koştu. İçerde binlerce insan var. Hınca hınç dolu, polis içerdekileri dışarı çıkaramıyor."

Konuşmayı diğerleri de merakla dinliyorlardı, anlamasalar da...

Mümin Hoca'nın söyledikleri, kanaatini iyice kuvvetlendirmişti, Selimiye Camisi'nin aradıkları yer olduğu konusunda...

Başakoğlu heyecanla sordu.

"Mümin Hoca! Müezzin mahfili ile ilgili bir sualim var. Orasını iyi bilir misin?"

"İyi bilirim, hem de karış karış..."

"Müezzin mahfilinde altında... Günün yirmi dört saatine ve yirmi dört Oğuz boyuna işaret eden bir şey var mı? Bir şekil, benzeri bir şey?"

Bir müddet cevap gelmedi, herkes nefesini tutmuştu. İki binli yılların içinden bir yılın eylül ayının otuzunda bir ikindi sırası...

Bir cızırtı ve sonrası bir ses "Var... Neye benzediğini, neyi işaret ettiğini bilemem... Ama kelime-i tevhitteki 24 harfe işaret ettiği söylenir" diyen ve sonra devam eden Mümin Hoca'nın sesi.

"Tam su fıskiyesinin üzerinde bir daire var. Bu dairenin merkezinden tam yirmi dört adet kol çıkıyor, çemberle buluşuyor."

Başakoğlu, "Mümin Hocam, çok çok teşekkür ederim," dedi. İletişim cihazını kapattı "Tamam aradığımız mabet o! Selimiye Camii!" diye bağırdı. Heyecan içinde bekleyenlere Mümin Hoca ile konuştuklarını tercüme etti. Anlattıklarıyla Papa da yerinden fırladı. "Şükürler olsun" diyerek Başakoğlu'na sarıldı. "Haydi! Hemen Edirne'ye gitmek üzere harekete geçelim." dedi, hareketlendi.

Selimiye'nin aranan şartları taşımasının coşkunluğu, Papanın kendisine sarılmasının şaşkınlığı içindeki Başakoğlu, Mister Green'e baktı. O da büyük bir sevinç içindeydi ancak yüzünde tereddüt işaretleri vardı:

"Bir şart daha vardı. Şehrin ismi... Kurulan yay manasına gelmeliydi. Edir... Edriine... Ne manaya geliyor? Bunu biliyor musun?"

Başakoğlu'nun cevap vermesine fırsat bırakmadan Papa söze

karıştı.

"Şehrin ismi o kadar çok önemli değil. Binlerce sene içinde... Kim bilir kaç defa değişti. Diğer bütün şartlar tutuyor. Bir an önce harekete geçelim."

Başakoğlu "Ekselansları, sözlerinizde haklısınız. Ama bir dakikanızı istiyorum." dedikten sonra... Büyük bir heyecan içinde Mister Green'e döndü.

"Sizin Edirne'yi Edrine şeklinde söylemeniz bana çok önemli bir şeyi hatırlattı. Saltukname adlı kitapta yazıyor. 'Edirne'nin asıl ismi, Edrine'dir. Bu da gerilmiş yay manasına gelmektedir. Edrine'ye hâkim olan bütün dünyaya hâkim olur,' denilmektedir."

Bu sefer, Mister Green, Papa'dan önce davrandı. Başakoğlu'nu kucakladı. "Yaradan'a sonsuz şükürler olsun. Haydi, hemen harekete geçelim." diye bağırdı.

Papa, yardımcısına seslendi.

"Çabuk ol. Helikopteri hazırlasınlar. Bizi hemen henüz su altında kalmamış olan havaalanına ulaştırsınlar. Başta dışarıda bekleyenler olmak üzere... Bildirin... Bütün dünyaya duyurun Kara Taş'ın açıldığını... Altın Yay'ın çalıştırılacağı mabedin bulunduğunu... Üç dört saat içinde... Altın Yay'ın çalıştırılması için Edirne'de, Selimiye Camisi'nde olunacağını ilan edin. Bu arada hemen harekete geçin... Altın Yay'ın çalışması için lazım olan diğer beş kişiyi de en kısa zamanda Edirne'de hazır etmek için. Kendileri İstanbul'da havaalanında bekletilmektedir."

Papa, yardımcısının cevabını beklemeden Başakoğlu'nu kolundan yakaladı, çekti.

"Haydi, Başakoğlu davran. Bekleyecek bir saniyemiz yok. Son yirmi dört saatin içindeyiz. Saatler hızla geçiyor."

Yaşadıklarının şaşkınlığındaki Başakoğlu, Papa'nın çekmesine uydu. Papa'nın makam odasından çıktılar. Yürüdüler, suyla kaplanmış meydanın yüksek bir yerinde bekleyen helikoptere

doğru... Başakoğlu, hâlâ yaşadıklarının heyecanı içinde yeni şeyler anlatma çabasındaydı.

Hem yürüdü hem de Mister Green ve Papa'ya anlattı.

"Size Edirne ve Selimiye ile çok ilginç bir şey söyleyeyim. Büyük seyyah Evliya Çelebi yazıyor. Edirne'nin, seddi İslam, yani İslamiyet'in tehlikelere karşı korunduğu yer olarak bilindiğini söylüyor.

Edirne, şimdi bütün insanlığın kurtuluşuna vesile oluyor. Yine Evliya Çelebi, Edirne için Kızılelma diyarının başladığı yer diyordu. Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya giden Oğuz Han'ın bıraktığı Altın Yay... Kızılelma diyarının başladığı yerde kurulacak. Bu bir tesadüf olabilir mi?

Yıllardır tartışılıyordu... Sinan'ın İstanbul dururken Selimiye gibi bir camiyi niçin Edirne'ye inşa ettiği... Bugün bunun sebebini çok iyi anladım. Mimar Sinan, Uluğ Türk'ün vasiyeti gereği hareket etmiş,"

Başakoğlu, açıklamasına devam ediyordu, büyük bir heyecan içinde Edirne ve Selimiye Camisi'ne doğru giderlerken...

"Bay Başakoğlu! Nuh Çözümü Kararı ve bu kararın en büyük dayanağı Oğuz Han Destanı yayınlandı. Bütün televizyonlarda verildi. Bütün dünya şu anda sizi konuşuyor, sizi merak ediyor. İlk önce isminizden başlayalım. Ahmet isminin ve Başakoğlu soy isminin özel bir anlamı var mı?"

Başakoğlu bir bayandan gelen İngilizce sualle terlemeye başladı. Papa ve Mister Green birlikte uçuyorlardı, papanın özel uçağında, Edirne'ye doğru. Uçakta bir muhabir ve bir kameraman da vardı. Muhabir, MMM Televizyonundan bir bayandı. Naklen yayın yapıyorlardı. Papalığın televizyon kanalıydı. Bütün dünya buradan yapılan yayına kilitlenmiş. Yürekler uçaktakilerle birlikte atıyordu.

Uçak, zaman zaman küller arasında yol alıyordu. Başakoğlu yaşadıklarının şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Deniz suyu hem yükselmiş hem de ısınmıştı. Yanardağların hepsi faaliyete geçmiş, depremler birbirlerini takip ediyordu. Deprem ve su baskınlarından ölenlerin sayısı milyonlarla ifade ediliyordu.

Altın Yay'ı çalıştıracak diğer beş kişiyle ilk defa yüz yüze gelecekti. Kızları Aynur ve Hilal'i, eşi Neslihan Hanım'ı hatırladı, yüreği sancıdı. Ayrılalı henüz iki günü doldurmamıştı. Buna rağmen onları çok özlemişti. Acaba İstanbul'da ne yapıyorlardı? Sıcaktan nasıl korunuyorlardı? Onları bir daha görebilecek miydi?

Başakoğlu, heyecan ve korkudan bembeyaz kesilmiş muhabire baktı. Gülümsemeye çalıştı. İçerisi bir anda kararınca tebessümü dudaklarında dondu. Uçak yine bir kül bulutu içinden geçiyordu.

Hava trafiği çok yerde kesilmişti. Ama onlar mecburdu. Her ne olursa olsun Edirne'ye ulaşmaya, Altın Yay'ı kurmaya... Heyecan ve korkudan ağzı kurumuştu. Termostan su doldurarak biraz içti, İngilizce konuştu.

"Bayan Rose... Yaşadıklarımız ağzımızı kurutuyor. Şimdi dua zamanı... Duadan bir an olsun gafil olmayalım ki... Edirne'ye sağ

salim varabilelim. Diğer beş kişi de... Altın Yay'ın çalışması için vazgeçilmez olan Oğuz torunları, eksiksiz olarak Edirne'ye ulaşabilsin. Oraya vardığımızda da... Selimiye Camisi'ni ayakta bulalım ve Altın Yay'ı çalıştırabilelim.

İsmimin ve soy ismimin manasına, niçin bu isim ve soy isim verildiğine gelince... Oğuz Han'ın oğlu Ayhan'ın neslinden, soyundan geliyoruz.

Ceddim Ay Han, kılıç, kalem ve gönülden gönlün temsilcisiydi. Bu sebepten... Yüzlerce yıldır Başakoğulları diye biliniriz. Dedelerim kendilerine başağı seçmişler. Ornek, isim ve sembol olarak...

Buğday başağı çok ibretli bir misaldir. Tane tuttukça, olgunlaştıkça boynu bükülür. İnsan da böyle olmalıdır. Üzerinde doğru itikat, ehli sünnet itikadı, bilgi, mal, sıhhat gibi nimetler çoğaldıkça... Boyun bükülmeli. Kişinin üzerindeki bütün güzellikler... Allahü teala'nın ihsanıdır. Ona ait olan yaptığı kötülüklerdir.

Bunu bilen kişi... Bilgisi, iyi ahlakı, malı mülküyle nasıl iftihar edebilir. 'Üzerimde Rabbimin nimetleri çoğaldı. Bunlara nasıl şükredebilirim.' endişesiyle boyun büker.

Allahü teala karşısında... En fazla boyun büken peygamberlerdi. Çünkü en fazla nimete onlar kavuşmuşlardır. Sonra da evliya kulları. Çünkü onlar da en fazla nimete kavuşanlardandır. Hakiki imanla şereflenmişlerdir.

İşte bu sebepten ecdadımız Başakoğulları diye anılmış, soy ismimiz de Başakoğlu olmuş."

Aklı başından gidecek gibi oldu Mister Green'in... Başakoğlu'nun başak ile yaptığı açıklaması sonrası... Bu nasıl bir hayat görüşüydü? Hiçbir iyiliği kendinden bilmemek... Nasıl şükrederim diye boyun bükmek... O zaman daha iyi anladı. Nuh Çözümü Kararı'nın ne kadar isabetli olduğunu... Gücün kontrolünün Oğuz nesline verilmesi kararının ne kadar yerine olduğunu...

Biraz nefeslenip su içen Başakoğlu, anlatmasına devam etti.

"İsmime gelince... Ahmet ismi, peygamber efendimizin ismidir. En fazla övülen, övgüyü hak eden mânâsına gelmektedir. Rahmetli babam Ahmet ismini vermiş bana... 'İçime öyle doğuyor ki... Bu oğlum vasıtasıyla... Ahmet isminin sırrı, yüceliği bir daha ortaya çıkar.' diyerek..."

Rose heyecanla sordu.

"Peki, çıktı mı?"

"Evet çıktı."

"Nasıl oldu, seyircilere anlatır mısınız?"

"Barnabas İncili'nin papalık tarafından yayımlanmasıyla... Burada... Peygamber efendimizden "Ahmet" ismiyle bahsedilmektedir."

"Evet... Bütün Hristiyanlar ayaklanmıştı."

Başakoğlu, gülümsedi.

"Binlerce yıldır saklanan hakikati duymak... Binlerce yıldır papalık tarafından aldatıldığını anlamak... Tabii ki... Kolay değil."

Papalıkla ilgili sözler Rose'u rahatsız etti. Kızardı. Tebessüm etmeğe çalıştı. Yeni sual geldi.

"Ay Han'ı gönlün temsilcisi demiştiniz. Bununla kast edilen nedir?"

Yeni sualle Başakoğlu, şaşırdı. Suali Barnabas İncili'nden ve Ahmet isminden beklemişti. Son suali duymamazlıktan gelip Barnabas İncili konusuna devam etmek istedi. Gülümsedi.

"Konuya Ahmet ismi ve Barnabas İncili ile devam etmek isterdim. Ama... Madem ki sual gönülden geldi. Biz de gönülle cevap verelim."

Rose, Başakoğlu'nun nezaketine ve gönül göndermesine hayran oldu. Başakoğlu, devam etti.

"Gönül... Müslümanların evliya dedikleri kişilere işaret eder. Bunların nefisleri imana gelmiş, gerçek imana kavuşmuşlardır. İsa aleyhisselamın on iki havarisi gibi... Bunlardan kemale gelmiş ve

kemale getirenler, Allahü tealanın insanlara en büyük ihsanıdır. Bunlar öyle kimselerdir ki... Başkalarının da evliya, gönül ehli olmasına vesile olurlar. Bunlara, peygamberimizin hakiki mirasçı olan bu kişilere... Mürşidi kâmil, hakiki yol gösterici, kavuşturucu, saadete ulaştırıcı denir."

"Siz de bu mürşidi kâmillerden misiniz?"

Sual, Başakoğlu'nun yerinden sıçrattı.

"Biz, mürşidi kâmilin tırnağı olamayız. Biz... Yalnızca Abdülhakim Arvâsi Hazretleri gibi mürşidi kâmillerin izindeyiz. Onların gösterdiği yolda hizmet etmeye çalışıyoruz."

Bayan Rose pes edecek gibi değildi.

"Peki... Siz gönlün temsilcisisiniz, öyle değil mi?"

"Evet... Ancak bizim temsilciliğimiz semboliktir."

"Şu anda ne işle meşgulsünüz?"

"Bir fakültede, Türk Edebiyatı dalında öğretim üyesiyim. Kültür ve Eğitim Vakfı'nın da başkanıyım. Vakfımız da boynu büküklerden... Ecdadımız Başakoğulları'nın yüzlerce yıldır devam eden gönül mücadelesini yayınlarıyla yerine getirmeye çalışmaktadır"

"Mister Ahmet. Müsaadeniz olursa, Mister Green'e bir sualim var. Ondan sonra sizinle olan konuşmamıza devam edeceğiz."

Bayan Rose, Mister Green'e sordu.

"Mister Green... Nuh Çözümü Kararı nedir? Şu anda Dünya'da herkes bunu merak ediyor. Böyle bir karara nasıl varıldı? Ne gibi gelişmeler yaşandı da şimdi, bu uçakla Edirne'ye doğru gidiyoruz? Edirne'de neler yapılacak? Bütün bunları etraflıca anlatır mısınız? Her an ölümün kıyısında yaşayan milyarlar dehşet içinde... Bu suallerin cevabını merak ediyor? Bu cevapla rahatlamak istiyor."

Mister Green anlattı; dünyanın felaketin eşiğine nasıl geldiğini, silah, bilgi ve teknolojinin kontrolden nasıl çıktığını, buna çare bulmak için yapılan araştırmaları, Nuh Çözümü Kararı'na nasıl varıldığını... Oğuz Destanı'nı, insanlık tarihinin üç yüz bin seneden

az olmadığını, Nuh aleyhisselama kadar teknolojik buluşların, gücün kontrolden çıkmasıyla nice medeniyetlerin battığını; Altın Yay, Gümüş Oklar ve Kara Taşın sırrını, Oğuz Han'ın kelebeğin kanadında Kızılelma'ya yürüyüşünü, Edirne'de neler yapılacağını...

Mister Green, sonra Başakoğlu'na döndü, parmağıyla işaret etti.

"İşte, burada... Nuh Çözümü Kararı'nın ne kadar isabetli olduğunu isbatı... Başakoğlu, anlattıkları, hal ve hareketleriyle bunu gösterdi."

Başakoğlu, kıpkırmızı kesildi, tıpkı bir başak gibi boyun büktü.

"Biz... O, gönül eri ecdadımın tırnağı olamayız. Bizim işimiz onları anlatmak..."

Bayan Rose, Başakoğlu'nun bu utangaç haline güldü.

"Tamam tırnağı değilsiniz. Ama onların tam bir yaşayan örneğisiniz."

Uçağın içindeki hava bir anda değişmişti. Sanki ölüm tehlikesiyle her an karşı karşıya olanlar onlar değildi.

Kelebeğin Kanadında Kızılelma'ya yürüyüş... Bayan Rose'un ilgisini çekmişti. Tekrar Başakoğlu'na döndü:

"Sayın Başakoğlu. Oğuz Han Destanı'nda akıl almaz bir çevre anlayışı var. İslam dininin çevreye bakışı nasıldır, bu konuda günümüz Müslümanları nasıldır?"

Başakoğlu, kendisinin sual mevzu olmaktan çkmasından, konunun başka yöne dönmesinden memnu olmuştu. Heyecanla cevap verdi.

"İslamiyet'te çevre ölçüsü çok açıktır. İsraf ve ifsat etmeme üzerine bina edilmiştir. Kâinattaki her şey yaratıldığı şekilde mükemmeldir. İnsan eliyle ve düşüncesiyle, inancıyla gerçekleştirilen her eylem... Keşifler, buluşlar, inanışlar... Bu yaradılışa müdahaledir. Eğer bu müdahale... Vahyin, vahyin yol gösterdiği ilmin rehberliğinde ve müsaadesinde olmazsa... Derece derece başta dünya olmak üzere kâinattaki mükemmel dengeyi

bozar. Ve şu an başımıza gelenler bunun en canlı örneğidir."

Muhabir söze karıştı.

"İsraf ve ifsat dediniz... Bunlar nedir?"

"İslam âlimleri, israfı şöyle açıklamışlar. Allahü teala'nın maddi nimetlerini O'nun emirlerine aykırı olarak kullanmak diye tarif etmişler. İfsadı ise... Küfür, inkâr ve bozuk itikat, kötü düşünce üzere olmak...Günah işlemek, fitne çıkarmak şeklinde izah etmişler."

Anlatılanlar karşısında aklı başından gidecek gibi olan Rose telaş içindeydi. Sualleri mermi gibi gönderme telaşında...

"Düşünceyle gerçekleştirilen eylemin dengeyi bozmasından bahsettiniz yanlış anlamadımsa... Bu nasıl olur?"

"İslam inancının bozulmamış hali ehl-i sünnet itikadına göre... Kainatta her şey ve her şey... Hareket halindedir. Ve mutlaka birbirini etkilemektedir. Düşünce de buna dahildir. İyi düşünce güzelleştirmekte, kötü düşünce de bozmaktadır. Bu deneylerle ispat edilmiştir. Neye göre iyi, neye göre kötü? Tabii ki... Vahye göre...

İlk patlamayla etkileşim başlamış. Kıyamet'e kadar devam edecektir. Domino taşı deneyi var. İlk taşa dokunduğunda... Tek bir hareketle... Sonsuz sayıda taşın birbirine düşürmesine sebep oluyorsunuz. Biri diğerini, biri diğerini... Sonsuz olarak devam ediyor.

İşte Kainat nizamı da böyle... Her şey ve her şey... Mutlaka birbirini etkiliyor. Bu bakımdan... İyi insanlar, iyi mekanlar ve iyi zamanlar... Kurtuluş için vazgeçilmez...

İsraf ve ifsat da... Kainattaki bozulmanın iki sebebi...

İsrafın zararı herkes tarafından görülebiliyor.

İfsada gelince... İslamiyet'i, vahyi inkâr etmenin, bozuk iman ve düşüncelerin yani ifsadın, canlı cansız bütün yaratıkları etkilediğini, tabii nizamı bozduğunu gönül ehli kişiler, yani kalp gözleriyle bunu görenler söylemişlerdir. Bunu söyleyen yalnızca onlar değildir. Günümüzde bilim adamları, iyi ve kötü düşüncelerin

farklı manyetik alanlar meydana getirdiğini ispat etmişlerdi. İyi ve kötü düşünceyle... Suyun, havanın ve toprağın farklı şekilde etkilendiğini meydana çıkmıştır.

İfsatla ilgili bir misal... Bizim abdestimiz var. Namaz ibadetini yapabilmek, Kur'ân-ı kerime dokunabilmek için abdestli olmak şart. Eller, kollar, yüz, baş, ayaklar, kulak, ağız, burun ve gözler... Bu azalar, abdest alınırken yıkanır... El, kol, yüz ve ayakların ortak özelliği nedir? Hava ile temas etmeleri... Ağız, burun, kulakların ise hava giriş çıkışıyla kullanılmaları... Göze ise Güneş ışığının girmesi... Yani hava ifsatın neticesi olarak, günah ile kirlenmiş ki... Temas eden yerler, abdeste su ile yıkanıyor.

İslamiyet'e göre Kainat, mutlak bir sebepler âlemidir. Her şey bir sebep ile gerçekleşmektedir. Keramet, dua da sebeptir.

İsraf ile ilgili bir misal olarak yine abdesti vermek istiyorum. İslam âlimleri, bu konuda ölçüyü açıklamışlar. Bunda bile fazla su harcamanın israf olduğunu söylemişler, hatta nehir kenarında abdest alınsa dahi... İslamiyet'te gereksiz yere bir ot parçası bile koparılmaz, tabiata müdahale edilmez. Her şey yüce Yaradan'ın yarattığı şekilde en güzel, en mükemmel kabul edilir.

Günümüz Müslümanları da ne yazık ki akıl almaz bir israf içindeler... Çevreyi tahripte, tabii dengeyi bozmakta diğer insanlardan geri kalmamaktadırlar."

Uçak bazen faaliyette olan yanardağlar sebebiyle yoğun dumanlar içinden geçiyordu. Muhabir Rose, Başakoğlu'nun anlattıklarından çok etkilenmişe benziyordu.

"Sayın Başakoğlu. Her buluşun kâinattaki mükemmel dengeye, nizama bir müdahale olduğunu, denge ve nizamı bozduğunu söylediniz."

Başakoğlu, araya girdi.

"Her buluş değil. Vahyin rehberliği ve müsaadesi olmadan yapılan her buluş."

"Vahyin rehberliği sözünü biraz açabilir misiniz? Bununla dinin

rehberliğini mi kastettiniz?"

"Evet... Dinin rehberliğini... Ama bozulmamış hak din olan İslam dininin rehberliğini kast ettim."

"Peki, o zaman neyin uygun olup olmadığına İslam adına kim karar verecek. Siz de söylediniz... Tabii dengeyi bozmakta Müslümanlar da diğer insanlardan geri kalmıyor dediniz."

"Mürşidi kâmiller karar verecek."

"Mürşidi kâmil kimdir, biraz açabilir misiniz?"

Başakoğlu, son sualle duraladı. Mürşidi kâmilden bahsetmekte acele mi etmişti? Akılla birlikte gönle hitap eden cevabı nasıl verecekti. Ama vermeliydi, şu anda dünyadaki bütün medya konuşmasını veriyordu.

"Mürşit, kelime manası olarak irşat eden, doğru yolu gösteren kimse demektir. Mürşidi kâmil ise... İnsanlara hem din hem de dünya işlerinde, doğru yolu gösteren, evliyalıkta Vilayeti hassayı Muhammediyye'ye ulaşmış kişidir. Onlar... Peygamber efendimizin sallallahü aleyhi ve sellem 'Ümmetimin âlimleri Beni İsrail'in peygamberleri gibidir,', 'Âlimler, peygamberlerin varisleridir,' sözleriyle işaret ettiği kişilerdir. Artık peygamber gelmediği günümüzde... Onların vazifelerini yerine getiren mübarek zatlardır.

Onlar, öyle kimseler ki... İlimleri ve evliya olmaları sebebiyle açılan, mesafe tanımayan kalp gözleriyle... Doğruyu eğriden, faydalıyı zararlıdan ayırırlar... İnsanlara dünya ve ahiret işlerinde rehberlik ederler."

"Şimdi mürşidi kâmil var mı, varsa kim?"

Başakoğlu, gülümsedi.

"Kıyamet kopuncaya kadar yeryüzünde mürşidi kâmil ve ona tabi olanlar eksik olmayacaktır. Ama... Her şeyin sahtesi olduğu onların da sahtesi her zaman bulunacaktır.

Şimdi... Kâmil bir mürşit yoksa bile... Bir öncekini tanıyıp onun yolunda olanlar yolundakiler mutlaka var. Kim olduğuna gelince...

Herkesin bir mürşidi vardır. Ama kâmil midir, gerçekten mürşit midir, sahtekâr mıdır? Bunu anlamanın ölçüleri vardır... Onlar görülünce Allah hatırlanır. Hem dini hem de günümüz ilimlerinde mutlak söz sahibidirler. Ayrıca evliyalıkta son dereceye ulaşmışlardır.

Allahü teala gerçeği, hakikati isteyeni kavuşturacağını vaat etmiştir. O zaman kula düşen gerçek mürşidi, hakikati talep etmektir."

Rose, bu konuya bırakmamakta kararlıydı.

"Peki... Bu mürşidi kâmillerin çevreye bakışı nasıldır, bir misal verebilir misiniz?"

Başakoğlu, bu sualle sıkıldı. Mürşidi kâmillerin halini anlatmak... Bunu becerebilir miydi? Halinden, yanlış bir şey söylemekten Allahü teala'ya sığındı. Bildiği mürşidi kâmillerin ruhaniyetinden yardım istedi ve konuştu:

"Onlar... kâinattaki her şeyin Allahü teala'nın yarattığı şekilde en mükemmel olduğunu gören kişilerdir. Kalp gözleri açılmış, sırlar onlara beyan olmuştur. Dini bir gerek olmadıkça tek bir adım bile atmazlar, lüzumsuz hiçbir harekette bulunmazlar... Yemede, içmede, giyinmede ve barınmada zaruret miktarıyla, ibadete güç verecek miktarla yetinirler. Yemek, içmek için yaşamazlar, yaşamak için yiyip içerler. Böyle olunca da çevreyi tahrip etmezler, çevrenin tabii şekilde kendi kendisini yenilemesini sağlarlar. Tabii dengeyi bozmazlar. Onlar için ölçü, israfa ve ifsada düşmemektir."

"Peki... Bugün dünyayı yaşanmaz hale getirdiği söylenen buluşlar hakkındaki görüşleri nedir?"

"Yakinen bildiğim, talebelerinin talebesi olmakla iftihar ettiğim bir büyük zat var... Mürşidi kâmil Abdülhakîm Arvâsi Hazretleri... Onun bu konudaki sözü, akılları durduracak haşmette... 1943 yılında vefat eden bu büyük zat, 'Bütün buluşlar, zararlıdır,' demiştir."

Duyduğu söz ile Rose, az kalsın koltuktan düşüyordu.

"Bütün buluşlar mı? Elektrik de mi?"

Başakoğlu hafifçe güldü.

"Yanlış anlamayın size gülmedim. Elektrik sözünüze güldüm. Abdülhakîm Arvâsi Hazretleri bu sözü söylediğinde aynı şey olmuş. Yanında bulunan talebesi Şakir Efendi de sizin gösterdiğiniz tepkiyi göstermiş. 'Efendim,' demiş, 'elektrik de mi? Elektrikle karanlıktan kurtuluyoruz.'. O büyük zat 'Evet, elektrik de... Onunla biz karanlıktan kurtuluyoruz. Ama bütün haram işler de onun ışığında, onun verdiği enerjiyle gerçekleştiriliyor.' cevabını vermiş."

Başakoğlu'nun sözleriyle Rose'un aklı başından gidecek gibi olmuştu.

"Beyefendi... Bütün buluşlar nasıl zararlı olur? Ulaşım vasıtaları, bilgisayarlar, yanımızdan bir an ayırmadığımız iletişim cihazları, tıbbi buluşlar... Bunlar da mı zararlı?"

"Efendim... Abdülhakîm Arvâsi Hazretleri'nin bütün buluşlar sözüyle... Tabii dengeyi bozan, israfa ve ifsada sebep olan buluşları kastettiğini zannediyorum.

Örnek verecek olursak... Eğer, otomobiller, uçaklar, trenler olmasaydı ulaşım yine olurdu. Tabii dengeyi bozmayan, yelken ve kürekle giden gemiler gibi vasıtalarla... Atlar, develer gibi hayvanlarla. Gemiler zaten var olan suyun kaldırmasıyla ve rüzgârın hareket ettirmesiyle mesafe alıyorlar. Aynı şekilde havanın kaldırma, rüzgârın itme gücüyle hava ulaşım mümkün, zeplinler gibi... Bütün bunlarda tabiata müdahale yok. Kendiliğinden yenilenen enerjiyle çalışıyorlar. Atlar ve develer gibi hayvanlarda da aynı şey söz konusu.

Motor keşif olundu, ne oldu? Petrole ihtiyaç oldu. Petrol ne yaptı? Tabii dengeyi bozdu. Petrol yenilenebilir enerji değil... Üstüne üstlük petrol ile enerji elde edilirken yaşanan kimyasal değişiklik çevreyi tahrip etti, kirliliğe sebep oldu. Bir de petrolden elde edilip hayatımıza karışan aletler var. Kimyasal değişiklikler var. En önemlisi de petrol savaş sebebi... Petrol için kıyılan milyonlarca can var...

Kısacası... Buluşlarda ölçü şu olacak... Tabii dengeyi bozmayacak. Kullanılan enerji kaynakları yenilenebilen enerji kaynakları olacak. Rüzgâr, güneş enerjisi, su, ağaçlar gibi. İsraf ve ifsada sebep olmayacak.

İslamiyet'te ulaşım vasıtalarından bahsedilirken, denizde ve havada gidenlerden bahsedilmiş. Yani su ve havanın kaldırma, iletme gücünden faydalanılarak giden vasıtalar... Yeni bir enerji kaynağına ihtiyaç duyurmayan, var olan enerjiyle hareket eden vasıtalar..."

Her haliyle Başakoğlu'na hayran kaldığını belli eden Rose'un anlatılanlara kafası iyice karışmıştı. Bu sebepten konuyu değiştirdi.

"Anlattıklarınızla vurgun yemişe döndük. Tabii bunlar tartışmaya açık konular. Şu anda bir haber geldi. Dünyada hayat durmuş, müthiş bir kargaşa başlamış. Sükûnet bitmiş."

Bayan muhabirin son sözü "sükûnet" kelimesi, Başakoğlu'nu yerinden sıçrattı.

"Siz, 'Sükûnet bitmiş,' dediniz değil mi?"

"Evet, bu size bir şey mi hatırlattı?"

Başakoğlu, heyecanla konuştu:

"Evet... Bir şey değil, çok şey hatırlattı. İslamiyet'te... Hayat, kâinat, sükûnet üzerine kurulmuştur. İnsana sükûnet, yani sakin olmak, huzur üzerine bulunmak emredilmiştir. Âdem aleyhisselâm ve eşinin cennete yerleştirilmesi sükûnet kelimesiyle, Cennette sakin olmakla ifade edilmiştir. Yeryüzüne indirilmeleri de yine aynı kökten gelen iskân kelimesiyle anlatılmıştır. İnsanların yerleştiği evlere mesken, sakin olunan, sükûnet bulunan yer denilmiştir. Evlerde oturanlar da sâkin diye isimlendirilmiştir.

Müslümanlara, gece, eş ve namaz ile sükûnet bulmaları söylenmiştir.

Hem Cennette hem de yeryüzünde bulunmak... Sâkin olmak kelimesiyle anlatılmıştır. Bütün bunlara dikkat edilirse... Dünyaya gelmekten maksadın ne olduğu... Bu sözlerle açık bir şekilde ortaya

çıkıyor. Maksat, yaratılış sebebi... Sükûnete, yani imana, gerçek kulluğa kavuşmak, evliya olmak, yeryüzünü güzelleştirerek cennet kılmak, ebedi hakiki cennete kavuşmak...

İnsan, yeryüzünde sakin olacak... Kendisini Allahü teala'dan uzaklaştıran her şeyden uzak olacak. Bu da keşifler için en güzel ölçüyü vermektedir. Keşif kişiyi, Allahü teala'dan uzaklaştırıyorsa, sükûneti bozuyorsa kabul edilmez.

Kâinatta hiçbir şey sebepsiz değildir. Her şey... Allahü teala'nın yarattığı şekilde güzeldir. Büyük evliya Mevlâna Celalettin Rumi Hazretleri, bakın demiş. Kâinattaki her şeyin idrak sahibi olduğunu söylemiş. Bunu 'Toprak, hava, su ve ateş / Hakkın emrinde dört köle / Bizimle ödlüdürler / Diridirler Hak ile' sözleriyle ifade etmiştir. İşte evliya olmak demek, kâinattaki cansızlar dâhil her şeyin dilinden anlamak demektir.

Peygamberimiz Hazreti Muhammed, Medine'deki mescitte hutbe okurken 'Hannane' isimli bir hurma kütüğüne dayanmaktaydı. Minber yapılınca Hannane kaldırıldı. Yerinden kaldırılmasıyla birlikte Hannane'den ağlama sesi geldi. Peygamber efendimiz gitti. Hannane isimli kütüğe sarıldı. Bir şeyler söyledi ve ağlama sesi kesildi. Efendimiz, 'Eğer ona sarılmasaydım kıyamete kadar ağlardı. Ona, Cennette beraber olmayı teklif ettim.' buyurdu. Bunu niçin anlattım?

Peygamberden evliyaya gönül erleri, kâinatla aynı dili konuşan insanlar demektir.

Kuşların, diğer vahşi hayvanların sesleri ve kâinattaki hareketlerin hepsi... Allahü teala'nın, peygamberlerine ve evliya denilen gönül erlerine hitabıdır.

Evliya, bu ses ve hareketleri makamları ve derecelerine göre anlar. Peygamberler, kuşların ve diğer hayvanların dillerini aynen bilirler. Evliyayı kiram ise, onların dillerini aynen bilemez. Sadece, onların seslerinden kendi hallerine ait olan hususları, Allahü teala'nın kalplerine ilham etmesiyle bilirler.

Peygamberler ise cansız dediğimiz şeylerin dilinden de anlarlar, onları etkilerler. Kurumuş ağaçlar, onların arkasından ağlar; taşlar, onların elinde dile gelir.

Kâinattaki her şey, Allahü tealayı tespih eder. İnsan hariç diğer canlıların ölmesi demek, mükellef olduğu tespih sayısının bitmesi demektir. Çekeceği tespih bitince ömrü tamam olur."

Başakoğlu'nun sükûnetle ilgili anlattıkları Bayan Rose'u çok etkilemişe benziyordu. Sualler devam etti:

"Sayın Başakoğlu... Sakin olmakla ilgili anlattıklarınız... Şu zor şartlara rağmen beni de epey sakinleştirdi. Şu anda yolumuz Edirne'ye doğru... Eğer ulaşabilirsek... Altın Yay'ı çalıştırmaya gayret edeceğiz. Bu mümkün olursa dünya bu şehirden, kurtarılacak. Bize biraz Edirne'den bahseder misiniz?"

Başakoğlu'nun İstanbul'dan sonra en fazla sevdiği şehir Edirne'ydi. Bu Osmanlı yadigârı şehri sokak sokak gezmişti. Tam bir Edirne sevdalısıydı. Edirne, onun gözünde çok yakıcı idi. Ayakta kalmak için çırpınan, sevdiğinden destek alarak hayata tutunan yaralı, ölüm döşeğinde bir akıncı beyiydi. Oraya gidince... Hüzünle karışık bir huzur duyardı, epey zamandır gitmemişti, özlemişti. Gözlerini yumdu. Şöyle bir Edirne'yi, Selimiye Camisi'ni hatırladı. Anlatmaya başladı.

"Edirne... Nasıl anlatayım? Onu anlatmak o kadar zor ki... Türkiye Devleti'nin Avrupa topraklarında yer almaktadır, Bulgaristan sınırındadır.

1450'li yıllarda Ebul Hayri Rumi tarafından yazılan Saltukname adlı eserde Edirne geniş şekilde anlatılır. Bu eserde... Edirne'nin 1260 yılında Sarı Saltuk tarafından fethedildiği yazmaktadır. Sarı Saltuk, rüyasında Hazreti Muhammed aleyhisselamı görmüş. O, kendisine 'Edrine'yi fetih et, orası Dârün nasırdır,' buyuruyor. Dârün nasır, yardım diyarı, yardım evi demektir. Son derece ilginç değil mi? Bugün dünyanın kurtuluşu için bu şehirden yardım ediliyor, kurtuluş işlemleri bu şehirden yapılıyor.

Yine bu kitapta... Edirne'nin ismi 'Edrine' diye geçmekte ve 'bunun gerilmiş yay mânâsına geldiği, hâkimiyete delalet ettiği, Edirne'ye sahip olanın bütün dünyaya sahip olacağı' yazmaktadır."

Uçaktakiler, Papa, Mister Green ve Bayan Rose... Başakoğlu'nun İslamiyet'teki çevre anlayışı ve Edirne ile ilgili anlattıklarını soluksuz dinlemekteydiler.

Darünnasır ve Edrine kelimelerinin işaret ettiği mana can alıcıydı. Ümitleri fazlalaştırmıştı, dünyanın kurtulması konusunda... Yalnızca onlar mı? Her türlü iletişim aletleri başında bulunan milyarlar da şaşkınlık içindeydi. Başakoğlu'nu dinledikçe... Onların da dehşet derecesine varan korkuları sevince, ümide dönmekteydi.

Başakoğlu, konuşuyor, bütün insanlar dinliyordu.

"Sarı Saltuk... Edirne'ye kendine mekân tutan Sarı Saltuk, akıl almaz özellikleri olan bir kişiydi. Üç kıtada darda kalan insanların yardımına koşmaktaydı... Din, dil, ırk ayrımı yapmadan. Bu sebepten öldüğünde çeşitli dinlerden insanlar, 'O bizdendir,' dedi. Cenazesini istedi. Talebeleri her isteyene cenazesini teslim ettiler. Bu şekilde Sarı Saltuk'un 12 krallığa teslim edildiği yazmaktadır Saltukname'de...

12 rakamının Türk-İslam inanışında ve diğer dinlerde ayrı bir yeri vardır. Müslümanlığın temeli olan kelime-i tevhidin her iki kısmı 12'şer kelimeden meydana gelmektedir. Bir yıl 12 aydır, 12 imam vardır, Musa aleyhisselamın ümmeti 12 kabileydi, Kızıl Deniz'de onlar için 12 yol açıldı, çölde onlar için 12 pınar fışkırdı. Müslümanların kullandığı alaturka saatte akşam hep 12'de olmaktadır. Selimiye Camisi'nde... Altın Yay'ın üzerine kurulacağı müezzin mahfili 12 direk üzerindedir. Oğuz Han'ın torunlarından Bozoklar ve Üçoklar 12'şer kişidir.

Sarı Saltuk'un bugün Türkiye ve Balkanlar'da hâlâ ziyaret edilen çok sayıda kabri, Polonya dâhil onlarca yerde makamı vardır.

Sarı Saltuk, anlatıldığına göre çok büyük evliya, Hak dostudur... Melekler ve cinlerden yardımcıları vardır. Keramet sahibidir, tek

başına bir ordu değil sanki devlettir.

İşte böyle efsaneyle gerçeğin karıştığı bir kişi tarafından fethedildiği söylenen Edirne'de nice esrar vardır. Hızır aleyhisselamın da makamı bulunmaktadır. Hızır... Kıyamete kadar zorda kalan insanların imdadına koştuğuna inanılan bir mübarek kişidir. Saltukname'de defalarca Sarı Saltuk ile buluştuğu yazmaktadır.

Büyük seyyah Evliya Çelebi Seyahatname kitabında... Sarı Saltuk'tan çok geniş şekilde bahsetmektedir. Sarı Saltuk'un izini takip etmiş. Üç kıtada, onun kılıcıyla uğradığı yerleri, kalem ve gönlüyle anlatmıştır.

'Niçin Edirne?' sualinin bir cevabı da Kırkpınar'da olsa gerek."

Bayan Rose, söze karışmadan edemedi:

"Şu yağlı güreşlerin yapıldığı yer mi?"

"Yer değil... Bu güreşlerin ve yapıldığı yerin temsil ettiği mânâ..."

Rose iyice şaşırmıştı, onunla birlikte bu konuşmayı takip eden milyarlar da...

"Yağlı güreşin, dünyanın kurtarılmasıyla ilgisini anlayamadım."

Başakoğlu, hafifçe gülümsedi:

"Yağlı güreş değil, onun temsil ettiği manada... Kırkpınar yağlı güreşleri Edirne'de doğmuştur. Ne zaman? Türkoğlu, Oğuz torunları Avrupa'yı vatan edinirken, şenlendirirken... Avrupa'yı hayır meydanı kılarken... Oğuz Han Destan'ında okuduğunuz gibi... Oğuz torunları; kuru kavga, şan şöhret, ganimet, sömürme için memleket alma peşinde değildiler.

Onlar... Er meydanı yeryüzünü hayır meydanı kılma sevdasındaydılar. Nedir yeryüzünü hayır meydanı kılma? İnsanın, hakikate ulaşmasını mâni olan engellerin kaldırılması, adaletle hükmedilmesidir. Osmanlılar buna 'nizamı âlem', yeryüzüne ve buna bağlı olarak Kainat'a nizam verme, canlı cansız her şeyin hakkını koruma demişler. Yaptıkları savaşlara, çalışmalara, 'Nizam-ı

âlem için, kuru kavga, şan şöhret için değil,' diye açıklama getirmişlerdir.

Kırkpınar... Bu nizamı âlemin misalleştirilmesidir. Güreşlerin yapıldığı er meydanı, yeryüzünü... Pehlivanlar da er meydanı yeryüzünü hayır meydanı, hakikatin önündeki engellerin kaldırıldığı, adaletin yerine getirildiği yer kılmak için gayret eden erleri, alperenleri, kısacası müminleri temsil etmektedir.

İslamiyet'te zorlama yoktur. İnsanların hakikati duymasının önündeki engellerin yok edilmesi vardır. Kişi, duyduktan sonra tercihini yapmakta serbesttir.

Oğuz nesli, bir yere yerleşmeyi de 'şenlendirme' ile ifade etmiştir. Yani... Her dinden ve ırktan insanın iyiliğini... Tabii çevre ile uyum içinde yaşamasını murat eylemiştir.

Bir yeri ülke topraklarına katma, fetih ile ifade edilmiştir. Fetih açmak demektir. Fethi gerçekleştiren kumandana fatih, yani açan denir. Fethedilen yer neye açılmaktadır? Ebedi güzelliklere açılmakta, kısacası hayır meydanı kılınmaktadır.

Kırkpınar, nasıl doğdu? Oğuz neslinin, alperen denen yiğitlerin, Avrupa'yı er meydanı kılma, şenlendirme, fethetme seferleri sırasında doğmuştur.

Kırk yiğit, maddi-manevi güçlüydü. Çünkü onlar... En iyi savaşa hazırlık olan ve kişinin nefsine, şeytana ve kötü çevreye karşı yaptığı mücadeleyi temsil eden güreşle meşgul oluyorlardı, her fırsat bulduklarında.

Bunlardan 38 çift güreşlerini ayırmışlar. Ali ile Selim ismindeki iki gazi derviş yenişememişlerdi. Edirne yakınlarında, Arda Nehri boyunda güreşe tutuşurlar, ay ışığında. Bu sefer güreşlerini ayırmakta kararlıdırlar. Güreşlerini değil ama ruhlarını bedenlerinden ayırırlar ve vefat ederler. Bu iki yiğit... Şehit, Allah için ölmüş kabul edilirler. Çünkü sefere hazırlık niyetiyle güreşmektedirler, birbirlerine üstünlük sağlamak niyetiyle değil.

Arkadaşları onları vefat ettikleri yerlere defnederler. Bir müddet sonra döndüklerinde... İki arkadaşını defnettikleri yerde... Kırk tane

pınarın fışkırdığını görürler. Arkadaşlarının hatırasına her yıl burada güreş yapmaya başlarlar ve bu şekilde Kırkpınar güreşleri doğar.

Kırkpınar güreşleriyle, çok şey anlatılmakta... Kişinin yaşadığı coğrafyada, tabii çevre ve insanlarla tam bir uyum içinde yaşaması, israf ve ifsada kaçmaması dile getirilmekte... Başta Allahü teala olmak üzere canlı cansız bütün varlıklar karşısında haddini ve vazifesini bilmesi temsil edilmektedir. Kişi, güreşe başlamadan önce... Elini toprağa, rakibinin topuğuna sürmekte... Bununla kişiye canlı cansız bütün varlıklar karşısında vazifeleri hatırlatılmaktadır.

Yağlı güreşte ısınma hareketi olan peşrevin nice manası vardır. Peşrevin başlangıcında... Pehlivanlar, diz çöküp, sağ elini toprağa dokundurduktan sonra, üç defa, dizine dudaklarına ve başına götürürler. Bu; 'Ey pehlivan, gücün, ustalığınla mağrur olma. Topraktan geldin, yine toprak olacaksın. Sahip bulunduğun nimetlerin hesabını vereceksin. Gücün, malın fazlalığı, mesuliyeti fazlalaştırır. Gücünü, sahip olduğun üstünlükleri Allahü teala'nın emrettiği şekilde kullan.' manasındadır.

İşte bu, günümüzdeki güç problemine çözümdür, çaredir.

Eğer... Günümüz insanları bunları yapsaydı... Bu şekilde düşünseydi... Yeryüzünde zulüm, adaletsizlik olur muydu? Tam tersi... Yeryüzü cennet olurdu, tabii çevre bozulmaz, şimdi yaşanılan sıkıntılar meydana gelmezdi.

En zor şey... Güçlü, galipken adaletli olmak, yani adalet karşısında boynunu bükmek, mağlubiyeti kabul etmek, zulüm etmemektir.

Oğuz nesli, bunu anlamış. Güçlü iken adaletli davranmanın, zulüm etmemenin çok zor olduğunu bilmiş, bunun için çare aramış. Kırkpınar'la ilgili motiflerde... Özellikle de güç, kudret sahibi olanlara seslenilmiş. 'Güç, kuvvet, iyilik... Allahü teala'nın size emanetidir. Bunları, bütün canlıların iyiliği için kullanmalısınız. Kullanmazsanız, mesul olacaksınız,' gerçeği haykırılmış.

Oğuz neslinden gelen Osmanlılarda hayata bakış böyleydi.

Kırkpınar'ın ifade ettiği hayat görüşü karşısında... Batı'nın durumu nedir? Bugün dünyayı yaşanmaz hâle getiren Batı'nın hayata bakışına göz atalım. Bunun en güzel misali olimpiyatlardır.

Olimpiyatların başlangıcı, 2700 yıl öncesine dayandırılmakta... Yunanlıların baş tanrısı Zeus adına yapılan törenler sırasında ortaya çıktığı söylenmektedir. Bu sebeple... Olimpiyatların pagan kültürüyle çok yakın ilgisi vardır. Olimpiyatlar nedir? Olimpiyatlar, yarı insan, fakat olağanüstü güçlere sahip ve şehvet, ihtiras, mide zevkinin de doruğunda, evlatlarıyla cinsel ilişkiye girebilecek tanrıları kendilerine uygun görenlerin Pazar yeridir... Eski Yunanlıların hayat anlayışını gösterir. Şeytan ve taifesinin hayallerindeki tanrıları ortaya çıkarma, egolarının rüyalarını gerçekleştirme, insanı insana taptırma arenasıdır.

Her şeyi kendisi için isteyen, bunun için her şeyi mubah gören kişileri pazarlama, ilah üretme organizasyonlarıdır. Eski Yunanlılar zamanındaki Olimpiyatlar... Kendi putunu kendi yapma ve sonra buna tapma toplumsal cinnetinin gerçekleştirilmesidir.

Olimpiyatlar, tam olarak insanı ilahlaştırmanın, insan bedenini putlaştırmanın, ruhu, ruhi güzellikleri inkârın meydanıdır. Günümüz Batı medeniyetindeki insanlık anlayışının aynasıdır."

Bu sözler kırdı geçti. Hem uçaktakileri hem de ekranları başındaki milyarları... Çok ağır sözlerdi. Olimpiyatlar, temeli kabul ediliyordu. O çok iftihar edilen Batı medeniyetinin... Başakoğlu ise Olimpiyatları yerden yere vuruyordu. Muhabir Rose, bozuldu, ama konuşmaya müdahale etmeye cesaret edemedi. Ekran başındakilerin çok büyük kısmı ise... Başakoğlu'na hak vermiş, onun sözleriyle kendinde geçmişti.

Başakoğlu ise... Doğru bildiğinin, Hak bildiğinin söyleme telaşındaydı. Ve söylüyordu.

"Olimpiyatlar, barış için falan değil. Dünden bugüne... Bir gaye ile bir hedef ile... Milyarlar arasından daha çok zıplayanı, daha çok güçlüyü, daha çok koşanı, mızrağı, gülleyi daha uzağa fırlatanı seçme... Bunları allayıp pullama, efsane, ilah olarak pazarlama

organizasyonlarıdır.

Ne yazık ki... Daha çok zıplayan, daha çok konuşan değere bindikçe... Daha merhametli, daha adaletli, daha çok yardımsever, daha bilgili insanlar, gönül ve bileği kaynaştıranlar enayi gibi görüldü. Ve dünya bu şekilde yaşanılmaz hale geldi.

Kırkpınar'ın doğmasına vesile olan bizim kültürümüzde, inancımızdaysa esas... 'İnsanın putlaştırılmasının, ilahlaştırılmasının her anlamda önüne geçilmesi... Onun yüce Yaradan'ın aciz bir kulu olduğunun' kesinkes belirtilmesidir.

Olimpiyat kültüründeki 'Ben ilahım, her şey benim içindir,' der... Kırkpınar'dakiyse ben demekten korkar, 'Rabbimin aciz bir kuluyum,' diye feryat eder... Güç, makam, bilgi gibi nimetlere nasıl şükrederim endişesiyle boyun büker...

Kırkpınar geleneğinde... İnsana, 'ben' dedirtecek hiçbir fırsat tanınmamıştır. Büyük İslam alimi İmamı Rabbâni Hazretleri'nin mektubunda meali verilen ayeti kerime var. Yüce Mevla'mız, Nisa suresi 79. âyet-i kerimesinde 'Size gelen bütün nimetler, Allahü tealadandır, kötülükler ise nefsinizdendir.' buyurmaktadır. Bunu bilen, buna inanan nasıl söyler? 'Ben şu iyiliği yaptım.' diye nasıl övünür? Tam tersi üzerindeki iyilikler fazlalaştıkça... Bu nimetlere nasıl şükür ederim endişesiyle boyun büker. Tıpkı taneleri olgunlaştıkça boyun büken buğday başağı gibi...

Kırkpınar geleneğinde... Güç, kuvvet, ustalık, pehlivanlık, mal, evlat, zenginlik gibi nimetler çoğaldıkça... Mesuliyet de büyür. Bunlara sahip olanlar, boyun bükerler. 'Bütün iyilikler, güzellikler, Allahü tealadandır, bu nimetlere nasıl şükrederim?' endişesine düşerler. Nimetlere şükredebilmek derdiyle... Bu nimetlerle... Bütün canlılara faydalı olabilmek için gayret ederler. Nimete kavuştukça, benim deyip başını dikmezler. Tam tersini yaparlar. Rabbim, senin ihsanların, nimetlerin üzerimde ne kadar çok deyip boyun bükerler.

İşte Kırkpınar'la olimpiyat farkı...

Olimpiyatlar, binlerce ben diyen, kendi zevki için her şeyi yapan

ilah, efsane türetirken... Kırkpınarlar ise... 'Rabbimin aciz bir kuluyum, onun nimetlerine nasıl şükrederim,' endişesinde, yiğitler yetiştirir. Bu endişeyle ağlayan alperenleri, gönül insanlarını, bütün insanlığa sunar.

İki pehlivanın gömüldüğü yerde kırk pınar fışkırmasını, Osmanlılar, nimet bilmişler. 'Hem kırkları, Allahü teala'nın veli kullarını hem de toprağın bağrına saklanan şehitlerle gelen hayatı, yeryüzünün şenlendirilmesini, cennet kılınmasını' temsil ettiğini söylemişlerdir.

Dikkat ederseniz... Oğuz neslinin hayat anlayışında, yeryüzünün cennet kılınması, şenlendirilmesi, hayır meydanı haline getirilmesi, fethi, yani ebedi güzelliklere açılması var.

Bir tarafta yeryüzünü cehennem haline getiren Batılı hayat anlayışı... Bir tarafta da cennet haline getirmek için gayret eden Oğuz neslinin hayata bakışı...

Hangisinin doğru olduğunu şu an içinde bulunduğumuz şartlar, en iyi şekilde açıklamaktadır.

Edirne fethedildiğinde... Fethi gerçekleştiren alperenler, şimdi Selimiye Camisi'nin bulunduğu tepeye gelip dua etmişler. 'Ey yüce Rabbimiz... Bu beldeden veli kulların hiç eksik olmasın. Üzerinde bulunduğumuz bu tepeye öyle bir mabet inşa edilsin ki... Kıyamete kadar benzeri yapılamasın. Bu belde, kıyamete kadar Müslümanların elinde kalsın.' diye...

Edirne fatihleri, sanki şu anda yaşanan felaketi hissetmişler... Yaptıkları duayla... Edirne ile birlikte dünyanın da felaketten kurtulmasını istemişler. İnşallah, bu duaları kabul olmuştur. Dua ettikleri tepeye Selimiye Camisi inşa edilmiş. Hem de kubbe çevresinde kırk adet penceresiyle... Edirne'de evliyaların olduğundan zerre şüphemiz yok. İnşallah son duaları da kabul edilmiştir."

Başakoğlu'nun anlattıklarıyla aklı tepe takla olan Rose, elinde olmadan "Âmin" dedi. Etrafına baktı, Mister Green'in âmin dediğini işitti. O anda... Kendilerini dinleyen milyarların da canı

yürekten âmin dediklerinden zerre şüphesi yoktu. Gözü Papa'nın bulunduğu yere kapadı. Gözleri kapalı, elinde tespihi, dudakları kıpır kıpırdı.

Edirne faslı biraz uzar gibi olunca... Bayan Rose, kontrolü eline almak ihtiyacını hissetti.

"Sayın Başakoğlu. Niçin Edirne'nin seçildiği konusunda epey doyurucu bilgi aldık. Biraz da Selimiye Camisi'nden bahsedebilir miyiz?"

"Selimiye Camisi" denince Başakoğlu'nun gözleri aydınlandı.

"Tabii. Ancak Edirne'yle ilgili son bir şey ilave etmek istiyorum. Dünyada Edirne'ye benzer başka şehir yoktur herhâlde... Edirne, üç nehir tarafından kuşatılmakta, iki deniz ve iki kıta arasında yer almaktadır.

Selimiye Camisi'ne gelince... Dünyanın en muhteşem, en esrarlı camisini anlatmazdan önce... Ebcedden ve İslamiyet'te rakamların temsil ettiği manalardan bahsetmek gerek. Bunları bilmeden Selimiye Camisi'nin esrarını anlamak imkânsızdır."

"Ebced" sözü muhabirin hemen dikkatini çekti.

"Ebced nedir, Sayın Başakoğlu?"

Başakoğlu, şöyle bir durakladı, böyle ince bir mevzu nasıl anlatılabilirdi canlı yayında? Kelimeleri toparlamaya çalıştı:

"Ebced'in bugün dahi esrarı çözülemedi. Ebced... Esrarı çözülemeyen bir dizilişle dizilen Arap alfabesi harflerinin rakamlarla ifade işidir. Arap Alfabesi harfleri denen ama aslında Âdem aleyhisselam yaratıldığında cennette yazılı olan İslam harflerinde kullanılır. Bunların her birine bir rakam vererek tarih düşürme usulüdür.

Bu usulde... İslam harfleri, bugünkü gibi (y) ile biten dizilişe göre değildir. Şu an bile manaları bilinemeyen ve 'ebced'le başlayan sekiz kelimelik diziye göre sıralanır.

Bu diziliş şöyledir... 'Ebced ,)□ □ □ □ (hevvez ,)□ □ □ (huttî ,)□ □ □ kelemen ,)□ □ □ □ (sa'fes ,)□ □ □ □ (karaşet ,)□ □ □ □ (sehaz ,)□ □ □ (dazag

Yine ilk harf eliftir. Ebced kelimesinin ilk harfi elif olduğu için, bunun değeri 1'dir. Be'nin 2, Cim'in 3 ve Dal'ın 4... Son harf gayin'dır ve değeri 1000'dir. İlk on harfe birden ona kadar rakamlar veriliyor. Ondan sonra onar onar artarak, yüzden sonra da yüzer yüzer artarak değer veriliyor. Böylece 28 harfe 1 ile1000 arasında değerler verilmiş.

Selimiye Camisi'nin inşasına hicri 976 yılında başlanmış. Ve buna İslam harfleriyle 'Fazlullah' tarihi düşülmüş. Yani Fazlullah kelimesini meydana getiren harflerin ebced hesabına göre değeri 976 yapmaktadır."

Fazlullah, 'Allah'ın ihsanı, sonsuz iyiliği' mânâsına gelmektedir. Yani... Osmanlılar, Oğuz nesli, Selimiye Camisi'nin inşasının başlamasını yüce Mevla'nın sonsuz iyiliği olarak görmüştür. Bugün dünyayı Selimiye Camisi'nden kurtarmaya çalışacak olmamız da... Onların ne kadar isabetli bir tarih düşürdüklerini görmektedir... Sanki Osmanlılar bugün yaşanacakları daha o zaman görmüşler.

Ebcedle ilgili bütün dünyaya çok vurucu bir misal vermek isterim. Kur'ân-ı Kerim'de, güzel belde, güzel diyar manasında 'beldetün tayyibetün' geçmektedir. Bu iki kelimeyi meydana getiren İslam harflerinin ebced değerlerine bakalım. Be 2, lam 30, dal 4, te 400, tı 9, ye 10, be 2 ve te 400'tür. Bu değerlerin toplamı 857'dir. Peki... 857 nedir?"

Bayan Rose heyecanla "Nedir" diye sual etti.

Başakoğlu'nun gülümsemesi genişledi.

"Hicri yıla, Müslümanların takvimine göre... Hristiyanların ısrarla Konstantiniyye'ye demeye devam ettikleri, bir kısım Müslümanların İslambol dedikleri İstanbul'un fethedildiği yıldır."

Bayan Rose, ciddi misiniz diye bağırdı.

"Evet, ciddiyim. Beldetün tayyibetün/Güzel belde diye tarih düşürerek... İslambol'un Kıyamet'e kadar Müslüman kalacağına işaret etmişler. Bir belde ilahi işaretle bir defa güzel olunca, güzelliği Kıyamet'e kadar değişmez diye düşünmüşler."

Bayan Rose, daha neler, daha neler diyerek hayranlığını dile

getirdi.

Başakoğlu, bu konuda son bir misal daha vermek istiyorum diyerek konuşmasına devam etti.

“Hazreti Muhammed’in aleyhisselâm, İslamiyeti tebliği 23 sene sürmüş, Kur’ân-ı kerim 23 sene de inmiştir. Müslümanlar, Kurban bayramı günlerinde, 23 vakitte teşrik tekbiri söylerler. Bu sebeple... 23 rakamını mübarek kabul etmişler.

Ebced hesabıyla... Harf değer toplamları 23 olan nice kelime bulmuşlar. Bunlardan en anlamlı olanı BUKÂ’dır. Bukâ; gözyaşı manasına gelmektedir. Oğuz Türkü, Türk medeniyetinin gözyaşı medeniyeti olduğunu söylemektedir. Allahü tealaya layıkıyla kulluk yapamamak utancı ve ilahi aşk sebebiyle gelen gözyaşı... Kısacası... Türk-İslam medeniyeti; aşkın gözyaşıdır.”

Rose, aşkın gözyaşı sözlerine vuruldu. Ama araya girmedi. Başakoğlu anlatmasını sürdürdü.

“Batılıların da çok yakından tanıdıkları İbn-i Arabi, ebced hesabıyla Kur'an-ı Kerimden geleceğe ait çok haber vermiştir."

Ebcedle ilgili açıklamayı yapan Başakoğlu, şaşkınlık içindeki bayan Rose’a baktı. “Burada, ebcedi bu kadar anlatabilirim. Uygun görürseniz İslamiyet’te rakamların temsil ettiği mânâlara geçeyim.” dedi. “İyi olur” cevabıyla da konuşmasına devam etti.

“Rakamlara gelince...

0 (sıfır) rakamı... Bu rakamın insanı temsil ettiği söylenmiştir. İnsan, 1 rakamı ile temsil edilen Yaradan’a inanmadığı sürece sıfır kabul edilmiş... Bu, Türkler tarafından ‘solda sıfır’ diye ifade edilmiştir. Yani Allahü tealaya inanmadığın sürece hiçbir kıymetin yoktur. İnandığında da sağda sıfır olur, hemen on değer yükselirsin. Hakiki kulluk yolunda yürüdükçe, tasavvuf (hakikat) makamlarını aştıkça... İnsanın değeri katlanarak yükselir 100, 1000 ve 10 000 gibi.

Burada bir şeyi gözden kaçırmamak gerekir: İnsan yine sıfır

olmaya devam etmekte... Sıfır olduğunun, üzerindeki bütün nimetlerin Yaradan'dan bildikçe, yani sıfır şuuru çoğaldıkça... Bir sıfır iken iki sıfır olunca, üç olunca... Değeri katlanarak artmaktadır. Hem de her sıfırda bir öncekilerin toplamından daha fazla olarak...

Büyük âlim ve evliya İmamı Rabbani Hazretleri, bunu şöyle açıklamakta... Varlıkların vehim mertebesinde yaratıldığını söyleyerek nokta-i cevvaleyi misal olarak vermektedir.

Âlem, yani Allahü tealadan başka her şey... Vehim ve hayaldir. Âlemin var görünmesi, Allahü teala'nın kudreti ile devamlı olup, vehim ve hayalin kalkması ile yok olmuyor. Ahiretteki sonsuz nimetler ve azaplar bunlara oluyor.

Fakat âlemin varlığı vehim ve hayaldedir. Yani dışarıda var olmayıp, vehme ve hayale var görünmektedir. Vehim ve hayalin dışında bir varlık değildir. Allahü tealanın kudreti, vehim olunan, hayal olan bu görünüşleri devam ettirmektedir. Var gibi göstermektedir.

Bir ipe taş bağlayalım ve hızlıca çevirelim. Taş dönerken bir daire göreceğiz. Nokta-i cevvale denilen daire var mıdır yok mudur? Var dersek taş çevrilmeyince daire yok oluyor. Yok dersek taş çevrilince daire görülüyor.

Fakat aslında daire yok. Bu görülen daire nedir, nerededir? İmamı Rabbani Hazretleri 'Daire, aslında olmayıp bizim hayalimizde oluşan vehimdir, görüntülerdir.' buyuruyor.

Dünya da böyle... Hakikatte bulunmayıp yok olacak bir görüntüdür. Dünya hayatı, hayaldir. Hakikat ise ahiret hayatıdır. Dünya hayatı, hakikat olan ahiret hayatının aynadaki görüntüsü gibidir. Nasıl ki... Aynada ki görüntü bir müddet durur ve karşısındaki hakikat çekilince kaybolursa... Taş çevrilmeyince daire görüntüsü kaybolursa... Dünya da bir gün kaybolacak görüntüdür. Vehmin arkasından koşan hayalperesttir. Hayalin ideali olmaz. İnsanın ideali, hayalhane olan bu dünya olmamalıdır.

Bugün çekilen sıkıntıların temelinde, dünyanın yaşanmaz hale

gelişinde, insanların solda sıfır olmayı sağda sıfır olmaya tercih etmeleri, bir zaman gelince yok olacak hayalin peşinde koşmaları, 1'e özenmeleri, ilahlığa soyunmaları yatar.

Mimar Sinan'ın, 'ters lale' motifiyle 'Ben, bire tabi olmadığım sürece solda sıfır, ters laleyim. Değerim 1'in sağında yer almak iledir. Buradaki bütün güzellikler yüce Rabbimin ihsanıdır, noksanlıklar benimdir,' demek istediği söylenmektedir.

1(Bir) rakamı... Yüce Yaradan'ı temsil etmektedir. Her şey onun ile vardır.

1(Bir), her sayıya nüfuz etmiştir. Hepsini meydana getirendir. Ama çokluğu kabul etmeyen, her zaman aynı, değiştirilemez, kendisiyle çarpımı yine kendisini veren, parçası olmayan bir rakamdır.

1 rakamı 2.si olmayan Allah'a, Mutlak Bire işarettir, O'nun sıfatıdır. 'Allah isminin ve Arap alfabesinin ilk harfinin elifle başlaması... Elifin ebcedde değerinin 1 olması, elif ve 1'in aynı şekille gösterilmesi de tesadüfî değildir,' denilmiştir.

2 sayısının ayrılma (mutlak ilahi birlikten ayrı düşme), anlamına geldiği, tüm yaratılanları temsil ettiği söylenir. Kur'an-ı Kerim'in, mushafın, yani Fatiha suresinin ilk cümlesi besmeledir. İlk harfi b ile başlar. Be harfi, alfabenin ikinci harfi olup, ebcedde sayısal değeri 2'dir. "Bu sayının aynı zamanda zıt olan şeyleri, çiftleri de temsil ettiği (doğru yanlış, haklı haksız, gece gündüz, neşe hüzün, iyi kötü, güzel çirkin, büyük küçük, uzun kısa, uysal hırçın...) eşitliği, ahengi, huzuru, anlaşmayı temsil ettiği ifade edilmiştir.

Varlık ikidir. Biri varlığı mutlak lazım, vacibül vücut olan Allahü teala, ikincisi de mümkünül vücut olan yaratılan. Kısacası varlık ikidir, Yaradan ve yaratılanlar...

3 rakamı ise... Varlığın safhalarını gösteren rakamlardan biridir. Dünyanın üç boyutluluğunu simgeler. Mekâna bağlı olarak uzunluk, yükseklik ve genişliği temsil eder. Zamanla ilgili olarak da geçmişi, şimdiki zamanı, içinde bulunulan anı ve geleceği...

Yaratılanlar, âlem-i emir (madde olmayan, mekansız âlem), âlem-i ecsat (madde alemi, dünya, yıldızlar...) ve âlem-i misal olmak üzere üç âlemdir. Meyveler üç kısımdır, kabuk, et ve çekirdek.

İnsan vücudu üçlü parçalardan meydana gelmiş. Kol ve bacaklar üç parçadır. İnsan, ayaklar, gövde ve baş olmak üzere üç kısımdır. Yüz; ağız, burun ve gözler olmak üç çeşit duyu organıyla üç kat olarak bezenmiştir.

Tasavvuf büyüklerine göre... İslamiyet; şeriat, tarikat ve hakikat olmak üzere üç kısımdır. Diğer bir sınıflamaya göre iman, amel ve ihlâstan ibarettir. Şeriat da ilim, amel ve ihlâs olmak üzere üç kısımdır. Gavs, Kutup, 3'ler, 7'ler, 40'lar diye isimlenen evliyalarda... Üçler, kutbun yardımcılarıdırlar. Akşam namazının farzı ve vitir namazı üç rekattır. Şifa niyetiyle dua ve sureler çoğu defa 3'er kere okunur. Kime tespihler de 3'er defa okunur. Ve su üç yudumda içilir.

4 sayısının, dünya düzenini, adaleti simgelediği söylenir. Madde âlemi, su, hava, toprak ve ateşten meydana gelmiştir. 4 yön (doğu, batı, kuzey, güney), 4 mevsim, 4 büyük melek

Allah lafzında dört harf (iki lam, bir elif ve bir he) ve Muhammed kelimesinde dört harf (İki mim, ha ve bir dal) vardır. Peygamber efendimizin dört halifesi vardır, Sünnilerin amelde dört mezhebi bulunmaktadır. Dört büyük ilahi kitap vardır, abdestin farzı dörttür. Beş vakit namazda farz ve sünnet namazların çoğu dört rekâttır.

5 rakamı, 2 (çift) + 3 (tek) = 5 olduğundan... Çeşitliliği, evliliği, sevgiyi, zekâ, neşe, ani karar ve pratikliği simgelediği söylenir. İnsan hayatı 5 duyu ile (göz, kulak, burun, dil, deri) algılar. El ve ayaklarımızda bulunan parmak sayıları beştir. İslam'ın şartı beştir. Namaz ibadeti günde beş vakit için emredilmiştir.

6 sayısının içinde iki tane üç rakamını bulundurduğu için mükemmelliği ifade ettiği, diriliği, saflığı, huzuru, sevgiyi simgelediği söylenir. 6 zati sıfatı bulunan Allahü teala kâinatı 6 günde yaratmıştır (bu altı gün bizim bildiğimiz altı gün değildir). İmanın şartı altıdır. Büyük peygamberler (Âdem, Nuh, İbrahim,

Musa, İsa aleyhimüsselam ve Muhammed aleyhisselam) 6'dır.

7 rakamı... En çok özelliği bulunan sayılardan biridir. Akıl ve ışığı simgelediği söylenir. İslam dinine göre gök yedi tabakadır. İslamiyet'te ışık kaynağı mânâsına gelen minarelerden okunan ezanı meydana getiren cümleler yedi tanedir. Ezan ile... İnsanlara, Allahü tealanın bir olduğu, hiçbir şeye muhtaç olmadığı, ona layık ibadet yapılamayacağı, Muhammed aleyhisselamın da onun elçisi olduğu söylenir. İbadetlerin hepsini kendinde toplamış bulunan namaza çağrılır, davet edilir.

Hafta 7 gündür. Evliyalar içinde yediler diye anılan bir grup vardır.

Kur'an-ı Kerim'in ilk suresi fatihadır ve bu sure 7 ayettir. Kur'an-ı Kerimde, Yusuf aleyhisselamın tabir ettiği rüyada yedi besili ineğin, yedi zayıf inek tarafından yenildiği ve yedi yeşil başak ve yedi kuru başak görülüyor. Secde azaları yedidir (baş, eller, ayaklar ve dizler), başta dış dünya ile irtibatı sağlayan yedi pencere vardır (ağız, burun delikleri, gözler ve kulaklar).

Şifa için bazı dua ve sureler yedişer defa okunur. Tespihler yedişer defa çekilir.

Peygamberlerin sıfatları yedidir.

Nakşibendiyye tarikatında... Hakiki imana kavuşmak, evliya olmak, kâinat ile aynı dile konuşmak, israf ve ifsattan kaçınır hale gelmek, yani tam bir çevreci olmak... Yedi basamak sonrası ele geçer.

8 rakamının fazilet, ahlak, kararlılık ve aklı simgelediği söylenmektedir. Allahü tealanın sekiz sübûti sıfatı bulunur. 8 cennet vardır. 4 olan Arş'ı taşıyan meleklerin kıyamette sekiz olacağı belirtilmiştir. Ef'âl-i mükellefin, yanı akıl ve baliğ olan Müslüman yapması veya kaçınması gereken emir-yasak çeşitleri sekizdir.

9 sayısının doğruluk, yücelik ve hürriyeti simgelediği belirtilir. İçinde 3 tane 3 bulunduğundan sayıların özü kabul edilir. Bebekler dokuz ayda gelişimini tamamlayıp doğarlar. Dokuz tek sayıların en

büyüğüdür. Musa aleyhisselama dokuz mucize verilmiştir."

Papa dâhil, uçaktakiler Başakoğlu'nun rakamların İslamiyet'teki yeriyle ilgili söylediklerini dinliyorlardı. Bayan Rose, muhabirlik gereği zaman zaman araya girmesi gerekirken bunu yapamıyor... Böyle bir şey yaparsa... Sabahın tan vakti gibi... Ortalığı bürüyen sırlı havanın tuz buz olacağından korkuyordu.

Nefeslerini tutarak dinleyenler yalnızca uçaktakiler değildi. Bütün dünya âdeta tek kulak olmuş bunu da Başakoğlu'na çevirmişti. Dünyadaki medyanın tamamı uçaktan yapılan yayına kilitlenmişti. İnsanların bir gözü saatte idi. Kritik zaman üç günün dolmasına kaç saat kaldığını anlamak için... Diğer gözüyse televizyon ekranındaki Başakoğlu'nda idi. Uçak kül bulutları arasında gidiyor, Başakoğlu konuşmasını sürdürüyordu.

"10 rakamına gelince... Tamlık ve mükemmelliği ifade ettiği söylenir. 10'daki çokluk sıfırın atılmasıyla 1'e, mutlak varlığa döner. Kâinattaki karmaşa, varlık olduğunu söyleyen, 1'in hükmüne riayet etmeyen, 1 ile ayakta durduğunu inkâr eden 0 (sıfır) sebebiyledir.

İslamiyet'te cennetle müjdelenen 10 sahabeyi kiram vardır. 10 Emir (Evamiri Aşere), Allahü tealanın Musa aleyhisselâm vasıtasıyla Yahudilere gönderdiği buyruklardır.

Muharrem ayının 10. günü olan Aşure Günü, İslamiyet'in kıymet verdiği bir gündür. Aşure Günü, yaradılış ve kurtuluş günüdür. Allahü teala; gökleri, yıldızları, arşı ve melekleri, Âdem aleyhisselamı Aşure Günü yaratmış, Nuh aleyhisselamın tufandan, Musa aleyhisselamın Firavundan kurtulması gibi önemli hadiseler hep Aşure Günü olmuştur.

İki elimizde ve iki ayağımızda beşerden 10'ar parmak vardır. Kurban Bayramı, Zilhicce ayının onuncu günüdür. Zilhicce ayının ilk on günü çok kıymetlidir.

Namaz sureleri 10'dur. Nakşibendiyye tarikatında on makam vardır.

Sıfırdan 10'da kadar olan rakamların özelliklerini atlamadan

anlatmaya çalıştık. Bundan sonra önemli özellikleri olanları anlatmaya gayret edeceğiz.

12 rakamı, 3 ile 4'ün çarpımı olduğundan... Hem maddi hem manevi manada tamlığı ifade etmektedir. 1 yıl 12 aydır. Peygamber efendimizden gelen ilahi nurların inanlara ulaşmasını sağlayan ve onun soyundan gelen 12 imam vardır. Tabii ki İsa aleyhisselamın 12 havarisini unutmamak gerek.

Yakup aleyhisselamın 12 oğlu vardır.

Musa aleyhisselam, firavundan kaçarken Kızıl Deniz'den beraberindekiler için 12 yol açılmış, çölde susuz kaldıklarında 12 pınar doğmuştur.

Dikkat ederseniz ilahi her üç dinin mukaddes 12'leri vardır.

24 adet olan kaburgalar 12 sağ, 12 de solda olarak dizilmişlerdir.

Kelime-i tevhidin ilk kısmı olan 'Ondan başka ilah yoktur, ancak Allah vardır,' manasındaki birinci kısmı İslam harfleriyle 12 harftir. 'Muhammed O'nun resulüdür,' manasındaki ikinci kısmı da 12 harftir.

Oğuz Han'ın torunlarından Bozoklar 12, Üçoklar 12 kişidir.

Bir yılda 12 ay vardır.

14 rakamına bakacak olursak. Allahü teala'nın zati ve subuti sıfatları toplam 14'tür.

Ayın bir dolunay olarak mükemmelliğe ulaşması 14 gün alır.

Arap alfabesinde 14 güneş harfi 14 ay harfi vardır. Bir elin parmaklarında boğum sayısı 14'tür.

19 rakamı Kur'an-ı Kerim'de geçmektedir. Cehennemde azap yapan meleklerin 19 olduğu Kur'an-ı Kerim'de bildirilmekte, âlimler bunlardan korunmak için besmele okunması gerektiğini söylemektedir. Besmele 19 harftir. Levh-i mahfuzda ilk yazılan besmeledir. Âdem aleyhisselama ilk gelen besmeledir. Müminler, onun yardımıyla sıratı geçer, cennet davetiyesinin imzası besmeledir.

24 sayısına gelince... Kaburga kemikleri 24'tür, bir gün 24 saattir, 33 tane olan omurlardan ilk 24 tanesi birbirleriyle, omurlar arası disk denilen kıkırdakların bulunduğu eklemler aracılığıyla bağlanmışlardır. Bu omurlar üç gruba ayrılır: Bunlar 7 boyun omuru, 12 sırt omuru ve 5 bel omurudur.

Müslüman olmak için dil ile söylenilmesi ve kalp ile inanılması gereken kelimeyi tevhit, 24 harftir.

25, İslamiyet'te tespih sayısıdır, bazı tespih ve dualar 25'er defa okunurlar.

33, tespih sayısıdır. Müslümanlar namazda sonra 33'er defa Sübhanallah, Elhamdülillah ve Allahü ekber derler. Toplamı 99 eder ki bu da Allahüteala'nın esmaü'l-hünsasının toplam rakamıdır. Omurgada 33 omur kemiği vardır. Kafatasının hemen altından başlayıp kuyruk sokumuna dek uzanırlar. Omurgada 7 adet boyun omuru, 12 adet sırt omuru, 5 adet bel omuru,5 sakral ve 4 de koksal vertebra bulunur. Dikkat edilirse grup rakamlarının hepsi özelliği olan rakamlardır.

Meşhur 32 farz, teyemmümün farzı üç kabul edildiğinde 33 farz söylenmektedir... Meşhur peygamberler 33 tanedir."

Başakoğlu, şöyle bir nefeslendi.

"Selimiye Camisi'ni iyi anlayabilmek için rakamların dilini iyi bilmek gerekir. Bu sebepten biraz uzunca tuttuk. Rakamlarla ilgili açıklamamızın sonuna geldik sayılır.

40 rakamı hazırlık ve tamlık kabul edilir. Bereketli sayıdır. 40 gün veya 40 yıl arınma, bekleme veya hazırlanma süresidir. Hazreti Muhammed'e peygamberlik kırk yaşında gelmiş, Musa aleyhisselam Tur Dağı'nda kırk gün kalmış, İsrailliler çölde kırk yıl perişan bir şekilde dolaşmışlardır.

Kırk, kemal yaşıdır, akıl bu yaşta bütünüyle gelişmiş olur. Hz. Muhammed aleyhisselamın isminin başında ve ortasında bulunan mim harfinin ebcede göre sayısal değeri 40'tır. İsminden mim harfi çıkarıldığı zaman 'ahad' kelimesi kalır ki bu da Allah'ın isimlerinden olup,1 demektir. İslamiyet'te tasavvuf yoluna girenler, 40 gün çile

çekerler. İnsanlara maddi manevi rızıkların gelmesine vesile olan evliyalar grubu kırk kişidir, kırklar diye anılırlar.

Bir günde kırk rekât namaz kılınmaktadır.

41 kere maşallah deriz. Bu, Muhammed aleyhisselamın ilk harfi 'mim' ile Allah lafzındaki 'elif' harfinin ebced sayısal değerlerinin (40 ve 1) toplamıdır

66 rakamına gelince... Bu çok esrarlı bir rakamdır. Allah lafzını meydana getiren iki lam, bir elif ve bir he'nin ebcede göre sayısal değer toplamı 66'dır. 'Hilal' ve 'lale' kelimeleri de aynı harflerden meydana gelmektedir. Bu sebepten bu ikisi Allahü teala'ya remiz olarak kullanılmaktadırlar.

Türkçe'de bir deyim vardır 'Altmış altıya bağlamak' diye... Bu sahtekârlık manasında kullanılmaktadır. Ama asıl manası, Allahü teala'ya tevekküldür. Mânâ bu kadar haince çarptırılmıştır. Yine 'sinkaf' küfür manasında dilimize yerleşmiştir. Sin ve kaf Kur'an-ı Kerim'deki bir surenin başındaki iki harftir. Manasını ancak Allahü tealanın seçilmişlerin seçilmiş kulları bilmektedir. Aynı şekilde 'hamimden gelme' diye bir deyim var. Bu da bedavadan, zahmetsizce gelen, boş olan manasında kullanılmaktadır. Ha ve mim yine Kur'an-ı Kerim'deki bir surenin başındaki iki harftir. Bunları niçin anlattım? Bugün içinde yaşadığımız sıkıntıların sebebine işaret etmek için. Başımıza gelen felaketlerin sebeplerinden biri de gerçekleri çarpıtmamız, mukaddesleri alaya almamızdır."

Başakoğlu, Bayan Rose'a döndü.

"Rakamlarla anlatacaklarım bu kadar. İsterseniz önce Selimiye Camisi'ni genel olarak bir anlatayım. Daha sonra da bölümlerini rakamlarla izaha çalışayım. Ne dersiniz, sizce uygun mudur?"

Rose, dünyanın içinde bulunduğu şartların korkunçluğunu unutup gülümsedi, Başakoğlu'nun anlattıkları onu ondan almıştı. "Sizce uygun olan bizce uygundur Sayın Başakoğlu. Anlattıklarınla aklımı başımdan aldı. Bütün insanlık senin ağzından çıkacak ümit

ışıklarını bekliyor." cevabını verdi.

Başakoğlu, önündeki bardaktan üç yudum içti, suyun iki hidrojen bir de oksijen olmak üzere üç atomdan meydana gelmesini, suyla diri olunuşu, ondaki esrarı hatırladı, gülümsedi, ancak izaha gitmedi. "Selimiye Camisi'ni anlatmaya günler yetmez. Kısaca anlatmaya çalışayım." diyerek sözlerine devam etti:

"Camiyi, Batılıların Muhteşem Süleyman dedikleri Kanuni Sultan Süleyman oğlu İkinci Selim inşa ettirmiştir. Mimarı, kâinat içindeki yerini, haddini bilme bakımından mimarların birincisidir. Eserleri bulunduğu mekânın sanki dünya yaratılalı beri bir parçasıdır, o kadar tabii bir şekilde çevresiyle bütünleşmiştir... Kullanılan malzeme, büyüklük, maddi manevi unsurlarla anlatılmaz bir birlik içinde olmuştur.

Caminin temeli haziran ayında miladi 1568, hicri 976 yılında atılmıştır. Temel atmaya ebcedle 'Fazlullah' kelimesi tarih düşülmüştür. 'Allah'ın ihsanı' demektir, yani Allahü teala'nın bolca, hesapsız vermesiyle cami inşa ediliyor manasınadır.

İnşaat, miladi 1574, hicri 982 tarihinde bitmiştir. Bitişinde ise 'Fazlı Yezdân' tarihi düşülmüştür. Anlam olarak yukarıdakinin benzeridir, 'İnşaat Allahü teala'nın ihsanıyla tamamlandı,' demektir. Ancak burada çok ilginç bir şey vardır: Hicri bitiş tarihinin (982) rakamlar toplamı 19'dur, 19 besmeleye işaret etmektedir, besmeleyi meydana getiren rakamlar 19 tanedir.

Besmeleyle başlamış, besmeleyle tamamlanmıştır.

Padişah İkinci Selim 1 Kasım 1574'te vefat edince cami, 27 Kasım'da ibadete açılır. Kaderin garip bir cilvesi... Selimiye Camisi'nin inşaatını hayatının en büyük gayesi bilmişti padişah, tıpkı Kıbrıs'ın fethi gibi... Ama açılışında bulunmak, namaz kılmak nasip olmadı ona... 'Niçin yaptın'a bundan güzel misal olur mu? Allah için yaptıysa ahirette karşılığını kat kat görecektir. Ya desinler diye yaptırdıysa, alkışları duymadan hasret içinde gitmiş olacaktır."

Bayan Rose, söze karışmadan edemedi.

"Sayın Başakoğlu, O zaman, Osmanlı'nın başşehri İstanbul'du. Burası dururken... Selimiye gibi bir cami niçin Edirne'ye inşa edilmiş?"

"Bu sual asırlarca sorulmuş. Evliya Çelebi, Seyahatname'sinde İkinci Selim'in peygamber efendimizi rüyasında gördüğünü söylemekte... Ve Efendimizin ona 'Edirne'ye Kavak mevkiine bir cami yap. Edirne, İslam diyarlarının settidir. Bu camiyi inşa etmeye başlamakla Hakk'ın rızasına, yardımına kavuşacak ve Kıbrıs'ı fethedeceksin. Kıbrıs'ın fethinden elde ettiğin ganimetle bu camiyi tamamlarsın.' dediğini yazar.

Nitekim gelişmeler bu yönde oldu. İkinci Selim, caminin temelinin atılışının hemen sonra harekete geçti. 1570'te Kıbrıs Seferi'ne ferman çıkarır ve 1571'de ada fethedilir. Ganimet malıyla... Selimiye Camii tamamlanır. İslamiyet'te en helal, en bereketli, en güzel kazanç ganimettir. Selimiye Camii böyle bir parayla inşa edilir.

Selimiye Camii ve Kıbrıs birbiriyle esrarlı bir şekilde bağlıdır. Bu esrarı bir parça olsun aralamak için... Birkaç hususu söylemek istiyorum. Ancak... Günümüz şartlarında mânâ kazanan, bugün içinde bulunduğumuz durumda tespit edilebilecek üç hususu paylaşmak istiyorum."

Rose ile beraber bütün dinleyiciler meraklanmıştı. Bu sırada, Papa ve Mister Green, saatlerine bakıyorlardı. Geri dönülmez anın başlamasına, üç günün dolmasına ne kadar kaldı diye...

Rose, ikisinin ve saatlerine ve televizyon ekranlarına bakan milyarların hallerine tercüman oldu.

"Sayın Başakoğlu! Öncelikle bunları anlatırsanız memnun oluruz. Bu arada... 72 saatin dolmasına üç saat kaldığı bildirildi. Bu konudaki görüşlerinizi de alalım"

Başakoğlu, boyun büktü:

"Her şey ama her şey... Allahü teala'nın dilemesi ve yaratması iledir. O'nun dilemesi ve yaratması olmadan bir yaprak bile kımıldamaz. Bize düşen, O'nun istediği sebeplere sarılmaktır...

Dünyanın kurtulması konusunda... Sebeplere sarıldık. Kara Taş açılır açılmaz hemen yola çıktık. 'Senenin gelişi baharından belli olur,' derler. Şu ana kadar yaşadıklarımız... İnşallah kurtuluşa ulaşacağımıza, Altın Yay'ı çalıştıracağımıza işaret gibi. Yine de şunu unutmamak lazım. 'Tedbir takdiri bozmaz.' buyurulmuş. Yani... Alınan tedbirler Allahü teala'nın takdirini, yaratmayı dilediğini değiştirmez. O, nasıl dilerse öyle olur. Bize düşen ise... Meşru sebeplere sarılmak... Sonra da... O'na 'Ya Rabbi, biz vahyin ışığında sebeplere sarıldık. Hakkımızda neyin hayırlı olduğunu en iyisini bilen sensin. Hakkımızda hayırlı olanı nasip et' diyerek dua etmektir.

Selimiye Camii ile ilgili söyleyeceğim üç hususa gelince...

Birincisi... Papalıktan açıklanmasını istediğimiz Barnabas İncili'nin yazarı Barnabas... Kıbrıslıdır. İlk kilisesini Kıbrıs'ta yapmıştır. Meşhur İncil'inin de Osmanlı'nın Kıbrıs'ı fethi sırasında bulunduğu söylenilmektedir. Dünyanın içinde bulunduğu felaketten kurtulma sürecinde.... Kıbrıs, Selimiye Camii ve Barnabas İncili'nin yolları kesişti.

İkinciye gelince... Peygamber efendimizin, Edirne için 'İslamiyet'in setti, korunma yeridir,' buyurmuştur. Ve Dünya'nın kurtuluşuna sebep olacak Selimiye Camisi'nin bu şehirde inşa edilmesini istemiştir.

İslam, selamete ulaşma demektir. İslamiyet'in korunması, bütün insanlığın korunması demektir. Şu anda Edirne... Tam anlamıyla İslamiyet'in, Müslümanların ve bütün insanların setti, muhafaza edildiği diyar olmaya çok kuvvetli adaydır.

Üçüncüyü de şu şekilde açıklayabiliriz. Bugünkü şartlarda... Selimiye'nin niçin Edirne'de inşa edildiğini anlamamız çok kolay. Dünya'nın içinde bulunduğu durumdan kurtulması için Selimiye'ye ihtiyaç var. Hangi Selimiye'ye? Edirne'de inşa edilmiş Selimiye Camisi'ne.

Bu muhteşem eserin burada inşa edilmesi, Uluğ Türk'ün Yıldız Han'a vasiyeti... Mimar Sinan Yıldız Han'ın soyundandı Anlaşılan o ki... Mimar Sina bu vasiyetten haberdardı. Kara Taş'ı açmış ve okumuştu. Selimiye Camisi'ni Kara Taş'a ve vasiyete göre inşa etti.

Çok büyük ihtimal, Sultan İkinci Selim de bu vasiyetten haberdardı... Çünkü o, bu Uluğ Türk'ün vasiyetlerine muhatap olanlardan Gün Han'ın soyundandır.

Selimiye'nin niçin Edirne'de inşa edildiğine kısaca temas ettikten sonra... Gelelim mimari özelliklerine... Bunlara anlattığımız rakamların ışığında bakalım.

Ve işe sıfırdan başlayalım.

Rakamların esrarında söylemiş... 'Sıfır, yokluğu, insanı anlatır, sıfır ancak birin sağında yer alırsa değer ifade eder. İnsan... Kendi başına sıfır olduğunu anlayıp kulluk derecelerinde, evliyalık yolunda ilerledikçe... Birin sağına sıfır olarak eklendikçe... Değeri kat kat artar' diye anlatmıştık...

Bu mana, Selimiye'de çok güzel, çok esrarlı bir şekilde dile getirilmiştir. Camideki süslemelerde 99 çeşit lale motifi kullanılmıştır. Niçin 99 çeşit? 'Allah', 'lale' ve 'hilal' kelimeleri Osmanlıca'da iki lam, bir elif ve bir he ile yazılırlar. Bunların ebced değeri 66'dır. Bu sebepten Osmanlı'da Allahü teala'ya işaret olarak lale ve hilal kullanılmıştır. Burada 99 çeşit lale motifiyle Allahü teala'nın 99 güzel ismine işaret edilmiştir. Ancak lale motiflerinden biri ters işlenmiştir. Hem de nereye? Kısmet olup Edirne'ye ulaşırsak göreceğiz. Altın Yay'ı kuracağımız müezzin mahfelinin on iki direğinden birine...

'Ters lale' diye tanınan bu motif anlatılmaz şekilde meşhur olmuştur. Hatta Selimiye Camisi'ni gölgede bırakmıştır. Buraya ziyarete gelenler, o muhteşem esere şöyle bir bakmadan, onun akıllara durgunluk veren ihtişamını seyretmeden, anlamaya çalışmadan hemen ters laleyi aramaya başlarlar.

Bunda müthiş bir cilve, ironi vardır. Dünyanın en muhteşem eseri, bir ters lalenin gölgesinde kalmaktadır. Yani Mimar Sinan, bu ters laleyi buraya işlemekle ne söylemek istedi? 'Ey Mimar Sinan! Sakın ola ki yaptığın bu camiyle övünme. Bu camiyi Yüce Allah'ın sana verdiği iman, akıl, zekâ, güç ile yaptın. Bunların hepsi Allahü teala'nın sana olan ihsanıdır. Ben yaptım diyerek böbürlenme! Buğday misali başını eğ, bu nimetlere şükredebilme gayretine düş.

Bir ters lale, seni, eserim dediğini gölgede bırakır, sen bir olmadan sıfırsın' demek istemiştir.

Ters lalenin ikinci mânâsına gelince... Lalenin Allahü teala'ya remiz, işaret olduğunu söylemiştik. Allahü teala insanı, yeryüzünde halifesi olarak yaratmıştır. Ters lale ile... İnsanın BİR olmadıkça, hiçbir kıymeti olmadığı, solda sıfır, hatta sıfırdan da aşağı olduğu, devamlı değer kaybedeceği, eksilere düşeceği anlatılmıştır.

Selimiye'deki her şey, her mana... BİR'e, mutlak yaratıcıya işaret eder. Her varlığı Yaradan, her an varlıkta tutan yüce Allah'tır. Yapılan bütün işler de... O'nun dilemesi, yaratması, güç kuvvet vermesi, insanın iradesini kullanması vardır. Kısacası... Her var O'nu işaret eder. Bu sebepten... Varlıklara O'nu işaret etmesi bakımından âlem denmiştir.

Tabanda yayılan Selimiye Camii... Kubbe ile bir araya gelir, kubbenin üzerinde hilal şeklindeki âlemle tam bire dönüşür.

Kubbe, 31,25 metre çapındadır. Tabandan kilit taşına kadar yüksekliği 43,25 metredir. Kubbenin tam merkezinde... Yani müezzin mahfilinin hizasına gelen kısımda... 'İhlâs Suresi' yazılıdır, Allahü teala'nın birliğini, sıfatlarını anlatan sure...

Kubbe derinliği 16 metredir, beş katlı bir apartman demektir. Kubbe, iki bin ton ağırlığındadır, kilit taşının ağırlığı beş tondur.

Kubbenin merkezinden sarkan zincirin ucunda altıntop vardır. Altıntop, saf güzelliğe, mükemmelliğe, tabiatın ilk yaratıldığı andaki bozulmamış haline, ilahi ölçüye işaret eder. Ve Selimiye Camisi'ndeki Altın Oran'a...

Bu altıntopun burada bulunması yalnızca anlattıklarımızla sınırlı değil. Bugün kullanmayı düşündüğümüz Altın Yay'la ilgisinin olduğunu düşünüyorum.

Elif'in ebcedde değeri birdir. Mim harfinin hazreti Muhammed aleyhisselama işaret ettiği gibi elifin de Allahü teala'ya işaret ettiği kabul edilir.

Kubbe sekiz sütun üzerinde yükselir. Sekiz cennet vardır. Arşı

taşıyan meleklerin sayısı kıyamette sekiz olacaktır. 4 minarede yol adedi toplam sekizdir.

Ebedi hakikate, ebedi güzelliklere, birliğe işaret eden kubbe sekiz sütun üzerinde yükselmektedir. Ebedi güzelliğe, birliğe, hakikate kavuşmak, cennete götüren iman ve amelle olur manası burada akla gelir.

Kubbenin altına gelip, sırtını zemine verip baktığınızda yedi kat göğün üzerinize şemsiye olduğunu, kanat gerdiğinizi hissedersiniz.

Kubbenin etrafında 40 pencere vardır. Kırk'ın ebced karşılığı 'mim' harfidir. Mim harfi de Peygamber efendimize işaret kabul edilmiştir. Kırk ayrıca, kırklar denilen ve insanların maddi manevi rızıklara kavuşmasına vesile olan evliyalar grubudur. İslamiyet'te kırkla ifade edilen pek çok şey vardır. Bunların bir kısmını 40 rakamının esrarında anlatmıştık.

40 pencereden direkler hizasında kalan sekiz tanesinden ışık gelmemektedir. Dışardan bakıldığında direkler hizasındaki sekiz pencere gözükmediğinden 32 pencere sayılır. Bunun da 32 farzı işaret ettiği söylenmektedir.

Selimiye Camisi'nde her şeyin çift yaratıldığına (2'ye) işaret eden mana da en mükemmel şekilde verilmiştir. Işık karanlık, büyük küçük, mükemmellik basitlik, uzunluk kısalık, varlık yokluk gibi...

Caminin iki taç kapısı vardır, biri iç avluya girişte, diğeri de yine onun tam karşısında, asıl mekâna girištedir.

Edirne'ye İstanbul yönünden girişte dört adet olan minare iki gözükür. Bu, varlıkların vehim, hayal mertebesinde yaratıldığını, görünüşün aldatmaması gerektiğini, dört rekâtlı namazların seferilikte iki rekât kılındığını gösterir.

İç avluya üç kapıdan girilir. İki minare üçer yolludur. Bu, İslamiyet'in, iman, amel ve ihlâstan ibaret olduğunu gösterir. İbadetlerde de ilim, amel ve ihlâsın şart olduğuna işaret eder.

Selimiye Camii Külliyesi'nde toplam 32 kapı vardır. Bu Müslümanlar arasında meşhur olan 32 farza işaret eder.

En dış avluda 9 kapı vardır, Musa aleyhisselamın gösterdiği 9 mucizeye işaret eder.

Caminin ana mekânında üçü asıl, ikişer tane yanlarda küçük olmak üzere yedi kapı vardır. Yedinin neye delalet ettiğini rakamlarda geniş olarak anlatmıştık. Yedi kat sema, yediler diye anılan evliyalar ve daha nice mânâ...

İç avlu ve caminin kapı toplamları ise 10 tanedir. Daha önce anlattığımız gibi on rakamının işaret ettiği nice manalar vardır. Bunlardan bizim için en önemli olanı Aşure Günü'dür. Bugünde insanlık nice felaketlerden kurtulmuştur.

Selimiye'nin gök kubbeyi delercesine uzanan ve her biri birer elif olan dört minaresi vardır. Minarelerin yüksekliği alem ucuna kadar 84 metredir. Yedi bölüm olarak yapılmıştır (kaide bir bölüm, kaide ve üç şerefe arası üç bölüm, son şerefeden külaha kadar bir bölüm, külah bir ve alem bir olmak üzere). Yedinin çeşitli anlamı vardır, ancak minareler söz konusu olunca en yakışanı, bu minarelerden okunan ezanın yedi cümle ve göklerin yedi kat olmasıdır.

Minarenin kalınlığı o gün kullanılan ölçüyle 18 ziradır. 18 bin âleme işaret kabul edilir.

Dört minarenin dört büyük meleğe, hulefayı raşidin denilen dört halifeye, dört mezhebe, işaret ettiği söylenir.

İçinde bulunduğumuz durumla ilgili olanına gelince... Dünya ve sema, dört şeyden meydana gelir: Toprak, su, hava ve ateş... Dört yön vardır: Doğu, batı, kuzey ve güney...

Dört minarede üçerden on iki şerefe vardır. Bunun camiyi yaptıran İkinci Selim'in 12. padişah olduğuna işaret ettiği söylenmektedir. İkinci Selimin 12. padişah sayılması için fetret devrinde Edirne'de bir müddet Osmanlı'yı idare eden Yıldırım Beyazıt oğlu Süleyman'ın da padişah olarak kabul edilmesi gerekli, bazı tarihçiler bu şekilde düşünmektedir. 12'nin çeşitli manaları vardır. Ancak konumuzla ilgi olanı, bir yılda on iki ay bulunması,

kelimeyi tevhidin her iki kısmının 12'şer harf olmasıdır.

Ve namazın farzları on ikidir.

En önemlisi de Oğuz Han'ın torunlarından Boz Oklar'ın 12 ve Üç Oklar'ın da 12 kişi olmasıdır.

Avludan, son cemaat yerinden camiye girişte sağda ve solda on iki pencere vardır. Pencereler 12 parmaklıdır.

İki minare üçer yolludur ve bu şekilde yol sayısı altı olur. Bu da imanın altı şartına ve Oğuz Han'ın altı oğluna işaret eder.

Dört minarede toplam sekiz yol vardır. Bu sekiz yol, ezanın başında ve sonunda söylenen ve sekiz harften meydana gelen ve Allah en büyüktür, büyük yalnızca O'dur mânâsına gelen 'Allahüekber' sözüne işaret eder.

Her bir minare 360 basamaktır. Dairenin iç acılarının toplamı, meridyen sayısı ve ahiretteki bir yıl 360 gündür.

Minarelerin dış cephesi dikine 32 şeritle süslenmiştir ki Müslümanlar arasında 32 farz çok meşhurdur.

Minare ismi, nur kelimesinden doğmuştur. Aslı 'menare'dir, yani mekân ismidir, nur yayılan yer mânâsına gelir.

Şimdi yalnızca sembol olan bu minarelerde müezzinler, şerefelerde dönerek ezan okurlardı, ses ile nur yayarlardı. Nasıl? Çok esrarlı değil mi?"

Bayan Rose, izin isteyerek söze karıştı. "Sayın Başakoğlu, pilot kabininden Edirne'ye yaklaştığımız haberi geldi. Konuyu toparlarsanız iyi olur," dedi.

Başakoğlu gülümsedi. "Sevgili seyirciler ve dinleyiciler kusura bakmasın. Konu, Selimiye Camii olunca gönül sınır dinlemiyor," açıklamasında bulunarak konuşmasına devam etti.

"Cami, beş kat üzerine inşa edilmiştir. Tabandan kubbeye bu yapılanmayı herkes rahatlıkla görebilir. Bunun, İslam'ın beş şartına işaret ettiği söylenir. Caminin bir bölümünde tabandan tavana pencereler yedi sıradır. Yedi kat göğe işaret eder. Kubbe de Arş'a...

Dışardan baktığınızda kubbeyi üç bölüm olarak görebilirsiniz. Bu zaman da yedi kat üzerine inşa edilmiş gözükür, yedi kat semaya ve diğer yedilere işaret eder.

Bugün bizim için çok şey ifade eden, üzerine Altın Yay'ı kuracağımız müezzin mahfiline gelince... Bu, tam caminin ortasında, kubbenin altında yer almaktadır. Tıpkı Uluğ Türk'ün vasiyetinde bildirdiği gibi. Bildiğim kadarıyla... Dünya üzerinde, caminin tam ortasına inşa edilmiş müezzin mahfili yoktur.

12 ayak üzerine inşa edilmiştir. Bunlar, kelimeyi tevhidin birinci ve ikinci kısımlarına, 12 aya, 12 havariye, 12 imama ve daha nice 12'ye işaret etmektedir.

Müezzin mahfili deyince çok önemli bir şey aklıma geldi. Selimiye Camii, tam bir kainat modeline göre inşa edilmiştir. Az önce de söylediğim gibi... İç kısımda, kuzey ve güneydeki pencere katları sayıldığında yedi kat olduğu görülür. Yedi kat semanın üzerinde ne vardır? Arş...

Selimiye kubbesi Arş'a misaldir. Arş'ta Kabe'nin aslı Beytül mamur bulunmaktadır. Bunun yeryüzündeki düşey izine Kabe inşa edilmiştir. Selimi Camisi'ndeki müezzin mahfili de kubbe ortasının tam düşeyine inşa edilmiştir tıpkı Kabe gibi... Müezzin mahfilinin dörtgen şeklindeki tabanının kenar uzunlukları, Kabe ölçülerinin tam yarısı, 6 metre civarındadır. Yani müezzin mahfili, Kabe'ye misal olarak inşa edilmiştir.

Kabe'deki Hatem de denilen Hicr-i İsmail'in karşılığı da müezzin mahfilinin üst katına çıkan merdivenlerin meydana getirdiği alandır. Kabe'de Hatem'in çaprazında Hacer-i esved taşı vardır. Müezzin mahfilinde de merdivenlerin tam çaprazında ters lale vardır. Ters lale ve Hacer-i esved taşı... İnsanın hakikati, yaratılış sebebi; bu kadar özlü olarak ancak bu şekilde anlatılabilirdi.

Mahfilin altında, tam ortasında mermer bir fıskiye vardır. Bunun tam üzerinde de çarkı felek denen bir daire vardır ki... Merkezinden çembere tam 24 kol uzanır, kelimeyi tevhitteki 24 harfe, 24 Oğuz boyuna işaret eden...

Kubbeyi tutan sekiz direğin her biri de boydan boya uzanan 24 şeritle bölünmüştür.

Mahfildeki 12 direğin kelimeyi tevhidin 'Muhammedür resulullah' kısmındaki 12 harfe ve Oğuz Han'ın torunlarından Üçokların 12 kişi olmasına, dört minaredeki 12 şerefenin de 'Lailaheillallah' kısmındaki 12 harfe ve Bozokların 12 kişi olmasına işaret ettiği söylenmektedir.

24 Oğuz boyundan bahsedince... Aklıma gelen bir kişiden bahsedeyim. Oğuzların Kayı boyundan, bu camiyi yaptıranın ve Nuh Çözümü Kararı ile gücün teslim edilmesi istenen Osman oğullarının atasından, Osman Bey'den... İnsanlığın bugün dahi anlamakta zorlandığı Osmanlı Cihan Devleti'nin kurucusundan...

Osman Gazi, o alperen... 1258 tarihinde doğmuştur. Moğollar'ın Bağdat'ı yakıp yıktığı, yüz binlerce Müslümanı acımasızca katlettiği zaman... Bir yerde güneş batarken diğer yerde doğmuştu.

Osman Gazi, Osmanlı Devleti ne zaman kurmuştur biliyor musunuz? Hicri tarihe göre, 699'da...

Peki, bu neyi ifade eder ki? Neyi anlatmaz ki... 699 sayısı meydan getiren rakamların toplamı 24'tür. Yani kelimeyi tevhidi meydana getiren kelime adedi... Aynı zamanda 24 Oğuz boyuna işaret.

Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye ve dolayısıyla soyundan gelenlere vasiyetinden birkaç kelimeyle bahsetmek istiyorum.

Vasiyetnamenin özü şöyledir.

'Allahü teala'nın emirlerine muhalif bir iş eylemeyesin! Bilmediğini âlimlerden sorup anlayasın! İyice bilmeyince bir işe başlamayasın! Sana itaat edenleri hoş tutasın! Askerine inamı (nimetleri), ihsanı eksik etmeyesin. İnsan ihsanın kulcağızıdır.

Zalim olma! Âlemi adaletle şenlendir. Allah için cihadı terk etmeyerek beni şâd et! Âlimlere riayet eyle ki şeriat işleri nizam bulsun! Nerede bir ilim ehli duyarsan, ona rağbet, ikbâl ve hilm göster! Askerine ve malına gurur getirip, şeriat ehlinden uzaklaşma!

Bizim mesleğimiz Allah yoludur. Maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır. Yoksa kuru kavga ve cihangirlik davası değildir. Sana da bunlar yaraşır. Daima herkese ihsanda bulun! Memleket işlerini noksansız gör! Hepinizi Allahüteala'ya emanet ediyorum.'

Nuh Çözüm Kararı'yla güç, Oğuz Türküne, Osman oğullarına niçin verilmek istendi? Bu vasiyetle çok iyi anlaşılmaktadır.

'Âlemi adaletle şenlendir' sözü her şeyi anlatmaya yeter... Başka söze gerek yok."

Başakoğlu, daha sonra müezzin mahfilinin tavanından bahsetmeye başladı.

"Mahfilin tavanı, lale ve gül motifleriyle süslenmiştir. Müslümanlar arasında lale Allahü teala'ya, gül de Hazreti Muhammed'e işaret etmektedir.

Meşhur ters lale, buradaki direklerin birinin üzerindedir. Bu ters lale zemine inince kıyametin kopacağı söylenir.

Sultanların namaz kıldığı hünkâr mahfili dört direk üzerine inşa edilmiştir. Selimiye Camisi'ndeki en güzel çini işleri buradadır. Sanki cennetten bir bahçedir. Hayat ağacı denilen elma ağacı süslemesi vardır. Her tarafı lale, sümbül, karanfil çiçekleriyle bezenmiştir.

Hayat Ağacı'nın Selimiye Camisi'nde hem de Hünkar Mahfili'nde olması çok anlamlı... Dünya nizamının, huzurlu hayatın sultanlara bağlı olduğuna işaret eder. Bu hakikat... Topkapı Sarayı'nın girişinde yazılmıştır. 'Sultan, yeryüzünde Allahü tealanın adaletini yerine getiricidir. Bütün mazlumlar ona sığınır.' Bu hadis-i şeriftir. Yani âlemlere, bütün Kainata rahmet olarak gönderilen Hazreti Muhammed aleyhisselâmın sözüdür. Dikkat edin. Sultan, yalnızca Müslümanların değil, bütün mazlumların sığınağıdır denmektedir. Ne büyük rahmet, merhamet, adalet...

Bugün, inşallah... Hayat Ağacı'nın bulunduğu Selimiye Camisi'nde... Dünya'da hayatın devamı için gayret edeceğiz. Bütün her şeyi ol emriyle var edenin ihsanıyla bunu başaracağız inşallah...

Burada, Hünkar Mahfili'nde... Bütün bu güzelliklere saplanmış zehirli bir hançer vardır. Dünyada eşi benzeri bulunmayan bu çiçekler boynu bükük. Bir kısmı hunhar eller tarafından koparılmıştır. 1877-78 Osmanlı Rus Harbi'nde... Edirne işgal edilince olanlar olmuş... Rus Komutanı Skolobef'in yolu hünkâr mahfiline düşmüş. Nadide çinilerden bir kısmı yerinden koparılmıştır. Bu çiniler, hâlâ Moskova'dadır.

Sultan Selim, altından bir minber yapılmasını ister. Mimar Sinan ise, 'Hünkârım, altının cezbesine kapılan çok olur. Allah'ın izniyle size mermerden öyle bir minber inşa edeceğim ki... Altından kıymetli olacak.' der. Bugünkü eşsiz güzellikteki tek parçadan minberi inşa eder. Minberin ilk basamağın sayış şekline göre 24 veya 25 basamağı vardır. 24 kabul edersek 24 Oğuz boyuna 25 kabul edersek 24 Oğuz boyuna ve Oğuz Han'a işaret eder."

Anlatırken... Sanki Selimiye'yi karış karış gezen, kubbeye çıkan, minarelere tırmanan Başakoğlu, terlemişti. Bayan Rose'a baktı.

"Kızmayın bayan, tamam, bitmek üzere..."

Muhabir Rose, şaşırdı. Bu kadar sıkıntılı bir zamanda, herkesin üç günün dolmasına ne kadar kaldı diye ikide bir saatine baktığı anda bile şaka yapabilmek... Başakoğlu'nu hayranlıkla seyretti.

"İnmemize daha on dakikamız var. Konuşmanızı rahatça tamamlayabilirsiniz. Selimiye ile ilgili verdiğiniz bilgiler, hepimizi çok derinden etkiledi. Lütfen acele etmeden devam edin."

Başakoğlu, "Teşekkür ederim," cevabıyla konuşmasını sürdürdü.

"Gelelim, şadırvanın bulunduğu iç avluya... Burada da nice çok sırlar var... Ortada şadırvan bulunmaktadır. Şadırvanda 16 musluk vardır. Sekizleri 24'e, 16'ları 32'ye çıkarmak için.

Koca Mimar, bugünleri görmüş. Şadırvanı Güneş gibi kabul etmiş. Oğuzların son devleti, mazlumların, adaletin Son Kalesi Türkiye temsilen... Etrafındaki 16 musluğu ise yıldız olarak düşünmüş, tarih boyunca Oğuz Türkünün kurduğu 16 devleti remz olarak.

Bugün, Türkiye Devletinin Cumhurbaşkanlığı bayrağında,

ortada Güneş, etrafında 16 yıldız vardır. Tıpkı Selimiye Camii şadırvanında olduğu gibi...

İşte bu düşüncenin, mefkurenin neticesinde... Bugün... Dünyanın kurtuluşu için Türkiye üzerinde gayret edeceğiz. İşte bunun için... Nuh Çözümü Kararı'yla... Gücün kullanılması, Türkiye devletinin yiğitlerine, Oğuz Türküne verilmiştir

Şadırvanın üstünde kubbe yoktur. Sanki gönül eri koca Sinan, şadırvana koca gök kubbeyi kubbe olarak düşünmüştür. Şadırvanın üstüne kubbe yapmaması, gök kubbeye dikkat çekmek içindir. Gök kubbe, sema, bizi Güneş'in yakıcılığından, öldürücü ışıklarından koruyan, faydalı ışıkları hayat verecek sıcaklıklarda dünyamıza salan en büyük koruyucu kalkan değil mi? Şu anda Dünya, bu kalkanın delinmesi sebebiyle yok olmanın eşiğine gelmedi mi?"

Papa, Mister Green, Rose ve televizyonları, cep telefonları başındaki milyarlar bir daha hayran oldular Başakoğlu'na... Şadırvan ve gök kubbe benzetmesine... Selimiye Camisi ile Dünya'nın kurtulması arasında her fırsatta irtibat kurmasına...

İç avluda 18 kubbe vardır, 18 bin âleme işaret eden... Eğer büyük kubbeyi veya şadırvanın üzerinde var kabul ettiğimiz sema kubbesini dâhil ederseniz 19 kubbe olur, besmeleyi simge olan... Bu şadırvanın Kevser Havuzu'na işaret ettiği de söylenir.

Son söz olarak... Selimiye Camisi'ni Cennet'ten bir köşe haline getiren pencerelerden bahsetmek istiyorum. Cami içinde, pencereler, 4 artı 6 = 10, 6 artı 8 = 14, 5 artı 7 = 12 gibi iki sıralı, 7'li, 3'lü gibi tek sıralı gruplanmışlardır. Dikkat ederseniz rakamların hem yalnız başına hem de toplamlarında manalar vardır.

Bütün kalbimle inanıyorum. Selimiye'deki tek bir taşın bile rastgele konmadığına, dünyanın kurtuluşunun yüce Mevla'mızın, Sahibimizin izniyle bu mübarek mabet altından olacağına..."

Bayan Rose'a döndü. Terlemiş bir yüz, ümit saçan, göz bebeklerinde masmavi bir Dünya olan gözlerle baktı.

"Söyleyeceklerim bu kadar... İnşallah... Dehşet içinde

bekleyenlerin gönüllerine bir parça da olsa ümit verebilmişimdir."

Bayan Rose, verdiği bilgilerden dolayı Başakoğlu'na teşekkür etti. "Sevgili seyirciler..." sözleriyle devam edip konuyu toparlama ve canlı yayını kapatma gayretine düştü.

Başakoğlu, bir şeyi fark etti. İkaz işareti yanıp sönen, canlı yayın sebebiyle sessize aldığı cep medya cihazını gördü. Bakmasıyla eşi ve çocuklarını hatırladı. Acaba ne haldeydiler. Altın Yay çalışıncaya kadar özel telefon görüşmesi yapmama kararı almışlardı.

Telefonun ikaz işareti ancak çok özel birkaç kişiden mesaj gelince yanıp sönmeye ayarlanmıştı. Merakla baktı. Mesaj çok sevdiği Edirneli Mümin Hoca'dan gelmişti. Mesajı açtı. "Sevgili Başakoğlu... Az önceki telefon görüşmemizde söylemeyi telaştan unutmuşum. Bugün, Aşure Günü. Tebrik eder, insanlığın kurtuluşuna vesile olmasını her şeyin sahibi Rabbimizden niyaz ederim." diyordu.

"Aşure" ve "kurtuluş" sözleri Başakoğlu'nu tepeden tırnağa titretti, eli ayağına dolaştı. Bu sırada Bayan Rose, konuşmayı bitirme telaşındaydı.

"Hangi dinden olursak olalım, durmayalım. Bugün Altın Yay'ın işlemesi için bütün kâinatın, her şeyin yaratıcısına duaya duralım. Sizlere Selimiye Camisi'nden sevinçli haberler vermeyi ümit ediyorum. Şimdilik hoşça kalın."

Bu sözleriyle canlı yayını bitirirken Başakoğlu atıldı.

"Durun Bayan Rose! Yayını kapatmayın. Bir müjdem var."

Bir müjdem var sözü, büyük bir merakla bütün dikkatleri tekrar Başakoğlu'na çevirdi. O da büyük bir heyecanla sözlerine devam etti.

"Evet... Büyük korku ve endişe, çok küçük bir ümitle bekleyenlere müjdeli bir haberim var. Korkularını azaltacak, ümitlerini çoğaltacak bir müjde..."

Bayan Rose şaşırdı, o da merak etti.

"Tabii, buyurun. Şu an canlı yayındayız."

Başakoğlu, büyük bir heyecan içinde konuşmaya çalıştı.

"Korku ve ümit içinde bekleyen sevgili dünyalılar. Bilerek dünyalılar dedim. İçinde bulunduğumuz şartlarda... Dünyadaki bütün insanlar ırk, din farkı gözetmeden hepimiz aynı tehlikeyle, yok olma ile karşı karşıyayız. Ümit ve korkuda eşitlenmiş durumdayız. İnşallah ümidiniz çoğalacak vereceğim müjde ile..."

Bu sözlerle... İnsanların akılları başından gidecek, beklemek dayanılmaz ateş gibi oldu. Herkes Başakoğlu'nun ağzından çıkacak müjdeli haberi bekliyordu. Sözler ağızdan çıktı.

"Az önce aldığım mesajla çok güzel bir haber geldi. Bu mesajda, bugünün Aşure Günü, yani Muharrem ayının 10'u olduğu yazılıydı. Takvime baktım, hakikaten de 10'uymuş."

İnsanların çok büyük kısmı bunun müjde neresinde diye düşündüler. Hayal kırıklığı yaşadılar. Başakloğlu'nun sözlerine devam etmesiyle yeniden ümitlendiler. Başakoğlu, söz değil yürekleri kavuran ateş topları gönderiyordu.

"10 Muharrem Aşure Günü, İslamiyet'e göre çok kıymetlidir. İnananların nice felaketlerden kurtulduğu gündür. Yerlerin, göklerin yaratıldığı gündür. İnşallah bu yaradılış ve kurtuluş gününde dünyamız da kurtulur.

Hazreti Muhammed bugünle ilgili şunları söylemiştir.

'Allahü teala, Aşure Günü'nü üstün kılmıştır. Allahü teala; gökleri, yeri, dağları, denizleri, yıldızları, Arş'ı ve melekleri, Âdem aleyhisselamı Aşure Günü yarattı.

İbrahim aleyhisselamın dünyaya gelişi ve Nemrut'un ateşinden kurtuluşu Aşure Günü oldu. İbrahim aleyhisselama, oğlunun (İsmail'in) yerine kesmek için, büyük bir koç bugün ihsan edildi.

Firavunun boğuluşu, İsa aleyhisselamın göğe kaldırılışı, Eyyub aleyhisselamın beladan kurtuluşu, Aşure Günü'nde olmuştur.'

'Aşure Günü Nuh aleyhisselamın gemisi Cudi Dağı'na indirildi.

O gün Nuh ve yanındakiler, Allah'a şükür için oruçlu idiler. Hayvanlar da hiçbir şey yememişti. Allahü teala denizi, Beni İsrail için, Aşure Günü yardı. Yine Aşure Günü, Allahü teala Âdem aleyhisselamın ve Yunus aleyhisselamın kavminin tövbesini kabul etti. İbrahim aleyhisselam da o gün doğdu.'

Bütün bunların üzerine çok kıymetli bir bilgi daha ilave etmek istiyorum.

Müslümanların bin yılda bir gelip de resul peygamberlerin vazifesini yaptığını söylediği büyük âlimlerden, evliyaların önderlerinden İmamı Rabbani hazretleri de Aşure Günü doğmuştur. Bu âlim keşfiyle, Mehdi aleyhisselamın hicri üçüncü binde geleceğini söylemiştir. Şu anda hicri üçüncü bine daha yüzlerce yıl var. Gönlünüzü hoş tutun. İnşallah bugün Selimiye Camisi'nden Dünyanın kurtuluşuna hep birlikte şahit olacağız."

Başakoğlu, üç kıtayı gezen, insanlar ve tabiat arasındaki dengeyi en güzel şekilde gözlemleyen Sarı Saltuk'u, Edirne ve Selimiye'ye en güzel şekilde anlatan Evliya Çelebi'nin de Aşure Günü doğduğunu hatırladı, ama bunu söylemedi.

Dikkatleri Seyahatnamesi'nde nice sırlar gizleyen bu esrarengiz kişiye çekmek istemedi. Keşiflerinin kendisine kalmasını istedi. Dünyayı kurtarmayı başarırlarsa belki o zaman anlatırdı.

* * *

Sağ salim ulaşmışlardı. Nice defa ölümle burun buruna kaldıktan, dayanılmaz heyecan ve korkulara kapıldıktan sonra... Güneş batmak üzereyken... Kritik üç günün dolmasına iki saat kala...

Çok şaşırdı, Selimiye Camisi'nin güney kapısından batıya bakan Başakoğlu... Gözlerine inanamadı. Güneş, kül dumanları arasında tam bir Kızılelma şeklinde batıyordu. Bu ne esrardı? Bu ne akıl almaz işti? Oğuz Han'ın Güneş Kızılelma halindeyken başlayan seferi, geride bıraktığı Altın Yay ve Gümüş Oklar'la yine Kızılelma halindeyken son buluyordu.

İnanılmazdı, rüyada gibiydi... Çok şükür gelmişlerdi. Küller içinde nice defa ölümle yüz yüze geldikten sonra... Ulaşmışlardı

menzillerine, maksutlarına... Selimiye'nin içinde, o muhteşem kubbenin tam altında... On iki ayak üzerine inşa edilmiş müezzin mahfilinin üzerindeydiler. Altın Yay ve Gümüş Okların kurulacağı...

Uçaktan indiklerinde anlatılmaz bir sıcaklıkla karşılaşmışlardı. Sanki yanardağın içine düşmüşlerdi. Klimalı helikoptere bininceye kadar eriyeceklerini zannetmişlerdi. Kara aracıyla camiye yaklaşamamışlardı. Bunun üzerine çaresiz helikoptere binmişlerdi. Camiye, askerlerin dipçik yardımıyla ancak girebilmişlerdi.

Caminin etrafı tam manasıyla mahşer meydanı gibiydi. İnsanlar korkunç sıcaklığa aldırmadan caminin etrafını çevirmişlerdi. Selimiye merkezli kalabalık, tam bir daire şeklinde kilometrelerce uzanıyordu.

Daire yarıçapının 10 kilometreyi bulduğu söyleniyordu. Kalabalık milyonları çoktan aşmıştı. Ve yalnızca Türkiye'den değil dünyanın dört bir tarafından insanlar... Akın akın Edirne'ye geliyor, Selimiye'ye yakın olmaya çalışıyorlardı.

Milyonlarca çift göz, Selimiye Camisi'ne bakıyordu. Kapıkule tarafından bakanlar minareleri dört, Kıyık'tan bakanlar üç, eski İstanbul yolundan bakanlar iki görüyorlardı. Dört, üç iki... Ve Mutlak Bir'i işarete eden Selimiye Camii, dünyada tek, dünyada bir tane...

Gönül eri, mimarlar mimarı Koca Sinan'ın insanlığa ne ibretli bir hediyesiydi... Mutlak bilgiden yoksun bakışlarla bakınca... Herkesin doğrusunun değişik olacağını göstermek açısından... Mesele... Neye, nereden, hangi zamanda, hangi göz, zekâ ve akılla, hangi gönül ve bilgiyle, hangi yükseklikten baktığındaydı... Farklı yönden bakan farklı gözler, farklı doğrular, daha doğrusu kendi doğrularını görüyordu. Çoğu zaman da doğru görülmesi isteneni...

Dünya yaşanılmaz hâle nasıl gelmişti? Suç neye göre idi? Hangi yön, hangi bakış açısı, hangi akıl, zekâ, bilgi ve inanç, neyin suç olduğuna karar veriyordu?

Başakoğlu anlatılmaz bir heyecan içindeydi. Mümin Hoca'nın

mesajından sonra yaşadıkları onu vurmuş, heyecan ve ümidini iyice artırmıştı.

Müezzin mahfiline çıkanlar sayılıydı. Yalnızca Papa, Türkiye Diyanet İşleri Başkanı, Cami baş imamı, Mister Green, Bayan Rose, kameraman, Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın temsilcisi altı Oğuz Türkü alınmıştı. Başakoğlu, bu altının içindeydi.

Mahfilin altına gelince ilk olarak çarkıfeleğe bakmışlar, sonra da ters laleye... Ters laleyi görünce gördüklerine inanamamışlardı. Ters lale zemine iyice yaklaşmıştı. "Lale, zemine değince kıyamet kopacak," efsanesini hatırladılar. Bu ne hâldi?

Hâlâ zemine yaklaşan ters lalenin etkisinde olan Başakoğlu, mahfilde bulunanları saydı... İnanılmazdı... Kendisiyle birlikte on iki kişi vardı... Kelimeyi tevhidin "Allah'tan başka ilah yoktur," sözlerini meydana getiren on iki harf, "Muhammed aleyhisselam O'nun elçisidir," manasını ifade eden on iki harf adedince... Musa aleyhisselamın Kızıl Deniz'i on iki ayrı yoldan geçen ve firavundan kurtulan on iki kabilesi... İsa aleyhisselamın ebedi saadetin ulaştırıcısı on iki havarisi... Hazreti Muhammed'in soyundan gelen on iki imam... Mahfili tutan on iki direk sayısınca idiler... Sır, sır üstüneydi, biline, görebilene...

Altın Yay ve Gümüş Okların temsilcileriyle ilk karşılaşmalarıydı. Oğuz Han'ın torunlarını temsil eden son nesil torunlarla ilk kez bir araya gelmişlerdi... Burada çok kısa bir tanışma olmuştu.

Nereli ve kimlerden olduklarını bile soramamıştı. Mister Green beş kişiyi tanıtmış. "Gün Han'ın temsilcisi Kayı boyundan ve Osmanlı soyundan Osman; Yıldız Han'ın temsilcisi Beğdilli boyundan Harzemşahlılar soyundan Çağrı; Gök Han'ın temsilcisi Bayındır boyundan Müsellem; Dağ Han'ın temsilcisi Yüreğir boyundan Ramazan oğulları soyundan İsmihan ve Deniz Han'ın temsilcisi Kınık boyundan Selçuklu soyundan Çalkılıç..." diye kısaca takdim etmişti.

Son derece acıydı ama gerçekti. Oğuz Han'ın temsilcileri, Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın sahipleri birbirlerini tanımıyorlardı. Altın

Yay ve Gümüş Oklar'ı Papalığa teslim eden ataları böyle karar vermişlerdi. Şecere Papalık tarafında takip edilmişti. Her boy, temsilcisini kendisi seçmiş, Papalık tescil etmişti.

İşte şimdi kader onları bir araya getirmişti. Oğuz Han'dan, Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın teslim edilişinden binlerce yıl sonra...

Son birkaç gündür yaşadıkları ve yaşatılmasına sebep oldukları akıl almazdı. Barnabas İncili'nin açıklanmasına sebep olmuş... Kara Taş'ı çalıştırmış... Ve saatler süren canlı yayında bir an durmamış. Oğuz Han'ın, Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın neyi temsil ettiğini Edirne'yi, Selimiye Camisi'ni anlatmıştı bütün dünyaya, milyarlarca insana...

Bu düşüncelerle içinde bir şeyler kıpır kıpır etti. Bir huzursuzluk hissetti. Mister Green'in "Sayın Başakoğlu! Milyarlar bizi bekliyor. Altın Yay'ı çalıştırmak için harekete geçelim mi? Kritik üç gün dolmak üzere, yarım saatimiz kaldı." sözüyle dikkati dağıldı. Kıpırtının, huzursuzluğun üzerinde duramadı.

Hareketlendi... Sandığa uzandı. Ay Han'ın temsilcisi sıfatıyla... Altın Yay'ın gönlü (könlü) temsil eden orta parçasını çıkardı. Yaparlı soyundan Akkoyunlu sülalesinden Başakoğlu Ahmet olarak... Eline almasıyla birlikte anlatılmaz bir şekilde sarsıldı. Parçanın vücuduyla bütünleştiğini hissetti. Uzatılan toplu iğneyi aldı. Sağ el şehadet parmağını deldi. Çıkan kan damlasını seyretti. O damlada, Dünya küresini gördü, mavi ile al renk arasında değişirken... Silkindi, damlayı yay parçasında kan damlası işareti olan yere sürdü. Bütün insanlık heyecan içinde... Canlı yayında... Kendi dillerinde, kendi dinlerinde dualara durmuş bunu seyrediyordu.

Gönlün yardımcısı Gök Han soyundan, Bayındır boyundan Müsellem'e işaret etti. O da şehadet parmağının kanını gümüş okta belirtilen yere sürdü. Gümüş Ok, Kara Taş'ta belirtilen şekilde Gönlü temsil eden Altın Yay parçasına yerleştirildi.

Sıra Kılıç'ın temsilcisi Gün Han neslindeydi. Kayı boyundan Osmanoğlu Osman, Altın Yay'ın sağ parçasını aldı. Şehadet

parmağından çıkan kanı işaretli yere sürdü. Onu yardımcısı Deniz Han neslinden Kınık boyundan Selçuklu soyundan Çalkılıç takip etti. Kanını Gümüş Ok'a sürdü. Gümüş Ok, Kılıç'ı temsil eden Altın Yay parçasına yerleştirildi.

Başakoğlu işlemi biten iki yay parçasını birbirine monte etti. İki ok, bir noktada birleşmişti. Heyecan gitgide yükseliyordu.

Sona doğru geliniyor, bekleyiş dayanılmaz bir hâl alıyordu. Altın Yay çalışacak mıydı? Dünya felaketin eşiğinden dönecek miydi?

Üçüncü parça da sandıktan çıktı. Kalemin temsilcisi Yıldız Han neslinden, Beğdilli boyundan, Harzemşahlılar soyundan Çağrı'ya uzatıldı. O ve yardımcısı Dağ Han neslinden, Yüreğir boyundan, Ramazanoğulları soyundan İsmihan aynı işlemleri yerine getirdiler. Üçüncü parçaya da Gümüş Ok yerleştirildi. Sonra bu parça diğer iki parçayla birleştirildi. Altın Yay tamamlanmıştı. 3 K... Kılıç, Kalem ve Könül'ü temsil eden Altın Yay... Nice destan ve efsanelere konu olmuş Altın Yay... Ve onunla bir olmuş Gümüş Oklar...

Üç Gümüş okun uçları bir noktada birleşmiş. 90 dereceyi tamamlayan iki 45 derecelik açı meydana getirmişlerdi.

Oklar yerleştirilmiş olan Altın Yay ağırdı. Başakoğlu zorlanır gibi oldu. Heyecanına verdi. Müezzin mahfilinin tam ortasına getirdi. Altıntop altına... Milyarların kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Yayı, okların hedefi, Selimiye kubbesinin merkezi olacak şekilde yerleştirdiler. Okların ilk hedefinde Altıntop, sonra da kubbenin merkezi vardı.

Bayan Rose, ne yapılacağını canlı yayında anlatmıştı. Bütün gözler Başakoğlu'na çevrildi. Milyarlarca gözün yükü, beklentinin büyüklüğü çökertti, ayakta zor durdu.

Sağ elinin şahadet parmağı anlatılmaz şekilde karıncalanıyordu. "Ya Rabbi beni mahcup etme." dedi. Parmağını Altın Yay'ın tam ortasındaki yeşil noktaya yaklaştırdı. Milyarlar nefesini tutmuştu. herkes şahadet parmağının yeşil noktaya dokunmasını bekliyordu, kameraman iyice zumlamıştı.

Başakoğlu, dokunamadı. Cesaret almak istercesine döndü. Kaç

gündür aynı heyecanı paylaştığı Mister Green'e baktı. Onun dokun manasında başını salladığını görünce... Parmağını değdirdi. Sonra... Ayakta duramadı, çöktü. Altın Yay'a bakamadı, gözlerini yumdu. Gözlerini yuman yalnızca Başakoğlu değildi. Mahfildeki diğer on bir kişi, televizyonları başındaki milyarlar, cami içindeki on binler de...

Başakoğlu, gözlerini açmadan bekledi. Sevinç çığlıklarını bekliyordu. Sevinç çığlıkları duyulmadı. Ama "Bizi aldattınız! Boşuna ümitlendiriniz!" diye bağıran protesto seslerini duydu. Gözlerini açtı. Altın Yay'da hiçbir değişiklik yoktu.

Boyun bükmüş, sapsarı bir yüz, yaşlı gözlerle kendisine bakan Oğuz neslinden beş kişiyi gördü. Görmesiyle de gönlüne şüphe denen zehir düştü.

Uluğ Türk'ün vasiyeti beyninde yankılandı. "Emanetleri evlatlarınız içinde doğru itikatlılara veriniz... Âdem aleyhisselamdan günümüze kadar değişmeden gelmiş, kıyamete kadar da değişmeden devam edecek Yaradan ve yaratıkları hakkında doğru iman bilgilerine inanana, son Peygamberden sonra ehlisünnet itikadı diye anılacak itikatta olana, emir ve yasaklara uyana, gönül eri olana teslim ediniz. Onlar da kendilerinden sonra gelenlere verirken aynı şekilde hareket etsinler. Nesilden nesile bu şekilde devam etsin." sözlerini hatırladı.

İçlerinden biri ehlisünnet itikadı denen itikattan, imandan uzak mı düşmüştü? Acaba hangisiydi? Hangisi düşüncesiyle eli ayağı titredi. Kusuru kendinde görmemiş, diğer beş kişide aramıştı. Böyle bir yüke ayakları dayanamadı. Dizlerinin bağının çözüldü, sırt üstü yere düşerken... Selimiye kubbesinin tam merkezinde yazılı İhlâs Suresi'ni ve bu surenin hemen başındaki "Allah" kelimesini gördü. Bunu görmesiyle de yaptığı hatayı, hataları anladı.

Yay parçalarını birleştirmeye başlamazdan önceydi. "Barnabas İncili'nin açıklanmasına sebep oldum. Kara Taş'ı çalıştırdım. Saatler süre canlı yayında Oğuz Han'ın, Altın Yay ve Gümüş Oklar'ın neyi temsil ettiğini, Edirne'yi, Selimiye Camisi'ni anlattım. Bütün dünyaya, milyarlarca insana..." diye düşünmüştü. Bu düşünceyle

birlikte içinde bir şeyler kıpırdamıştı. Ama heyecandan üzerinde durmamıştı. İkinci olarak da yeşil noktaya parmak basarken söylememişti, besmeleyi unutmuştu.

Gönlü hemen pişmanlıklara tövbelere durdu. Kalkmak için davrandığında... Mahfilin üzerindekilerin ümitsizliğini gördü, gözlerde ve yüzlerdeki ümit ışığı on bin parça olmuş. İdam ipi çekilmek üzere olan mahkûm gibi bakıyorlardı. Cami içindekiler de hayal kırıklığı öfkeye dönmüştü... Kalabalık el kol sallayarak "Bizi aldattınız," bağrışlarıyla mahfile doğru yürümeye başlamıştı. Durumun vahametini anladı. Hemen ayağa fırladı. Kameraya doğru döndü gözyaşları içinde konuştu.

"Ümitleri kırılmış insanlar! Telaş etmeyin! İnşallah Altın Yay çalışacak. Arızayı buldum. Arıza bende... Altın Yay'ın devreye girmesini, Barnabas İncili'nin açıklanmasını kendimden bildim. Bütün iyiliklerin, nimetlerin Allahü teala'nın ihsanı olduğunu unuttum. Bununla da kalmadım. Yeşil noktaya parmağımı basarken besmeleyi, Allah ismini anmayı unuttum...

Müslümanlar, hayırlı, iyi işe besmele, Allahü tealanın ismiyle başlarlar. Bu konuda Hazreti Muhammed şöyle buyurmaktadır.

'Bismillâhirrahmânirrahîm ile başlanmayan her anlamlı iş, bereketsiz ve sonuçsuzdur.

'Bismillâhirrahmânirrahîm her kitabın/kapının anahtarıdır.'

Ben de besmeleyi unuttuğum için... Bu çok anlamlı işimiz, gerçekleşmedi. Unuttuğum besmeleyi hemen şimdi çekiyorum.

Ama önce Besmeleyi unuttuğum için tövbe etmeliyim. Allahü teala Hûd Suresi'nde 'İstiğfar ederseniz, pişman olursanız imdadınıza yetişirim.' buyuruyor. Hemen istiğfara, tövbe etmeye başlıyorum. Hepimiz tövbe edelim, boyun bükelim. Veren O, alan O..."

Başakoğlu gözlerini yumdu. Gözyaşları içinde "Ya Rabbi! Kibre düştüğüme ve besmeleyi unuttuğuma tövbe ettim. Pişman oldum af eyle!" diye tövbe etti.

Sonra da... "Unuttuğum besmele niyetine" diyerek eûzü besmele okudu. Sağ elinin şahadet parmağının ucuyla tekrar yeşil noktaya dokundu.

Milyarlar da gözyaşları içinde bunu takip ediyordu. Ve Allahü teala'nın sevgili kullarını hatırlayarak, onları vesile ederek sağ şahadet parmağının ilk boğumundan başladı... İlk boğuma başparmağı ile dokundu, ilk "istiğfar"ı söyledi.

Bu sırada diğer beş Oğuz Türkü, mahfilin dört bir tarafına dağılmış, kızgınlık içinde bulundukları yere yürümek isteyenlere bağırıyorlardı "Ne olur, siz de tövbe edin, siz de yalvarın. Dünyanın bu hale gelmesinde hepimizin suçu var." diye...

Başakoğlu'nu, Diyanet İşleri Başkanı'nı, Papa ve mahfilin üzerindeki herkesi gözyaşı içinde yalvarırken gören kalabalık da başladı yalvarmaya... "Ya Rabbi bizi affet! Bizi bu felaketten kurtar!" diye feryada... Yalvarışlar, feryatlar, gözyaşları dalga dalga Selimiye Camisi'nden dışarı taştı, cami etrafındaki milyonları kuşattı.

Canlı yayından durumu saniye saniye takip eden, Başakoğlu'nun sözlerini işiten, gözyaşları içinde duayı ve tövbeyi gören milyarlarda tövbeye durdu. "Bizi affet! Bizi kurtar ya Rabbi!" diye feryat etti.

Başakoğlu, dört parmağında 12 boğumda 12 istiğfar çekmişti. Küçük parmağından geri döndü. Her "estağfirullah"da acizliğini, Yaradan'ın ne kadar yüce olduğunu daha fazla hissetti.

Başparmağı, başladığı boğuma, şahadet parmağının uç boğumuna, ucuna geldiğinde... Dayanılmaz bir acı hissetti, Altın Yay için kan çıkardığı yerden. Bu acıyla bütün hücreleri yakarış olup "estağfirullah" dedi. Gözlerini yummuştu, Altın Yay'a bakamıyordu.

Son istiğfarla birlikte ortalık karıştı. "Çalıştı!", "Altın Yay ışıyor!" haykırışları ortalığı kapladı. Başakoğlu merakla gözlerini açtı, Altın Yay'a baktı. Üç okun birleşti yer, Altın Yay'ın tam ortası... Yeşil ışıklar saçarak yanıp sönüyordu. Parmağının tekrar sancıdığını hissetti. Şahadet parmağına ikinci dokunuştaki istiğfarda, ikinci 12'de Altın Yay çalışmıştı. 12 artı 12'de, 24 defa, kelimeyi tevhidi meydana getiren harf sayısınca (12 artı 12) istiğfar söylediğinde...

Yayın çalışmasıyla kanatlanan aklı hepten başından gidiyordu. Kelimeyi tevhidi meydana getiren harfler, Oğuz Boylarının sayısı adedince istiğfar sonrası çalışmıştı Altan Yay... Nerede, 24 kollu çarkıfelek dairesinin hemen üzerinde...

Papa dâhil mahfildeki herkes... "Çalıştı!" bağırışlarıyla yerlerinde zıplıyorlardı. Onların seslerini duyan, zıplayışlarını gören cami içindekiler de oldukları yerde hoplamaya başlamışlardı.

Başakoğlu, mahfilin sallanması, bu sallanışla Altın Yay'ın ayarının bozulması endişesine kapıldı. Tam yayı tutmak için eğilirken, üç gümüş okun birleştiği yerden dile gelmez parlaklıkta bir ışık uzandı. Parmak kalınlığında, kubbeye doğru...

Işığın şiddetinden zıplayışlar ve bağrışmalar duruverdi. Herkes hipnotize edilmiş gibi ışığa bakıyordu. Işık, Altıntop'un etrafından halkalandı. Göz açıp kapayınca çoğaldı bütün kubbeyi doldurdu. Başakoğlu, Şükür Secdesine kapandı, Elhamdü lillah, dedi.

Selimiye'nin dışındakiler çığlıklar atmaya başladılar. Kubbenin pencerelerinden çıkan ışık okları dört minarenin ilk şerefelerine ulaşmıştı. Güney istikametindeki üçer yollu iki minare... İlk şerefeden itibaren aleme doğru bembeyaz kesildi. Alemlerde şimşek çakışına benzer patlama oldu. Buradan gökyüzüne ışık akışı başladı.

Kuzey tarafındaki iki minarede ise... İlk şerefeden toprağa doğru ışık akışı olmuştu. Minarelerden Lalapaşa istikametinde olanından toprağa ulaşan ışık kuzeye doğru yayılmıştı. Diğer minareden akan ışık ise Meriç'in suyuna kavuşmuş. Meriç boyunca devam ederek Ege Denizi'ne ulaşmıştı.

Dışarıdaki gürültüyü duyan içerdekiler camiyi boşaltmaya başlamışlardı. Beş dakikada cami boşaldı.

Başakoğlu da duramadı. Beş Oğuz Türkü'nü Altın Yay'ın başında bıraktı. Papa, Mister Green, Bayan Rose ve kameraman ile birlikte dışarı koştu. Dört minareden, hava, ateş, su ve toprağa yayılan ışığı görünce... "Allah" demekten, Altın Yay'ı bırakan Oğuz Han ve Uluğ Türk'e Fatihalar okumaktan başka bir şey yapamadı.

Tam bu sırada inanılmaz bir şey oldu. Eski Cami'den Üç

Şerefeli'ye Edirne camilerinde ezanlar okunmaya başladı. Başakoğlu, saatine baktı, akşam namazı vaktiydi. Selimiye minarelerinden ışık, diğer minarelerden ezan yükseliyor, semada birleşiyorlardı.

Müezzinler, ulaştırıcılar, sesleniyordu. Nur kaynağı demek olan minarelerden "Allahü ekber!", "Allah tek büyüktür, her şeyi Yaradan, varlıkta durduran yalnızca O'dur." diyorlardı, Altın Yay'ın çalıştığı, Dünya'nın sıhhatine kavuştuğu, normale döndüğü saatte...

Altın Yay çalışmaya başlayalı on dakika olmuştu. Sıcaklık düşmüş, ortalık hissedilir derecede serinlemişti.

Başakoğlu, kendilerinden geçmiş bir vaziyette Selimiye'nin minarelerini seyreden Papa ve Mister Green'e baktı.

BM Güvenlik Konseyi, Nuh Çözümü Kararı'nın gereğini yerine getirecek miydi? Dünyanın, gücün idaresini Oğuz Türklerine verecek miydi? Yoksa çok kısa zamanda yaşananlar unutularak maddi manevi israf ve ifsat devam mı edecekti?

İdare verildiğinde Oğuz Türkleri kabul edecek miydi? Kabul ederlerse başarılı olabilecekler miydi?

Kesin olan şu idi ki... TÜRKİYE insanlığın SON KALESİ, Oğuz Türkü de ALTIN YAYLI muhafızı olmuştu.

Ansiklopedik Bilgiler

BARNABAS İNCİLİ

Kur'an-ı Kerim'de, Hazreti İsa'nın tevhit akidesini (Allahü teala'nın birliğini) tebliğ ettiği ve kendisinin Allah tarafından İsrailoğulları'na gönderilmiş bir peygamber olduğu bildirilmektedir.

Nitekim mealen; "Bir vakit Meryem'in oğlu İsa şöyle demişti: 'Ey İsrail oğulları! Ben size (gönderilen) Tevrat'ın tasdikçisi ve benden sonra gelecek bir peygamberin müjdecisi olarak geldim ki, o peygamberin ismi Ahmed'dir.' Sonra İsa onlara mucizelerle gelince: 'Bu apaçık bir sihirdir,' dediler," buyrulmaktadır (Saf suresi: 6).

Hâlbuki İnciller onu (İsa aleyhisselamı) ilah olarak bildirmektedir. Kur'an-ı Kerim'de hazreti İsa'nın öldürülmediği, çarmıha gerilmediği bildirilirken, İnciller onun çarmıha gerilişini tasvir etmektedir.

Ancak Barnabas İncili'nin İnciller arasında mühim bir yeri vardır. Hristiyanların reddetmeye çalıştıkları bu kitap asıl İncil'e en yakın olanıdır. Bunda hazreti İsa'nın durumu Kur'an-ı Kerim'in haber verdiği şekilde anlatılmakta, teslis fikri yer almamakta ve hazreti Muhammed'in geleceği müjdelenmektedir.

Barnabas, İsa aleyhisselama ilk inananlardan. Kıbrıs'ta doğdu. Önceleri Yahudi dininde idi. İsa aleyhisselamı görünce iman etti. İsa aleyhisselama inandığı ve çok sevdiği için, Havariler ona "Barnabas" ismini verdiler. Fransızlar Saint Barnabe derler ve 11 Haziran'da yortusunu yaparlar.

Bolüs adındaki bir Yahudi, İsa aleyhisselamın dinine inanmış görünüp Barnabas'a yanaştı. Yıkıcı fikirlerini aşılamak için, kendisi ile senelerce arkadaşlık etti. Kandıramayacağını anlayınca,

düşmanlığını açığa vurdu. İsa aleyhisselamdan sonra Bolüs'ün ilk işi, hakiki İncil'i yok ettirmek oldu. İsa, Allah'ın oğludur, dedi. Şarabı ve domuzu helal etti.

Barnabas bu yalanlara aldanmadı. İsa aleyhisselamdan gördüklerini ve işittiklerini doğru olarak yazdı. Bu durumda İseviler ikiye ayrıldı. Bolüsçüler (Pavlosçular), Avrupa krallarını elde edip, kuvvetlendiler. Barnabas tarafını tutanlar ise çoğaldı. Bunlardan Antakya piskoposu Lucian, teslise inanmadığı için 312'de öldürüldü.

Barnabas'ın yolunda olanlar "İsa aleyhisselam insandır, O'na tapılmaz," diyorlardı. Bu mücadele senelerce devam etti. Lucian'ın talebesi Libyalı Aryüs de Barnabas gibi "İsa insandır, ona tapılmaz," dediği için İznik toplantısında aforoz edildi.

Barnabas İncili'nin yok edilmesine ve bu İncili okuyanların öldürülmelerine karar verildi. Aryüsçüler yok edilmeye başlandı. Roma İmparatoru Büyük Kostantin pişman olup Aryüs'ü İstanbul'a davet ettiyse de gelirken öldürüldü.

Barnabas'ın yazdığı İncil, miladın 325. senesine kadar İskenderiye kiliselerinde okunuyordu. 383 senesinde Papa Damasus, bu İncil'den bir nüsha elde ederek hususi kütüphanesine koydu.

1585 senesine kadar burada kalan Barnabas İncili'ni Papa Beşinci Sextus (1595-1590), arkadaşı F.O. Marino'ya İbraniceden İtalyanca'ya tercüme ettirdi. Prusya kralının müşaviri J.F. Cramer, bunu bulup 1713'te Osmanlılar'la yaptığı muharebeleri ile meşhur olan kitap meraklısı Prens Eugén'e hediye etti.

Prens 1736'da öldükten sonra, kütüphanesi Viyana (Hofbibliyothek) Kütüphanesi'ne katıldı. Bu el yazma İncil hâlâ, Viyana İmparatorluk Kütüphanesi'ndedir. Aynı senelerde, Madrid'de, İtalyanca bir nüsha daha bulunduysa da, kilisenin baskısı ile yok edildi. Viyana'daki İncil, 1907'de Oxford'da, Ragg ve hanımı tarafından İngilizceye tercüme edildi. Bu tercümenin birçok nüshaları da İngilizler tarafından yok edildi. Bu nüsha foto ofset

yoluyla 1973'te Pakistan'da basılmıştır.

NUH ALEYHİSSELAM

İdris aleyhisselamdan sonra gönderilen peygamberlerden. Allah korkusundan daima ağladığı için adına, çok ağlayan, inleyen mânâsına gelen "Nuh" denilmiştir.

İdris aleyhisselam insanlara peygamber olarak gönderilip onlara doğruyu gösterdikten sonra diri olarak göğe kaldırıldı. Onun göğe kaldırılmasından sonra insanlar doğru yoldan ayrıldılar.

İdris aleyhisselamı çok sevenler ayrılık acısına dayanamadılar, resmini yapıp seyrettiler. Daha sonra gelenler, bu resimleri tanrı sandılar ve çeşitli heykeller yapıp, tapmaya başladılar. Böylece insanlar arasında putperestlik meydana çıktı.

İnsanlar putlara tapmaya başladıktan sonra, gün geçtikçe aralarında, zulüm, zorbalık, fitne, ahlaksızlık gibi kötülükler artıp yayıldı.

Hazreti Nuh, böyle bir cemiyet içinde çocukluğundan beri doğru yolda bulunan, Allahüteala'ya ibadet eden salih bir kul idi. Sulama işleriyle, çiftçilikle, hayvan yetiştirmekle, marangozluk ve ev inşasında çalışıyordu. Doğru yoldan ayrılmış olan insanların kötülüklerinden de tamamen uzak duruyordu. Elli yaşında iken, Allahüteala, onu insanlara peygamber olarak gönderdi.

Kendi zamanında yaşayan bütün insanlara peygamber olarak gönderilen Nuh aleyhisselam, ömrünün sonuna kadar insanları Allahüteala'ya iman etmeye, O'nun emirlerine uymaya, davet edeceğine söz (misak) verdi.

Ona yeni bir din ve kitap verilmeyip, kendinden önceki peygamberlerin dinlerindeki hükümleri dokuz yüz elli sene insanlara bildirdi, onları hidayete çağırdı.

Peygamber olarak gönderildiği insanlar Kur'an-ı Kerim'de; puta tapan, günahkâr, kötü ve kalpleri kararmış bir millet olarak anlatılmaktadır. Kur'an-ı Kerim'de mealen: "Muhakkak ki biz, Nuh

aleyhisselamı kavmine resul olarak gönderdik," (A'râf suresi, 59) buyrulmaktadır.

Nuh aleyhisselam kavmine kendilerine peygamber olarak gönderildiğini, putlara tapmaktan, haksızlıktan ve zulümden vazgeçip, Allahüteala'ya iman edip, O'nun emirlerine uymalarını bildirdi.

Fakat zulüm ve zorbalığa alışmış ve başkalarını tahakküm altına almak isteyen insanlar inanmadılar ve ona düşman oldular.

Nuh aleyhisselam onlara nasihat ederek: "Ben size doğru yolu göstermek, zulmü kaldırıp, adaleti yaymak için Allah tarafından gönderildim. Herkesin putlara tapmaktan vazgeçip bir olan Allah'a ibadet etmesini, kulluk yapmasını bildiriyorum," dedi. Kavmiyse bu davete inanmayarak emirlerine uymamakta ve sapıklıklarında ısrar ediyordu.

Çok az kimse iman etmişti. Fakat Nuh aleyhisselam tebliğ vazifesini yapıp kavmini; yılmadan, yorulmadan devamlı surette Allah'a iman ve kulluk etmeye çağırıp, isyan ederlerse azaba yakalanacaklarını bildiriyordu.

Kavmi ise bu davete uymadıkları gibi, Nuh aleyhisselamı kendilerine doğruyu, hakkı anlatırken dinlememek için parmakları ile kulaklarını tıkıyorlar, onu görmemek için elbiseleriyle başlarını kapatıyorlardı. Bir taraftan da ona inananlara zulüm ve işkence yapıyorlardı. Hazreti Nuh'un daveti, günden güne uzaktan yakından duyuluyor, her yerde ondan bahsediliyordu.

O'na iman etmeyenlerse bundan endişe duyuyor ve düşmanlıklarını safha safha artırıyorlardı. Nuh aleyhisselam gittikçe azan kavmine: "Ben size zor ve güç bir teklif yapmıyorum. Puta tapmaktan vazgeçip Allahüteala'ya ibadet ediniz. Sizlerin her bir grubu başka bir gruptan korkuyor zulüm görüyorsunuz ve zulmediyorsunuz. Allah'tan korkunuz zulmedenlerden ve mazlumlardan olmayınız," diyordu.

Yıllar sürüp gidiyor, Nuh aleyhisselam ise tebliğ vazifesini

devamlı olarak yapıyordu. Çok az kimse iman etmişti. Diğer insanlarsa iş sahibi zorbalar, kötü işlerle uğraşan kimseler veya düşkünlük içinde hayat süren zelil, esir ve muhtaç kimselerdi. Her geçen gün daha bedbahtlaşan bu insanlar, bir türlü fitne, fesat ve sapıklıktan el çekmiyorlardı.

Nuh aleyhisselam böylesine düşmüş olan insanlara acıyor şefkat ve sabırla onları kurtarmaya çalışıyordu. Onlar ise bunu idrak edemeyip karşı çıkıyorlar, hazreti Nuh'u taşa tutuyorlar, onu şehirden kovuyorlar, evini harap ediyorlar, sapıklıkla itham ediyorlardı. Bir türlü kötülüklerini anlayıp, azgınlıktan vazgeçmiyorlardı. İsyanları sebebiyle Allahüteala onlara gazap etti. Senelerce yağmur yağdırmadı. Malları, hayvanları helak oldu. Bağları bahçeleri kuruyup, servetleri kayboldu, nesilleri kesildi. Son derece muhtaç ve fakir hâle düştüler. Onların bu hâli karşısında Nuh aleyhisselam: "Ey kavmim başınıza gelen bunca belâlar günahlarınız sebebiyledir. Putlara tapıp, Allah'a ibadet etmekten kaçındığınız için Allahüteala size gazap etti. Bu sebeple yağmurlar kesildi. Büyük sıkıntılara düştünüz. Ama Rabbinizden günahlarınızın bağışlanmasını isteyin, sizi affedip üzerinize rahmet yağmuru göndersin. Size mallar ve evlatlar ihsan ederek imdat etsin. Nihayet bir gün ölüp kabre gireceksiniz. Rabbiniz sizi bir müddet kabirde beklettikten sonra diriltecek ve amellerinizin cezasını ve mükâfatını verecek..." diyerek daha birçok hususu iyice anlatıp onlara ehemmiyetle nasihat etti. İsyandan vazgeçmezlerse daha ağır azaplara düşeceklerini bildirdi.

Nuh aleyhisselam ve bildirdiklerine inanmayıp putlara tapmakta ısrar eden azgın millet: "Ey Nuh gerçekten bizimle çok mücadele ettin, bunda da çok ısrarlı davrandın. Bu işe başladığın günden beri bizi devamlı olarak azapla korkutup durdun. Artık sözünde doğru isen şu azabı getir de görelim. Artık ne olacaksa olsun," diyerek onun nasihatlerini ve davetlerini hiç kabul etmedikleri, Kur'an-ı Kerim'de Hûd suresinde (ayet 32) bildirilmektedir.

Nuh aleyhisselam kavminin bu tutumu karşısında asla yılmadan, tebliğ vazifesine devam ettiği hâlde, onların bir türlü imana gelmeyeceklerini iyice anladı.

Bunun üzerine mealen şöyle dua ettiği Kur'an-ı Kerim'de bildirilmektedir: "Nuh (aleyhisselam) dedi ki: Ey Rabbim! Yeryüzünde, hareket eden hiçbir kâfiri bırakma! Eğer sen onları bırakırsan, kullarını dalâlete, sapıklığa sürüklerler. Hem bundan sonra onların çoluk çocuğu olmaz. Olsa bile çocukları facir ve küfürde pek ileri kimseler olurlar. Ey Rabbim! Beni, anamı, babamı, mümin olarak evime girenleri, erkek, kadın bütün müminleri mağfiret eyle, bağışla, zalimlerin (kâfirlerin) ise ancak helak ve hüsranlarını arttır." (Nuh suresi, 26-28) "(Nuh aleyhisselam dua edip) dedi ki: Ya Rabbi! Gerçekten kavmim beni tekzip etti, yalanladı. Artık benimle onların arasındaki hükmü sen ver. Beni ve beraberimdeki müminleri kurtar." (Şuara suresi, 117-118) Nuh aleyhisselamın bu duası üzerine, Kur'an-ı Kerim'de Allahüteala'nın ona mealen şöyle vahiy ettiği bildirilmektedir: "Nuh'a vahiy olundu ki, kavminden daha önce iman etmiş olanların dışında hiç kimse iman etmeyecek. O hâlde sen, kavmin seni yalanladıkları için ve sana eza verdikleri için mahzun olma, kederlenme ki; onlardan intikam alma vakti gelmiştir. Nezaretimiz altında ve vahiy ettiğimiz, bildirdiğimiz şekilde bir gemi yap! Zalimler (kâfirler) hakkında bana dua etme. Zira onlar (suda) boğulacaklardır." (Hud suresi, 36-37)

Nuh aleyhisselam kendisine gönderilen vahiy üzerine hemen bir gemi yapmaya başladı. Geminin yapılmasında Cebrail aleyhisselam, Allahüteala'nın emri üzerine yardımcı oluyor ve nasıl yapılacağını tarif ediyordu. Nuh aleyhisselam ve iman eden müminler de geminin yapılmasında çalıştılar.

Geminin inşasını gören putperestler: "Şimdi de marangozluğa mı başladın?" diyerek alay ediyorlardı. Hazreti Nuh ise: "Benimle alay ediyorsunuz, ama rezil edici azabın kime geleceğini ve kime sürekli azabın ineceğini göreceksiniz," diyordu.

Nuh aleyhisselam, yüzyıllar boyu insanları Allahüteala'ya iman etmeye çağırdığı hâlde insanların iman etmemeleri sebebiyle helak olmalarının yaklaştığı sırada son olarak şöyle dedi: "Ey insanlar! Ben size doğru yolu göstermek için Allah tarafından görevlendirildim. Bir ömür boyu size nasihat ettim. Dinlemediniz, benimle alay ettiniz, sabır ve tahammül gösterdim. Bana, inananlara eziyet edip bizi incittiniz, Allahüteala yeryüzünü zulüm ve küfürden temizleyecek. Geliniz, davetimi kabul ediniz, cahillik etmeyiniz. Allahüteala'ya itaat ediniz. Ben sizin hayır ve iyiliğinizi

istiyorum. Siz bilmiyorsunuz, ama Allah'ın azabı en kısa zamanda büyük bir tufan şeklinde gelecek. Bildirdiklerime inanmayan herkes helak olacaktır. Şu yaptığım gemi, iman edenlerin binip kurtuluşa ereceği gemidir. Allah'a iman etmeyen asiler suda boğulacaktır. Kurtulmayı isteyen iman etsin ve benimle yolcu olsun. Bu benim, herkesin duyması gereken son sözümdür."

Nuh aleyhisselamın son olarak söylediği bu sözlerine de uymayan insanlar: "Ey Nuh, uzun yıllardan beri bu sözleri söylüyorsun. Şimdi de kuru bir çöl ortasında büyük bir gemi yaptın. Bizi tufanla korkutuyorsun biz sana da söylediklerine de inanmıyoruz," dediler.

Nihayet bir müddet sonra geminin yapımı tamamlandı. Hazreti Nuh'un yaptığı ve üç katlı olduğu rivayet edilen bu geminin ateş yanarak kazanı kaynayıp hareket ettiği (buharlı bir gemi olduğu) Kur'an-ı Kerim'de açıkça bildirilmektedir.

Hud suresi, 40. ayeti kerimesinde mealen buyruldu ki: "Nihayet helak etme emrimizin, azabımızın vakti geldiği, tennûrun (fırının) taşıp fışkırdığı (yahut gemi kazanının kaynadığı) zaman biz Nuh'a şöyle emreyledik ki, kendisinden faydalanılan hayvanların her cinsinden erkek ve dişi birer çift hayvanı gemiye koy. Üzerlerine boğulma emri takdir edilenler hariç aile halkınla bir de iman edenleri gemiye yükle. Zaten Nuh'a iman edenler pek az idi."

Gemiye binecekler hazır olunca hazreti Nuh onlara, Allahüteala'nın ismiyle gemiye binmelerini söyledi. Bütün müminler, o azgın kâfirlerin gözleri önünde Hazreti Nuh ile gemiye bindiler. Nitekim Kur'an-ı Kerîm'de mealen buyruldu ki: "Nuh (aleyhisselam) gemiye bineceklere: 'Allahüteala'nın ismiyle girin ki, geminin yürümesi ve durması Allahüteala'nın iradesiyledir. Benim Rabbim, müminleri mağfiret edici ve merhametiyle tufan belasından kurtarıcıdır,' dedi." (Hud suresi, 41)

Yine Kur'an-ı Kerim'de mealen buyruldu ki: "Ey Nuh sen ve beraberindekiler gemiye yerleşince, 'Bizi zalim (kâfir) milletten kurtaran Allah'a hamdolsun. Rabbim, beni hareketli bir yere indir sen, indirenlerin en hayırlısısın,' de." (Müminun suresi, 28- 29)

Nuh aleyhisselam her hayvandan birer çift alıp, iman edenlerle birlikte gemiye yerleştikten sonra, gökten çok şiddetli bir yağmur yağmaya ve yerden de sular fışkırmaya başladı ve her şey suya gark oldu. Sular dağları aştı. Gemi, dağlar gibi dalgalar arasında kaldı.

Nuh aleyhisselama inanmayan putperest kavim boğularak helak olup gitti. Bu tufan hadisesi Kur'an-ı Kerim'de Kamer suresi 11 ve 12. ayette bildirilmektedir.

Tufan başladığı sırada Nuh aleyhisselam iman etmeyen oğlu Yâm'a (Kenan), iman edip gemiye binmesini söyledi ise de oğlu: "Dağa çıkar, sudan kurtulurum," deyip binmedi. Bir dalga gelip onu da boğdu. Boğulanlar arasında Hazreti Nuh'un hanımı da vardı. O da iman etmemişti. Tufan altı ay devam etti.

Altı ay sonra Allahüteala'nın mealen; "Ey arz! Suyunu yut ve ey gök suyunu tut..." (Hud suresi, 44) emriyle yağmur kesilip sular çekildi.

Nuh aleyhisselamın gemisi Muharrem ayının onunda aşure günü Irak'ta Cudi Dağı üzerine oturdu. Bundan sonra insanlar Nuh aleyhisselamın üç oğlundan türedi. Bu bakımdan Nuh aleyhisselama ikinci Âdem denildi. Nuh aleyhisselam bin yaşında vefat etti. Nuh aleyhisselamın Sam adlı oğlundan Arap, Fars ve Rum kavmi; Hâm adlı oğlundan ise Hindistan, Habeş ve Afrika halkı; diğer oğlu Yâfes'ten de Asyalılar ve Türkler meydana geldi. Nihâyet insanlar zamanla çoğalıp, Asya'ya, Avrupa'ya, Okyanusya'ya ve Berring (Behreng) Boğazı'ndan Amerika'ya geçerek bütün yeryüzüne yayıldılar.

Nuh aleyhisselam Kur'an-ı Kerim'de şekur (çok şükreden kul) sıfatıyla anılmış olup, birçok ayet-i kerimede ondan bahsedilmektedir. Ayrıca Kur'an-ı Kerim'deki surelerden biri de Nuh suresi olup, bu surede Nuh aleyhisselamdan bahsedilmektedir. Ulul'azm peygamberler arasında Neciyullah (Allahüteala'ya karşı devamlı olarak teveccühte ve münacatta bulunup, ilahi feyizleri alan) denilen Nuh aleyhisselam hakkında Peygamber efendimizin sözleri vardır. Hadisi şeriflerde buyurdu ki: "Melekü'l mevt (Azrail

aleyhisselam) Nuh'a (aleyhisselam) geldiğinde dedi ki: "Ey Nuh, ey peygamberlerin en büyüğü (en yaşlısı) ey uzun ömürlü ve ey duası kabul olunan! Dünyayı nasıl gördün?" Nuh (aleyhisselam) dedi ki: "Şöyle bir kimse gibi ki, kendisine iki kapısı olan bir ev yapılmış da birinden girmiş diğerinden çıkmıştır."

OĞUZ HAN

Hun Oğuz destanı kahramanı... Nuh aleyhisselamın torunu olan Türk'ün neslinden Kara Han'ın oğludur.

Allah'ın varlığına ve birliğine inanırdı. Üstün kahramanlık ve teşkilatçılık vasıflarına sahipti. Gençliğinde, Oğuz boylarının canına ve malına zarar veren korkunç bir canavarı öldürerek meşhur oldu.

Milattan önceki iki bin yılı içinde, Asya ve Avrupa kıtalarındaki devletleri itaati altına aldı. Azerbaycan, Kafkasya, Anadolu, Irak, Suriye'ye sefer edip, Şam'a kadar geldi. Oğuz Türkleri, Oğuz Han'ın kumandasında, Şam'a kadar gelmişti. Oğuz Türkleri, hicretten bin üç yüz sene önce, Oğuz Han'ın kumandasında, Şam'a kadar gelmişti. (Bkz. Oğuz Han Destanı). Destanî Oğuz Han'ın; Türkçe "Alp Er Tunga", Çince "Mete", Farsça "Efrasiyab" olduğu da rivayet edilir.

Kur'an-ı Kerim'de anlatılan Zülkarneyn aleyhisselam ile aynı kişi olduğu çeşitli ilim adamları tarafından iddia edilmektedir. Bu husus Vani Muhammed Efendi'nin tefsirinde de yazmaktadır.

OĞUZ HAN DESTANI

Türk destanlarından. Hun Oğuz destanları grubundandır. Oğuz Han Destanı'nın beş ayrı yazması vardır. Çağatayca, Farsça ve Uygurca yazmalardaki Oğuz Han Destanı; Oğuz boyları, Türk dili, edebiyatı, folkloru, tarihi ve kültürü hakkında bilgi verir.

Bu yazmaların özeti şöyledir:

Nuh aleyhisselamın oğlu Yâfes'in büyük oğlu Türk, doğuda yerleşmişti. Bunun ülkesine Türkistan denildi.

Türklerin ilk atası olan Türk'ün oğullarından büyüğü Kara Han, Karı Sayram şehrini başşehir edinmişti. Yaylakları, İpanç şehri

yakınlarındaki Or Tag ile Kür Tag, kışlakları da Porsuk şehri yanındaki Kara Kum idi.

Kara Han'ın kardeşleri; Or Han, Kür Han ve Küz Han adlarını taşıyorlardı. Kara Han, harika olarak doğan oğluna bir yaşında iken ad koyacağı sırada, bu çocuk: "Ben sarayda doğduğumdan adım Oğuz olsun," deyince, herkes şaşırmıştı. Allah'ın varlığına ve birliğine inanan Oğuz, putperest annesinin sütünü sadece bir defa emdi. Babası, Oğuz'u, kardeşinin kızı ile evlendirmek isteyince o, hak dine girmeyi reddeden amcasının kızları ile evlenmedi.

Oğuz; gençliğinde yılkıları (at sürüsü) ve insanları yiyen, çok korkulan, azgın bir canavarı öldürerek büyük şöhret kazandı.

Oğuz'un, teklif edilen kızlar ile evlenmeyiş sebebini öğrenen babası Kara Han ile amcaları, onun gizli ve kendi dinlerine uymayan bir din taşıdığını anlayarak, bir av sırasında öldürmeyi planladılar. Suikastı anlayınca, baba ve amcasını öldürdü.

Avlanırken Gök Işık içinde beliren Gök Kızı ile evlendi. Gök Kızı'ndan üçüz oğlu olup; Gün Han, Ay Han, Yıldız Han, bir rivayete göre de Gün Alp, Ay Alp, Yıldız Alp adlarını verdi. Başka bir gün yine avlanırken, göl içindeki küçük bir adada, dünya güzeli Göl Kızı'nı gördü. Bununla da evlenen Oğuz, Göl Kızı'ndan doğan üçüz oğullarına Gök Han, Dağ Han, Deniz Han, başka bir rivayete göre de Gök Alp, Dağ Alp, Deniz Alp adlarını verdi.

Sonra, Oğuz Han bütün halkını toplayarak, ulu bir toy (ziyafet) verdi. Kırk yerde ağır sofralar kurdurdu. Toydan sonra Oğuz Han, beğler ile halka yarlıg (ferman) çıkararak, şöyle buyurdu:

"Ben sizlere oldum Han.

Alalım yay hem de kalkan.

Tamga olsun bize boyan

Gökbörü olsun oranı

Demir çıdalar olsun orman

Avlakta yürüsün kulan

İşte deniz, işte muran

Gün olsun tuğ, gök korıkan."

Bundan sonra Oğuz Han, dünyanın dört yönüne yarlıg yazdı. Elçilere verip gönderdi. Bu fermanlarda şöyle deniyordu:

"Ben Türkler'in hanıyım; dünyanın dört bucağının da hâkimi olsam gerekir. Sizlerden itaatinizi istiyorum. Kim benim buyruğuma baş eğerse, el olursa, hediyelerini kabul eder, kendisini dost sayarım. Her kim de baş eğmezse, ona gazap eder, üzerine ordu çekip, baskın yapar, hemen astırıp, yok ederim!".

Bu sırada sağdaki Çin Hanı, kıymetli hediyelerle elçisini gönderip, itaatini saygı ile arz etti; onunla dost oldu. Soldaki Urum Han, itaatlerini bildirmediğinden ordusunu çekip, onların üzerine yürüyen Oğuz Han, kırk gün sonra Muzdağ (Buzdağı) eteğine gelince otağına güneyden bir ışık girdi ve içinden, gök tüylü, gök yeleli iri bir erkek böri (kurt) çıktı. Bu Gök Böri konuşarak, Oğuz Han'a: "Ben senin orduna kılavuz olarak önde yürüyeceğim," dedi ve böyle yaptı.

Muzdağ'dan sonra Gök Böri'nin kılavuzluğunda batıya yürüyen ordusunun başındaki Oğuz Han, İtil Müren (Volga Nehri) boyundaki Karadağ önünde yapılan savaşta, kalabalık ordulu Urum Han'ı yendi, kaçırttı. Urum Han'ın kardeşi olup, Oğuz'a itaat eden ve saklandığı kaleleri teslim eyleyen Urum Beğ'in oğluna, itaatle teslim olması üzerine, Türkçe saklayan, koruyan manâsında "Saklar" (Eslar/Slav) adı verildi.

Zaferden sonra, Uluğ Ordu Beğ adlı birisi, ulu ağaçlardan yaptığı kayıklarla, orduyu İtil'den öteye -batıya- geçirdiğinden, Oğuz Han onu mükâfatlandırarak, İtil'in batısındaki ülkeleri ona bağışladı ve kendisine oğyuk -ağaç- mânâsında Kıpçak Beğ adını verdi.

İtil Nehri kuzeyinden karanlıklar ülkesinde yaşayan Kıl Barak veya İt Barak kavmini de itaat altına alan Oğuz Han, anayurdu korumak için Uygun uruğunu vazifelendirmiştir. Anayurttan, Afgan ve Hind üzerine sefere çıkan Oğuz Han, yolda her zaman

bindiği ala aygırı kaçıp, tepeleri daimî karlı Muzdağ'ın karları içine gitti. Buna çok üzülen Oğuz, ordusundaki cesur, soğuğa dayanıklı bir beğin, dokuz gün içinde gidip bu atı karlar içinde tutup, getirmesine çok sevindi. Onu mükâfatlandırarak Tanrı Dağlar bölgesinin karlı yaylaklarını ona bağışlayıp: "Sen, buradaki beğlere baş ol ve senin adın hep Karluk olsun," dedi.

Afgan ve Hind ellerini fethetti. Sonra, İran üzerine Horasan'a yürüdü. Yolda, duvarları altından, pencereleri gümüşten, çatısı ve kapısı demirden ulu bir konak gördüler. Bunun kilitli kapısını açmak, çok zor olduğundan, Oğuz Han pek becerikli, hünerli bir Koca olan askerlerinden Tömürdü Kağul adlı birisine, Kal Aç diyerek, buranın kapısını açmasını buyurdu.

Seferde yağmalar ve savaşlarda alınan ganimetlerini taşımak için ağaç araba yapan usta askeri çok beğenen Oğuz Han, ona yüklü arabanın yürürken çıkardığı "Kang Kang" sesine göre Kanglı adını verdi.

Oğuz Han, Dağıstan'daki Tarku ve Derbend bölgelerini fethederek oradan Şirvan, Aran, Mugan ve Gürcistan ülkeleri üzerine gelip buraları da fetih eyledi. Yaz sıcağında, ordusuyla Sabalan ve Arar dağlarındaki Alatağ (Ağrı Dağı) yaylaklarında ordusu ile yayladı. Her iki dağa da Türkçe adlar verildi.

Oğuz Han'ın, bu çevrede fethettiği ülkeye Türkçe Azar Baygan adı verildi. Oğuz Han, Alatağ yaylasında iken Gürcistan, Irak, Anadolu ve Suriye ülkelerine elçiler gönderip, itaat etmelerini bildirdi. Kış gelince Mugan Çölü'nü geçerek, ordusu ile orada ve Kür ile Aras nehirleri arasındaki Aran (Karabağ) kışlağında kışladı. Baharda Gürcüler itaat ettilerse de sonradan caydılar. Oğuz Han, kendi oğullarını, iki yüzer Koca ile bu küçük kavmin üzerine gönderdi ve buradan ordusuna erzak tedarik ettirdi.

Alatağ'dan ordusu ile sefere çıkan Oğuz Han, Anadolu ve Irak üzerine yürüdü. Buraların uluları gelerek, savaşmadan itaat ettiler. Kış bastırınca, Oğuz Han, ordusu ile Dicle Nehri boyunda kışladı.

İlkbaharda Şam üzerine yürüdü. Bütün Raka ve Şam ülkesi itaat ettiyse de üç yüz altmış kale kapılı Antakya şehri direnince, bir yıl

süren kuşatmadan sonra, burası da zapt edildi.

Oğuz Han, Antakya'da tahta geçti. Yanındaki doksan bin askerini bu şehre yerleştirip, kışladı. Askerlerin çoluk çocuğunu da bu ulu şehirde barındırdı.

Antalya'dan Altı oğlunu (Filistin ve Mısır ülkeleri) tekfurun üzerine öncü olarak gönderdi. Eğer itaat etmezse ordusu ile kendisinin de geleceğini bildirdi. İki gün ve iki gece süren savaşta yenilen tekfur, yakalanarak Antakya'da Oğuz Han'a gönderildi. Oğuz Han itaatini arz eden tekfuru haraca bağlayıp yeniden kendi ülkesine hâkim tayin etti.

Yunan ve Frenk ülkesinin durumunu tekfurdan öğrenen Oğuz Han, üç oğlunu Yunan, üç oğlunu da Frenk ülkelerini itaat ettirmeye gönderdi. Tekfur da kendi elçisi ile bu iki ülkeye tez elden şu haberi yolladı: "Bu Oğuzlar, çok büyük kudret ve kuvvet sahibidirler. Güneşin doğduğu yerden buralara kadar bütün ülkeleri ellerine geçirmişlerdir. Onlara hiç kimse dayanamaz. Siz de kendi isteğinizle, yıllık vergi vererek, onlara itaat ediniz. Karşı çıkıp da halkınız kırılmasın," Sonunda, Frenk ve Yunan ülkeleri itaat edip, haraca bağlandılar.

Üç yıl Antakya'da kışlayan Oğuz Han, Bağdat İsfahan yolu ile İran'a gelip, Demevan Dağı'ndan, Horasan-Herat (Afgan) yolu ile ülkesine dönmeye karar verdi.

Oğuz Han Amuderya'yı geçerek, Ilak ülkesindeki Semerkand bölgesine vardı. Buhara sınırındaki Yalbulağaz mevkiine geldi. Anayurduna erişti. Kırk yılda dünyayı fetheden ulu cihangiri, Kanglı ve Uygurlar, dokuz günlük yoldan gelerek karşıladılar.

Kürtak Yaylağı'na gelen Oğuz Han burada, bin evi doyuracak koyun ile dokuz yüz kısrak kestirerek, ulu bir toy verdi. Oğuz Han'ın yanında soylu, yaşlı, tecrübeli ve ak saçlı bir düşüme (vezir) vardı, adı Uluğ Türk idi. Bu vezir, bir gün rüyada gördü ki, bir Altın Yay doğudan batıya doğru gidiyor. Uyanıp, rüyayı, Oğuz Han'ın ve neslinin cihan hâkimiyetine tabir etti. Bunun üzerine Oğuz,

oğullarını çağırıp, avlanmalarını istedi. Büyükler doğuya, küçükler batıya doğru ava çıktılar. Gün, Ay, Yıldız yolda bir Altın Yay; Gök, Dağ, Deniz de yolları üzerinde üç Gümüş Ok bularak dönüp babalarına getirdiler.

Buna çok sevinen Oğuz Han, okların her birini küçük oğullarının birisine verdi: "Ok, yaya tâbidir, onu atarken de öyle olunuz," dedi. Sonra dönüp, Altın Yay'ı üçe bölerek, her parçasını büyük oğullarından birisine verdi. Bunlara, Boz Oklar dedi.

Sonra, büyük kurultayı toplayarak, yanına kırk kulaç boyunda bir direk diktirip, üzerine bir altın tavuk koydu ve dibine bir Ak koyun bağladı; soluna da kırk kulaçlık direk diktirip, üzerine bir Gümüş-Tavuk koydurdu ve dibine bir Kara koyun bağladı. Oğullarından Bozoklar'ı, sağ (doğu) yanına, üç okları da sol (batı) yanına oturtarak, kırk gün, kırk gece yiyip içtiler. Ulu toy yaptılar. Sonra Oğuz Han ülkesini altı oğlu arasında bölüştürdü ve ruhunu teslim etti.

OĞUZLAR

Bugün; Türkiye, Balkanlar, Azerbaycan, İran, Irak ve Türkmenistan'da yaşayan Türkler'in ataları olan büyük bir Türk boyu.

Oğuzlara Türkmenler de denir. Oğuz kelimesinin türeyişiyle ilgili çeşitli fikirler ileri sürülmüştür. Kelimenin boy, kabile mânâsına gelen "Ok" ve çokluk eki olan "z"nin birleşmesinden "Ok-uz" (oklar, boylar) anlamında olduğu ileri sürüldüğü gibi, oyrat (haşarı, yaramaz) kelimesinin eş anlamlısı olduğunu iddia edenler de vardır. Ancak kelime, Anadolu ağızlarında "halim selim, ağırbaşlı" mânâlarına da kullanılmaktadır. Arap kaynaklarında ise "guz" veya "uz" şeklinde geçmektedir.

İlk zamanlar Üçok ve Bozok adlarıyla iki ana kola ayrılmış olan Oğuzlar, daha sonraki devirlerde, Dokuz Oğuz, Altı Oğuz, Üç Oğuz adlarında boylara da ayrıldılar.

Oğuzlar, yirmi dört boydan meydana gelmişti. Bunlardan on ikisi Bozok, on ikisi Üçok koluna bağlıydı. Tarihçiler, hazırladıkları

cetvellerde Oğuz boylarının adlarını, sembollerini ve ongunlarını (armalarını) göstermişlerdir. Buna göre, Boz Oklar; Kayı, Bayat, Alka Evli, Kara Evli, Yazır, Dodurga, Döğer, Yaparlu, Afşar, Begdili, Kızık, Kargın, Üç Oklar ise; Bayındır, Peçenek, Çavuldur, Çepni, Salur, Eymur, Ala Yundlu, Yüreğir, İğdir, Büğdüz, Yıva, Kınık boylarına ayrılmışlardı. Bugün Türkiye'de yirmi dört Oğuz boyuna ait işaret ve yer adlarına çok rastlanmaktadır.

Oğuz adına ilk defa Yenisey Kitabeleri'nde rastlanmaktadır. Barlık Irmağı yöresinde bulunan bu kitabelerde "Altı Oğuz budunda" sözü yer almaktadır. Öz Yiğen Alp Turan adlı bir beye ait olan bu kitabelerin yazıldığı devirde, Oğuzlar, Göktürkler'in hâkimiyeti altında altı boy hâlinde Barlık Irmağı kıyılarında yaşamakta idiler.

Altıncı yüzyıldan itibaren Göktürkler'in idaresinde toplanan Türk kabilelerinden bir kısmı gibi Oğuzlar da kendi aralarında birlik kurarak Tula-Selenga ırmakları bölgesinde Dokuz Oğuz Hanlığı'nı meydana getirdiler.

Göktürk Hanlığı'nın, Kutluğ tarafından 682'de ikinci defa kurulmasından sonra, Göktürkler, hâkimiyetlerini kabul etmeyen Oğuzlar üzerine yürüdüler. Tula Irmağı kıyısında yapılan kanlı bir savaşta Oğuzlar yenildiler. Fakat Göktürkler'in hâkimiyetini kabul etmediler.

İlteriş Han, Oğuzlar üzerine birçok sefer düzenledi ve Baz Han'ı öldürdü. Oğuzlar'ın merkezi Ötüken ve çevresini ele geçirdi. Bu yenilgi karşısında İlteriş Han'ın hâkimiyetini kabul etmek zorunda kalan Oğuzlar, Göktürkler'in Kırgız seferine katıldılar.

Göktürk hakanlarından Bilge Han zamanında isyan ettiler. Bir sene içinde birkaç defa harbe giren Oğuzlar yenilerek, geri çekildiler. Daha sonra Dokuz Tatarlar ile ittifak kurarak Göktürkler'le mücadele ettilerse de yine bozguna uğrayarak Çin taraflarına göç ettiler. Bir müddet sonra tekrar eski yurtlarına döndüler. Bu mücadelelerde zayıflayan Göktürkler, 745'te Uygurlar tarafından yıkıldı.

Bu esnada Uygurlar'a yardım eden Oğuzlar, Uygur Devleti'nin

dayandığı başlıca boylardan biri oldu. Uygurlarla birlikte Basmıl ve Karluklar'a karşı savaştılar. Fakat zaman zaman Uygurlar'a karşı da isyan etmekten geri durmadılar. Eski müttefikleri Dokuz Tatarlar ile birleşerek Uygur Hanı Moyunçur'a karşı cephe aldılar. Zaman zaman Çin'e gittiler. Daha sonra Çin'den çıkarak eski yurtlarına döndüler.

Uygur Devleti'nin yıkılması üzerine batıya göçerek Sir Derya (Seyhun) kıyılarına ve onun kuzeyindeki bozkırlara yerleştiler. Onuncu yüzyılda göçebe hayatı yanında yerleşik bir hayat sürmeye de başladılar.

Göçebe Oğuzlar daha ziyade koyun, at, deve, sığır yetiştiriciliği ve ticaretle uğraşıyorlardı. Yerleşik Oğuzlar ise, Sabran (Karacuk), Suğnak, Karnak, Sütkent gibi şehirlerde oturuyorlardı. Onuncu asırda henüz Müslüman olmamış olan Oğuzlar, inanışları gereği bir takım ibadet ve ayinleri yerine getiriyorlardı. Ancak yaşayış bakımından İslamiyet'e uygun tarafları vardı. Soy temizliğine ehemmiyet verirlerdi. Bilhassa zina gibi suçların cezası ölümdü.

Onuncu asrın başlarında Oğuzlar, Maveraünnehir çevresinde yerleşip, Yabgu denilen hükümdarın idare ettiği bir devlet kurdular.

Devlet ve millet işlerinin bir mecliste istişare edildiği ve subaşı denilen ordu kumandanı, Yabgu'nun vekili ve naibi olan Kültekin, İnal ve Tarkan unvanlarını taşıyan memurlar vardı. Oğuzların bu sıradaki başşehirleri, Sir Derya kıyısındaki Yeni Kent idi. Yabgu Devleti zamanında Oğuzlar, Üçok ve Bozok diye iki kısma ayrılmışlardı.

Onuncu asrın sonlarında İslam dinini kabul ederek iyice güçlenen Oğuzlar, komşuları Peçenekler ve Hazarlar ile savaşlar yaparak onları yendiler. Fakat 11. yüzyılın ortalarında, Oğuzların İslam dinini kabul etmemiş olan bir kısmı, Kıpçaklar'ın baskısıyla yurtlarını terk ederek Karadeniz'in kuzeyinden Tuna boylarına, oradan da Balkanlara indiler.

İslam diniyle şereflenmedikleri için etraflarını saran Hristiyan devletlerin baskısıyla kısa zamanda benliklerini kaybederek, örf, anane ve geleneklerini unuttular. Eriyip, yok oldular. Geri kalanları

da Bizans hizmetine girdiler.

1071'de yapılan Malazgirt Meydan Muharebesi'ne Bizanslılar'ın yanında katıldılar. Fakat çok geçmeden Selçuklular tarafına geçtiler.

İslam dinini kabul eden Selçuk'un idaresindeki Oğuz boyları ise, Oğuz Yabgu Devleti hükümdarının, kendilerine kötülük yapacağından çekinerek, yurtlarından ayrılıp İslam diyarı olan Horasan taraflarına gittiler.

Maveraünnehir'de kalan diğer Oğuz boyları da Kıpçaklar'ın hücum ve baskıları sonunda dağıldılar. Böylece Oğuzlar Devleti yıkıldı. Yerlerinde kalan Oğuzlar ise Karaçuk Dağları bölgesinde, Mankışlak'da ve Seyhun Nehri kıyılarında yerleştiler. Daha sonra Karahıtayların ve Karluklar'ın baskısı neticesinde, Horasan'a gelip Selçuklulara tâbi oldular.

Selçuk'un büyük oğlu Arslan İsrail, Horasan'da hâkimiyet kurup, diğer Oğuz boylarını idaresi altında topladı. Daha sonraları, Tuğrul ve Çağrı Beyler idaresindeki Selçuklular, Samanoğulları ile ittifak kurarak Karahanlılar'a ve Gazneliler'e karşı mücadele ettiler. Selçuklular'ın başarılı idareleri sebebiyle pek çok Oğuz boyu onların hâkimiyetinde toplandı. Birçokları yerleşik hayata geçti.

Selçuklu Devleti'nin kurulmasında esas rolü oynayan Oğuzlar ve diğer Oğuz boyları, 11. yüzyılın ikinci yarısından itibaren akın akın İran, Irak, Anadolu ve Suriye'ye doğru yayıldılar.

Selçuklu Devleti'nin sınırlarını Ceyhun Nehri'nden Akdeniz'e kadar genişlettiler.

İslamiyet'i kabul etmeden önce dünyevi maksatlar ve kuru cihangirlik için çalışan, harp eden ve soylarının temizliğiyle tanınan Oğuzlar, İslam dinini kabul ettikten sonra, Allahüteala'nın yüce dini olan İslamiyet'i yaymaya gayret ettiler.

Gittikleri yerlerde doğruluğun, adaletin, ilmin ve medeniyetin müdafiliğini yaptılar. İnsanlara hizmet etmek, ilmin ve medeniyetin yayılmasını sağlamak için pek çok cami, medrese, kervansaray, hamam ve köprü yaptırdılar.

Büyük Selçuklu, Türkiye Selçukluları, Akkoyunlular, Salgurlular, Artukoğulları, Karamanoğulları, Ramazanoğulları, Dulkadiroğulları ve Osmanlı devletlerini kurarak İslam dininin yayılmasına hizmet ettiler. İslamiyet'in ve Müslümanların yok edilmesi için çalışan Haçlılara karşı parlak zaferler kazandılar. İslamiyet'e, ilme ve adalete karşı olan orta çağ Avrupa'sına pek çok yenilikleri götürdüler.

Dokuz yüz sene boyunca, kurdukları devletlerin sınırları içinde yaşayan bütün unsurlara karşı İslam dininin emirleri doğrultusunda hareket ederek, hizmet ettiler. Bugün Türkiye, Azerbaycan, İran, Türkmenistan, Afganistan, Irak ve Suriye'de yaşayan Türkler, Oğuzlar'ın neslindendir.

Oğuz teşkilatı, yirmi dört boyun çıkardığı sülaleler ve meşhur şahsiyetleri:

Boz Oklar

Dış Oğuzlar da denir, sağ kolu teşkil ederler.

1) Gün Han: Sembolü şahin.

Oğulları:

a) Kayı: "Sağlam, berk" mânâsındadır. Üç kıta ve yedi denize altı yüz yıldan fazla hâkim olan Osmanlı sülalesi bu boydandır.

Kayı Boyundan Ertuğrul Gazi ve her biri birer müstesna şahsiyete sahip çoğu dahi, cihangir, kumandan, şair ve sanatkâr olan Osmanlı sultanları, Kayı Han neslinin kıymetini göstermeye kâfidir.

b) Bayat: "Devletli, nimeti bol" mânâsındadır. Maraş ve çevresine hâkim olan Dulkadiroğulları, İran'da Kaçarlar, Horasan'da Kara Bayatlar, Maku ve Doğubeyazıt hanları, Kerkük Türkmenlerinin çoğu bu boydandır. Dede Korkut kitabını 1480'de Hicaz'da yazan Tebrizli Hasan ve meşhur şair Fuzulî bu boydandır.

c) Alka Evli: "Nereye varsa başarı gösterir" mânâsındadır. Türkiye ve Azerbaycan'daki Alaca, Alacalılar adı taşıyan yerler bu boyun hatırasıdır.

d) Kara Evli: "Kara otağlı (çadırlı)" mânâsındadır. Karalar ve karalı gibi coğrafî yer adları bunlardan kalmadır.

2) Ay Alp / Ay Han: Sembolü kartal.

Oğulları:

a) Yazır: "Çok ülkeye hâkim" mânâsındadır. Ab Yabgu devrindeki Yenibent Yabguları, Batı Türkistan'daki Cend Emirleri, Kara Daş denilen Horasan Yazırları, Ahıska'dan aşağı Kür boyundaki Azgur-Et (Azgur Yurdu) Kalesi, Kürmanç Kürtleri'nin Azan boyu, Toroslar'daki Gündüzoğulları Hanedanı bu boydandır.

b) Döğer: "Dürüp toplar" mânâsındadır. Yenikentli Vezir Ayıdur; Harput, Diyarbakır, Mardin hâkimleri, Artuklular... Sincar-Siverek, Suruç arasında hâkim eski Caber Beyleri, Memlükler devrinde Halep Döğeriyle Hama Döğerleri, bugünkü Mardin Urfa arasında yirmi dört oymaklı Kürt Döğerleri, Hazar Denizi doğusundaki Saka Boyu Takharlar... Şavşat'taki Ören kale, To Kharis ve Malatya'nın Tokharis bucağı, Dağıstan'daki Digor ve Kars ve Arpaçay sağındaki Digor kazası bu boydan hatıradır.

c) Dodurga: "Ülke almak ve hanlık yapmak" mânâsındadır. Sivas doğusundaki Tödürgeler bu boydandır.

d) Yaparlı: "Misk kokulu" mânâsındadır. Zaza Çarekliler ve misk ticareti yapan Yaparı Oymağı bu boydandır. Yaparı Oymağı'nın Akkoyunlu ve Giraylı camilerinin mihrap duvar harcına bu güzel ıtriyattan kattıklarından hâlâ hoş kokmaktadır. Diyarbakır ve Kırım'da hatıraları vardır.

3) Yıldız Alp / Yıldız Han: Sembolü tavşancıl.

Oğulları:

a) Afşar: "Çevik ve vahşi hayvan avına hevesli" mânâsındadır. Hazistan Beyleri, Konya'daki Karamanoğulları, İran'daki Avşarlı Nâdir Han ve Hânedânı, Ürmiye ve Horasan Afşarları bu boydandır.

b) Kızık: "Yasakta pek ciddi ve kuvvetli" mânâsındadır. Gaziantep, Halep ve Ankara çevresindeki Kızıklar, Doğu Gürcistan'da ve Şirvan batısındaki ovaya Kızık adını verenler bu boydandır.

c) Beğdili: "Ulular gibi aziz" mânâsındadır. Harezmşahlar; Bozok/Yozgat, Raka/Halep çevresindeki Beğdililer; Kürmanç Badılları bu boydandır.

d) Kargın, "Taşkın ve doyurucu" mânâsındadır. Akkoyunlu Dulkadiroğlu ve Halep Hatay bölgesindeki Kargunlar, Doğu Anadolu ve Âzerbaycan'daki ilkbaharda eriyen karların suları ile kopan sel ve su kabarmasına da Kargın / Korkhun denilmesi bu boyun adındandır.

Üç Oklar

İç Oğuzlar da denilip, sol kolu teşkil ederler.

1) Gök Han: Sembolü sunkur.

Oğulları:

a) Bayındır: "Her zaman nimetle dolu yer" mânâsındadır. Akkoyunlular sülalesi, İzmir'den Âzerbaycan'daki Gence'ye kadar Bayındır adlı yerler bu boydan gelir.

b) Peçenek: "İyi çalışkan, gayretli" mânâsındadır. Karadeniz kuzeyi ile Balkan yarımadasına göçen ve 1071 Malazgirt ile 1176 Miriokefalon Meydan Muharebelerinde Bizanslılardan ayrılarak Selçuklular safına geçen Peçenekler, Dicle Kürmançları'nın iki ana kolundan güneydeki Beçene Kolu, Ankara-Çukurova Halep bölgelerindeki Türkmen oymaklarından Peçenekler bu boydandır.

c) Çavuldur: "Ünlü, şerefli, cavlı" mânâsındadır. Türkmenistan'da Mangışlak Çavuldurları, Çorum çevresindeki Çavuldur ve Anadolu'daki Çavdar Türkmen oymakları, Erzurum ve çevresindeki Çoğundur adlı köyler bu boyun adından gelmektedir.

d) Çepni: "Düşmanı nerede görse savaşıp hemen çarpan, vuran ve hızlı savaşan" mânâsındadır. Rize-Sinop arasındaki çok usta demirci Çepniler ve Çebiler; Kırşehir, Manisa-Balıkesir çevresindeki ve Kars ile Van bölgelerinde Türkmen Oymağı Çepniler bulunmaktadır.

2) Dağ Han: Sembolü uçkuş.

Oğulları:

a) Salur: "Vardığı yerde kılıç ve çomağı ile iş görür" mânâsındadır. Kars ve Erzurum hâkimi Salvur Kazan Han Sülâlesi, Sivas-Kayseri hükümdarı âlim ve şâir Kâdı Burhâneddîn Ahmed ve Devleti, Fars Atabekleri, Salgurlular, Horasan'daki Teke-Yomurt ve Sarık adlı Türkmenlerin çoğu bu boydandır.

b) Eymür: "Pek iyi ve zengin" mânâsındadır. Akkoyunlu, Dulkadirli ve Halep Türkmenleri içindeki Eymürlü/İmirlü oymakları, Çıldır ve Tiflis'teki iyi halıcı ve keçeci Terekeme Oymağı bu boydandır.

c) Ala Yundlu: "Alaca atlı, hayvanları iyi" mânâsındadır. Yonca kelimesi bu boyun hatırasıdır. d) Yüregir: "Daima iyi iş ve düzen kurucu" mânâsındadır. Orta Toros ve Çukurova Üç-Oklu Türkmenlerinin çoğu, Adana'daki Ramazanoğulları bu boydandır.

3) Deniz Alp/Deniz Han: Sembolü çakır.

Oğulları:

a) Iğdır: "Yiğitlik, büyüklük" mânâsındadır. İçel'in Bozdoğanlı Oymağı, Anadolu'da yüzlerce yer adı bırakan İğdirler, İran'da büyük Kaşkay-Eli içindeki İğdirler ve Kars'ın Iğdır kazası, bu boyun hatırasıdır.

b) Beğduz: "Herkese tevazu gösterir ve hizmet eder mânâsındadır. Dicle Kürtleri ilbeği olup, hazreti Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) elçi giden (622-623 yılları arasında Medine'ye varan), Bogduz-Aman Hanedanı temsilcisi ve Kürmanç'ın iki ana kolundan Bokhlular/Botanlar, Yenikent-Yabgulları'ndan onuncu yüzyıldaki Şahmelik'in Atabegi Kuzulu, Halep Türkmenleri'nden Büğdüzler bu boydandır.

c) Yıva: "Derecesi hepsinden üstün" mânâsındadır. Büyük Selçuklu Sultanı Melikşah (1072-092) devrinde Suriye ve Filistin'i fetheden Atsız Beğ, 12. yüzyılda Hemedan batısında Cebel bölgesi hâkimleri Berçemoğulları, Haçlıları Halep çevresinde yenen Yaruk Beg, Güney- Azerbaycan'daki Kaçarlu-Yıva Oymağı bu boydandır. Ankara'da çok makbul yuva kavunu bu boyun yerleştiği ve adları ile anılan köylerde yetişir.

d) Kınık: "Her yerde aziz, muhterem" mânâsındadır. Büyük ve Anadolu Selçuklu devletleri, Orta Toroslardaki Üçoklu Türkmenler, Halep-Ankara ve Aydın'daki Kınık Oymakları bu boydandır.

YECÜC VE MECÜC

Kıyametin kopmasına yakın yeryüzüne dağılacak iki kötü millet. Yecüc ve Mecüc denilen bu kimseler, Nuh aleyhisselamın oğlu Yafes'in soyundandırlar. Yüzleri yassı, gözleri küçük, kulakları çok büyük, boyları kısadır. Her birinin bin çocuğu olur. Sayıları insanların ve cinlerin toplamının onda dokuzu kadardır. Çok eski zamanda bir duvar arkasına bırakıldıkları, kıyamete yakın yeryüzüne yayılacakları, Kur'an-ı Kerim'de haber verilmektedir.

Arkeolojik araştırmalar; yer altında kalmış şehirleri, dağ tepelerindeki deniz fosillerini bulduğuna göre, o duvarın bugün meydanda bulunması ve bu insanların çok sayıda olmaları lazım gelmez. Nitekim bugünkü milyarlarca insan nasıl iki kişiden meydana geldi ise, o iki milletin de, bugün nerede oldukları bilinmeyen bir kaç kişiden üreyerek yeryüzünü kaplayacakları düşünülebilir. Kur'an-ı Kerim'de Zülkarneyn aleyhisselamın Yecüc ve Mecüc'e karşı setti bina ettikten sonra, mealen: "Zülkarneyn; işte bu set, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi geldiği vakit (kıyamet günü yaklaştığı zaman), O (Allahüteala) bunu dümdüz yapar. Rabbimin vaadi bir haktır dedi," (Kehf 98) buyrulmuştur. Yine Enbiya suresinin 96. ayeti kerimesinde mealen: "Yecüc ve Mecüc'ün setti açılıp da her tepeden koşmaya başlayacakları (yeryüzüne yayılacakları) zamana kadar (yeryüzündeki insanların ihtilafları devam edip duracaktır)," buyrulmuştur.

ZÜLKARNEYN

Peygamber veya veli... Kur'an-ı Kerim'de kıssası, doğuya ve batıya seferleri zikredilmiştir.

Nuh aleyhisselamın oğlu Yafes'in soyundandır. Asıl ismi İskender'dir. Doğuya ve batıya gittiği için, İskenderi Zülkarneyn

namıyla anılmıştır.

Yemen'de yaşamış olan Münzir İskender ile Aristo'nun talebesi olan Makedonyalı İskender'den daha önce yaşadı.

İbrahim aleyhisselamla birlikte haccetti. Onun elini öpüp duasını aldı. Teyzesinin oğlu olan Hızır aleyhisselamı, ordusuna kumandan tayin etti.

Yecüc ve Mecüc kavminin insanlara zarar vermelerine mâni olmak için taş ve demirden bir set yaptı.

Asya ve Avrupa kıtalarına hâkim oldu. Her tarafa Allahüteala'nın emir ve yasaklarını yaydı. Kâfirlerle savaşıp, müminlere güzel muamelede bulundu. Vazifesini bitirip ömrünü tamamlayınca, Medine ile Şam arasında, Şam'a beş günlük mesafedeki Dumetü'l-cendel denilen yerde vefat eyledi. Mekke'de veya yine o civarda Tehame Dağları'nda defnedildi.

İskenderi Zülkarneyn, doğuya ve batıya (yeryüzüne) hâkim olan bir cihangirdi. Nitekim Resulullah efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bir hadisi şeriflerinde:

"İsmini duyduğunuz kimselerden, yeryüzüne dört kişi malik oldu. İkisi mümin, ikisi de kâfir idi. Mümin olan ikisi, Zülkarneyn ile Süleyman aleyhisselam idi. Kâfir olan ikisi de Nemrud ile Buhtunnasar idi. Beşinci olarak yeryüzüne benim evladımdan biri, yani Mehdi malik olacaktır," buyurmuşlardır.

Musa aleyhisselama gelen Tevrat'ın bir yerinde hazreti Zülkarneyn'den bahsediliyordu. Resulullah efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Mekke'de peygamberliğini ilan edip, geçmiş ümmetlerin başlarına gelen ibretli hadiselerden bahsedince; Kureyş müşrikleri, O'na karşı muhalefet etmek için kendilerince daha ilgi çekici olan hikâyeler bulup anlatmaya başladılar. Yahudilerden ve İranlılardan duydukları masallar ve geçmiş ümmetlere dair hikâyelerle Resulullah efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) karşı çıkmaya kalkıştılar.

O sırada ahir zaman peygamberinin kendi içlerinden çıkacağı ve

oraya hicret edeceği inancıyla Medine'ye gelip yerleşmiş olan birçok Yahudi vardı. Mekkeli müşrikler, Medine Yahudileri'ne adam gönderip, Resulullah efendimizi (sallallahu aleyhi ve sellem) imtihan için malumat istediler. Medine Yahudileri onlara; Eshabı Kehfi, yeryüzünün doğusuna ve batısına gidip fetheden Zülkarneyn'i ve ruhun mahiyetini sormalarını tavsiye ettiler. Sonra da: "Eğer bu üç şeyden haber verirse peygamberdir, O'na uyun. Eğer cevap veremezse yalancının biridir, istediğinizi yapın," dediler.

Yahudilerden bu bilgileri öğrenen Mekkeli müşrikler, Resulullah efendimize (sallallahu aleyhi ve sellem) gelip bu üç soruyu sordular. Resulullah efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) kimseden ilim öğrenmemişti, okuması yazması bile yoktu, insanlara söyledikleri, Allahüteala'nın kendisine vasıtalı ve vasıtasız olarak bildirdiği veya kalbine ilham ettiği şeylerdi.

Tabii ki, O, ne Ashabı Kehfi, ne ruhun mahiyetini, ne de Zülkarneyn aleyhisselamı bir yerden öğrenmiş değildi. Müşrikler gelip sorularını sorunca Allahüteala, Resulüne Kehf suresini inzal buyurdu.

Bu sûrenin 83-98. ayeti kerimelerinde Zülkarneyn aleyhisselamın doğuya ve batıya seyahati, bu sırada karşılaştığı kavimler ve kâfirlere olan muamelesi anlatıldı. Bu vesileyle Müslümanlar da Zülkarneyn aleyhisselam hakkında en doğru bilgilere sahip oldular. Bu ayeti kerimelerde mealen buyruldu ki:

"Senden Zülkarneyn aleyhisselamı sorarlar. Sen; ben size onun halinden (Allahüteala katından) haber vereyim de! Biz onu yeryüzünde bir kudrete erdirdik. (Onu dünyada hâkimiyete, güzel bir tasarrufa muktedir kıldık) ve ona her (istediği) şeyden bir sebep verdik. (Onu ilme, kudrete ve başka ne lazımsa hepsine malik eyledik.)

O da (batıya doğru) bir yol tuttu. Nihayet güneşin battığı yere ulaştı. Onu (güneşi) sanki kızgın siyah çamurlu bir pınar içine batarken buldu. Ve onun yanında bir kavim buldu. Ey Zülkarneyn! (Sen muhayyersin. İslam'a gelmezlerse dilersen öldürmek suretiyle bu kavme) azap et! Yahut onların hakkında hüsnü muamele (onları,

hak dine çağırarak kendilerini irşada çalışırsın. Kendilerine dini meseleleri talim) edersin dedik.

Zülkarneyn hak dine daveti seçip), dedi ki: Her kim (ben dine davet ettiğim halde küfürde ısrar ile nefsine) zulmederse biz ona öldürmekle azap ederiz. Sonra da o, kıyamette Rabbine döndürülür. Allahüteala ona işitilmemiş şiddetli azabı ile azap eder. Ama kim iman eder, salih amelde bulunursa, onun için dünya ve ahirette çok güzel bir mükâfat (cennet) vardır.

Ona emrimizden kolay tarafını da söyleyeceğiz. Sonra o, başka bir yol tuttu (doğuya gitti). Nihayet üstüne güneşin (ilk önce) doğduğu yere ulaştığı zaman, onu bir kavmin üzerine doğuyor buldu ki, biz onlar için buna karşı (korunacak) hiçbir siper yapmamıştık. İşte (Zülkarneyn'in işi) böyle idi. (Kudreti, mülkü, saltanatı anlatılanlar gibi idi.) Hâlbuki onun yanında olan (asker, aletler ve kuvvetin gizli ve açık) cümlesini ilmimizle kuşatmışızdır.

Sonra yine bir yol buldu (doğudan kuzeye gitti). Nihayet iki dağ arasına ulaştığı zaman, onların önünde hemen hiç söz anlamaz bir kavim buldu. Onlar (tercümanları vasıtasıyla); Ey Zülkarneyn! Yecüc ve Mecüc taifesi bu yerde fesat (katil, tahrip, ziraatı telef) edicilerdir. Acaba biz sana masrafını tayin etsek de bizimle onların arasına set yapsan dediler.

(Zülkarneyn;) Rabbimin bu işte bana verdiği kudret, sizin vereceğiniz haraç ve masraftan hayırlıdır. Haydi, siz bana (bedeni) kuvvetle (ve lazım olan aletlerle) yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir set (duvar) yapayım. Bana demir kütleleri getirin dedi. (Onu getirdiler. O iki dağın arasını su çıkıncaya kadar kazdılar. Temelini kayalarla doldurup üzerine bir kat demir, bir kat odun döşediler.) Ta ki, iki yanı (iki dağın arası) eşit oldu. (Sonra çalışanlara) Üfleyin (körüklerle ateşi tutuşturun) dedi.

Nihayet o (demir) ateş gibi olunca: Getirin bana, üstüne erimiş bakır dökeyim dedi. Artık (Yecüc ve Mecüc kavmi) onu aşmaya güç yetiremedikleri gibi, onu (duvarı) delip geçmeye de kadir olamadılar. (Zülkarneyn); İşte bu (set) Rabbimin bir rahmetidir.

Fakat Rabbimin vaadi geldiği vakit (kıyamet yaklaştığı zaman) ise, o bunu dümdüz yapar. Rabbimin vadi bir haktır dedi."

Bu âyet-i kerimeleri tefsir eden müfessirler, hadis-i şeriflerde ve çeşitli rivayetlerde bildirilen haberlerle oldukça geniş açıklamışlardır. Bu bilgilerin ışığında Zülkarneyn'in aleyhisselam hayatı ve halleri şöyle anlatılmıştır:

Salih bir zat olan Zülkarneyn aleyhisselamı Allahüteala, yeryüzündeki insanlara, emir ve yasaklarını tebliğ ile vazifelendirdi.

Zülkarneyn aleyhisselam, Allahüteala'ya niyazda bulunup: "Ya Rabbi! Bana tevcih ettiğin bu işte ancak sen yardıma kadirsin. Beni hangi ümmetlere gönderdiğini, onlara hangi asker ve kuvvetle ve nasıl galip geleceğimi... Bunun için hangi çarelere başvuracağımı... Onlara karşı çoğunluğu nasıl elde edeceğimi... Hangi hilm ve sabırla karşı duracağımı, nasıl hitap edeceğimi ve lisanlarını nasıl anlayacağımı, sözlerini hangi kulak ile duyacağımı...Hangi göz ile onlara nüfuz edeceğimi, karşılarına hangi hüccetle çıkacağımı, işlerini hangi hikmetle düzenleyeceğimi, aralarında hangi ilim ve adaletle hükmedeceğimi bilmiyorum. Bu bahsettiğim şeylerden hiçbiri bende yok. Ya Rabbi! Sen Rahimsin. Sen hiç kimseye gücünün yeteceğinden başkasını yüklemezsin. Bilakis sen, kullarına merhamet edensin," dedi.

Bunun üzerine Allahüteala şöyle buyurdu:

"Sana verdiğim vazifeyi yapabilmen için kuvvet ihsan ederim. Göğsünü açarım. Her şeye gücün yetecek hale gelirsin. Anlayışını açar, konuşmanı genişletirim, kulağını açarım, ta uzaktakileri işitirsin. Basiretini genişletirim, çok uzakları görür, her şeye nüfuz edersin. Tedbirli olmak istidadını veririm, her şeyi sağlam yaparsın. İstediğin her şeyi ihsan ederim. Bunları, senin için muhafaza ederim. İstediğini her zaman bulursun. Ayağını sağlam bastırırım. Sana heybet veririm, hiçbir kimse sana kötü gözle bakamaz. Ben sana yardım ederim. Hiçbir şey sana zarar veremez. Seni kuvvetlendiririm, hiçbir şeye yenilmezsin. Kalbine kuvvet veririm, hiçbir şeyden korkmazsın. Nur (aydınlık) ve zulmeti (karanlığı)

emrine verir, onları senin askerin yaparım. Nur, önünde yol gösterir; zulmet, arkandan seni muhafaza eder."

Allahüteala bulutları ve başka vasıtaları Zülkarneyn aleyhisselamın emrine verdi. Ona ilim ve kudret, insanlar üzerinde tasarruf ve hâkimiyet verdi.

Ayrıca; beyaz ve siyah olmak üzere iki sancak ihsan etti. Zifiri karanlık olan gecede beyaz sancağı açınca ortalık aydınlığa gark olurdu. Gündüz harp ederken düşman askerinin karanlıkta kalmasını arzu ederse, siyah sancağını açar, düşman tarafı zifiri karanlık, kendi tarafı aydınlık olur, böylece kısa zamanda düşmana galip gelirdi. Her sefere çıkışında, önü aydınlık, arkası karanlık olurdu.

Çok geçmeden memleketi genişledi, devleti güçlendi. Allahüteala'nın emir ve yasaklarını bütün dünyaya yaymayı azmetti. Teyzesinin oğlu olan Hızır aleyhisselamı kendisine vezir, ordusuna kumandan tayin etti.

Allahüteala'nın emriyle, müminlerden meydana gelen ordusu ile birlikte, ilk önce batıya yürüdü. Vardığı her yerde kâfirleri hak dine davet etti. İnananlara iltifat ve ikramda bulunup inanmayanlarla harp etti.

Batıda meskûn yerlerin sonuna vardı. Artık karalar bitmiş, deniz başlamıştı. Oraya vardığı sırada güneşin batma vakti idi. Güneş kızarmış bir halde sanki bir çamur pınarında batıyor gibiydi, insan gözü güneşin o şekilde battığını zannediyordu. Elbette ki, güneş, değil o denizden, dünyadan bile defalarca büyüktü.

Zülkarneyn aleyhisselam orada bir kavim buldu. Bu kavmin fertleri kâfir idi. Vahşi hayvan derilerinden elbise giyerler, denizin dışarı attığı balık cinsinden şeyleri yiyerek geçinirlerdi. Değişik bir dille konuşan, bu güçlü kuvvetli kimselerin acayip tabiatları, yadırganacak adet ve huyları vardı.

Allahüteala, Zülkarneyn aleyhisselamı, onlar hakkında serbest bıraktı. Dilerse iman etmeyenleri öldürmesini, isterse onların hak

dini kabul etmeleri için gayret göstererek güzel muamelede bulunmasını bildirdi.

Zülkarneyn aleyhisselama Allahüteala'nın bildirmesi; eğer kendisi peygamber ise, melek ile; değilse, yanında bulunan bir peygamber ile veya tabi olduğu peygamberin dini dairesinde kendisinin yaptığı içtihat iledir.

Zülkarneyn aleyhisselam bunlardan ikincisini tercih edip, güzel muamelede bulundu ve onlara: "Her kim nefsine zulmederek davetimi kabul etmez, küfürden ayrılmazsa; elbette onu öldürürüz. Sonra da ahirette Rabbimizin mahkemeyi kübrasına sevk olunur. Allahüteala da onu şiddetli ve ebedi olan cehennem azabıyla cezalandırır. Ama kim davetimi kabullenir, Allahüteala'nın emir ve yasaklarını gözetir ve tasdik eder, yapması emredilen ibadet ve vazifeleri yerine getirirse, onun için çok güzel ve ebedi olan Cennet vardır. Böyle iman eden kimse için kendisine emrettiğimiz şeylerde kolaylık söyler, ona; namaz, zekât, cihat gibi yapabileceği şeyleri teklif eder, yapamayacağı meşakkatli şeyleri emretmeyiz," dedi.

Onları imana davet etti. Bir kısmı imanla şereflendi, bir kısmı da yüz çevirdi. Zülkarneyn aleyhisselam, iman etmeyenlerin üzerine yürüdü ve karanlık içinde bıraktı. Onlar karanlıkta ne yapacaklarını bilemediler. Helak olacak bir hale gelince, Zülkarneyn'e aleyhisselam yalvararak tövbe edip, davetine icabet ettiler. Allahüteala'nın varlığına ve birliğine iman edip, O'nun emir ve yasaklarına canla başla tabi olacaklarına söz verdiler.

Zülkarneyn aleyhisselam, bu Müslümanlardan kalabalık bir ordu kurdu. Bu ordunun arkasını karanlıkla emniyete aldı. Beyaz bayrağın nuru ile önünü aydınlattı.

Ordusu ile uğradığı her yerde, ne kadar millete rastlamışsa hepsini hak dine davet etti. Allahüteala'ya imana ve ibadete çağırdı. İman etmeyenler cezalarını gördüler. Yaya olarak Mekke-i Mükerreme'ye gitti ve haccetti. İbrahim aleyhisselamla görüştü. Hayır duasını aldı. Nasihatlerine mazhar oldu.

Zülkarneyn aleyhisselam daha sonra doğuya yöneldi. Güneşin

ilk ışıklarının vurduğu en uçtaki kara parçasına vardı. Orada güneşten korunacak kaya ve ağaç cinsinden hiçbir şey yoktu ve buranın insanları, güneş doğunca, yeraltındaki mahzenlerine veya denize girerlerdi. Güneşin şiddetli sıcağı geçince, girdikleri yerlerden çıkıp, ihtiyaçlarını gidermeye çalışırlardı. Zülkarneyn aleyhisselam, onları da hak dine davet etti.

Zülkarneyn aleyhisselam, daha sonra, kuzeye bir sefer yaptı. İki dağ arasına vardı. O iki dağın yakınında oturan kalabalık bir kavimle karşılaştı.

Bilmediği bir dille konuştuklarından bir şey anlamıyordu. Bir tercüman vasıtasıyla veya Allahüteala'nın ihsanı olarak Zülkarneyn aleyhisselam, onların sözlerini anladı.

O kavmin padişahı, Zülkarneyn aleyhisselamı iyilikle karşıladı. Hediyeler takdim etti. Bütün kavmi ile birlikte hak dini kabul etti. Zülkarneyn aleyhisselamın iltifatına mazhar oldu. O kavim, Zülkarneyn aleyhisselama Yecüc ve Mecüc'den şikâyet etti. O kavimle birlikte Yecüc ve Mecüc'ün zararından korunmak için set yaptılar.

Zülkarneyn aleyhisselam yaptığı seferlerin birinde, bir ülkeye uğradı. Oradaki insanların elinde dünya serveti namına bir şey yoktu. Rızklarını sebzeden temin ederlerdi. Sebzelerini korumakta çok ihtimam gösterirlerdi. Ayrıca bu kavimde herkes kendi mezarını kazar, her gün mezarını temizler ve ibadetlerini burada yapardı.

Zülkarneyn aleyhisselam, bunların hükümdarlarını çağırttı. Hükümdar: "Ben kimseyi istemiyorum. Beni isteyen de yanıma gelir." dedi. Zülkarneyn aleyhisselam bu söz üzerine hükümdarın yanına giderek: "Ben seni davet ettim, niye gelmedin?" dedi. Hükümdar: "Sana bir ihtiyacım yok, olsa gelirdim," cevabını verdi. Bunun üzerine Zülkarneyn aleyhisselam: "Bu haliniz nedir? Sizdeki bu hali kimsede görmedim." deyince, hükümdar: "Evet biz altın ve gümüşe kıymet vermiyoruz! Çünkü baktık ki; bunlardan bir miktar, bir kimsenin eline geçerse, bu sefer daha fazlasını isteyecek ve huzuru bozulacak. Onun için dünyalık peşinde değiliz," dedi.

Zülkarneyn aleyhisselam: "Bu mezarlar nedir? Neden bunları kazıyor ve ibadetlerinizi burada yapıyorsunuz?" diye sordu. Hükümdar: "Dünyalık peşinde koşmamak için bunu böyle yaptık. Mezarları görüp de oraya gireceğimizi hatırlayınca, her şeyden vazgeçeriz," dedi. Zülkarneyn aleyhisselam: "Niçin sebzeden başka yiyeceğiniz yoktur? Hayvan yetiştirseniz, sütünden, etinden istifade etseniz olmaz mı?" dedi.

Hükümdar: "Midelerimizin, canlı hayvanlara mezar olmasını istemedik. Bitkilerle geçimimizi sağlıyoruz. Zaten boğazdan aşağı geçtikten sonra hiçbirinin tadını alamayız," diye cevap verdi. Bir gün birisi Zülkarneyn'e: "Bana, iman ve yakinimi kuvvetlendirecek bir şey öğret," dedi. O da: "Gazap edip kimseye kızma, zira şeytanın insana en çok hulul edebileceği zaman, insanın hiddetli anıdır. Bunun için, hiddetini sükûnetle yenmeye çalış. Sakın acele etme, zira acele ettiğin zaman, nasibini kaybedersin. Yakın ve uzağına karşı yumuşak ol; inatçı, inkârcı ve zalim olma," diye cevap verdi.

Zülkarneyn aleyhisselam, Allahüteala'nın yardımı ile doğu, batı ve kuzeydeki bütün ülkeleri fethedip, her tarafa Allahüteala'nın emir ve yasaklarını yayma vazifesini tamamladıktan sonra askerine izin verdi.

Kendisi Medine ile Şam arasındaki Dumetü'l-cendel denilen yerde insanlardan ayrıldı. Yalnız Allahüteala'ya ibadet ve taatla meşgul oldu. Az bir zaman sonra da vefat etti. Mekke'ye veya Mekke civarındaki Tehame dağlarında bir yere defnedildiğine dair rivayetler vardır.

Zülkarneyn aleyhisselam vefat etmeden önce yakınlarına: "Ben vefat edince, usulüne uygun yıkayıp kefenleyin. Sonra tabuta koyun. Yalnız kollarım, dışarıda sarkık kalsın! Hazinelerimi de katırlara yükleyin," diye vasiyette bulundu. Söyledikleri aynen yapıldı.

Definden sonra, âlim olan büyük bir zat, onun bu sözlerini şöyle açıkladı:

"İskender-i Zülkarneyn, demek istedi ki: Arkamdan gelen ordular ile doğu ve batıya hâkim oldum. Hizmetçilerim emrimden

çıkmadı. Dünyayı baştanbaşa tuttum. Sayısız hazinelerim vardı. Fakat bütün bu dünya nimetleri, kalıcı değildir. Gördüğünüz gibi, mezara eller boş gidiliyor. Dünya malı, dünyada kalıyor Sizler, ahirette de faydalı olacak işleri yapın."

Zülkarneyn aleyhisselam beyaz kırmızı benizli, orta boylu idi. Güzel ahlaklı, Hakk'a teslimiyeti huşu içinde ve tam, halkına karşı mütevazı ve adalet sahibi idi.

Cenabıhakk'ın çeşitli ihsanlarına kavuşmuştu. Gaza ve cihada çıkmakta, beldeleri tamirde çok gayretliydi.

Dünya malına rağbet etmez, haram ve şüphelilerden çok sakınır, elinin emeği, alnının teri ile geçinirdi. Bunun için sabahtan akşama kadar kendi eli ile zenbil (sazdan örülen kap) örer; kendine çoluk çocuğuna bu paradan harcar, artanını fakirlere sadaka verirdi.

Güzel ve kerim bir zat idi. Zülkarneyn aleyhisselam ayeti kerimede beyan buyrulduğu gibi, insanlara çok büyük zararlar ve sıkıntı veren Yecüc ve Mecüc kavminin zararlarına mâni olmak için, bir set yaptı. Bu setti rivayetlere göre, Asya'nın kuzey doğusundaki mümin Türkler'in ricası üzerine inşa etti.

İki dağ arasında, taş ve demirden yapılmış olan bu set, bugünkü Çin seddinden başkadır. Böyle bir settin yapılmasına sebep olan ve kıyamete yakın setti yıkıp yeryüzüne dağılması gereken bu kavmin nasıl olduğu; özellikleri, üremeleri, dünyaya yayılışları ve ortadan kaldırılışları ne şekilde olacaktır? Bu hususlar, ayeti kerime ve hadisi şeriflerde bildirilmiştir. Bunlar, İslam âlimlerinin eserlerinde geniş anlatılmıştır.

Vani Muhammed Efendi'nin tefsirinde Zülkarneyn aleyhisselam ile Oğuz Han'ın aynı kişi olduğu belirtilmiştir.